

Сергей ЛУКЯНЕНКО

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

СУМРАЧЕН ПАТРУЛ

ПАТРУЛИТЕ – КНИГА ТРЕТА

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

СУМРАЧЕН ПАТРУЛ

Превод: З. Петков

chitanka.info

Роденият като човек не може да стане Различен.

Така е било винаги.

На това се държи равновесието между Нощния и Дневния Патрул. Между Светлите и Тъмните магове.

Какво ще стане, ако някой може да превръща най-обикновени хора в Различни?

Ако Светлия маг Хесер и Тъмният маг Завулон бъдат принудени да работят заедно?

Ако в елитният жилищен комплекс „Асол“, в малко подмосковско селце и във влака Москва-Алмата бъде поставено на карта самото съществуване на Различните — и хората?

В текста са използвани песни на групите „Беломорс“ и „Белая гвардия“ по стихове на Александър Улянов и Зоя Ященко.

Заб. автора.

Този текст е безразличен за делото на Светлината.

Нощен Патрул.

Този текст е безразличен за делото на Тъмнината.

Дневен Патрул.

ИСТОРИЯ ПЪРВА НИЧИЕ ВРЕМЕ

ПРОЛОГ

Истинските дворове в Москва изчезнаха някъде по времето между Висоцки и Окуджава.

Странна работа. Дори след революцията, когато за целите на борбата по ликвидиране на кухненското робство премахнаха кухните от домовете, никой не посегна на дворовете. Всяка горда „сталинка“, обърнала потъомkinsка фасада към най-близкия проспект, задължително имаше двор — голям, зелен, с масички и пейки, с портиер, търкащ асфалта сутрин. Но дойде времето на панелните пететажки — и дворовете се свиха, оплещивяха, предишните достолепни портиери смениха пола си и се превърнаха в портиерки, считащи за свой дълг да издърпат ушите на немирните момчета и назидателно да осъждат живущите, прибиращи се пияни. Но все пак дворовете още живееха.

А после, сякаш откликовайки на акселерацията, сградите се извисиха нагоре. От девет етажа до шестнайсет, а понякога и до двадесет и четири. И като че ли на всяка сграда се отдаваше за ползване обем, а не площ — дворовете се смилиха до самите входове, входовете отваряха врати направо на улицата, портиерите и портиерките изчезнаха, заменени с работници от комуналното стопанство.

Не, после дворовете се завърнаха. Но, сякаш обидени от предишното пренебрежение, далеч не във всички сгради. Новите дворове бяха заобиколени от висока ограда, на входа стояха стройни млади хора, под английската ливада се криеха подземни паркинги. В тези дворове децата играеха под надзора на гувернантки, пияните живущи бяха извлечени от „Мерцедес“-и и „БМВ“-та от привикналите на всичко телохранители, а боклука от английската ливада се почистваше от новите портиери с малки немски машинки.

Тази сграда беше от новите.

Многоетажните кули на брега на Москва-река бяха известни в цяла Русия. Те станаха новият символ на столицата — вместо помръкналия Кремъл и превърналия се в обикновен магазин ГУМ.

Гранитния бряг със собствен пристан, облицованите с венециански мрамор подлези, кафенетата и ресторантите, салоните за красота и супермаркетите, е, и разбира се, апартаментите по двеста-триста квадрата. Навярно на новата Русия беше нужен подобен символ — помпозен и кичозен, като дебелата златна верига на врата в епохата на първично натрупване на капитала. И няма значение, че много от отдавна закупените апартаменти бяха пусти, кафенетата и ресторантите бяха затворени до по-добри времена, а в бетонния пристан се разбиваха мръсни вълни.

Човекът, който в топлата лятна вечер се разхождаше по крайбрежието, никога не бе носил златна верига. Той имаше много добър усет, напълно заместващ добрия вкус. Той навреме замени спортния костюм с костюм от Версаче. Дори и в спорта изпреварваше модата — захвърли тенис-ракетата и се преориентира към планински ски месец преди кремълските чиновници... макар че на неговата възраст на планинските ски можеше с удоволствие само да се стои.

И предпочиташе да живее в къщата си в „Горки-9“, посещавайки апартамента с прозорци към реката само с любовница.

Впрочем, той възнамеряваше да се откаже и от постоянната любовница. Все пак, възрастта не може да се победи от никаква виагра, а съпружеската вярност отново излизаше на мода.

Шофьорът и бодигардът стояха достатъчно далеч, за да не чуват гласа на началника си. Впрочем, дори и вята да донасяше до тях части от думи — какво странно име в това? Защо човек да не поговори със себе си в края на трудовия ден, стойки напълно сам над плискащите се вълни? Няма по-приятен събеседник от теб самия.

— И все пак аз повтарям своето предложение... — каза човекът.
— Отново повтарям.

Звездите светеха мъждиво, едва пробивайки през градския смог. На другия бряг на реката светнаха малките прозорчета на лишените от дворове многоетажки. От красивите фенери, расположени по протежение на брега, светеше всеки пети — и то само по прищаяка на важния човек, решил да се разходи край реката.

— Отново повтарям. — тихо каза човекът.

В брега се плисна вълна — и с нея дойде отговорът:

— Това е невъзможно. Абсолютно невъзможно.

Човекът на брега не се учуди на гласа от пустотата. Кимна и попита:

— Ами вампирите?

— Да, това е вариант. — съгласи се невидимият събеседник. — Вампирите могат да ви инициират. Ако ви устрои съществуването като нежив... не, няма да ви лъжа, слънчевата светлина им е неприятна, но не смъртоносна, а и няма да се налага да се отказвате от ризото с чесън...

— Тогава какво? — попита човекът, неволно вдигайки ръка към гърдите си. — Душата? Необходимостта да се пие кръв?

Пустотата тихо се засмя.

— Само гладът. Вечен глад. И празнотата отвътре. На вас това няма да ви хареса, сигурен съм.

— Друго? — попита човекът.

— Върколаците. — почти весело отговори невидимия. — Те също са способни да инициират човек. Но и върколаците са нисша форма на Тъмните Различни^[1]. През голяма част от времето всичко е прекрасно... но когато пристъпът наближи, няма да можете да се контролирате. Три-четири нощи в месеца. Понякога по-малко, понякога повече.

— Пълнолунието. — кимна разбиращо човекът.

Пустотата отново се засмя:

— Не. Пристъпите на върколаците не са свързани с лунния цикъл. Ще чувствате наблизаването на безумието — около десет-дванадесет часа преди момента на преобразяването. Но точен график никой не може да ви състави.

— Отпада. — хладно каза човекът. — Повтарям своето... своята молба. Искам да стана Различен. Не нисък Различен, който го обземат пристъпи на животинско безумие. Не велик маг, творящ велики дела. Най-обикновен, редови Различен... как е по вашата класификация? Седмо ниво?

— Това е невъзможно. — отговори нощта. — Вие нямате способности на Различен. Дори и най-дребните. Може да научиш човек, лишен от музикален слух, да свири на цигулка. Можеш да станеш спортист, без да имаш никакви способности за това. Но не можете да станете Различен. Вие просто сте от друга порода. Много съжалявам.

Човекът на брега се засмя:

— Няма нищо невъзможно. Ако нисшите Различни са способни да инициират хора, то трябва да има начин да превръщат човек в маг.

Тъмнината мълчеше.

— Между другото, не съм казвал, че искам да стана Тъмен Различен. Не изпитвам никакво желание да пия кръвта на невинните, да гоня девственици по полето, или с противно хихикане да стоварвам проклятия. — раздразнено каза човекът. — С далеч по-голямо удоволствие бих вършил добри дела... изобщо — вашите вътрешни противоречия са ми напълно безразлични!

— Това... — уморено каза нощта.

— Това е ваш проблем. — отговори човекът. — Давам ви една седмица. След това искам да получа отговор на молбата си.

— Молба? — уточни нощта.

Човекът на брега се усмихна:

— Да. Засега само моля.

Той се обърна и тръгна към колата си — „Волга“, която щеше отново да излезе на мода след около половин година.

[1] В оригинала — „иной“, в смисъл — „не като останалите“. Подобен термин имаше в последните книги от Дорсайския цикъл на Гордън Диксън, но там превода беше „друг“. Заради някои каламбури избора ми за превод спря на думата „различен“. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 1

Дори и да обичаш работата си, последния ден от отпуската навява тъга. Само преди седмица се приличах на чистия испански плаж, опитвах паеля (ако трябва да съм честен — узбекския „плов“ е по-вкусен), пиех хладна сангрия в китайско ресторантче (и как става така, че китайците приготвят националната испанска напитка по-добре от аборигените?) и купувах от магазинчетата всякакви курортни сувенирни боклуци.

А сега отново бях в лятната Москва — не точно гореща, но подтискащо задушна. През последния ден от отпуската, когато главата вече не е способна да почива, но още не може да поеме никаква работа.

Може би затова с радост отговорих на повикването на Хесер.

— Добро утро, Антоне. — без да се представи, започна шефа. — Добре дошъл. Позна ли ме?

От известно време бях започнал да чувствам позвъняванията на Хесер. Като че ли се променяха трелите на телефона, придобиваха някакъв взискателен, властен оттенък.

Но не бързах да споделям това с шефа.

— Познах ви, Борис Игнатиевич.

— Сам ли си? — попита Хесер.

Безсмислен въпрос. Сигурен съм, че Хесер прекрасно знае къде е Светлана сега.

— Сам съм. Момичетата са на вилата.

— Добре... — въздъхна шефа и в гласа му се появиха съвсем човешки нотки. — И Олга тази сутрин отлетя за отпуската... половината сътрудници се греят на юг... Ще можеш ли да дойдеш в офиса сега?

Не успях да отговоря — Хесер бодро каза:

— Прекрасно! Тогава, след четиридесет минути.

Много ми се искаше да нарека Хесер евтин поззор — разбира се, след като прекъсна връзката. Но премълчах. Първо, шефът можеше да чуе думите ми и без всякакъв телефон. Второ — може да е всякакъв,

но не беше евтин позъор. Просто предпочиташе да икономисва време. Ако съм възнамерявал да му кажа, че ще пристигна след четиридесет минути, защо трябва да губи време да ме изслушва?

И още — много се зарадвах на това позвъняване. Все едно, денят беше загубен — на вилата ще мога да замина чак след седмица. Да чистя апартамента беше рано — като всеки уважаваш себе си мъж в отсъствието на семейството, аз правя това само един път — в последния ден на ергенския си живот. Да ходя на гости или да каня гости също никак не ми се искаше. Така че къде по-полезно беше да се върна един ден по-рано от отпуск — за да мога в нужния момент с чиста съвест да поискам почивен ден.

Въпреки че при нас не беше прието да се иска почивен ден.

— Благодаря ти, шефе. — прочувствено казах аз. Отлепих се от фотьойла, оставил недочетената книга. Протегнах се.

И телефонът зазвъня отново.

Разбира се, Хесер може да позвъни и да каже „моля“. Но това вече наистина щеше да бъде палячовщина!

— Ало! — произнесох аз с много делови тон.

— Антоне, аз съм.

— Светле... — казах аз, сядайки обратно. И се напрегнах — гласът на Светлана не беше нормален. Тревожен. — Светле, какво става с Надя?

— Всичко е наред. — бързо отговори тя. — Не се притеснявай. По-добре ми кажи как е при теб?

Няколко секунди аз размишлявах. Не съм устроявал пиянски сбогища, не съм водил жени в къщи, не съм се заринал с боклуци, даже съдовете мия...

После се сетих.

— Хесер се обади. Току-що.

— Какво иска? — бързо попита Светлана.

— Нищо особено. Помоли ме да отида на работа днес.

— Антоне, почувствах нещо. Нещо лошо. Ти съгласи ли се? Ще отидеш ли на работа?

— А защо не? В момента няма какво да правя.

На другия край на жицата (макар че какви ти жици при мобилните телефони?) Светлана мълчеше. После неохотно каза:

— Знаеш ли, като че ли ме бодна нещо в сърцето. Вярваш ли ми, че предчувствува беда?

Аз се усмихнах:

— Да, Велика.

— Антоне, бъди по-сериозен! — незабавно се разгорещи Светлана. Както всеки път, когато я наричах Велика. — Чуй ме... ако Хесер ти предложи нещо, откажи му.

— Светле, щом Хесер ме вика, значи иска да ми предложи нещо. Значи не му достига работна ръка. Каза, че всички са в отпуска...

— Пушечно месо не му достига. — отряза Светлана. — Антоне... добре, все едно няма да ме послушаш. Просто бъди внимателен.

— Светле, нали не мислиш сериозно, че Хесер смята да ме подведе? — внимателно казах аз. — Разбирам отношението ти към него...

— Бъди внимателен. — каза Светлана. — Заради нас. Става ли?

— Става. — обещах аз. — Аз винаги съм внимателен.

— Ще ти позвъня, ако почувствам още нещо. — каза Светлана. Като че ли малко се беше поуспокоила. — И ти ще се обадиш, нали? Дори и при най-малкото необичайно нещо — ще ми се обадиш. Нали?

— Ще ти се обадя.

Светлана помълча няколко секунди и преди да прекъсне връзката каза:

— Да беше се махнал от Патрула, Светъл маг трето ниво...

Някак подозрително леко завърши всичко — с дребна язвителна забележка... Макар че се бяхме разбрали да не обсъждаме тази тема. Отдавна се разбрахме — преди три години, когато Светлана напусна Нощния Патрул. И нито веднъж не нарушихме обещанието си. Разбира се, аз разказвах на жена си за работата... за онези неща, които ми се искаше да си спомням. И тя винаги слушаше с интерес. А сега — не се сдържа.

Нима наистина е почувствала нещо лошо?

В крайна сметка се пригответях дълго и неохотно. Сложих костюм, после се преоблякох в джинси и карирана риза, накрая изхвърлих всичко и се напъхах в шорти и черна тениска с надпис „Моят приятел изпадна в клинична смърт, но всичко, което ми донесе от онзи свят, бе

тази тениска!“. Ще приличам на жизнерадостен немски турист, затова пък поне външно ще запазя отпускарско настроение пред Хесер...

И в крайна сметка излязох от къщи двадесет минути преди определения час. Наложи се да хващам такси, да проверявам линиите на вероятностите, след това да подсказвам на шофьора онези маршрути, по които нямаше задръствания.

Шофьора приемаше подсказките неохотно, с огромно съмнение.

Затова пък не закъснях.

Асансьорите не работеха — юнаги в сини гащериони деловито товареха в тях хартиени чували с циментова смес. Тръгнах по стълбището и открих, че на втория етаж се извършва ремонт. Работниците облицоваха стените с гипсокартон, след тях се суетяха мазачи, запълващи шевовете. Едновременно с това монтираха окачен таван, зад който вече бяха скрити тръбите на климатиците.

Все пак настоял е на своето нашият завеждащ стопанска част, Виталий Маркович! Изнудил е шефа да се изръси за пълноценен ремонт. И дори пари е намерил отнякъде.

Поспрах се за миг и погледнах към работниците през Сумрака. Хора. Не Различни. Както и трябваше да се очаква. Само на един от мазачите, невзрачен на вид мъж, аурата му ми се стори подозителна. Но след секунда разбрах, че просто е влюбен. В собствената си жена! Виж ти, не са свършили още добри хора по света!

Третия и четвъртия етаж бяха вече ремонтирани, което окончателно ми подобри настроението. Най-накрая и в изчислителния център ще е прохладно. Нищо, че вече не се появявам там всеки ден, но... Тичешком се поздравих с охраната, поставена тук явно заради ремонта. Нахлух в кабинета на Хесер — и се натъкнах на Семъон. Той със сериозен и назидателен тон говореше нещо на Юля.

Как лети времето... Преди три години Юля беше още малко момиченце. А сега — млада, красива девойка. Вълшебница, която вдъхваше големи надежди — вече я викаха в европейския офис на Нощния Патрул. Там много обичат да прибират при себе си младите и талантливите — под разноезични възгласи за голямото и общо дело...

Но този път номера не мина. Хесер задържа Юлка и заплаши, че и самият той може да примамва европейската младеж.

Интересно, какво ли е искала самата Юля в тази ситуация.

— Извикаха ли те? — разбиращо попита Семьон, като ме видя и прекъсна разговора. — Или свърши почивката?

— И свърши, и ме извикаха. — казах аз. — Станало ли е нещо? Привет, Юлка.

Неизвестно защо, със Семьон никога не се поздравяваме. Като че ли току-що сме се видяли. А и той винаги изглежда еднакво — много просто, небрежно облечен, с типичното лице на селянин, преселил се в града.

Между другото, днес Семьон изглеждаше още по-непретенциозно от обичайното.

— Привет, Антоне. — усмихна се момичето.

Лицето ѝ беше мрачно. Изглежда Семьон провеждаше възпитателна лекция — той е майстор на тези неща.

— Нищо не е станало. — поклати глава Семьон. — Тишина и спокойствие. Тази седмица хванахме две вещици, но и те бяха за дреболии.

— Супер. — казах аз, стараейки се да не забелязвам жалния поглед на Юлка. — Влизам при шефа.

Семьон кимна и се обърна към момичето. Влизайки в приемната, успях да чуя:

— Та така, Юля, шестдесет години се занимавам със същото, но такава безответственост...

Суров е. Но ругае само при нужда, така че нямах намерение да спасявам Юлка от беседата.

В приемната, където вече меко шумеше климатик, а тавана беше украсен с миниатюрни халогенни лампи, седеше Лариса. Изглежда Гая, секретарката на Хесер, беше в отпуск, а работата на нашите диспечери наистина е малко.

— Здравей, Антоне. — поздрави ме Лариса. — Добре изглеждаш.

— Две седмици на плажа. — гордо отвърнах аз.

Лариса погледна часовника си:

— Наредено ми е веднага да те пусна. Но шефът все още има посетители. Ще влезеш ли?

— Ще вляза. — реших аз. — Иначе защо бързах толкова?

— Городецки пристигна, Борис Игнатиевич. — каза Лариса в интеркома. Кимна ми: — Върви... ох, горещо е там...

В кабинетът на Хесер наистина беше горещо. Пред бюрото му седяха двама непознати мъже на средна възраст — мислено ги кръстих „Тънкия“ и „Тълстия“. Потяха се еднакво, и двамата.

— И какво наблюдаваме? — укорително ги попита Хесер. Хвърли поглед към мен: — Влизай, Антоне. Сядай, сега ще приключка...

Тънкия и Тълстия се ободриха.

— Някаква мърлява домакиня... извращавайки всички факти... опошлявайки и опростявайки... ви бие по всички параграфи! В световен мащаб!

— Затова ни бие, защото опошлява и опростява. — мрачно се озъби Тълстия.

— Вие наредихте „всичко да е, както е“. — потвърди Тънкия. — Ето го и резултата, Пресветли Хесер!

Погледнах към посетителите на Хесер през Сумрака. Виж ти! Пак хора! И при това знаят името и титлата на шефа! Че и ги произнасят с откровен сарказъм! Разбира се, може да има всякакви причини, но Хесер сам да се разкрива пред хора...

— Добре. — кимна Хесер. — Давам ви още един шанс. Този път работете самостоятелно.

Тънкия и Тълстия се погледнаха.

— Ще се постараем. — добродушно усмихвайки се, каза Тълстия. — Та вие разбирате — постигнахме определени успехи...

Хесер изсумтя. Като че ли получили невидим сигнал, че разговорът е приключи, посетителите станаха, ръкуваха се с шефа и излязоха. В приемната Тънкия каза нещо весело и игриво на Лариса — тя се засмя.

— Хора? — внимателно попитах аз.

Хесер кимна, гледайки с неприязън към вратата. Въздъхна:

— Хора, хора... Добре, Городецки. Сядай.

Аз седнах, а Хесер все не започваше разговора. Ровеше из папките, разместваше някакви гладко полирани цветни стъкълца, насыпани в груба глинена паничка. Много ми се искаше да погледна дали това са амулети, или просто стъкълца, но не посмях да своеvolничача докато седя пред Хесер.

— Добре ли прекара отпуската? — попита Хесер, сякаш беше изчерпал всички поводи да проточи разговора.

— Добре. — отвърнах аз. — Без Светла, разбира се, беше скучно. Но няма да мъкнем и Надечка в испанската жега. Не си е работа...

— Не си е работа... — съгласи се Хесер. Не знаех дали Великият маг има деца — такава информация не се доверява дори на своите. Най-вероятно има. Сигурно е способен да изпитва нещо като бащински чувства. — Антоне, ти ли се обади на Светлана?

— Не. — поклатих глава аз. — Тя ли ви позвъни?

Хесер кимна. И изведнъж черупката му се пропука — той удари с юмрук по бюрото и изръмжа:

— Ама тя какво си въобразява? Първо дезертира от Патрула...

— Хесер, всички имаме право да напуснем. — вмъкнах аз.

Но Хесер дори не помисли да се извинява.

— Дезертира! Вълшебница от нейното ниво не принадлежи на себе си! Няма право да принадлежи! Ако... ако се нарича Светла... После — възпитава дъщеря си като човек!

— Надя е човек. — казах аз, чувствайки, че също кипвам. — Дали ще стане Различна — това самата тя ще реши... Пресветли Хесер!

Шефът разбра, че сега и аз съм вбесен. И смени тона:

— Добре. Ваше право. Бягайте от борбата, съсирайте съдбата на момиченцето... Както желаете! Но откъде тази ненавист?

— Какво каза Светлана? — попитах аз.

Хесер въздъхна:

— Твоята жена ми се обади по телефона. На номер, който няма право да знае...

— Значи не го знае. — вметнах аз.

— И каза, че възнамерявам да те убия! Че замислям дългосрочен план за твоето физическо отстраняване!

Цяла секунда гледах в очите на шефа. После се засмях.

— Смешно ли ти е? — с мъка в гласа си попита Хесер. — Наистина ли е смешно?

— Хесер... — с големи усилия подтиснах смеха си. — Извинете. Може ли да говоря откровено?

— Ако обичаш...

— Вие сте най-големият интригант от всички, които познавам. По-опитен и от Завулон. Макиавели в сравнение с вас е просто пале...

— Напразно недооцениваш Макиавели. — промърмори Хесер.
— Така, разбрах, аз съм интригант. После?

— После — сигурен съм, че не смятате да ме убивате. В критична ситуация може би ще ме пожертввате. Заради спасението на далеч повече хора или Светли Различни. Но просто така... да планирате... да интригантствате... Не вярвам.

— Благодаря, зарадва ме. — кимна Хесер. Успях ли да го уязвя, или не — не стана ясно. — Тогава какво ѝ е влязло в главата на Светлана? Антоне, извинявай... — Хесер изведнъж се заколеба и даже отклони поглед. — Не чакате ли дете? Още едно?

Аз се задавих. Заклатих глава:

— Не... като че ли не... не, тя би ми казала!

— Понякога жените оглупяват, когато чакат дете. — измърмори Хесер и отново започна да рови в стъкълцата си. — Започват навсякъде да виждат опасност — за децата, за съпруга, за себе си... Или може би в момента ѝ е... — но тук Великия маг съвсем се смути и сам се прекъсна: — Глупости... забрави. Иди при жена си на село, поиграй с дъщеря си, пийни прясно мляко...

— Утре отпуската ми свършва. — напомних аз. Ох, нещо не беше в ред! — А разбрах, че още днес ми предстои работа?

Хесер се опули:

— Антоне! Каква работа? Светлана петнайсет минути ми крещя! Ако беше Тъмна, сега над мен щеше да виси инферно! Край, работата се отменя. Удължавам ти отпуската с една седмица — заминавай при жена си, на село!

При нас, в московското отделение, казват: „Три неща не може да направи Светлия Различен: да уреди семейния си живот, да осигури щастие и мир за цялата Земя и да получи отпуск от Хесер“.

От лични си живот, ако трябва да съм честен, съм доволен. А сега получих и една седмица отпуск.

Може би мирът и щастието за цялата Земя вече настъпваха?

— Не се ли радваш? — попита Хесер?

— Радвам се. — признах си аз.

Не, перспективата да плевя лехите под бдителния поглед на тъщата изобщо не ме вдъхновяваше. Затова пък — Светлана и Надя. Надя, Наденка, Надюшка. Чудо мое двугодишно. Човек, човече... Потенциално — Различна с Велика сила. Толкова Велика, че самият

Хесер не може и за подметки да й служи. Представих си каишките на Надините сандалки, към които вместо подметки е закован Великия Светъл маг Хесер и се ухилих.

— Иди в счетоводството, да ти дадат премия. — продължаваше Хесер, без да подозира на какви мислени издевателства го подлагах. — Сам си измисли формулировката. Нещо там... за дългогодишна добросъвестна работа...

— Хесер, каква беше работата? — попитах аз.

Хесер замълча и започна да ме пронизва с поглед. Не успя и каза:

— Когато ти разкажа всичко, ще се обадиш на Светлана. Направо оттук. И ще я попиташ — да се съгласиши ли, или не. Става ли? И за отпуската ще й кажеш.

— Какво се е случило?

Вместо отговор Хесер отвори чекмеджето, извади оттам черна кожена папка и ми я подаде. От папката осезаемо лъхаше на магия — тежка, бойна.

— Отваряй спокойно, има допуск за тебе... — измърмори Хесер.

Отворих папката — неоторизиран Различен или човек на мое място щяха да се превърнат в купчина пепел. В папката имаше писмо. Един-единствен плик.

Адреса на нашия офис беше от внимателно залепени букви от вестници.

Обратен адрес, разбира се, нямаше.

— Буквите са изрязани от три вестника. — каза Хесер. — „Правда“, „Комерсант“ и „Аргументи и факти“.

— Оригинално. — признах аз. — Може ли да го отворя?

— Отваряй, отваряй. Криминалистите каквото можаха, вече направиха. Няма отпечатъци, лепилото е китайско производство и се продава във всяка будка на „СъюзПечат“...

— А хартията е тоалетна! — възторжено възкликах аз, вадейки листа от плика. — Поне чиста ли е?

— За съжаление. — кимна Хесер. — Ни най-малка следа от органични вещества. Обикновен евтин пипифакс. Нарича се „Петдесет и четири метра“.

На парчето тоалетна хартия, небрежно скъсано по перфорацията, текста беше подреден със същите разнокалибрени букви. Или по-точно

— с цели думи, само окончанията понякога са подбиращи отделно, без всякакво уважение към шрифта:

„На НОЩНИЯ ПАТРУЛ сигурно ЩЕ Е ИНТЕРЕСНО, че ЕДИН Различен е РАЗКРИЛ на един човек цялата истина за РАЗЛИЧНИТЕ и сега възнамерява да направи ТОЗИ ЧОВЕК РАЗЛИЧЕН. доброЖЕЛАТЕл.“

Бих се засмял. Но, неизвестно защо, не ми се искаше. Вместо това проницателно отбелязах:

— Нощния Патрул — написано е с цели букви... само окончанието са сменили.

— Имаше такава статия в „Аргументи и факти“. — поясни Хесер. — За пожарът в телевизионната кула. Казваше се „НОЩЕН ПАТРУЛ НА КУЛАТА ОСТАНКИНО“.

— Оригинално. — съгласих се аз. От споменаването на кулата леко ме втресе. Не беше много весело времето тогава... и приключенията не бяха весели. Цял живот ще ме преследва лицето на Тъмния Различен, когото хвърлих от кулата през Сумрака...

— Не се разкисвай, Антоне. Ти постъпи правилно. — каза Хесер.

— Да се върнем към работата.

— Да се върнем, Борис Игнатиевич. — отговорих аз със старото, „цивилно“ име на шефа. — Това какво е, сериозно ли е?

Хесер сви рамене:

— От писмото няма дори полъх от магия. Или го е съчинявал човек, или способен Различен, умеещ да заличава следите си. Ако е човек... значи истината наистина е разкрита. Ако е Различен... то това е напълно безответствена провокация.

— И никакви следи? — още един път уточних аз.

— Никакви. Единствената следа е пощенското клеймо. — Хесер се намръщи. — Но тук силно мирише на провокация...

— Какво, да не би да са го изпратили от Кремъл? — развеселих се аз.

— Почти. Кутията, в която е пуснато писмото, се намира на територията на жилищен комплекс „Ассол“.

Високите сгради с червени покриви — другаря Stalin би ги одобрил, без съмнение — вече ги бях виждал. Но само отстрани.

— Там не може да се влезе просто ей така?

— Не може. — кимна Хесер. — Така че, изпращайки писмото от „Ассол“, след всичките хитрини с хартията, лепилото и буквите, неизвестният или е направил груб пропуск...

Аз поклатих глава.

— Или ни навежда на лъжлива следа... — тук Хесер направи пауза, бдително наблюдавайки реакцията ми.

Аз помислих. И отново поклатих глава.

— Много е наивно. Не.

— Или „доброжелателя“, — Хесер произнесе последната дума с явен сарказъм, — наистина иска да ни даде следа.

— Защо?

— Той е изпратил писмото по някаква причина. — напомни Хесер. — Както разбираш, Антоне, ние не можем да не реагираме на това писмо. Ще изхождаме от най-лошия вариант — съществува Различен-предател, способен да разкрие на човечеството тайната за нашето съществуване.

— Че кой ще му повярва?

— На човек — няма да повярват. Обаче Различния може да демонстрира своите умения.

Хесер беше прав, разбира се. Но изобщо не успях да проумея кой и защо може да се реши на това. Дори най-глупавия и злобен Тъмен би трябвало да разбира какво ще стане след разкриване на истината.

Нов лов на вещици, ето какво.

А хората охотно ще набедят за вещици и Тъмните, и Светлите. Всички, които имат способностите на Различен...

Включително Светлана. Включително Надечка.

— Как може „да направи този човек Различен“? — попитах аз.
— Вампиризъм?

— Вампири, върколаци... — разпери ръце Хесер. — Като че ли всички. Инициацията е възможна на най-грубите, примитивни нива на Тъмната сила, а цената е загубата на човешката същност. Инициацията на човек в маг е невъзможна.

— Надечка... — прошепнах аз. — Та вие пренаписвахте Книгата на Съдбата на Светлана!

Хесер поклати глава.

— Не, Антоне. На дъщеря ти й беше писано да се роди Велика. Ние само уточнихме знака. Избавихме се от елемента на случайност...

— Егор. — напомних аз. — Момчето вече беше станало Тъмен Различен...

— А ние просто изтрихме инициацията му. Дадохме му шанс да избере отново. — кимна Хесер. — Антоне, всичките намеси, на които сме способни, са свързани само с избора „Тъмен“-„Светъл“. А да избираме „човек“ или „Различен“ — това не можем. Никой на този свят не може.

— Значи става дума за вампирите. — казах аз. — Да кажем, че при Тъмните се е появил поредния влюбен вампир...

Хесер разпери ръце:

— Може би. Тогава всичко е по-просто. Тъмните ще проверят своите подопечни, те не са по-малко заинтересовани от нас... Да, между другото, те също са получили такова писмо. Съвсем същото. И е изпратено от „Ассол“.

— А Инквизицията не е ли получавала?

— Ти ставаш все по-проницателен и по-проницателен. — усмихна се Хесер. — И те са получили. По пощата. От „Ассол“.

Хесер явно намекваше нещо. Аз помислих и направих още един проницателен извод:

— Значи разследването ще се води от двата патрула и инквизицията?

В погледа на Хесер се промъкна разочарование:

— Така излиза. В отделни случаи, при необходимост, може да се разкрием пред хора. Сам знаеш... — той кимна към вратата, през която бяха излезли неговите посетители. Но това са отделни случаи. С налагането на съответните магически ограничения. Тук ситуацията е далеч по-лоша. Изглежда, че някой Различен смята да търгува с инициация.

Представих си вампир, предлагащ своите услуги на новобогаташите и се усмихнах. „А желаете ли истински да пияте кръвта на народа, уважаеми господине?“ Макар че... работата не е в кръвта. Дори и най-слабия вампир или върколак притежават Сила. Не ги заплашват болести, живеят много, много дълго. И за физическата сила не трябва да се забравя — един върколак може и Карелин да победи, и на Тайсън да смени физиономията. И онзи „животински

магнетизъм“, „зовът“, който те притежават в пълна сила. Всяка жена е твоя — само я повикай.

Разбира се, в реалността и вампирите, и върколаците са сковани от множество ограничения. Даже повече, отколкото при маговете — тяхната неуравновесеност го налага. Но нима новоизлечения вампир разбира това?

— Защо се усмихваш? — попита Хесер.

— Представих си обява във вестника. „Превръщам във вампир. Надеждно, качествено, гаранция — сто години. Цена по договаряне“.

Хесер кимна:

— Добра идея. Ще наредя да проверят вестниците и сайтовете за обяви в Интернет.

Погледнах към Хесер, но така и не разбрах дали се шегува, или говори сериозно.

— Струва ми се, че реална опасност не съществува. — казах аз.

— Най-вероятно някой откачен вампир е решил да заботее. Показал е на някой богаташ няколко трика и му е предложил... ъ... ухапване.

— Така?... — подкрепи ме Хесер.

Окуражен, аз продължих:

— Някой... например — жената на този човек, е разбрала за ужасното предложение! Докато мъжа ѝ се колебае, тя решава да ни пише. С надеждата, че ще премахнем вампира и мъжът ѝ ще остане човек. Оттам и комбинацията: изрязани от вестник букви и пощенския клон в „Ассол“. Вик за помощ! Тя не може да ни каже директно, но буквально умолява — спасете мъжа ми!

— Романтик... — неодобрително каза Хесер. — „Ако са ви скъпи животът и разсъдъка, стойте далеч от торфените блата...“^[1] И — щрак-щрак буквичките с ножичка за маникюр от днешната „Правда“... И адреса ли е взела от вестника?

— Адреса на Инквизицията! — възкликах аз.

— Сега вече си прав. Ти би ли могъл да изпратиш писмо на Инквизицията?

Аз мълчах. Бях поставен на мястото си. Та Хесер вече ми каза за писмото до Инквизицията!

— В нашия Патрул само аз знам пощенския им адрес. В Дневния Патрул, предполагам, само Завулон. И какво се получава, Городецки?

— Писмото е изпратено от вас. Или от Завулон.

Хесер само изсумтя.

— А в Инквизицията много ли са разтревожени? — попитах аз.

— „Разтревожени“ не е точната дума. Сам по себе си опитът за търговия с инициация не ги вълнува. Обичайна работа за Патрулите — да открият нарушителя, да го накажат, да запушат утечката на информация. Още повече, че и ние, и Тъмните сме еднакво възмутени от станалото. Но писмото до Инквизицията — това е друг въпрос. Знаеш, че те са малко. Ако някоя от страните наруши Договора, Инквизицията подкрепя другата страна и по този начин запазва равновесието. Това ни... дисциплинира. Но да допуснем, че в недрата на някой от Патрулите зрее план за постигане на окончателна победа. Група бойни магове е способна а една нощ да премахне всички инквизитори — разбира се, ако знаят всичко за Инквизицията. Кой работи в нея, къде живее, къде пазят документацията...

— Писмото в главния им офис ли е пристигнало?

— Да. И съдейки по това, че след шест часа офисът беше опразнен, а в сградата имаше пожар — именно там Инквизицията е пазела архивите си. Това дори и аз не знам със сигурност. Накратко, изпращайки това писмо, човекът... или Различният... са им хвърлили ръкавица в лицето. Сега Инквизицията ще го търси. Официалната версия е „за нарушаване на секретността и опит за инициация на човек“. А всъщност — от страх за собствената си кожа.

— Никога не съм мислил, че могат да се страхуват за себе си.

Хесер кимна:

— Могат, и още как. Ето ти информация за размисъл... защо в Инквизицията няма предатели? При тях отиват и Тъмни, и Светли. Преминават обучение. А после — Тъмните жестоко наказват Тъмни, Светлите — Светли, само да посмеят да нарушаат Договора.

— Особен вид характер. — предположих аз. — Избират само такива Различни.

— И никога не грешат? — скептично попита Хесер. — Това е невъзможно. Но пък в историята няма нито един случай на нарушаване на Договора от инквизитор...

— Изглежда твърде добре разбират последиците от нарушаването на Договора. Един инквизитор в Прага ми каза: „Нас ни крепи ужасът“.

Хесер се намръщи:

— Витезслав... обича той красивото... Добре, не си бълъскай главата с това. Ситуацията е прости — съществува Различен, който или нарушава Договора, или се гаври с Патрулите и Инквизицията. Инквизицията провежда свое разследване, Тъмните — свое. От нас също изискват сътрудник.

— Може ли да попитам? Защо именно аз?

Хесер разпери ръце:

— По много причини. Първо — най-вероятно в хода на разследването ще се сблъскаме с вампири. А ти си нашият специалист по нисшите Тъмни.

Не, като че ли не ми се присмиваше...

— Второ. — продължаваше Хесер, отваряйки по немски маниер сгънатите в юмрук пръсти. — От Инквизицията са назначили за следователи двама твои познати. Витезслав и Едгар.

— Едгар е в Москва? — учудих се аз. Не бих казал, че Тъмният маг, преминал преди три години в Инквизицията, ми беше симпатичен. Но... но можеше да се каже, че не ми беше неприятен.

— В Москва е. Преди четири месеца завърши курса на обучение и долетя при нас. Понеже по време на работата ще ти се наложи да контактуваш с инквизиторите, всеки личен контакт е полезен.

— Контактът с него не беше много приятен. — напомних аз.

— Аз какво, да не ти предлагам тай-масаж в работно време? — заядливо попита Хесер. — Третата причина, поради която исках да изпратя точно теб на това задание... — той замълча.

Аз чаках.

— Разследването за Тъмните също се води от твой стар познат.

Можеше да не казва името. Но той продължи:

— Константин. Млад вампир... твоя бивш съсед. Помня, че имахте добри отношения.

— Да, разбира се. — тъжно казах аз. — Докато беше дете, пиеше само свинска кръв и мечтаеше да се избави от „проклятието“... Докато не разбра, че неговият приятел, Светлия маг, изгаря такива като него на пепел.

— Това е животът. — констатира Хесер.

— Та той вече е пил човешка кръв. — казах аз. — Със сигурност! Щом е постъпил в Дневния Патрул...

— Той е станал висш вампир. — произнесе Хесер. — Най-младия висш вампир в Европа. Ако се приведе към нашите мерки, то това ще отговаря на...

— Второ-трето ниво на Силата. — прошепнах аз. — Пет-шест погубени живота.

Костя, Костя... Тогава аз бях млад и неопитен Светъл маг. Не успях да намеря приятели в Патрула, а отношенията със старите ми познати стремително се късаха... не могат да дружат Различни и хора... И изведнъж се оказа, че съседи са ми Тъмни Различни. Семейство вампири. Мама и татко вампири, че и детето инициирали. В интерес на истината, нямаше никакви гадости. Никакъв нощен лов, никакви заявки за лицензи, законопослушно пиеха свинска и донорска кръв. И мен, глупака, това ме успокои. Аз се сприятелих с тях. Дори им ходех на гости. Дори ги канех на гости! Те ядяха храната, която приготвях и я хвалеха... а аз, глупака, не разбирах че човешката храна за тях е безвкусна, че ги терзае древен, вечен глад. Малкото вампирче даже реши, че ще стане биолог и ще открие как да се излекува от вампиризма...

После аз за пръв път убих вампир.

После Костя отиде в Дневния Патрул. Не знам дали е завършил биологическия си факултет, но със сигурност се е избавил от детските си илюзии...

И е започнал да получава лицензи за убийство. За три години да се изкачи до нивото на висш вампир? Трябва да са му помогнали за това. Да използват всички възможности на Дневния Патрул, за да може доброто момче Костя непрекъснато да получава право да забива зъби в човешката шия...

И дори се досещам кой му е помогнал.

— Как смяташ, Антоне, — каза Хесер, — при това положение кой трябва да назначим за следовател от наша страна?

Аз извадих телефона от джоба си и набрах номера на Светлана.

[1] Това май е цитат от „Баскервилското куче“ на Артър Конан Дойл. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

В нашата работа рядко се налага да работим под прикритие. Първо, трябва напълно да замаскираш своята същност на Различен. Така, че да не те издаде нито аурата, нито потоците на Силата, нито смущенията в Сумрака. Тук положението е просто — ако си маг пето ниво, няма да те открият по-слабите магове — от шесто и седмо ниво. Ако си маг първо ниво — ти си скрит от маговете второ ниво и надолу. Ако си маг извън категориите... какво пък, тогава можеш да се надяваш, че никой не може да те разкрие. Мен ме маскира самият Хесер. Веднага след разговора със Светлана — кратък, но тягостен. Не, не се карахме. Просто тя много се разстрои. Второ, трябва ти легенда. Най-лесно е да си осигуриш легенда с магически методи — непознатите с готовност ще те сметнат за брат, сват или приятеля от казармата, с който заедно сте бягали в самоотльчка и сте пиянствали по баровете. Но всяко магично въздействие ще остави следи, забележими за повече или по-малко силен Различен.

Затова моята легенда нямаше нищо общо с магията. Хесер ми връчи ключове за апартамент в „Ассол“ — сто и петдесет квадрата, на осмия етаж. Апартаментът се водеше на мое име и беше купен преди половин година. Когато опулих очи, Хесер поясни, че документите са издадени тази сутрин, но със задна дата. За много голяма сума. И че после ще се наложи да върнем апартамента. Ключа за „БМВ“-то беше просто приложение. Колата не беше нова и не беше от най-хубавите, но нали и апартамента ми беше малък. После в кабинета дойде шивач — тъжен стар евреин, Различен седмо ниво. Той ме измери и обеща, че до края на деня костюмът ще бъде готов и „това момче ще заприлича на човек“. Хесер беше извънредно вежлив с шивача, сам му отвори вратата, после го изпрати в приемната, а на сбогуване срамежливо попита какво става с неговото „палтенце“. Шивачът каза, че няма причини да се притеснява и че палтото, достойно за Пресветлия Хесер, ще бъде готово до настъпването на студовете. След тези думи не се зарадвах особено на разрешението да задържа костюма за себе си. Явно истинските, монументални неща не се правеха от този шивач за

половин ден. С вратовръзки ме снабди самият Хесер и даже ме научи на много модерен възел. След което ми даде пачка талони, адреса на магазина и ми заповяда да си купя всичко останало на съответното ниво — включително бельо, носни кърпички и чорапи. За консултант ми беше предложен Игнат — маг, който в Дневния Патрул биха нарекли инкуб. Или сукуб — това му беше почти безразлично. Разходката по бутиците, където Игнат се чувстваше като риба във вода, ме развесели. А виж, посещението в бърснарницата, или по-точно — „Салон за красота“, ме източи до краен предел. Оглеждаха ме подред две жени и момче с маниери на обратен, макар че не беше такъв. Всички дълго възди shaftаха и изказваха неласкови пожелания по адрес на моя бърснар. Ако се изпълнеха, на бърснаря му беше писано през остатъка от живота си да стриже вълна от плешиви овце. При това — неизвестно защо — в Таджикистан. Изглежда това беше най-страшното проклятие за бърснар... аз дори реших след заданието да намина в бърснарницата втора категория, където се подстригвах през последната година и да проверя да не са окачили на човечеца някое инферно. Колективният разум на специалистите по красотата реши, че може да ме спаси само подстригване „под гребенче“. Като на дребен бандит, обиращ търговците на пазара. За утеша ми казаха, че се очаквало лятото да е много горещо и с по-къса прическа ще ми е по-комфортно. След подстригването, отнело повече от час, ме подложиха на маникюр и педикюр. След това доволният Игнат ме заведе на стоматолог, който със специален накрайник премахна зъбния ми камък и ме посъветва да повтарям тази процедура два пъти в годината. След процедурата зъбите ми сякаш оголяха, даже ми беше неприятно да ги докосвам с език. Така че на двусмислената реплика на Игнат „Антоне, човек може да се влюби в теб!“ не намерих достоен отговор, измучах нещо неразбрано и през целия обратен път до офиса служих за мишена на остроумието му.

Костюмът вече ме чакаше. И шивачът — мърморещ недоволно, че да се шие без втора проба е все едно да се ожениш след първата среща. Не зная. Ако всички бракове след първа среща бяха толкова удачни, както новия костюм, то броя на разводите щеше да клони към нула. Хесер поговори с шивача за палтото си. Те дълго и разгорещено спореха за копчетата, докато Пресветлия маг не капитулира. А аз стоях до прозореца и гледах свечеряващата се улица и мигащата светлинка

на алармата в „моята“ кола. Да не откраднат бракмата... Не бива да поставям магическа защита, която отпъжда крадците. Тя ще ме издаде още по-сигурно, отколкото Щирлиц отвица — влачещият се отзад парашут. Днес ми предстоеше да нощувам в новия апартамент. И при това да изглеждам, сякаш не съм за пръв път в него. Добре поне, че външи не ме чака никой. Нито жена, нито дъщеря, нито куче-котка, дори и рибка в аквариум не си бях завъдил. И правилно...

— Разбра ли задачата си, Городецки? — попита ме Хесер.

Докато тъгувах край прозореца, шивача си беше отишъл. В новия костюм ми беше учудващо уютно. Независимо от късата прическа, аз се чувствах не като разбивач на сергии, а като някой по-сериозен. Например — събирач на ракет от малки магазинчета.

— Да се заселя в „Ассол“. Да общувам със съседите. Да търся следите на Различния-отстъпник и неговия потенциален клиент. Ако го открия — да доложа. При среща с другите следователи да се държа коректно, да обменя инфомация, да сътруднича.

Хесер застана до мен край прозореца. Кимна:

— Всичко е така, Антоне, всичко е точно така... Само че изпусна най-важното.

— Да? — попитах аз.

— Ти не трябва да се придържаш към никакви версии. Дори и към най-вероятните... и най-вече — към най-вероятните! Различния може да е вампир или върколак... но може и да не е.

Аз кимнах.

— Той може да е Тъмен. — каза Хесер. — Но може да се окаже и Светъл.

Не казах нищо. Тази мисъл също ми беше хрумвала.

— И най-главното, — добави Хесер. — „Възнамерява да направи този човек Различен“. Това може да е бълф.

— А може ли да не е? — запитах аз. — Хесер, в крайна сметка има ли начин да превърнеш човек в Различен?

— Нима мислиш, че бих скрил такова нещо? — попита Хесер. — Колко разбити съдби на Различни... колко прекрасни хора, обречени да изживеят само своя кратък век... Никога и нищо подобно не се е случвало. Но всичко все някога се случва за първи път.

— Тогава ще смяtam, че това е възможно. — казах аз.

— Никакви амулети не мога да ти дам. — каза Хесер. — Сам разбираш защо. И е добре да се въздържаш от използване на магия. Единственото, което е допустимо, е да гледаш през Сумрака. Но ако възникне необходимост — ние ще дойдем много бързо. Само ни повикай. — Той помълча и добави: — Не очаквам никакви бойни стълкновения. Но ти си длъжен да ги чакаш.

* * *

Никога не ми се е налагало да паркирам в подземен гараж. Добре поне, че колите тук бяха малко, ярка светлина заливаše бетонните клетки, а пазачът, седящ пред мониторите за вътрешно наблюдение, любезно ми показва къде са боксовете за моите коли. Оказва се, че се предполага да имам минимум две коли. След като паркирах, извадих от багажника чантата с вещите си и включих алармата на колата, аз се отправих към изхода. И бях посрещнат от удивения въпрос на пазача — нима асансьорите не работят? Наложи се да мръщя чело, да махам с ръка и да обяснявам, че цяла година не съм се появявал тук. Пазачът се поинтересува от корпуса и етажа, който обитавам, след което ме изпрати до асансьора. В обкръжението на хром, огледала и климатик аз се възнесох до осмия етаж. Даже е обидно, че живея толкова ниско. Не, аз не претендирям за пентхауза, но все пак... На стълбищната площадка — ако този скучен термин е подходящ за хола с площ около тридесет квадрата — известно време бродих покрай вратите. Приказката неочеквано свърши. Едната врата въобще я нямаше, а зад дупката тъмнееше огромно празно помещение — бетонни стени, бетонен под, никакви вътрешни прегради. Едва чуто капеше вода. Изборът между трите вече поставени врати се проточи доста дълго — на нито една нямаше номер. В края на краищата на една от вратите открих номер, надраскан с нещо остро, а на другата — остатъци от тебеширен надпис. Изглежда моята врата беше третата. Найневзрачната от всички. От Хесер можеше да се очаква и да ме настани в апартамента, където нямаше врата, но тогава цялата легенда отива по дяволите... Аз извадих връзката ключове и доста лесно отключих вратата. Потърсих ключ за осветлението, но се натъкнах на цял панел с превключватели. И започнах да ги включвам един по един.

Когато апартаментът се изпълни със светлина, аз затворих вратата и замислено се огледах. Не, тук явно имаше нещо. Сигурно. Предишния собственик... е добре де, добре, според легендата — това пак съм аз. Та така, започвайки ремонта, аз очевидно съм бил пълен с наполеоновски планове. С какво друго може да се обяснят декоративния паркет, дъбовите прозорци, климатиците „Дайкин“ и останалите атрибути на много добро жилище. А после явно са ми свършили парите. Защото огромният апартамент-студио — никакви вътрешни стени — беше девствено празен. В ъгъла, където се предполагаше, че ще е кухня, стоеше очукан газов котлон „Брест“, на който съвсем спокойно можеше да са подгрявали овесена каша по време на моето детство. Върху нея, направо на плочите, сякаш намеквайки — „не използвай!“, стоеше простичка микровълнова печка. Впрочем, над ужасната печка висеше разкошно кантарче. Отстрани жаловито се гушеха две табуретки и ниска масичка за сервиране. Подчинявайки се на навика, аз се събух и се отправих към кухненския ъгъл. Хладилник нямаше, мебели — също, но на пода стоеше голям кашон, пълнен със продукти — бутилки с минерална вода и алкохол, консерви, супи в пакетчета, сухари в кутийки. Благодаря ти, Хесер. Само да се беше погрижил и за тенджера...

От „кухнята“ се придвиших към вратата на банята. Явно ми е стигал акъла да не инсталирам тоалетната чиния и джакузито на всеобщо обозрение... Отворих вратата и се огледах. Тесничко — десетина-двойсет квадрата. Симпатичен синьозелен фаянс. Душ-кабина с футуристичен вид — даже ме е страх да предположа колко ли струва и какво е натъпкано в нея. Но, виж, джакузи нямаше. Вана също — само от ъгъла стърчаха запущени водопроводни тръби. И още... Оглеждайки внимателно банята, аз се убедих, че страшната ми догадка е вярна. Нямаше и тоалетна! Само канализационна тръба, запушена с дървена тапа. Е, благодаря ти, Хесер! Стоп, без паника, в такива апартаменти не правят само един санитарен възел. Трябва да има поне още един — за гости, за децата, за прислугата... Изскочих в студиото и наистина — в ъгъла, до самия вход, открих още една врата. Предчувствуието не ме подведе — това беше санитарен възел за гости. Вана тук не се предвиждаше, душ-кабината беше по-проста. Вместо тоалетна имаше още една запушена тръба. Беда. Загубен съм. Не, аз разбирам, че истинските професионалисти не обръщат внимание на

такива дреболии. Ако Джеймс Бонд посещава тоалетната, то е само за да подслуша нечий чужд разговор или очисти стаения зад мивката злодей. Но аз трябваше да живея тук! Няколко секунди сериозно обмислях идеята да позвъня на Хесер и да изискам санитарен техник с необходимото оборудване. Но после си представих реакцията му. Неизвестно защо, във въображението ми Хесер се усмихваше. После тежко въздишише и издаваше заповед — след което в „Ассол“ пристигаше някакъв най-главен санитарен техник в Москва и лично монтираше тоалетната. А Хесер се усмихваше и клатеше глава. Магове от неговото ниво не грешат в дреболиите. Техните грешки — това са горящи градове, кървави войни и импийчмънт на президенти. Но не и забравени битови удобства. Ако в моя апартамент няма тоалетна, значи така и трябваше да бъде. Аз отново изследвах жизненото си пространство. Намерих навит на руло матрак и пакет спално бельо във весели разцветки. Постлах матрака и разопаковах чантата с вещите си. Преоблякох се в дънки и тениска — няма да се разхождам с вратовръзка из апартамента, я! Извадих ноутбука — между другото, през мобилния телефон ли да влизам в Интернет? Наложи се да организирам още един обикновен обикновен обикновен обиск на апартамента. Открих връзка към мрежата на стената на голямата баня, пак добре, че беше откъм студиото. После реших, че това не е случайно и надзърнах в банята. Така си и беше — до несъществуващата тоалетна имаше още една мрежова розетка. Странни вкусове съм имал, когато съм правил ремонта... Мрежата работеше. Това беше добре, но не за това бях дошъл тук.

За да разгоня някак подтискащата тишина, аз отворих прозореца. Топлата вечер се вмъкна в стаята. Зад реката светеха прозорците на къщите — обикновени, човешки. И все тази тишина. Нищо чудно — един часът през нощта е. Извадих плейъра. Порових в дисковете, избрах си „Бяла гвардия“ — група, която никога няма да е начело в хит-парадите на MTV и да пълни стадиони. Сложих слушалките и се опънах на матрака.

*Когато свърши тази битка
 И ако доживееш до разсъмване,
 Ще разбереш, че мириসът на победата*

Е толкова отровен, колкото димът на загубата.

*А ти си сам, сред изстиващата сеч
И вече нямаши никакви врагове.
Но небето притиска твойте плещи
И какво ще правиш в тази пустиня?*

*Но ти ще чакаш
Какво ще ти донесе
Времето.
Ти ще чакаш...*

*И медът ще ти се стори по-горчив от солта,
Сълзите — не по-сладки от див пелин
И аз не познавам по-силна болка
От това да бъдеш жив сред много спящи.*

*Но ти ще чакаш
Какво ще ти донесе
Времето.
Ти ще чакаш...^[1]*

Улавяйки се в това, че се опитвам немелодично да припявам на тихия женски глас, аз свалих слушалките и изключих плейъра. Не. Не съм дошъл тук, за да безделничача.

Какво би предприел на мое място Джеймс Бонд? Би намерил тайнствения Различен-предател, неговият клиент-човек и автора на писмото. А какво ще предприема аз? Ще търся това, което ми е просто жизнено необходимо! В края на краищата долу, при охраната, трябваше да има тоалетна...

Някъде откъм прозореца, стори ми се — точно до мен, тежко избуха бас-китара. Аз скочих, но в апартамента нямаше никой.

— Мараба, банда! — чу се зад прозореца. Аз се надвесих през первата и огледах стената на „Ассол“. И два етажа по-нагоре открих отворени прозорци, от които се разнасяха блатни акорди в неочеквано приложение за бас-китара:

*Давно я не давил кишки наружу,
Давным-давно кишки наружу не давил,
И вот совсем недавно обнаружил,
Что я давно кишки наружу не давил.*

*А ведь бывало я как выдавлю наружу!
Никто из наших так наружу не давил!
И я тогда один за всех давил наружу.
За всех наружу я тогда один давил! [2]*

Невъзможно бе да си представя по-голям контраст от тихия глас на Зоя Ященко, солистката на „Бяла гвардия“, и този немислим шансон на бас-китарата. Но неизвестно защо, песента ми харесваше. А певецът, изпълнявайки кратко соло с три акорда, продължи да се отчайва:

*Бывает щас я иногда давлю наружу.
Но это щас, совсем не как тогда.
Совсем не так мне давится наружу,
Давить, как раньше, я не буду никогда... [3]*

Аз се разсмях. Тук присъстваха всички атрибути на блатната песен — лирическият герой си спомняше дните на отминалата слава, описваше сегашното си състояние и се оплакваше, че вече не може да достигне отминалото си великолепие. И имах силното подозрение, че ако пуснат тази песен по „Радио Шансон“, деветдесет процента от слушателите даже няма да заподозрат насмешката. Китарата издаде няколко въздишки. И същият глас запя нова песен:

*Никога не съм лежал във психиатрия,
Така че не ме разпитвай за нея... [4]*

Музиката спря. Някой въздъхна печално и започна да проверява струните.

Повече не се колебах. Порових в кашона, извадих бутилка водка и щафета пущен салам. Изскочих на стълбищната площадка, хлопнах вратата и се отправих нагоре по стълбите. Да намеря апартаментът на среднощния бард се оказа не по-сложено, отколкото да открия пневматичен чук, скрит в храстите. Включен пневматичен чук.

*Престанаха да пеят птичките,
Червеното слънчице не свети,
В помията на двора
Не се бият зли деца...[\[5\]](#)*

Аз позвъних, без изобщо да съм убеден, че ще ме чуят. Но музиката спря, а малко след това вратата се отвори.

На прага, усмихвайки се добродушно, стоеше нисък набит мъж на около трийсет години. В ръцете си държеше оръдието на престъплението — бас-китарата. С някакво мрачно удовлетворение забелязах, че и той е подстриган „по бандитски“. Бардът носеше изтъркани дънки и много интересна тениска — десантчик в руска униформа прерязваше с огромен нож гърлото на негър в американска униформа. Отдолу стоеше гордият надпис: „Ние можем да напомним кой спечели втората световна война“.

— Също става. — разглеждайки моята тениска, каза китаристът.
— Дай.

Вземайки водката и салама, той се върна в дълбините на апартамента си. Аз го погледнах през Сумрака. Човек. И толкова объркана аура, че веднага се отказах от опитите да разбера характера му. Сиви, розови, червени, сини тонове... ама че коктейл. Аз тръгнах след китариста. Апартаментът му се оказа два пъти по-голям от моя. Ох, не го е изработил със свирене на китара... Впрочем, това не е моя работа. По-смешното беше това, че освен по размерите си, апартаментът му беше точно копие на моя. Начални следи от великолепен ремонт, спрян по спешност, на места — и недовършен.

Сред чудовищното жизнено пространство — петнайсет на петнайсет метра, не по-малко — стоеше стол, пред него — микрофон

на стойка, хубав професионален усилвател и две чудовищни тонколони. И още — до стената стояха три огромни хладилника „Бош“. Китаристът отвори най-големия — той се оказа абсолютно празен — и сложи бутилката в камерата. Поясни:

- Топла е.
- Не съм се обзавел с хладилник.
- Случва се. — съгласи се бардът. — Лас.
- Какво „лас“? — не разбрах аз.
- Така ми викат, Лас. Не по паспорт.
- Антон. — представих се аз. — По паспорт.
- Случва се. — призна бардът. — От далече ли идваш?
- На осмия съм.

Лас замислено се почеса по темето. Погледна към отворените прозорци и поясни:

— Отворих ги, за да не е толкова силен звука. Че ушите ми не издържат. Смятах да правя звукоизолация тук, но парите свършиха.

— Това явно е всеобща беда. — внимателно казах аз. — Аз даже тоалетна нямам.

Лас тържествуващо се усмихна:

— Аз имам. Вече седмица, откакто имам. Ей онази врата.

След като се върнах (Лас меланхолично режеше салама), не се сдържах и попитах:

— А защо е толкова огромна и толкова английска?

— Ти не видя ли фирмната лепенка? — попита Лас. — „Ние измислихме първата тоалетна чиния“. Е, как да не я купиш, с такъв надпис? Все се каня да сканирам лепенката и малко да я подправя. Да напиша: „Ние научихме хората...“!

— Разбрах. — казах аз. — Затова пък при мен е готова банята.

— Сериозно? — надигна се бардът. — Три дена вече не мога да се изкъпя...

Аз му подадох ключовете.

— Ти нарежи мезето. — радостно каза Лас. — Все едно, водката още десетина минути ще трябва да се изстудява. А аз веднага се връщам.

Входната врата хлопна и аз останах в чуждия апартамент — заедно с включения усилвател, нарязания салам и огромните празни хладилници.

Никога не съм мислил, че в такива сгради може да съществуват непринудените отношения на приятелска комунална квартира... или на студентско общежитие. Ти ползвай моята тоалетна, аз ще се изкъпя в твоята баня... Петър Петрович има хладилник, а Иван Иванович обеща да донесе водка — той търгува с нея, а Семъон Семъонич реже мезето много внимателно, пестеливо. Сигурно повечето от тукашните жители са купували апартаментите си „за векове“. За всичките пари, които са успели да заработят, откраднат и заемат. И едва после щастливите новодомци са съобразили, че апартамент с подобни размери се нуждае и от ремонт. И че всяка строителна фирма ще съдере по три кожи от човек, закупил тук апартамент. И че за огромната жилищна площ, подземните гаражи, парка и крайбрежната алея трябва да се плаща ежемесечно. И ето — стои си огромната сграда полупуста, едва ли не изоставена. Ясно, че това не е трагедия — на някой перлата да му е малка^[6]. Но за първи път се убедих, че, най-малко, това си е трагикомедия.

Колко ли човека реално живеят в „Ассол“? Ако на нощния рев на бас-китарата се отзовах само аз, а преди това странния бард е шумял съвсем спокойно? Един човек на етаж? Изглежда, по-малко... Кой тогава е изпратил писмото? Аз се опитах да си представя Лас, изрязващ буквички от вестник „Правда“ с ножички за маникюр. Не се получи. Такъв като него би измислил нещо по-засукано. Аз затворих очи.

Представих си как сивата сянка от миглите ляга на очите ми. След това отворих очи и огледах апартамента през Сумрака. Ни най-малки следи от магия. Дори и върху китарата — макар че добрият инструмент, след като постои в ръцете на Различен или потенциален Различен, помни неговите докосвания с години. И син мъх, сумрачния паразит, дебелеещ от негативни емоции, също липсваше. Ако стопанинът някога е изпадал в депресия, то го е вършил извън къщи. Или много искрено и открито се е веселил, изгаряйки по този начин синия мъх. Тогава аз седнах и се заех да донарежа салама. За всеки случай го проверих през Сумрака — струва ли си изобщо да се яде. Саламът се оказа добър. Хесер не искаше неговият агент да легне с натравяне.

— Ето това е правилната температура. — вадейки от отворената бутилка винен термометър, каза Лас. — Не сме я изпуснали. Че като

охладят водката до гъстотата на глицерина, пиеш — все едно гълташ течен азот... За запознанството!

Ние отпихме и замезихме със салам и сухари. Сухарите ги донесе Лас от моя апартамент — обяснявайки, че днес не се е погрижил за храната.

— В цялата сграда така живеят. — поясни той. — Не, има, разбира се, и такива, на които парите и за ремонт са стигнали, и за обзавеждане. Само че си представи, що за удоволствие е да живееш в празен дом? И те чакат, докато дребните играчи, като мен и теб, завършат ремонта и се заселят. Кафенето не работи, казиното пустее, охраната се побърква от скуча... вчера изгониха двама — стреляли по храстите в двора. Казали, че видели нещо ужасно. Е, веднага ги пратили на доктор. Okаза се, наистина — и двамата ужасно са се насмъркали. — С тези думи Лас извади от джоба си пакет „Беломор“. Хитро ме погледна: — Искаш ли?

Не очаквах, че човек, който с такъв вкус налива водка, ще се занимава с марихуана. Поклатих глава и попита:

— И много ли пусиш?

— Вече втори пакет днес. — въздъхна Лас. И тогава се досети: — Антоне, ти какво! Това е „Беломор“! Не е трева! Преди това пуших „Житан“, но след това разбрах — та той с нищо не се различава от нашия „Беломор“!

— Оригинално. — казах аз.

— Това пък какво общо има? — обиди се Лас. — Изобщо не оригиналница. Само някой да стане различен...

Аз трепнах, но Лас спокойно продължаваше:

— ...не като другите, веднага казват — оригиналници. А на мен ми харесва да пуша „Беломор“. Като ми писне след седмица — ще го зарежа.

— Няма нищо лошо в това да бъдеш Различен. — хвърлих аз пробна топка.

— Да станеш наистина различен — това е сложно. — отвърна Лас. — Ето, преди два дена си помислих...

Аз отново се напрегнах. Писмото беше изпратено преди два дена. Нима всичко се подрежда толкова удачно?

— Бях в една малка болница. Докато чаках да ме приемат, прегледах всички листовки. — продължи Лас, без да подозира нищо.

— А при тях всичко е сериозно, правят титанови протези за заместители на загубени крайници. Бедрени кости, тазобедрени, коленни капачки, челюсти... Плочки за черепа вместо повредените кости, зъби, всякакви дреболии... Аз извадих калкулатора и сметнах колко ще струва да си заменя всички кости. Okaza се — милион и седемстотин хиляди долара. Но мисля, че за такава цялостна поръчка може да се получи добра отстъпка. Двайсет-трийсет процента. А ако убедиш докторите, че това е добра реклама, може и до половин милион да смъкнеш!

— Защо? — попита аз. Благодарение на бръснаря косите ми не се изправиха — нямаше какво да се изправи.

— Ами, интересно е! — обясни Лас. — Представи си, че трябва да забиеш гвоздей! Замахваш и удряш с юмрук по гвоздея! И той влиза в бетона. Нали костите ти са титанови! Или ако се опитват да те ударят... Не, разбира се, има много недостатъци. А и с изкуствените органи положението засега е лошо. Но общото направление на прогреса ме радва.

Той наля още по чашка.

— А на мен ми се струва, че прогресът е в друго направление. — продължих да настоявам аз на своето. — Трябва по-пълноценно да използваме възможностите на организма. Та колко удивителни неща са скрити в нас! Телекинеза, телепатия...

Лас помръкна. И аз помръквам така, когато се натъкна на идиот.

— Ти сега можеш ли да ми прочетеш мислите? — попита той.

— Сега — не. — признах си аз.

— Смятам, че не трябва да си измисляме излишни същности. — обясни Лас. — Всичко, на което човек е способен, отдавна е известно. Ако хората можеха да четат мисли, да левитират и да правят други такива глупости — щеше да има свидетели.

— Ако човек притежава такива способности, той би се крил от околните. — казах аз и погледнах Лас през Сумрака. — Да бъдеш наистина Различен — това означава да предизвикаш завист и страх у околните.

Не открих никакво вълнение у Лас. Само скептицизъм.

— И какво, да не би чудотворецът няма да поиска да осигури на любимата жена и децата подобни възможности? Малко по малко щяха да ни изместят като биологически вид.

— Ами ако особените способности не се предават по наследство? — попитах аз. — Е, или ако не се предават със сигурност? И ако не може да ги предадеш на друг? Тогава независимо един от друг ще съществуват хора и Различни. Ако тези Различни са малко, те ще се крият от околните...

— Струва ми се, че говориш за случайна мутация, която предизвиква екстрасензорни способности. — реши Лас. — Но ако тази мутация е случайна и рецесивна, то тя не представлява никакъв интерес за нас. А виж, титанови кости още сега можеш да си сложиш.

— Няма нужда. — измърморих аз.

Отпихме. Лас мечтателно каза:

— Все пак има нещо в нашата ситуация! Огромна празна сграда! Стотици апартаменти — и в тях живеят девет души... ако броиш и нас. Какви работи могат да се правят тук! Направо дъхът ти секва! А какъв филм може да се заснеме! Представи си клип — разкошен интериор, празни ресторани, мъртви перални, ръждящащи тренажори и студени сауни, празни басейни и покрити с найлон маси в казиното. И сред цялото това великолепие броди млада девойка. Броди и пее. Даже няма значение какво.

— Клипове ли снимаш? — напрегнах се аз.

— Не... — Лас се намръщи. — Просто... някога помогнах на един познат от пънк-група да заснеме клип. Даже по MTV го пускаха, но после го забраниха.

— И какво му беше ужасното?

— Нищо особено. — каза Лас. — Песен като песен, съвсем цензурна, даже за любовта. Но видеото беше странно. Снимахме го в болница за лица с нарушенi двигателни функции. Инсталирахме стробоскоп в залата, пуснахме песента „Есаул^[7], есаул, защо заряза коня“ и повикахме болните — да танцуват. И те танцуваха пред стробоскопа. Както можеха. А после добавихме и музиката. Много стилно се получи. Но това наистина не трябва да се изльчва. Не е хубаво, някак.

Аз си представих „видеото“ — и потръпнах.

— Не става от мен клипмейкър. — призна си Лас. — А и музикант... Веднъж пуснаха една моя песен по радиото, посред нощ, в предаване за всякакви идиоти. И какво мислиш? Веднага в радиото позвъни един известен композитор и каза, че цял живот с песните си е

учил хората на добрина, но тази единствена песен е зачеркнала труда на целия му живот... Ето ти, поне една песен си чул — на лошо ли учи?

— Според мен тя се гаври. — казах аз. — С лошите.

— Благодаря. — тъжно каза Лас. — Но ето къде е бедата — повечето няма да разберат. Ще решат, че това е на сериозно.

— Така ще решат глупаците. — опитах се да утеша аз непризнатият бард.

— Ами точно те са мнозинството! — възклика Лас. — А протезите за глава още са несъвършени...

Той посегна към бутилката, наля водка и каза:

— Ако ти се наложи, идвай, не се притеснявай. По-късно ще ти намеря ключ за един апартамент на петнайсетия етаж. Празен е, но има тоалетна.

— А стопанина няма ли да е против?

— На него вече му е все едно. А наследниците му още не могат да си поделят апартамента.

[1] Оригинал:

*Когда закончится это сраженье,
И если ты доживешь до рассвета.
Тебе станет ясно, что запах победы
Такой же едкий, как дым пораженья.*

*А ты один, средь остывшей сечи,
И нет врагов у тебя отныне.
Но небо давит тебе на плечи,
И что же делать в этой пустыне?*

*Но ты будешь ждать.
Что принесет
Время,
Ты будешь ждать...*

И мед покажется горше соли.

*Слеза — полъни степной не слаще,
И я не знаю сильнее боли.
Чем быть живым среди многих спящих.*

*Но ты будешь ждать,
Что принесет
Время.
Ты будешь ждать...*

Бел.прев. ↑

[2] Ако съществуват хора, които могат да преведат това нещо без да съсипят смисъла и ритъма на тези стихове, то аз не се числя към тях. Евентуално може да се предложи следното:

*Отдавна не съм си изпразвал червата,
Много отдавна червата не съм си изпразвал,
И съвсем неотдавна открих,
Че отдавна не съм си изпразвал червата.*

*А някога как си изпразвах червата!
Никой от нашите не можеше така!
И сам вместо всички си изпразвах червата.
Вместо всички останали напъвах се сам!*

Бел.прев. ↑

[3] Пак предложение:

*Случва се понякога да си изпразня червата,
Но не е същото, не е както някога.
Съвсем различно си изпразвам червата,
Да ги изпразвам както някога, вече няма да успея...*

Бел.прев. ↑

[4] Оригинал:

*Никогда в психушке не лечился.
Ты меня не спрашивай о ней...*

Бел.прев. ↑

[5] Оригинал:

*Перестали птички петь,
Красно солнышко не светит,
У помойки во дворе
Не резвятся злые дети...*

Бел.прев. ↑

[6] По руската поговорка — „Кому суп жидковат, кому жемчуг мелковат“, в смисъл, че всеки оценява проблемите си според собственото състояние — на бедняка супата му е рядка, на богаташа — перлата му изглежда малка. Бел.прев. ↑

[7] Есаул — Офицерски чин в казашките войски. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Върнах се към четири сутринта. Леко пиян, но учудващо отпуснат. Все пак, рядко се срещат толкова различни хора. Работата в патрула те прави твърде праволинеен. Този не пуши и не пие, той е добро момче. А този псува, той е лош. И нищо не можеш да направиш, нас ни интересуват най-вече именно такива: добрите — като опора, лошите — като потенциален източник на Тъмни. Но това, че хората са много различни, никакси го забравяме...

Бардът не знаеше нищо за Различните — в това бях сигурен. И ако можех да поседя така с всеки обитател на „Ассол“ по половин нощ, бих си съставил точно мнение за всички. Но не хранех подобни илюзии. Не всеки ще ти предложи да влезеш, не всеки ще разговаря на отвлечени теми. А освен десетината живущи, тук има още стотина души обслужващ персонал — охрана, техници, работници, счетоводители. Няма да ми стигнат никакви разумни срокове, за да проверя всичките! След като се изкъпах в душ-кабината — в нея намерих някакъв странен шланг, от който можеше да се пуска струя вода — аз влязох в единствената си стая. Трябва да поспя... а на сутринта да се опитам да измисля нов план.

— Здравей, Антоне. — каза някой откъм прозореца.

Познах гласа. И веднага ми стана тягостно.

— Добра нощ, Костя. — казах аз.

Някак неуместно прозвуча думата „добра“. Но да пожелаваш зла нощ на вампир беше още по-глупаво.

— Може ли да вляза? — попита Костя.

Приближих се до прозореца. Костя седеше на перваза с гръб към мен, провесил крака надолу. Беше напълно гол. Като че ли демонстрираше — не се е изкатерил по стената, а е долетял като огромен прилеп. Висш вампир. На двадесет и няколко години. Способно момче...

— Мисля, че не. — казах аз.

Костя кимна и не започна да спори.

— Както разбрах, вършим една и съща работа?

— Да.

— Това е добре. — Костя се обърна и се усмихна белозъбо. — Приятно е да се работи с теб. А ти наистина ли се страхуваш от мен?

— Не.

— Аз се научих на много неща. — похвали се Костя.
Съвсем по детски.

— Ти не си се научил. — поправих го аз. — Ти много си откраднал.

Костя се намръщи:

— Думи. Типичната за Светлите игра на думи. Вие позволихте — аз взех. Какви претенции можеш да имаш?

— Ще се заяждаме ли още? — попитах аз. И вдигнах ръка, свивайки пръсти в знака Атон, отрицанието на неживото. Отдавна възнамерявах да проверя въздействат ли древните северноафрикански заклинания на съвременните руски вампири. Костя с опасение погледна към недовършения знак. Или го познаваше, или е почувствал Сила в него. Попита:

— А разрешено ли ти е да се демаскираш?

Аз с досада отпуснах ръка.

— Не. Но мога и да рискувам.

— Няма нужда. Само кажи — и ще си отида. Но сега вършим една и съща работа... трябва да поговорим.

— Говори. — казах аз, придърпвайки табуретката към прозореца.

— Значи няма да ме пуснеш?

— Не искам да се окажа насаме с гол мъж нощем. — ухилих се аз. — Кой знае какво ще си помислят хората. Казвай.

— Какво мислиш за колекционера на тениски?

Аз погледнах въпросително Костя.

— Онзи от десетия етаж. Събира тениски със забавни надписи.

— Не е замесен. — казах аз.

Костя кимна:

— И аз така смяtam. Тук са заселени осем апартамента. В още шест живущите се появяват от време на време. В останалите — много рядко. Вече проверих всички постоянни жители.

— И?

— Нищо. Те нищо не знаят за нас.

Не започнах да уточнявам, защо Костя е толкова уверен. В края на краищата, той е висш вампир. Такива като него са способни да се вмъкват в чуждия разум с лекотата на опитен маг.

— С останалите шест ще се заема утре. — обеща Костя. — Но не възлагам особени надежди.

— А имаш ли никакви предположения? — попитах аз.

Костя сви рамене:

— Всеки от живеещите тук има достатъчно пари и влияние, за да заинтересува вампир или върколак. Слаб, алчен... от новопроизведените. Така че кръгът на заподозрените не е ограничен.

— В момента колко новопроизведени нисши Тъмни има в Москва? — попитах аз. И сам се поразих от това, колко леко успях да кажа „нисши Тъмни“.

Никога преди не съм ги наричал така. Съжалявах ги.

Костя реагира спокойно на репликата ми. Наистина — висш вампир. Сдържан, уверен в себе си.

— Малко. — уклончиво каза той. — Проверяват ги, не се притеснявай. Проверяват всички. И нисшите Тъмни, и дори маговете.

— Завулон се е притеснил? — попитах аз.

— Хесер също не е образец за невъзмутимост. — усмихна се Костя. — На всички е неприятно. Само ти се отнасяш лекомислено към ситуацията.

— Не виждам кой знае какви проблеми. — казах аз. — Има хора, които знаят за нашето съществуване. Малко са, но ги има. Още един човек няма да промени ситуацията. Ако вдигне шум, ще го открием и ще го изкараме психично болен. Това вече се...

— Ами ако стане Различен? — рязко попита Костя.

— Ще има един Различен повече. — свих рамене аз.

— Ако стане не вампир, не върколак, а истински Различен? — Костя се озъби в усмивка. — Истински? Светъл, Тъмен — без значение.

— Ще има един маг повече. — отново казах аз.

Костя поклати глава:

— Слушай, Антоне... Не изпитвам лоши чувства към теб. Досега. Но понякога се изумявам — колко си наивен...

Той се протегна — ръцете му бързо обрастваха с къса козина, кожата потъмняваше и загрубяваше.

— Заеми се с прислугата. — каза Костя с тънък, пронизителен глас. — Ако усетиш нещо — звънни ми.

Той обръна към мен изкривеното си от трансформацията лице и отново се усмихна:

— Знаеш ли, понякога ми се струва, че само с такъв наивен Светъл може да се сприятeli някой Тъмен...

Той скочи долу, тежко пляснаха кожените крила. Малко неловко, но все пак бързо, огромният прилеп полетя в нощта.

На перваза остана бял правоъгълник — визитна картичка. Аз я взех и прочетох:

„Константин. Научноизследователски институт по проблемите на кръвта, младши научен сътрудник“.

Отдолу стояха телефоните — служебен, домашен, мобилен. Даже още помнех домашния — Костя все още живееше с родителите си. Семайните връзки на вампирите по принцип са много здрави.

Какво имаше предвид той?

Откъде е тази паника?

Аз изгасих светлината, легнах на матрака и погледнах към сивеещите квадрати на прозорците.

„Ако той стане истински Различен...“

Как се появяват на този свят Различните? Никой не знае. „Случайна мутация“, както се изрази Лас, е напълно адекватен термин. Родил си се човек, живял си обикновен живот... докато някой от Различните не почувства в теб способност да влизаш в Сумрака и да теглиш Сила оттам. След това те „повеждат“. Предпазливо, внимателно те привеждат в необходимото настроение, за да можеш в момент на силно емоционално вълнение да погледнеш сянката си — и да я видиш по друг начин. Да видиш, че тя лежи като черен парцал, като завеса — която можеш да дръпнеш към себе си, да я отгърнеш и да влезеш в друг свят.

В света на Различните.

В Сумракът.

И от това, какъв ще влезеш за пръв път в Сумрака — радостен и добър или нещастен и зъл — зависи какъв ще станеш. Каква Сила ще теглиш в бъдеще от Сумрака... Сумракът, пиещ Сила от обикновените хора.

„Ако той стане истински Различен...“

Винаги има възможност за принудителна инициация. Но само чрез загуба на живота, чрез превръщане на човека в бодро крачещ труп.

Човек може да стане вампир или върколак — и ще е принуден да поддържа своето съществуване с човешки животи. Така че това е път за Тъмните... а и те не го обичат особено.

Ами ако наистина е възможно да станеш маг?

Ако има способ да превърнеш който и да е човек в Различен? Да получи дълъг, много дълъг живот, необикновени способности? Мнозина ще поискат, няма спор.

А и ние няма да имаме нищо против. Колко прекрасни хора има по света, достойни да станат Светли Различни!

Само че и Тъмните ще увеличават броя си...

И изведенъж се досетих. Бедата не е в това, че някой е разкрил нашите тайни на човек. Бедата не е във възможната утечка на информация. Бедата не е в това, че предателя знае адреса на Инквизицията.

Та това е нов етап във вечната война!

Вече столетия Светлите и Тъмните са скованы от Договора. Ние имаме право да търсим Различни сред хората, имаме право да ги подтикваме в нужната ни страна... към онази, която считаме за правилна. Но ние сме принудени да отсяваме тонове пясък в търсене на златните песъчинки. Равновесието се запазва.

И изведенъж — възможност да превърнем наведнъж хиляди, милиони хора в Различни!

Футболен отбор печели купата — и по десетки хиляди ликуващи хора преминава магически удар, превръщайки ги в Светли Различни.

А до нас Дневният Патрул дава заповед на запалянковците на загубилия отбор — и те се превръщат в Тъмни Различни.

Ето какво е имал предвид Костя. Огромното изкушение изведенъж да промениш баланса на силите в своя полза. Разбира се, и Тъмните, и ние разбираме последствията. Разбира се, двете страни ще сключат нови спогодби и ограничения към Договора и ще ограничат инициацията на хората в някакви приемливи рамки. Та нали САЩ и СССР успяха да ограничат надпреварата за ядрено въоръжаване...

Затворих очи и поклатих глава. Някога Семъон ми разказа, че надпреварата във въоръжаването е спряно поради създаването на

абсолютното оръжие. Два — а от повече няма и нужда — термоядрени заряда, предизвикващи самоподдържаща се термоядрена реакция. Американският е разположен в Тексас, руският — в Сибир. Достатъчно е да се взриви само единият — и цялата планета ще се превърне в огнена топка.

Съвсем друг е въпросът, че нас такъв изход не ни устройва. И затова оръжието, което никога не трябва да се използва, никога няма да проработи. Не е нужно президентите да знаят за това, те са само хора...

Възможно ли е и ръководствата на Патрулите да имат подобни „магически бомби“? Затова ли Инквизицията, допусната до тази тайна, така яростно следи за изпълнението на Договора?

Може би.

Но все едно, по-добре ще е, ако не е възможно да се инициират обикновените хора.

Дори в полуслъница, аз болезнено се намръщих от собствената си мисъл. Какво излиза, че съм започнал да мисля като пълноценен Различен. Има Различни, има и хора — те са второ качество. Те никога няма да влязат в Сумрака, те няма да доживеят столетие. Нищо не може да се направи...

Да, започнах да мисля именно така. Да намериш добър човек със способности на Различен, да го привлечеш на своя страна — това е радост. Но да превръщаш в Различни всички подред — това е детинщина, опасно и безответствено занятие.

Имам повод за гордост. Бяха ми достатъчни по-малко от десет години, за да престана окончателно да бъда човек.

* * *

Утрото за мен започна с разкриване тайните на душ-кабината. Разумът победи бездушното желязо и аз се изкъпах, даже под музикален съпровод, а после си спретнах закуска от сухари, салам и кисело мляко. От светлината на слънцето настроението ми се вдигна, аз седнах на перваза и закусих с изглед към Москва-река. Неизвестно защо си спомних как Костя призна, че вампирите не могат да гледат към слънцето. То не ги изгаря, но им е неприятно.

Но нямаше време да се отдавам на размисли за съдбата на моите стари познати. Трябваше да търся... кого? Различния-предател? Не бях в най-добрата позиция за това. Неговият клиент-човек? Дълга и досадна работа.

Добре, реших аз. Ще действаме по строгите закони на класическия детектив. Какво имаме? Имаме улика. Писмото, изпратено от „Ассол“. Какво ни дава това? Нищо не ни дава. Освен ако някой е видял как преди три дена са изпратили писмо. Разбира се, малко вероятно е, че ще си спомнят...

Какъв съм глупак! Даже се плеснах по челото. Разбира се, не е срамно Различен да забрави за съвременната техника, Различните не обичат сложната техника. Но нали аз съм хардуерист!

Цялата територия на „Ассол“ се контролира от видеокамери!

Облякох костюма и завързах вратовръзката. Пръснах се с одеколона, който Игнат ми избра вчера. Пуснах телефона във вътрешния джоб... „телефона на колана носят само хлапетата и продавачите!“, както ме поучаваше вчера Хесер.

Телефона също беше нов, непривичен. В него имаше някакви игри, вграден плейър, диктофон и други такива абсолютно ненужни глупости.

Долу при охраната разбрах къде се намира пощенския клон на „Ассол“. Отидох там — пощата работеше. В уютната зала скучаяха три момичета-служителки, там стоеше и онази същата пощенска кутия, в която са пуснали писмото.

Под тавана проблясваха очите на видеокамерите.

Все пак няма да са ни излишни професионални следователи. Те веднага щяха да се сетят за това.

Купих картичка — пиленце, скачашо в инкубатора, и готов надпис: „Тъгувам за семейството!“. Не бе много весело, но аз все едно не помнех пощенския код на селото, в което почиваше моето семейство. Така че, усмихвайки се злорадо, изпратих картичката на Хесер — неговият адрес го знаех.

След като побъбрих малко с момичетата — работата в такава елитна сграда и без това ги задължаваше да бъдат вежливи, но освен това и скучаяха — аз излязох от пощата.

И се отправих към отдела на охраната на първия етаж.

Ако имах право да се възползвам от способностите си на Различен, щях просто да внуша на охраната симпатия към себе си и щях да получа достъп до всички видеозаписи. Но не трябваше да се демаскирам. И затова реших да използвам универсалният източник на симпатия — парите.

От дадената ми сума избраоих сто долара в рубли — няма нужда от повече, нали? Влязох в стаята на дежурния — там скучаше младеж в строга униформа.

— Добър ден! — поздравих аз, усмихвайки се лъчезарно.

Охранителя изобрази с целия си вид пълната си солидарност с мнението ми за днешния ден. Аз хвърлих поглед към монитора пред него — там вървяха образите от най-малко десетина видеокамери. И сигурно може да пусне повторение на всеки момент. Ако изображението се записва на твърдия диск (а къде другаде?), то записите с тридневна давност сигурно още не са прехвърлени в архива.

— Имам проблем. — съобщих аз. — Вчера получих забавно писъмце... — аз намигнах, — от някаква дама. Доколкото разбрах, тя живее тук.

— Заплашително писмо? — настръхна охранителя.

— Не-не! — запротестирах аз. — Точно обратното... Но тайнствената непозната се опитва да запази инкогнито. Може ли да погледнем кой е изпращал писма преди три дена?

Охранителя се замисли.

И тогава развалих всичко. Сложих парите на масата и казах с усмивка:

— Много ще съм ви благодарен.

Младежа незабавно се вкамени. Стори ми се, че натисна нещо с крак.

След десет секунди двама негови колеги, много вежливи, което изглеждаше смешно при техните габарити, настоятелно ми предложиха да отидем при началника.

Все пак има разлика, и то сериозна, в общуването с държавни чиновници и с частна охранителна фирма...

Интересно беше да се провери дали биха ме завлекли при началника насила. Все пак те не са милиция. Но аз предпочетох да не нажежавам обстановката и се подчиних на цивилния си конвой.

Началникът на охраната, човек вече на години и явно работил в органите на реда, ме гледаше укорително.

— Какви ги вършите, господин Городецки... — каза той, въртейки между пръстите си моята картичка-пропуск за територията на „Ассол“. — Държите се като в държавно учреждение, да ме извинявате за израза...

У мен възникна усещането, че много му се иска да счупи пропуска ми, да извика охраната и да ме изгони от елитната територия.

Много ми се искаше да се извиня и да кажа, че повече няма да правя така. Още повече, че наистина ми беше срамно.

Само че това беше желание на Светлия маг Антон Городецки, а не на притежателя на малка фирма за търговия с млечни продукти А. Городецки.

— А какво толкова е станало? — попитах аз. — Ако молбата ми е неизпълнима, да ми бяха казали веднага.

— А парите защо? — попита началникът на охраната.

— Какви pari? — учудих се аз. — А... вашият сътрудник е сметнал, че му предлагам pari?

Началникът на охраната се усмихна.

— В никакъв случай! — твърдо казах аз. — Бръкнах в джоба за носната си кърпичка. Алергията ми много ме тормози днес. А в джоба имах всякакви дребни, та ги извадих... но дори не успях да се изsekна.

Явно прекалих.

Началникът с каменно лице ми подаде картичката и много вежливо каза:

— Инцидентът е приключен. Както разбирате, господин Городецки, прегледът на работните записи от частни лица е забранен.

Аз почувствах, че началникът най-много се засегна от фразата за „всякакви дребни“. Тук, разбира се, нямаше бедняци. Но и не бяха толкова богати, че да наричат сто долара „всякакви дребни“.

Аз въздъхнах и наведох глава:

— Извинете, сглупих. Наистина се опитах да предложа... възнаграждение. Цяла седмица обикалях по учреждения, фирмата си пререгистрирах... вече и рефлекс си изработих.

Началникът ме гледаше изпитателно. И като че ли малко поомекна.

— Виновен съм. — признах си аз. — Но направо полудявам от любопитство. Ако щете вярвайте, почти не съм спал, само съм се чудел...

— Виждам, че не сте спали. — гледайки ме, каза началникът. И не издържа — все пак човешкото любопитство е неизтребимо: — А какво толкова ви заинтересува?

— Жената с дъщеричката сега са на вилата. — казах аз. — Аз обикалям тук, опитвам се да завърша ремонта... и изведнъж получавам писмо. Анонимно. Написано с женски почерк. А в писмото... ами, как да кажа... килограм кокетство и половин килограм обещания. Демек, прекрасна непозната мечтае да се запознае с вас, но не рискува да направи първата крачка. Ако съм внимателен и разбера от кой е писмото — само трябва да се приближа...

В очите на началникът загоря бодро огънче.

— А жената е на вилата? — каза той.

— На вилата. — кимнах аз. — Вие да не си помислите... никакви бъдещи планове. Просто ми се иска да разбера коя е тази непозната.

— Писмото у вас ли е? — попита началникът.

— Незабавно го изхвърлих. — признах си аз. — Ще вземе да го види жена ми и върви доказвай после, че нищо не е имало...

— Кога е било изпратено?

— Преди три дена. От нашия пощенски клон.

Началникът размишляваше.

— Там събират писмата един път на ден, вечерта. — казах аз. — Не мисля, че се посещава от много хора... само пет-шест человека на ден. Ако можех да погледна...

Началникът поклати глава. Усмихна се.

— Да, разбирам, че не е разрешено... — казах печално аз. — Но поне вие погледнете, а? Може и да няма никаква жена, може съседа да си прави шега. Той е такъв... весел човек.

— Онзи от десетия етаж ли? — намръщи се началникът.

Аз кимнах:

— Погледнете... просто кажете, имало ли е жена, или не...

— Това писмо ви компрометира, нали? — каза началникът.

— В известен смисъл. — признах аз. — Пред жена ми.

— Какво пък, тогава имаме основание да прегледаме записите.

— реши началникът.

— Много ви благодаря! — възкликах аз. — Много, много ви благодаря!

— Виждате ли колко е просто? — каза началникът, натискайки бавно клавишите по клавиатурата на компютъра. — А вие — пари... Ама че съветски навици... сега...

Аз не се сдържах, станах и застанах зад рамото му. Началникът не възрази. Той беше заинтригуван — явно на територията на „Ассол“ нямаше много работа за него.

На екрана се появи изображение на пощенският клон. Отначало от един ъгъл — можеше прекрасно да се види какво правят момичетата. После от друг — към входа и пощенската кутия.

— Понеделник. Осем сутринта. — тържествено каза началникът.
— А сега какво? Да гледаме екрана дванайсет часа?

— Ох, наистина... — фалшиво се огорчих аз. — Не помислих за това...

— Натискаме клавиша... не, ето този... и какво се получава?

Изображението започна леко да потрепва.

— Какво? — попитах аз, сякаш не бях проектирал аналогична система за нашия офис.

— Търсене на движение! — тържествено възклика началникът.

Първият улов беше в девет и половина. В пощата влезе някакъв работник с азиатски вид. И изпрати цяла пачка писма.

— Не е вашата непозната, нали? — заяде се началникът. И поясни: — Това са строителите на втори корпус. Непрекъснато изпращат писма в Ташкент.

Аз закимах.

Вторият посетител беше в един и петнайсет. Непознат, но много солиден господин. Зад него вървеше бодигард.

Господинът не изпрати писма. Изобщо не разбрах за какво е влязъл — или да позяпа момичетата, или да разучи територията на „Ассол“.

А третия беше... Лас!

— О! — възклика началникът. — Това е вашият съсед-шегаджия, нали? Който пее песнички посрещ нощ?

Лош следовател съм...

— Той е... — прошепнах аз. — Нима...

— Добре, ще гледаме нататък. — смили се началникът.

Нататък, след двучасова пауза, народът се изсипа вкупом.

Още трима от живущите изпратиха писма. Всички — мъже, всички с много сериозна външност.

И една жена. На около седемдесет години. Точно преди да затворят. Дебела, в пищна рокля и с огромни безвкусни гердани. Редките сиви коси бяха накъдрени.

— Нима е тя? — възхити се началникът. Стана и ме потупа по рамото: — Е, какво, има ли смисъл да търсим тайнствената непозната.

— Всичко е ясно. — казах аз. — Номер.

— Нищо, номер — това не е беля. — отговори началникът. — А към вас имам една молба, за в бъдеще... никога не правете такива двусмислени постъпки. Не вадете пари, ако не смятате да плащате на някой.

Аз наведох глава.

— Сами развръщаваме хората. — с мъка в гласа каза началникът.

— Разбирате ли? Сами! Веднъж ще предложиш, втори път ще предложиш... на третия път от теб ще искат. А ние се оплакваме — защо така, откъде се взе... Та вие сте добър, светъл човек!

Аз удивено се втренчих в началника.

— Добър сте, добър. — каза началникът. — Вярвам на усета си. За двайсет години в криминалното следствие всякаакви съм виждал... Не правете повече така, става ли? Не увеличивайте злото около нас.

Отдавна не съм бил толкова засрамен. Светлия маг го учиха да не върши злини!

— Ще се постараю. — казах аз. Погледнах виновно началника в очите. — Много ви благодаря за помощта...

Началникът не отговори. Очите му станаха стъклени, чисти и безмислени, като на бебе. Устата му се отвори. Пръстите, лежащи на облегалката на стола се свиха и побеляха.

Замразяване. Просто заклинание, много ефикасно.

А зад гърба ми, до прозореца, стоеше някой. Аз не го виждах — чувствах го с гърба си...

Отскочих настани, толкова бързо, колкото можех. Но успях да почувствува леденото дихание на Силата, насочено в мен. Не, това не е замразяване. Това е нещо аналогично от вампирския арсенал.

Силата се плъзна по мен и потъна в нещастния охранител. Маскировката на Хесер не само ме криеше, а и ме защитаваше!

Удряйки рамото си в стената, аз изпънах ръка, но в последната секунда все пак се удържах и не нанесох удар. Примигнах — и вдигнах сянката към очите си.

До прозореца, зъбейки се от напрежение, стоеше вампир. Висок, с физиономия на породист европеец. Висш вампир, без всякакво съмнение. И не новичък, като Костя. Той беше поне на триста години, най-малко. И по сила, без съмнение, ме превъзхождаше.

Но не и Хесер! Вампира не виждаше, че съм Различен. И сега всички подтискани инстинкти, които висшите вампири умеят да сдържат в себе си, избиваха навън. Не зная за кого ме взе — за някой особен човек, способен да се сравнява по реакции с вампирите, за митичния „мелез“ — дете от човешка жена и мъж-вампир, — за не помалко измисления ловец на нисши Различни... Но вампирът явно беше готов да обезумее и да започне да руши всичко около себе си. Лицето му потече като пластилин, оформяйки муцуна на звяр с голямо чело, на горната челюст се издължиха кучешките зъби, на пръстите се появиха остри нокти.

Обезумял вампир — това е страшно. Единственото по-лошо от него е уравновесеният вампир.

Само рефлексите ме спасиха от двубоя със съмнителен изход. Аз се сдържах и не нанесох удар, а извиках традиционната формула за арест:

— Нощен Патрул! Излез от Сумрака!

И моментално от вратата се чу глас:

— Стой, та това е наш!

Беше удивително, колко бързо се нормализира вампира. Зъбите и ноктите се прибраха, лицето се промени, приемайки пак онзи сдържан, породист вид на преуспял европеец. И аз добре помнех този европеец — от славния град Прага, където варят най-добрата бира и пазят най-красивата готика в света.

— Витезслав? — възкликах аз. — Какво си позволявате?

А на вратата, разбира се, стоеше Едгар. Тъмният маг, който след кратка работа в московския Дневен Патрул отиде в Инквизицията.

— Антоне, моля за извинение! — хладнокръвния прибалтиец наистина беше смутен. — Малка грешка. Работен момент...

Витезслав беше самата любезнот.

— Нашите извинения, патрулен. Не ви познахме...

Той бързо плъзна поглед по мен и в гласът му се появи възхищение:

— Каква маскировка... Поздравявам ви, патрулен. Ако това е ваша изработка, то аз скланям глава.

Не започнах да обяснявам кой ми е поставял защитата. Рядко се удава на Светъл маг (а и на Тъмен, защо да си кривим душата) безнаказано да покрещи на инквизиторите.

— Какво направихте с човека? — изляях аз. — Той е под моя защита!

— Работен момент, както вече каза моят колега. — свивайки рамене, отвърна Вitezслав. — Интересуват ни данните от видеокамерите.

Едгар небрежно премести креслото със застиналия началник на охраната и се приближи към мен. Усмихна се:

— Городецки, всичко е наред. Вършим една и съща работа, нали?

— Имате ли разрешение за подобни... работни моменти? — попитах аз.

— Имаме много разрешения. — хладно и отчетливо произнесе Вitezслав. — Даже си нямате представа колко много са те.

Край, опомни се. И веднага се заяде. И още как — той едва не се поддаде на инстинктите си, загуби самоконтрол, което за висш вампир е просто позор. И в гласът на Вitezслав се появи истинска, спокойна ярост.

— Искате ли да проверите, патрулен?

Естествено, инквизиторът не може да позволи да му крещят. Само че и аз вече не можех да отстъпя!

Положението спаси Едгар. Вдигна ръка и много емоционално възклика:

— Аз съм виновен! Трябваше да разпозная господин Городецки! Вitezслав, това е мой личен пропуск! Извинете!

Аз първи протегнах ръка на вампира.

— Наистина — вършим една и съща работа. Не очаквах да видя тук.

С това попаднах в целта. Вitezслав за миг отклони очи. И много дружелюбно се усмихна, стискайки ръката ми. Дланта на вампира беше топла... и аз разбирах какво означава това.

— Колегата Вitezслав идва направо от самолета. — каза Едгар.

— И още не е успял да си направи временна регистрация? — уточни аз.

Колкото и могъщ да беше Витезслав, каквато и длъжност да заемаше в Инквизицията, той си оставаше вампир. И беше длъжен да премине през унизителната процедура на регистрацията.

Но аз не продължих да го притискам. Напротив.

— Можем да извършим всички формалности тук. — предложих аз. — Имам това право.

— Благодаря, — кимна вампирът, — но аз ще мина през вашият офис. Редът преди всичко.

Крехкият мир беше възстановен.

— Вече прегледах записите. — казах аз. — Преди три дена са изпраща писма четириима мъже и една жена. И някакъв работник е изпратил цяла купчина писма. Тук работят строители от Узбекистан.

— Добър знак за вашата страна. — много вежливо каза Витезслав. — Когато за работна ръка се използват граждани от съседни държави, това е признак за икономически подем.

Можех да му обясня какво мисля по този повод. Но си премълчах.

— Искате ли да прегледате записите? — попитах аз.

— Ако обичате, да. — съгласи се вампирът. Едгар скромно стоеше отстрани.

Изведох на монитора образа от пощенския клон. Включих „търсене на движение“ — и ние отново разглеждахме всички любители на епистоларния жанр.

— Този го познавам. — тикнах аз пръст в Лас. — Днес ще разбера какво точно е пращал.

— Подозирате ли го? — уточни Витезслав.

— Не. — поклатих глава аз.

Вампирът пусна записа отново. Но този път нещастният замразен началник също беше преместен пред компютъра.

— Кой е този? — питаше Витезслав.

— Живущ. — безучастно гледайки екрана, отговаряше началникът. — Първи корпус, шестнайсети етаж...

Паметта му беше отлична. Той назова по име всички заподозрени, само работника не разпозна. Освен Лас, живущия на

единайсетия етаж и старицата от единайсетия, писма бяха изпращали двамата мениджъри на „Ассол“.

— Ние ще се заемем с мъжете. — реши Витезслав. — Като начало. Вие проверете старицата, Городецки. Става ли?

Аз свих рамене. Сътрудничеството си е сътрудничество, но няма да позволя да ме командват.

Още повече Тъмен. Вампир.

— Това за вас ще е по-лесно. — поясни Витезслав. — На мен... ми е трудно да се приближавам към стари хора.

Признанието беше откровено и неочеквано. Аз измучах нещо и не се впуснах в уточнения.

— Чувствам в тях онова, от което съм лишен. — все пак поясни вампирът. — Смъртта.

— Завиждате ли им? — не се сдържах аз.

— Страхувам се. — Витезслав се наведе над охранителя и произнесе: — Сега ще си тръгнем. Ти ще спиш пет минути и ще сънуваш хубави сънища. Когато се събудиш, ще забравиш нашето посещение. Ще помниш само Антон... ще се отнасяш много добре към него. Ако на Антон му се наложи — ще му оказваш всякаква помощ.

— Нямаше нужда... — слабо протестирах аз.

— Вършим една и съща работа. — напомни вампирът. — Знам колко е трудно да работиш под прикритие. Довиждане.

Миг — и той изчезна. Едгар виновно се усмихна и излезе през вратата. Без да чакам пробуждането на началника, и аз напуснах кабинета.

ГЛАВА 4

Съдбата, която според уверенията на нашите магове не съществуваше, беше благосклонна към мен.

В хола на „Ассол“ (е, не мога да нарека това помещение „стълбищна площадка“!) видях същата онази старица, към която се боеше да се приближи вампира. Тя стоеше до асансьора и замислено гледаше бутоните.

Аз погледнах през Сумрака и се убедих, че старицата е напълно объркана, почти в паника. Тук охраната не можеше да помогне — външно старицата беше напълно невъзмутима.

И аз решително се отправих към възрастната дама. Именно към „възрастната дама“ — защото тук невзрачната, добра, руска дума „старица“ изобщо не беше подходяща.

— Извинете, мога ли да ви помогна с нещо? — попитах аз.

Възрастната дама ме погледна накриво. Без старческа подозрителност, по-скоро със смущение.

— Забравих къде живея. — призна тя. — Случайно да знаете?

— Еднайсетия етаж. — казах аз. — Ще позволите ли да ви изпратя?

Сивите къдици, през които се виждаше тънка розова кожа, едва забележими кимнаха.

— Осемдесет години. — каза старицата. — Това помня... тежко е да се помни. Но помня.

Аз хванах дамата под ръка и я придружих до асансьора. Някой от охраната се запъти към нас, но престарялата ми спътница поклати глава:

— Господинът ме придружава...

Господинът я придружи. Възрастната дама позна вратата си и дори радостно ускори крачка. Апартаментът не беше заключен, апартаментът беше великолепно ремонтиран и обзаведен, а в антрето обикаляше енергична мома на около двайсет години и се отчайваше по телефона:

— Да, и долу я търсих... Пак изчезна...

Нашата поява приведе момата във възторг. Само се боя, че и милата усмивка, и трогателната ѝ загриженост бяха адресирани най-вече към мен.

Младите и симпатични девойки не работят като прислужници в такива сгради само заради парите.

— Машенка, сервирай ни чай. — прекъсна нейното бърборене старицата. Сигурно и тя не хранеше илюзии по този повод. — В голямата стая.

Момата послушно се втурна към кухнята, но все пак се усмихна още веднъж и прошепна в ухото ми, докосвайки ме пресметливо с твърдата си гръд:

— Съвсем е изкукуригала вече... Аз се казвам Тамара.

Неизвестно защо, не ми се искаше да се представям. Влязох след старицата в „голямата стая“. Ама много голяма стая. Със стари, още от времето на Сталин мебели и явни следи от работата на скъп дизайннер. По стените бяха окочени чернобели снимки — отначало ги взех за елементи на интериора. А после съобразих, че младата, ослепително красива белозъба девойка в пилотски шлем е тази същата дама.

— Швабите бомбардирах. — скромно каза дамата, сядайки до кръглата маса, покрита с кадифена покривка с пискюлчета. — Ето там, самият Калинин ми връчва орден...

Напълно стъписан, аз седнах срещу бившата пилотка.

Такива като нея, в най-добрият случай, доживяват годините си в стари държавни вили или в огромните вехти „сталинки“. Но не и в елитен жилищен комплекс! Та тя е хвърляла бомби по фашистите, а не е иззвозвала златния запас на Райхстага!

— Внукът ми купи апартамента. — сякаш прочела мислите ми, каза старицата. — Голям апартамент. Не помня нищо тук... всичко е сякаш познато, а не помня...

Аз кимнах. Добър внук, спор няма. Ясно е, че да припишиш скъпия апартамент на орденоносната баба, а после да го получиш в наследство, е много правилна стъпка. Но във всички случаи — добра постъпка. Само че трябваше по-придирчиво да се подбере прислугата. Не двайсетгодишно момиче, а яка възрастна санитарка...

Старицата замислено гледаше през прозореца. Каза:

— По-добре да живеех в онези къщи, малките... По-привично е...

Но аз вече не слушах. Аз гледах масата, затрупана от изпомачкани писма със забавния печат „Получателят не е на указания адрес“. И нищо чудно. Като получатели фигурираха и всесъюзния ръководител Калинин, и Генералисимус Йосиф Stalin, и другаря Хрушчов, и дори „скъпи Леонид Илич Брежнев“.

Явно паметта на старицата не бе удържала по-късните водачи.

— Не издържам без работа. — оплака се старицата, улавящики погледа ми. — Все моля да ме назначат в някое училище, лятна школа... да разказвам на младите как сме живяли...

Аз все пак погледнах към нея през Сумрака. И едва не извиках на глас.

Старата авиаторка беше потенциална Различна. Може би не много силна, но напълно явна!

Само че да я инициират на тази възраст... не мога да си го представя. На шейсет, на седемдесет години... но на осемдесет?

Та тя ще умре от напрежение. Ще изчезне в Сумрака като безплътна безумна сянка...

Не можеш да провериш всички. Дори и в Москва, където има толкова много патрулни.

И понякога откриваме своите братя и сестри твърде късно...

Появи се Тамара — с поднос, затрупан с купички със сладки и бонбони, чайник и красиви старинни чашки. Безшумно нареди купичките на масата.

А старицата вече дремеше, продължавайки да стои изпъната и здраво хванала се за стола.

Аз станах тихо и кимнах на Тамара:

— Ще си тръгвам. Вие я наглеждайте по- внимателно, тя забравя къде живее.

— Та аз не отделям очи от нея! — отговори Тамара, невинно трепкайки с мигли. — Какво говорите...

Проверих и нея. Никакви способности на Различен. Обикновена млада жена. Даже по своему добра.

— Често ли пише писма? — попитах аз и леко се усмихнах.

Приемайки усмивката за разрешение, Тамара се заусмихва:

— Непрекъснато! И на Stalin, и на Брежnev... голяма откачалка, нали?

Не започнах да споря.

* * *

От всички кафенета и ресторани, с които беше натъпкан „Ассол“, работеше само кафенето в супермаркета. Много мило кафенце — като тераса на втория етаж, надвисната над касовите апарати. С прекрасен изглед към цялата търговска площ. Сигурно е хубаво да пиеш тук кафе преди приятната разходка за продукти, набелязвайки си маршрут за „шопинга“. Ама че ужасна дума, такъв чудовищен английцизъм, а се е вплило в руския език като пиявица!

Там и хапнах, стараейки се да не се ужасявам от цените. После си взех двойно еспресо, купих пакет цигари — пуша доста рядко — и се опитах си представя, че съм детектив.

Кой е изпратил писмото?

Различният-предател или човекът — клиент на Различния?

Като че ли и на двамата това не беше необходимо. Ама напълно неизгодно! А версията с някой трети, опитващ се да предотврати инициацията, е твърде мелодраматична.

Мисли, главо, мисли! И по-объркани ситуации са възниквали. Има предател-Различен. Има и негов клиент. Писмото е изпратено в Патрулите и Инквизицията. Значи, най-вероятно, писмото е изпратено от Различен. Силен, умен, знаещ Различен.

Следва въпроса — защо?

Всъщност, отговор имаше. За да не се налага да извършва същата тази „инициация“. За да предаде клиента в нашите ръце и да не изпълни обещанието.

Значи въпросът не е в парите. По някакъв непонятен начин неизвестният „клиент“ е получил власт над Различния. Власт — страшна, абсолютна, позволяваща му да иска каквото му хрумне. Различния не може да признае, че някой човек има такава власт над него. И прави ход с коня...

Така-така-така!

Аз запалих цигара и отпих от кафето. Изтегнах се в мекото кресло.

Нещо започва да се очертава. По какъв начин Различен може да попадне в робство на човек? На обикновен човек, независимо колко е богат, влиятелен, умен...

Имаше само един вариант и той изобщо не ми харесваше. Нашият тайнствен Различен-предател може да се окаже в положението на златната рибка от приказката. Да даде на човека честна дума да изпълни всякакво негово желание. Та нали и рибката не е очаквала, че побърканата старица (между другото, за старицата — трябва да съобщя на Хесер, че съм намерил потенциална Различна) ще поиска да стане Морската Владетелка.

И точно тук се криеше основната неприятност.

И вампира, и върколака, и Тъмният маг могат да пренебрегнат дадената дума.

Ще обещаят, а после ще си вземат думите обратно. Че и гърлото му ще прегризат, ако човека започне да настоява за правата си.

Значи прибързаното обещание е дадено от Светъл маг!

Възможно ли е?

Възможно е.

Много лесно. Костя е прав, ние всички сме малко наивни. Лесно могат да ни подведат чрез човешките слабости, от чувство за вина, чрез всякаква романтика...

И така — предателя е в нашите редици. Той е дал дума, засега няма да изясняваме поради каква причина. Той е в капан. Ако откаже да изпълни обещанието си, Светлия маг ще се развъплъти...

Стоп! Отново любопитен момент. Аз мога да обещая на човек да изпълни „всичко, което поиска“. Но ако ме помоли за нещо неизпълнимо... ами... не знам какво по-точно, не за нещо трудно, противно или забранено, а именно неизпълнимо... например да угася слънцето или да превърна човек в Различен... Какво ще му отговоря? Че това е невъзможно. По никакъв начин. И ще бъда прав, и няма да имам никакво основание да се развъплътя. И на моя господар-човек ще му се наложи да се примери с това. Да поиска нещо друго... Пари, здраве, потресаваща сексуална привлекателност, късмет в борсовите игри, нюх към опасностите. Изобщо — обикновените човешки радости, които всеки силен Различен е способен да осигури.

Но Различния-предател се паникьосва! И то дотолкова, че насиъска към „господаря“ си и двата Патрула и Инквизицията! Той е притиснат в ъгъла, той се бои да не изчезне завинаги в Сумрака.

Значи — той наистина може да превърне човек в Различен!

Значи — невъзможното е възможно. Има начин. Той не е всеобщо

достояние, но го има... Изведнъж ми стана неприятно.

Предателят е някой от нашите най-стари и знаещи магове. Не е задължително да е маг извън категориите, не е задължително да заема много висок пост. Но — бълският от живота и допуснат до най-големите тайни...

Неизвестно защо веднага си помислих за Семъон.

За Семъон, който знае такива неща, че на него, Светлия маг, поставят на тялото знака на Наказващият Огън. „Аз вече втори век живея...“ Може би. Друг кой?

Има много стари и опитни магове, които не работят в Патрула. Живеят си в Москва, гледат телевизия, пият си бирата, ходят на мачове... Но аз не ги познавам, ето къде е белата. Не искат те, мъдрите и оттеглили се от работата си, да се замесват в безкрайната война на Патрулите.

И при кого да отида за съвет? На кого да изложа своите ужасни догадки? На Хесер? На Олга? Та те, потенциално, също влизат в кръга на заподозрените.

Не, не вярвам, че те ще сгафят така. И мачканата от живота Олга, и хитрия Хесер, не ще и дума — не могат да се насадят по този начин, няма да дадат неизпълними обещания. Но и Семъон не би могъл! Не вярвам че мъдрият — в стария, народен смисъл на думата мъдър, — Семъон, така ще се изложи...

Значи някой друг от нашите е сбъркал. И как ли ще изглеждам, повдигайки такова обвинение? „Струва ми се, че е виновен някой от нас. От Светлите. Най-вероятно — Семъон. Или Олга. Или самият вие, Хесер...“

Как после ще ходя на работа? Как ще гледам приятелите си в очите?

Не, не мога да повдигам такива обвинения. Трябва да знам със сигурност.

Не знам защо, но ми беше неудобно да извикам келнерката. Отидох до бара и помолих да ми сварят още една чашка кафе. Опрях се на перилата и погледнах надолу.

А там открих моят нощен познат. Китаристът и колекционер на забавни тениски, щастливият притежател на голяма английска тоалетна чиния стоеше до открития басейн, пълен с живи омари.

Лицето на Лас говореше за напрегнат размисъл. После той се ухили и забута количката си към касата. Аз се напрегнах.

Лас бавно сложи на движещата се лента скромните си покупки, сред които особено се откряваше бутилка чешки абсент. А преди да плати, каза:

— Знаете ли, там има един басейн, с омари...

Момичето на касата се усмихна, потвърждавайки с целия си вид, че басейн има, омарите плуват в него и чифт живи членестоноги идеално ще подхожда на абсента, млякото и замразените пелмени.

— Та така... — невъзмутимо продължи Лас. — Току-що видях как един омар се качи на гърба на друг, изпълзя навън и се скри под онези хладилници...

Момичето замига бързо. След минута на касата се появиха двама охранители и яка лелка-чистачка. Изслушвайки вестта за бягството, те се хвърлиха към хладилниците. Лас плати, поглеждайки към залата.

А гонитбата на несъществуващия омар беше в разгара си. Чистачката мушкаше с дръжката на метлата под хладилника, охранителите се суетяха наоколо, а аз дочух:

— Към мен, бутни го към мен! Вече почти го виждам!

С израз на тиха радост върху лицето си Лас се отправи към изхода.

— По- внимателно ръчкай, ще повредиш кожуха — няма да охлажда! — предупреждаваше охранителя.

Опитвайки се да изгоня от лицето си недостойната за един Светъл маг усмивка, аз си взех кафето от момичето. Не, такъв няма да тръгне да изрязва с ножички букви от вестник. Твърде скучно е.

Телефонът ми зазвъня.

— Привет, Светле. — казах аз в слушалката.

— Как върви работата, Антоне?

Този път тревогата в гласа й беше по-малко.

— Пия кафе. Пообщувах с колегите. От конкурентите фирми.

— Аха. — каза Светлана. — Юнак. Трябва ли ти моята помощ?

— Ама ти... не си на работа. — разстроено казах аз.

— Не ми пуча! — моментално реагира Светлана. — За теб се притеснявам, не за Патрула!

— Засега няма нужда. — отвърнах аз. — Как е Надечка?

— Помага на мама да вари борш. — засмя се Светлана. — Така че обядът закъснява. Да я повикам ли?

— Ъхъ. — казах аз и се разположих до прозореца.

Но Надка не взе слушалката и не пожела да говори с татко.

На двегодишна възраст такова непокорство е нормално.

Аз си поговорих още малко със Светлана. Искаше ми се да я попитам, изчезнали ли са лошите й предчувствия, но се сдържах. По гласът й ставаше ясно, че са изчезнали.

Разговорът свърши, но не бързах да прибирам слушалката. Да звъня в офиса — не си струва. Ами ако поговоря с някой? Лице в лице?

Е, нали трябва да излизам в града, да срещам разни хора, да движка търговските си дела, да сключвам нови договори?

Набрах номера на Семьон.

Стига съм си играл на детектив. Светлите не лъжат своите.

* * *

За срещи — не съвсем делови, но не и съвсем лични — са подходящи малките кръчми, с най-много пет-шест маси. Някога в Москва нямаше такива. Щом е заведение за хранене, трябваше да е с помещение за добър гуляй.

Сега се появиха.

Това с нищо незабележимо кафе беше в самия център, в Солянка. Врата в стената, направо от улицата, пет маси, малък бар — в „Ассол“ даже баровите стойки в апартаментите бяха по-внушителни.

И в посетителите нямаше нищо особено. Това не беше от онези клубове по интереси, които обича да колекционира Хесер — тук се събират аквалангисти, там — крадци-рецидивисти.

Кухнята пък изобщо не претендирала за нищо. Два вида наливна бира, твърд алкохол, кренвирши от микровълновата печка и картофи от фритюрник. Ширпотреба.

Може би затова Семьон предложи да се срещнем тук? Той напълно пасваше на това кафене. Впрочем, и аз не се открявах особено много...

Шумно издухвайки пяната от бирата — такова нещо съм виждал само в старите филми — Семьон сръбна от „Клингска златна“ и

умиротворено ме погледна:

— Разказвай.

— Знаеш ли за кризиса? — направо хванах бика за рогата аз.

— За кой по-точно? — уточни Семьон.

— Кризиса с анонимните писма.

Семьон кимна. Даже уточни:

— Току-що оформих временната регистрация на пражкия ни гост.

— Ето какво си мисля. — въртейки халбата по чистата покривка, казах аз. — Този, който ги е изпратил, е Различен.

— Без съмнение. — каза Семьон. — Ти си пий бирата. Ако искаш, после ще те изтрезня.

— Не можеш, защищен съм.

Семьон примижа, гледайки към мен. И се съгласи, че да, защищен съм и не му е по силите да пробие непроницаемата за магии черупка, наложена, няма от кой друг да е, от самия Хесер.

— И така, — продължих аз. — ако изпраща е Различен, какво се опитва да постигне?

— Изолация или унищожаване на своя клиент-човек. — спокойно отвърна Семьон. — Явно прибързано е обещал да го направи Различен. И сега се дърпа.

Всичките ми героически умствени усилия се оказаха напразни. Неработещият пряко по задачата Семьон е стигнал до същите изводи сам-самичък.

— Това е Светъл Различен. — казах аз.

— Защо? — учуди се Семьон.

— Тъмният разполага с много други начини да се откаже от обещанието си.

Семьон помисли, подъвка картофче и каза, че да, явно е така. Но не би отхвърлил стопроцентово участието на Тъмните... Защото и Тъмните могат да дадат такава обвързвща клетва, че да не могат да се отметнат. Например — да се закълнат в Тъмнината^[1], да призоват за свидетел изначалната сила. След това няма измъкване.

— Съгласен съм. — казах аз. — И все пак по-вероятно е да се е издънил някой от нашите.

Семьон кимна и отговори:

— Не съм аз.

Аз отклоних поглед.

— Не се връзвай толкова. — меланхолично каза Семьон. — Правилно разсъждаваш и правилно действаш. И ние можем да се издъним. И аз може да сгафя. Благодаря ти, че ме повика за разговор, а не хукна право към началството... Давам ти честна дума, Светъл маг Антон Городецки, че не съм изпращал онези писма и не знам кой е изпраща.

— Много се радвам. — честно казах аз.

— А пък аз как се радвам... — ухили се Семьон. — Ето какво ще ти кажа: провинилия се Различен е много нагъл. Не стига че вдигна под тревога Патрулите, ами и Инквизицията забърка. За това трябва или да нямаш грам мозък в главата, или много добре да си пресметнал всичко. В първия случай с него е свършено, във втория — ще се отърве. Залагам две към едно, че ще се отърве.

— Семьон, какво излиза — че може да се превърне човек в Различен? — попитах аз.

Честността е най-добрата политика.

— Не знам. — поклати глава Семьон. — По-рано смятах, че е невъзможно. Но, съдейки по последните събития — има някаква вратичка. Много тясна, много неприятна, но има.

— Защо неприятна? — хванах се аз за думите му.

— Защото иначе щяхме да я използваме. Например — колко добре щеше да е да направим президентът Различен! И не само президентът, а всички повече или по-малко влиятелни хора. Щеше да има приложение към Договора, определящ начина за инициация, щеше да съществува същото противопоставяне, но на друго ниво.

— А пък аз си мислех, че това е забранено. — признах си аз. — Срещнали се Висшите, договорили са се да не нарушават баланса... заплашили се един другого с абсолютното оръжие...

— С какво? — замръзна Семьон.

— Ами, с абсолютното. Помниш ли, ти разказваше за термоядрените бомби с надпределна мощност? Едната при нас, другата — при американците... Сигурно нещо такова има и в магията...

Семьон се разсмя:

— Ти какво, Антоне! Няма такива бомби, това е фантастика, измислица! Учи повече физика! Съдържанието на тежка вода в океана

е твърде малко за самоподдържаща се термоядрена реакция!

— А защо го разказваше тогава? — разстроих се аз.

— Ами малко ли глупости дрънкахме тогава. Не смятах, че ще ми повярваш...

— Ама си... — измърморих аз и отпих от бирата. — Между другото, после не можех да спя...

— Няма абсолютно оръжие, спи спокойно. — ухили се Семьон

— Нито техническо, нито магическо. И ако допуснем, че все пак е възможно да инициираш обикновени хора, значи тази процедура е твърде трудна, гадна, със странични ефекти. Накратко — никой не иска да я използва. Нито ние, нито Тъмните.

— И ти не знаеш за такава процедура? — още един път уточних аз.

— Не зная. — Семьон се замисли. — Не, със сигурност не зная. Да се разкриеш пред някои хора, да им заповядваш, или, да кажем, да привличаш наемници — това се е случвало. Но такова нещо — да превърнеш нужния ти човек в Различен — не съм чувал никога.

Пак задънена улица.

Аз кимнах, гледайки мрачно към халбата си.

— Ти не се напъвай толкова. — посъветва ме Семьон. — Има два варианта: или Различния е глупак, или е много хитър. В първия случай ще го намерят или Тъмните, или Инквизицията. Във втория — няма да го намерят, но ще разберат кой е човека и ще го отучат да иска странни неща. Виж, такива случаи знам много...

— И какво да правя? — попитах аз. — Не споря, интересно е да живееш на такова забавно място. Още повече — със служебни пари...

— Ами живей си тогава. — спокойно каза Семьон. — Или гордостта ти се е разиграла? Искаш да изпревариш всички и да намериш предателя?

— Не обичам да зарязвам недовършени неща. — признах си аз.

Семьон се засмя:

— Аз вече сто години само това правя — зарязвам недовършени неща... Имаше, например, едно дело за прокълнат добитък на селянина Беспутнов в Костромска губерния. Ах, какво дело беше, Антоне! Загадка! Кълбо от интриги! Източника беше магически, но толкова хитро осъществен... чрез прехвърляне на проклятието през поле с коноп!

— Нима добитъка яде коноп? — неволно се заинтересувах аз.

— Че кой ще му даде? От конопа селянина направил въже. От въжето — камшик, да подкарва добитъка. През него е преминало проклятието. Хитра пакост — бавна, обмислена. И на сто версти^[2] наоколо няма нито един регистриран Различен! Заселих се аз в селото, започнах да търся злодея...

— Нима по-рано са работили така? — поразих се аз. — Заради някакъв добитък, някакъв селянин — да се внедрява патрулен?

Семъон се усмихна:

— Всякак работеха едно време. Синът на селянина беше Различен, той помоли да разследваме случая, че баща му едва не направи бесилка от това въже... Та така, заселих се аз, правих се на много затворен човек, с домакинство се обзаведох, даже започнах да набивам клинове под една вдовичка. А през това време търсех. И разбрах, че се натъквам на следите на древна вещица, много добре замаскирана и нерегистрирана в никой от Патрулите. Представяш ли си, каква интрига? Вещица, която беше на двеста-триста години! Имаше сили колкото маг първо ниво! И аз си играх на Нат Пинкертон... търсих... беше ми неудобно да викам на помощ висши магове. И малко по малко — появиха се следи, очерта се кръгът на заподозрените. Една от тях, между другото, беше онази същата вдовичка, с която се занимавах...

— И? — възторжено попита аз. Нищо, че Семъон обича да посъльга, тази история явно беше истинска.

— И. — въздъхна Семъон. — Дойде метежа в Петроград. Революцията. Тогава, сам разбираш, на никой вече не му беше до хитрата вещица. Човешка кръв се лееше като река. Отзоваха ме. Исках да се върна, да потърся гадинката, но все нямах време. А после селцето изчезна, всички ги преселиха. Може би вещицата вече не е жива.

— Обидно. — казах аз.

Семъон кимна:

— И такива истории при мен — вагон и малка каручка. Така че не се напрягай толкова, не рови земята с нос.

— Ако беше Тъмен, — признах аз, — щях да реша, че отклоняваш подозрението от себе си.

Семъон само се усмихна.

— Не съм Тъмен, Антоне. И на теб това ти е ясно.

— И за инициацията на хора не знаеш нищо... — въздъхнах аз.
— А пък аз толкова се надявах...

Семъон стана сериозен:

— Антоне, още едно нещо ще ти кажа. Момичето, което обичах повече от всичко на света, умря през двайсет и първа година. От старост.

Аз го погледнах — и не посмях да се усмихна. Семъон не се шегуваше.

— Само ако знаех как да я направя Различна... — прошепна Семъон, гледайки някъде в далечината. — Само ако знаех... Аз се разкрих пред нея. Аз направих всичко за нея. Тя никога не боледуваше. На седемдесет и три години изглеждаше сякаш е най-много на трийсет. Дори и в гладуващият Петроград не ѝ липсваше нищо, от нейните документи червеноармейците губеха дар-слово... бях подписан мандат при Ленин. А своя век не можах да ѝ дам. Не ни е по силите това. — Той мрачно ме погледна в очите: — Ако знаех как да инициирам Любов Петровна, никого нямаше да питам. През всичко бих минал. Сам щях да се развърпъття, но щях да я направя Различна...

Семъон се надигна и въздъхна:

— А сега, ако трябва да сме честни, ми е все едно. Може ли да се превръщат хората в различни, не може ли — изобщо не ме вълнува. И теб не би трябвало да те вълнува. Жена ти е Различна. Дъщеря ти е Различна. Толкова щастие, и всичкото на един човек? Дори Хесер не може да мечтае за такова.

Той излезе, а аз останах още малко, допивайки бирата си. Собственикът на кафенето — по съвместителство и келнер, и готовач, и барман — не поглеждаше към мен. Излизайки, Семъон постави около масата магическа завеса.

Ама какви ги върша всъщност?

Двама инквизитори ринат земята с нос. Талантливият вампир Костя се носи като прилеп около „Ассол“. Ще разберат, със сигурност ще разберат кой е пожелал да стане Различен. А изпратилият писмата или ще намерят, или не.

А мен какво ме засяга?

Жената, която обичам, е Различна. И още — тя доброволно се отказа от работата си в Патрула, от блестящата кариера на Велика

Вълшебница. Само заради мен, идиотът. Та аз, заседналият завинаги на своето второ ниво, да не се комплексирам...

И Надечка е Различна! Няма да ми се налага да изпитвам ужасът на Различния, чийто деца порастват, оstarяват и умират. Рано или късно ние ще разкрием пред Надка нейната природа. И тя ще поиска да стане Велика, няма спор. И ще стане Най-великата. Може би дори ще успее да промени този несъвършен свят към по-добро.

А аз си играя на някакви детски шпионски игри! Тормозя се как да изпълня заданието, вместо да отида вечерта при веселия съсед или да разпусна — само заради маскировката, разбира се — в казиното.

Аз станах, оставил пари на масата и излязох. След някой друг час завесата ще изчезне, стопанина ще види парите, празните халби и ще си спомни, че някакви невзрачни мъже са пили там бира.

[1] В оригинала се използва думата „тъма“, която има значение, подобно на „темнота“, но със силно мистичен заряд (нешто като разликата между „дълбина“ и „дълбочина“). На много места обаче термина се използва само като обозначаване на Сила, обратна на Светлината. „Мрак“ е доста подходяща дума в българският език, но производните нямат същия смислов заряд („мрачен“ вместо „тъмен“) затова оставил думите „Тъмнина“ — за силата, „Тъмен“ — за адепт на тази сила. Бел.прев. ↑

[2] Верста — стара руска мярка за дължина, 1.06 км. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Половин ден се занимавах с разни безсмислени, никому ненужни неща. Сигурно вампирът Костя би изкривил бледите си устни и би казал какво мисли за моята наивност...

Първо отидох в „Ассол“, преоблякох се в дънки и обикновена риза, след което се отправих към най-близкия нормален двор — към скучните панелни девететажни блокове. Там, за мое огромни удоволствие, открих футболно игрище, на което два отбора от хулигани старша възраст гонеха опърпана топка. Впрочем, имаше и няколко млади мъже. Все пак току-що завършилият световен шампионат по футбол (напълно безславно за нашият отбор) изигра и положителна роля. В малкото оцелели дворове се възраждаше загубеният, като че ли завинаги, дворен дух.

Приеха ме в отбора. В онзи, където имаше само един възрастен мъж с внушително коремче, но много подвижен и емоционален тип. Аз съм слаб играч, но нали тук не играеха световни шампиони...

И около час аз тичах по прашната, утъпканата земя, крещях, стрелях по вратата от разкъсана метална мрежа и дори улучих няколко пъти. Един як десетокласник успя ловко да ме спъне и благодушно се усмихна.

Но аз не се обидих и не се разстроих.

Когато играта приключи — някак от само себе си — аз отскочих до близкия магазин, купих минерална вода и бира, а за най-малолетните футболисти — напитка „Байкал“. Те, разбира се, биха предпочели „кока-кола“, но е крайно време да отвикват от задморските отрови.

Огорчаваше ме само осъзнаването на факта, че твърде голямата щедрост ще предизвика най-разнообразни подозрения. Така че се наложи умерено да върша добри дела.

Сбогувайки се със „своите“ и „чуждите“ играчи, аз отидох до плажа, където с удоволствие се изкъпах в мръсничката, но прохладна вода. „Ассол“ се извисяваше встриани като помпозен дворец.

Ами нека си се извисява...

Най-смешното беше, че много добре разбирах: на мое място някой Тъмен маг можеше да постъпи точно по същия начин. Не някой от младите, наслаждаващи се на недостъпни досега удоволствия, като пресни стриди и скъпи проститутки, а възрастен Тъмен, който е осъзнал, че всичко на света е суета на суетите и всякаква суета.

И би тичал по малкото футболно игрище, би крещял, би ритал топката, би сгълчавал неумело псувашите малчугани: „По-кортко с езика, дребоськ!“. А после би отишъл на плажа да се плацика в мътната вода, би лежал на тревата, гледайки в небето...

Къде е тя, границата? Добре, с нисшите Тъмни всичко е ясно. Те са неживи. Те са принудени да убиват, за да съществуват. Тук никаква словесна еклистика не може да помогне. Те са зло.

Но къде е истинската граница?

И защо понякога тя е готова да изчезне? Ето в такива моменти, когато целият проблем е един-единствен човек, пожелал да стане Различен? Един-единствен! И какви сили незабавно се хвърлят за издирването! Тъмните, Светлите, Инквизицията... И не само аз работя по това дело, аз съм само преместена напред пешка, извършваща проучване на място. Сбръчва чело Хесер, мръщи се Завулон, озъбва се Витезслав. Човек е пожелал да стане Различен! Бийте го!

А кой не би пожелал?

Не вечният глад на вампирите, не пристъпите на безумие при върколаците, а пълноценният живот на маговете. Когато всичко ти е както при хората.

Само че по-хубаво.

Ти не се страхуваш, че от оставената без надзор кола ще ти откраднат скъпата музикална уредба.

Ти не боледуваш от грип, а ако заболееш от неизличима гадост — на твоето разположение са Тъмните магьосници или Светлите целители.

Ти не се тревожиш как ще доживееш до следващата заплата.

Теб не те плашат нощните улици и пияните бандити.

Теб дори милицията не те плаши.

Ти си сигурен, че детето ти спокойно ще се приbere вкъщи от училище, без да се натъкне на някой маниак в подлеза...

Да, разбира се, ето къде е тънкият момент. Твоите близки са в безопасност, те дори са изключени от вампирската лотария. Но ти не

можеш да ги спасиш от старостта и смъртта.

И все пак това е още далеч. Някъде далеч в бъдещето. А като цяло е много по-приятно да си Различен.

Освен това, като се отказваш от инициация, ти не печелиш нищо, и дори роднините ти имат право да те наричат глупак. Та нали като станеш Различен, ще можеш да се застъпиш за тях. Както Семъон разказваше... проклели му кравите, а синът-Различен е осигурил патрулен за разследване. Все пак — родна кръв. Нищо не можеш да направиш...

Аз трепнах, сякаш пуснаха ток през мен. Скочих и се втренчих в „Ассол“.

Откъде-накъде Светъл маг ще дава на човек прибързано обещание „да изпълни всичко, каквото поискано“? Само по една причина! Ето я следата!

— Измисли ли нещо, Антоне? — раздаде се глас зад гърба ми.

Аз се обърнах и погледнах Костя в черните стъкла на очилата. Той беше само по бански, както е прието на плажа, но с бяла детска панамена шапчица, седяща на темето му като тюбетейка (явно без угрizение на съвестта я е отмъкнал от някой малчуган) и черни очила.

— Напича те слънчицето, а? — ехидно попитах аз.

Костя се намръщи:

— Притиска ме. Виси в небето като ютия... Като че ли на теб не ти е горещо?

— Горещо ми е. — признах аз. — Но това е друга топлина.

— Хайде да не се заяждаме. — помоли Костя. Седна на пясъка, гнусливо измъкна изпод себе си угарка. — Сега се къпя само нощем. Но дойдох... да поговоря с теб.

Стана ми срамно. Пред мен стоеше мрачен млад мъж, само дето беше нежив. Но аз помнех намръщението хлапак, колебаещ се на вратата на апартамента ми. „Вие не трябва да ме каните на гости, та аз съм вампир, тогава ще мога да дойда нощем и да ви ухапя...“

И този хлапак издържа доста дълго. Пиеше свинска и донорска кръв. Мечтаеше отново да стане жив. „Като Пинокио“ — явно след като е прочел Колоди, е намерил вярно сравнение.

Само ако Хесер не ме бе пратил на лов за вампири...

Не, глупости. Природата щеше да вземе своето. И Костя би получил лиценз.

И все пак нямам право да издевателствам над него. Аз имам огромно предимство — аз съм жив.

Аз мога без срам да се приближавам до стари хора. Именно без срам — защото Витезслав изльга. Не страх, и не отвращение го държаха далеч от старците.

Срам.

— Извинявай, Костя. — казах аз и легнах до него на пясъка. — Да поговорим.

— Според мен, постоянните жители на „Ассол“ нямат нищо общо. — мрачно каза Костя. — Клиентът е сред онези, които се появяват там епизодично.

— Ще се наложи да проверим всички... — фалшиво въздъхнах аз.

— И това не е всичко. Трябва и предателя да търсим.

— Ами ние го търсим.

— Виждам как го търсиш. Какво, разбра ли вече, че това е някой от вашите?

— Откъде-накъде? — възмутих се аз. — Напълно е възможно това да е Тъмен...

Известно време обсъждахме ситуацията. Явно бяхме стигнали едновременно до едни и същи изводи.

Само че сега аз бях на половин крачка напред. И не възнамерявах да помагам на Костя.

— Писмото е изпратено в онази купчина писма, която донесе строителя. — не подозирайки за моето коварство, говореше Костя. — Това е най-лесната работа. Всички тези гастарбайтери живеят в старото училище, там имат общежитие. Всички писма се трупат на масата на дежурния, на първия етаж. Сутрин някой отива до пощата и ги изпраща. За Различния не представлява проблем да отиде в общежитието, да отклони вниманието на дежурния... или просто да почака докато онзи отиде до тоалетната. И да хвърли писмото в общата купчина. Това е! И никакви следи.

— Просто и надеждно. — съгласих се аз.

— Точно в стила на Светлите. — намръщи се Костя. — Да бъркат в жаравата с чужди ръце.

Неизвестно защо не се обидих. Само се усмихнах насмешливо и се обърнах по гръб, гледайки в небето, към ласкавото жълто слънце.

— Добре де, и ние така правим... — измърмори Костя.
Аз мълчах.

— Какво, да не би никога да не сте използвали хора за своите операции? — възмути се Костя.

— Случвало се е. Използвали сме, но не сме ги подвеждали.

— Ами и тук Различния никого не е подвел, само е използвал. — непоследователно заяви Костя, забравяйки напълно за „бъркането в жаравата“. — И си мисля... има ли смисъл да продължавам по тази следа? Досега предателя заличава следите си твърде надеждно. Ще гоня призраци...

— Казват, че преди няколко дена двама от охраната на „Ассол“ са видяли нещо страшно в храстите. — казах аз. — Даже стрелба са открили.

Очите на Костя светнаха.

— Провери ли ги вече?

— Не. — казах аз. — Аз съм маскиран, нямам възможност.

— Може ли аз да ги проверя? — алчно попита Костя. — Слушай, ще отбележа, че ти...

— Проверявай. — разреших аз.

— Благодаря ти, Антоне! — Костя разцъфна в усмивка и доста болезнено ме чукна с юмрук по рамото. — Все пак си свестен човек! Благодаря ти!

— Работи, — не се сдържах аз, — може и извънреден лиценз да получиш.

Костя веднага мъкна и помрачня. Втренчи се в реката.

— Колко хора си убил, за да станеш висш вампир? — попитах аз.

— Какво значение има за теб?

— Просто така... интересно ми е.

— Ами отвори си архивите и погледни. — криво се усмихна Костя. — Толкова ли е трудно?

Това, разбира се, не беше никак трудно. Но аз никога не съм гледал досието на Костя. Не исках да зная...

— Чично Костя, дай шапката! — взискателно изписукаха до нас.

Аз погледнах към малкото, около четири годишно момиченце, дошло при Костя. Наистина — омаял е детето, отмъкнал му шапката... Костя послушно свали панамата от главата си и я даде на момичето.

— Довечера ще дойдеш ли пак? — поглеждайки към мен и нацупвайки устни, попита момиченцето — Да ми разкажеш приказка?

— Ъхъ. — кимна Костя.

Момиченцето засия и побягна към младата жена, събираща багажа си. Само пясъка изпод петите й ме изпръска...

— Та ти си откачил! — изръмжах аз, скачайки от мястото си. — Още тук ще те разнеса на прах!

Сигурно лицето ми е било ужасяващо. Костя бързо викна:

— Ти какво? Ти какво, Антоне? Това ми е родна племенница! Майка й ми е сестра! Те живеят в Строгино, тези дни им гостувам, за да не кръстосвам целия град!

Аз се сепнах.

— Какво, реши че пия кръв от нея ли? — все още гледайки ме с опасение, попита Костя. — Върви, провери! Никакви ухапвания няма! Това е моя племенница, ясно ли ти е? Заради нея всеки ще загробя!...

— Пфу! — изплюх се аз. — А какво да си помисля? „Довечера пак ще дойдеш“, „приказка ще разкажеш“...

— Типичен Светъл... — вече по-спокойно каза Костя. — Щом съм вампир, значи съм гадина, така ли?

Нашето крехко примирие... не че свърши, но се превърна в нормална студена война. Костя се ядосваше, аз стоях и се ругаех за твърде прибързаните изводи. Не се издава лиценз за деца под дванайсет години, а Костя не е такъв глупак, че да ловува без лиценз.

Но ето... понесе ме.

— Та ти имаш дъщеря. — сети се изведнъж Костя. — Точно такава, нали?

— По-малка. — отвърнах аз. — И по-хубава.

— Много ясно, щом е своя, е по-хубава. — ухили се Костя. — Добре, Городецки. Разбрах всичко. Да забравим за това. Благодаря за насочването.

— Няма за какво. — казах аз. — Може тези охранители нищо да не са видели. Пийнали водка или са се напушили с някаква гадост...

— Ще проверим. — бодро отвърна Костя. — Всички ще проверим.

Той потърка темето си и стана.

— Време ли е? — попитах аз.

— Притиска. — поглеждайки нагоре, каза Костя. — Аз изчезвам.

И наистина изчезна, отклонявайки предварително погледите на всички наоколо. Само мътна сянка остана да виси за секунда във въздуха.

— Фукльо. — казах аз и се обърнах по корем.

Честно казано, вече и на мен ми беше горещо. Но аз принципно реших да не си отивам заедно с Тъмните.

Трябаше да обмисля още някои неща — и то преди да отида при охраната на „Ассол“.

* * *

Витезслав беше поработил добре. При моето появяване началникът на охраната грейна с добродушна усмивка.

— О, какви гости са дошли! — отмествайки книжата пред себе си, каза той. — Чай, кафе?

— Кафе. — реших аз.

— Андрей, я ни донеси кафе. — нареди началникът.

И се зарови в сейфа, от който извади бутилка хубав грузински коняк.

Охранителя, който ме придружи до кабинета, беше леко объркан. Но не започна да спори.

— Какъв е проблемът? — ловко режайки лимон, попита началникът. — Ще пийнете ли коняче, Антон? Хубаво коняче, честна дума!

Аз дори не знаех как се казва... Предишният началник на охраната ми харесваше повече. Той беше искрен в отношението си към мен.

Но предишният началник никога не би ми дал тази информация, която разчитах да получа сега.

— Трябва да прегледам досиетата на всички живущи. — казах аз. И добавих с усмивка: — В такава сграда вероятно проверяват всички. Нали така?

— Разбира се. — веднага се съгласи началникът. — Парите са си пари, но тук възнамеряват да живеят сериозни хора, не ни трябват разни психари... Всички досиета ли?

— Всичките. — казах аз. — За всички, които са закупили тук апартаменти, независимо дали са се нанесли или не.

— Досиетата на истинските притежатели, или на лицата, на чието име са оформени? — любезно уточни началникът.

— На истинските.

Началникът кимна и отново се зарови в сейфа.

След десетина минути вече стоях на мястото му и прелиствах елегантните, не много дебели папки. От разбираемо любопитство започнах с мен самия.

— Трябвам ли ви още? — попита началникът.

— Не, благодаря. — аз прецених количеството папки. — Ще ми е нужен около час.

Началникът излезе, затваряйки тихо вратата след себе си.

А аз потънах в четене.

Антон Городецки, както стана ясно, беше женен за Светлана Городецка и имаше двегодишна дъщеря Надежда Городецка. Антон Городецки имаше дребен бизнес — фирма за търговия с млечни хранителни продукти. Мляко, кефир, йогурт...

Познавах тази фирма. Обикновена дъщерна фирма на Нощния Патрул, печелеща пари за нас. Такива в Москва имаше около двайсет, и в тях работеха най-обикновени хора, не подозиращи къде всъщност отива печалбата.

Общо взето — всичко е скромно, просто и мило. А далеч-далеч, на поляната пасе кой? Правилно, Различните. Няма с водка да търгувам, я...

Аз отместих досието си и се заех с останалите.

Разбира се, тук нямаше, а и не можеше да има пълна информация за хората. Все пак службата по безопасност дори и на най-разкошния жилищен комплекс не е като КГБ.

Но на мен ми трябваше просто дреболия. Информация за роднините. На първо място — за родителите.

Веднага отхвърлих тези, чийто родители бяха живи и здрави. В друга купчина слагах досиетата на онези, чийто родители са починали.

Най-много ме интересуваха израсналите в детски домове — такива имаше двама — и онези, при които в графата „баща“ или „майка“ имаше черта.

Такива бяха осем человека.

Наредих тези досиета пред себе си и започнах да ги изучавам по- внимателно.

Веднага отсях един, съдейки по досието — близък с криминалните кръгове. През последната година беше извън Русия и не възнамеряваше да се връща, независимо от молбите на правоохранителните структури.

После отсях двама от непълни семейства.

Единият се оказа слаб Тъмен маг, който случайно познавах от някакво дребно дело. Сега сигурно Тъмните го разследват. И след като не са намерили нищо, значи човекът няма нищо общо.

Вторият беше доста известен естраден изпълнител, за който знаех, също съвсем случайно, че вече от три месеца е на задгранично турне — САЩ, Германия, Израел. Сигурно припечелва за ремонт.

Останаха седмина. Хубаво число. За момента можем да се съсредоточим върху него.

Аз отворих папките и се зачетох по-внимателно. Две жени, петима мъже... Кой от тях може да ме заинтригува?

„Хлопов, Роман Льович, 42 год., бизнесмен...“ Лицето не предизвиква у мен никакви асоциации. Може би е той? Може би...

„Комаренко, Андрей Иванович, 31 год., бизнесмен...“ О, какво волево лице! И доста млад... Той ли е? Може би... Не, невъзможно! Аз затворих досието на бизнесмена Комаренко. Човек, който на тридесет години жертва такива сериозни суми за строителство на храмове и изобщо се отличава с „повишена религиозност“, няма да поиска да стане Различен.

„Равенбах, Тимур Борисович, 61 год., бизнесмен...“ Доста младолик за годините си. И волевият юноша Андрей Иванович при среща с Тимур Борисович би навел срамежливо поглед. Даже лицето му ми е познато, дали по телевизора съм го виждал, дали...

Аз оставих папката. Ръцете ми се изпотиха. По гръбнака ми премина тръпка.

Не, не от телевизията, или по-точно — не само от телевизията познавам това лице...

Не може да бъде!

— Не може да бъде! — повторих аз мислите си на глас. Сипах си коняк и го изпих на екс. Погледнах лицето на Тимур Борисович — спокойно, умно, с леко източни черти.

Не може да бъде.

Аз отворих папката и се зачетох. Роден в Ташкент. Баща... неизвестен. Майка... починала в самия край на войната, когато малкия Тимур е бил на пет години. Израснал в детски дом. Завършил е строителен техникум, после — строителен институт. Издигал се по комсомолска линия. Някак се изхитрил да не постъпва в партията. Създал е една от първите в СССР строителна кооперация, впрочем, строил е малко, повече е търгувал с вносен санитарен фаянс и техника. Преместил се в Москва... основал е фирма... занимавал се с политика... не е бил, не е членувал, не е вербуван... жена, развод, втора жена...

Аз намерих човекът-клиент.

А най-ужасното беше това, че едновременно с това открих и предателя-Различен.

И тази находка беше толкова неочеквана, че сякаш рушеше самото мироздание.

— Как сте могли... — укорително казах аз. — Как сте могли... шефе...

Заштото ако подмладим Тимур Борисович с десетина-петнайсет години, той ще стане точно копие на Хесер, за света — Борис Игнатиевич, който преди шейсет години е бил в онези места... Ташкент, Самарканد и останалата много средна Азия...

Повече от всичко дори ме порази не грешката на шефа. Хесер — престъпник? Това беше толкова невероятно, че дори не предизвикваше емоции.

Потресе ме колко лесно е хълтнал Хесер.

Излиза, че преди шейсет години на Хесер се е родил син — в далечния Узбекистан. После на Хесер са предложили работа в Москва. А майката на детето, обикновена жена, е умряла през военните години. И малкото човече Тимур, чийто баща е бил Велик маг, попаднал в детски дом...

Случва се. Хесер може и да не знае за съществуването на Тимур. А може и да знае, но по някаква причина да не се меси в съдбата му. Но нещо е трепнало в старчето, трогнал се, срещнал се с оstarелия си син, и му дал прибързано обещание...

И точно това е удивителното!

Хесер вече стотици, хиляди години се занимава с интриги. Всяка произнесена от него дума си тежи на мястото. И така да се издъни?

Невероятно.

Но факт.

Не трябва да си специалист по физиономика, за да откриеш, че Тимур Борисович и Борис Игнатиевич са близки роднини. Дори и да си замълча — и Тъмните ще разберат това. Или инквизиторите. Ще притиснат възрастният бизнесмен... а и защо да го притискат? Ние не сме злобни рекетьори. Ние сме Различни. Ще погледне Витезслав в очите му или Завулон ще щракне с пръсти — и Тимур Борисович ще започне да разказва всичко, като на изповед.

И какво ще стане с Хесер?

Аз се замислих. Ами... ако признае, че той е изпратил писмата... значи е ня мал лош умисъл... всъщност той има право да се разкрива пред човек...

Известно време прехвърлях в главата си членовете и алинейте на Договора, допълненията и уточненията, прецедентите и изключенията, препратките и бележките...

Излизаше доста забавен резултат.

Хесер ще го накажат, но не много строго. Най-много — порицание от европейското бюро на Нощния Патрул. И нещо грозно, но безсмислено — от Инквизицията. Хесер дори и поста си няма да загуби.

Само че...

Представих си каква веселба ще настане в Дневния патрул. Как ще се усмихва Завулон. С какъв неподправен интерес Тъмните ще започнат да се интересуват от семейните дела на Хесер, да предават поздрави на неговият син-човек.

Разбира се, за толкова преживяни години всеки като Хесер би образувал дървена кожа. Би се научил да понася насмешките.

Но не бих искал сега да съм на негово място!

Та дори и нашите няма да се удържат от иронията. Не, никой няма да упреква Хесер. Нито ще злослови зад гърба му.

Но ще има усмивчици. И недоумяващо поклащане на глави. И шепот — „остарява все пак Великият, оstarява...“

Не изпитвах никакви сляпо преклонение пред Хесер. Гледните ни точки се разминаваха в твърде много неща. Има неща, които още не

мога да му прости...

— Но така да седне в локвата!

— Какви ги вършиш, Велики? — казах аз.

Прибрах всички папки в отворения сейф и си налях още една чаша коняк.

Мога ли да помогна на Хесер?

Как?

Като се добера първи до Тимур Борисович?

И после какво? Да му наложа заклинание за мълчание? Ще го премахнат, има и по-силни от мен.

Ами ако принудя бизнесменът да напусне Русия? Да побегне сякаш го гонят всички престъпни групировки в града, барабар с правоохранителните органи?

Може би ще замине. Ще се скрие някъде в тундрата или в Полинезия.

Така му се пада. Нека през остатъка от живота си да ловува тюлени или да бута кокосови орехи от палмите! Приискало му се, виждаш ли, да стане Морска Владетелка!

Аз взех слушалката на телефона и набрах номера на централата в офиса. Добавих още цифри — и се свързах с изчислителната ни лаборатория.

— Да? — попита слушалката с гласът на Толик.

— Толик, потърси един човек. Бързо.

— Кажи името — ще го потърся. — без удивление отвърна Толик.

Аз му изброях всичко, което знаех за Тимур Борисович.

— Ха. Че какво още ти трябва? — учуди се Толик. — На коя страна спи или кога за последен път е бил на зъболекар?

— Къде е сега. — мрачно казах аз.

Толик изхъмка, но от другата страна на връзката чух бодрото потракване на клавишите.

— Има мобилен телефон. — за всеки случай казах аз.

— Не учи учения. Има даже два телефона... и двата се намират... намират... Така, само да наложа картата...

Аз чаках.

— Жилищен комплекс „Ассол“. А по-точно от това и ЦРУ не може да ти каже, не достига точност за позициониране.

— Ще черпя. — казах аз и прекъснах връзката.

Скочих. Впрочем... накъде съм хукнал? След като стоя пред мониторите на службата за наблюдение?

Не се наложи да търся дълго.

Тимур Борисович тъкмо влизаше в асансьора — след него вървяха двама с каменни физиономии. Двама бодигарда. Или бодигард и шофьор — по съвместителство втори бодигард.

Аз изключих монитора и скочих. Изтичах в коридора точно навреме, за да се натъкна на началникът на охраната.

— Успяхте ли? — просия той.

— Ъхъ. — кимнах аз на бегом.

— Трябва ли ви помош? — разтревожено извика началникът след мен.

Аз само поклатих глава.

ГЛАВА 6

Струваше ми се, че асансьорът пълзи непоносимо бавно до дванайсетия етаж. По пътя успях да измисля и отхвърля няколко плана за действие. Охраната — ето кое усложняваше задачата.

Ще трябва да импровизирам. И ако се наложи — и малко да се демаскирам.

Дълго звънях на вратата, гледайки в електронното око на шпионката. Най-накрая нещо щракна и от скрития в стената комутатор се чу глас:

— Да?

— Вие ме наводнявате! — извиках аз, изобразявайки максимално вълнение. — Всичките ми фрески на тавана се размазаха! В роялите вече има по две кофи вода!

Откъде ми изскочиха в главата тези фрески и рояли?

— В какви рояли? — подозрително попита гласът.

Че откъде да знам какви може да са роялите? Черни и скъпи. Или бели и още по-скъпи...

— Виенските! С извитите крака! — изтърсих аз.

— А не онези, които са в храстите? — попитаха ме с откровена ирония в гласа.

Аз погледнах в краката си. Ама че проклето многопозиционно осветление... тук дори и сенки нямаше!

Протягайки ръка към вратата, аз се изхитрих да забележа слаба сянка върху розовото дърво, с което беше облицована бронираната стомана.

И издърпах сянката към себе си.

Ръката ми пропадна в Сумрака, а след нея — и аз самият.

Светът се преобрази. Избледня, посивя. Надвисна глуха тишина, само едва чуто звънеше електронният сигнал в шпионката и комутатора.

Аз бях в Сумрака, в онзи странен свят, към който само Различните знаят пътя. В света, откъдето произлиза нашата сила.

Бледите сенки на напрегнатите бодигардове — над главите им тлееше тревожна алена аура — ги виждах дори през вратата. И сега можех да се присегна мислено, да издам заповед — и щяха да ми отворят.

Но аз предпочетох да мина през вратата.

Охраната наистина беше разтревожена — в ръката на единия имаше пистолет, а вторият бавно-бавно посягаше към кобура.

Аз докоснах бодигардовете, прекарах палец по здравите им чела. Спете, спете, спете... Вие сте много уморени. Трябва незабавно да легнете и да поспите. И да спите най-малко един час. Много дълбоко. И да сънувате хубави сънища.

Единият бодигард незабавно омекна, а другия се съпротивляваше около секунда. Ще трябва после да го проверя за Различен, какво ли не се случва...

После излязох от Сумрака. Светът придоби цвят и се забърза. Отнякъде се чуваше музика.

Бодигардовете падаха като стълбове към скъпия персийски килим, застлан до самата врата. Някак успях да хвана и двамата и да ги положа достатъчно внимателно на пода.

А после тръгнах към звука, към минорното пеене на цигулката.

Виж, този апартамент беше ремонтиран както трябва! Всичко сияеше, всичко беше обмислено и хармонично, явно тук беше поработил дизайнер, и то от най-добрите. Тук стопанина и един пирон не е забил. А сигурно и пожелания не е изказал. Просто... мучал е одобрително или недоволно, разглеждайки цветните ескизи, после е мушнал пръст в няколко картички — и за половин година е забравил за апартамента.

Тимур Борисович, както се оказа, е дошъл в „Ассол“, за да се поглези в джакузито. При това в истинско „Джакузи“, а не в хидромасажна вана от по-малко знаменита фирма. От бълбукащата вода стърчеше само физиономията му, до болка приличаща на Хесер. Скъпият костюм беше небрежно хвърлен на облегалката на креслото — в тази баня имаше място и за кресло, и за малка масичка, и за сауна, и за това същото джакузи, приличащо на малък басейн.

Все пак гените са голяма работа! Синът на Хесер не можеше да стане Различен, но и в човешкото си съществуване вкусваше от всички възможни блага.

Когато влязох, ориентирах се кое какво е и се приближих до ваната, Тимур Борисович ме погледна и се намръщи. Но не направи никакви резки движения.

— Охраната ви спи. — казах аз. — Предполагам, че имате под ръка алармен бутона или пистолет. Няма смисъл да ги използвате, няма да ви помогне.

— Няма никакъв алармен бутона. — изръмжа Тимур Борисович и гласът му до болка ми напомни за гласа на Хесер. — Не съм параноик... А вие сигурно сте Различен?

Така... Явно ще пишем чистосърдечно признание...

Аз се усмихнах:

— Различен съм. Колко е хубаво, че няма нужда от дълги обяснения.

Тимур Борисович възмутено изсумтя. Попита:

— Аз какво, да излизам ли? Или може и така да поговорим?

— Може и така. — съгласих се аз. — Ще разрешите ли?

Чедото на Великия маг кимна, аз преместих креслото и седнах, безжалостно мачкайки скъпият му костюм. Казах:

— Знаете ли защо съм тук?

— Не приличате на вампир. — каза Тимур Борисович. — Маг, вероятно? Светъл?

Аз кимнах.

— Дошли сте да ме инициирате. — реши Тимур Борисович. — А толкова трудно ли ви беше да се обадите предварително?

Ох, беда...

Все пак той нищо не разбира.

— Кой ви е обещал инициация? — рязко попитах аз.

Тимур Борисович се намръщи.

— Така... се случи. Защо сте дошли?

— Водя разследване за несанкционирано разгласяване на секретна информация. — казах аз.

— Но сте Различен? Нали не сте от ГБ^[1]? — разтревожи се Тимур Борисович.

— За ваше огромно съжаление, не съм от държавната безопасност. Разкажете ми абсолютно честно, кой и кога ви обеща инициация?

— Лъжата ще я почувстввате. — спокойно каза Тимур Борисович.

— Разбира се.

— Господи, исках поне два часа да прекарам на спокойствие! — с болка в гласа възкликна Тимур Борисович. — Тук проблеми, там проблеми... влизам във ваната — влиза сериозен млад човек и иска обяснения!

Аз чаках. Не започнах да уточнявам, че не съм човек.

— Преди седмица с мен се срещна... — Тимур Борисович се поколеба. — при доста странни обстоятелства, един господин...

— Как изглеждаше? — попитах аз. — Не го описвайте, просто си го представете мислено.

В погледът на Тимур Борисович се появи любопитство. Той се втренчи в мен.

— Какво? — объркано казах аз. Имаше от какво да се смутя!

Ако вярвам на мисления образ, който възникна в съзнанието на бизнесмена (а нямах основания да не му вярвам), то с него бе разговарял забравения сега, но много известен в миналото киноактьор Олег Стриженов.

— Олег Стриженов. — Тимур Борисович изсумтя. — Млад и красив. Аз вече реших, че полудявам. Но той ми каза, че това е само маскировка... маска...

Ето каква била работата. На Хесер все пак му е стигнал умът да се маскира. Какво пък... това ни дава допълнителни шансове! Аз се ободрих. Казах:

— Продължавайте. Какво стана после?

— Този върколак^[2], — неволно бъркайки термините, каза Тимур Борисович, — много ми помогна в една работа. Забърках се в една отвратителна история... съвсем случайно. Ако не ми бяха казали някои неща — сега нямаше да лежа тук.

— Тоест, помогнали са ви? — уточних аз.

— И още как. — кимна Тимур Борисович. — Разбира се, аз се заинтересувах. И някак разговорът ни потръгна... по-задушевно. И стария Ташкент си припомнихме, за старите филми поговорихме... После този същия неистински Стриженов ми разказа за Различните. Каза, че ми е роднина. И затова с удоволствие ще направи за мен всичко, което поискам. Просто така, без всякакви ответни любезности.

— И? — подканих го аз.

— Аз не съм идиот. — сви рамене Тимур Борисович. — От златната рибка трябва да се искат не три желания, а всемогъщество. Или, в краен случай, басейн със златни рибки. Аз го помолих да направи и мен Различен. Тогава „Стриженов“ започна да увърта, да го усуква. Демек, това не може да стане. Но аз чувствах — лъже! Може! И го помолих да се постарае и все пак да ме направи Различен...

Той не лъжеше. В нито една дума. Само малко не се доизказваше.

— Никой не може да ви направи Различен. — обясних аз. — Вие сте обикновен човек. Извинявайте, но не можете да станете Различен.

Тимур Борисович отново изсумтя.

— Това е... е, ако така е по-ясно — това е в гените. — обясних аз. — Тимур Борисович, а вие разбиражте ли, че по някаква причина вашият събеседник е попаднал в капан? Че погрешно е формулирал фразата си и в крайна сметка е обещал да направи за вас невъзможното?

Тук вече моят самоуверен събеседник замълча.

— Разбириали сте. — казах аз. — Виждам, че сте разбириали. И въпреки всичко сте искали!

— Нали ви казвам — може да се направи! — повиши глас Тимур Борисович. — Чувствам го! Чувствам не по-зле от вас кога ме лъжат! И не съм заплашвал, само молех!

— Най-вероятно при вас е идвал баща ви. — казах аз. — Разбирайте ли?

Тимур Борисович се вцепени в бълбукащото си джакузи.

— Той наистина е искал да ви помогне. — продължих аз. — Но това не му е по силите. А вашето искане го убива — в буквния смисъл на думата. Разбирайте ли?

Тимур Борисович поклати глава.

— Той е дал твърде неясно обещание. — поясних аз. — И вие сте се хванали за думите му. Ако не изпълни даденото обещание — ще умре. Разбирайте ли?

— Такива ли са ви правилата?

— Това е приложение към Силата. — изсумтях аз. — Е, поне за Светлите.

— Къде е бил досега, татенцето... — с неподправено тъжна интонация каза Тимур Борисович. — Той и досега е млад, нали? Защо

е дошъл сега, когато внуките ми вече се изпожениха?

— Появрайте ми, не е могъл. — отвърнах аз. — И най-вероятно не е знаел за вас. Така се е получило. Но сега го убивате. Родният си баща.

Тимур Борисович мълчеше.

А аз тържествувах. Защото този разположил се в джакузито си бизнесмен не беше чак толкова завършен мръсник. И думата „баща“ за него, израсналия на Изток, означаваше много.

Независимо от всичко.

— Предайте му, че оттеглям своята... молба... — измърмори Тимур Борисович. — Като не иска... майната му... Можеше просто да дойде, да каже как стоят нещата. Нямаше защо да изпраща сътрудниците си.

— Сигурен ли сте, че съм негов сътрудник? — полюбопитствах аз.

— Сигурен съм. Не знам кой е той, моят татко, но не е някоя дребна риба във вашите Патрули.

Получи се! Свалих надвисналият над Хесер дамоклев меч! А дали не ме изпрати точно затова тук, в „Ассол“? Знаел е, че ще успея?

— Тимур Борисович, имам още една молба. — продължих да кова още горещото желязо. — Ще трябва за известно време да изчезнете от града. Някои обстоятелства станаха известни... по следите ви вървят и други Различни. В това число и Тъмните. И вие ще имате неприятности, и... и вашият баща.

Тимур Борисович рязко седна във ваната. Попита:

— И какво още ще наредите да правя?

— Мога да ви наредя. — обясних аз. — Толкова лесно, колкото и на охраната ви. И даже без панталони ще хукнете към летището. Но ви моля, Тимур Борисович. Вече направихте добро дело, като се съгласихте да оттеглите исканията си. Направете и следващата стъпка. Моля ви.

— Вие разбирате ли какво впечатление ще остави бизнесмен, който внезапно изчезва незнайно къде?

— Досещам се.

Тимур Борисович изхъмка и някак изведнъж остаря. Стана ми неудобно. Но чаках.

— Бих искал да си поговоря... с него.

— Мисля, че няма проблем. — незабавно се съгласих аз. — Но първо трябва да изчезнете.

— Обърнете се. — измърмори Тимур Борисович.

Аз послушно се обърнах. Неизвестно защо не вярвах, че ще получа по темето тежка никелирана сапуниера.

И това с нищо не обосновано доверие ме спаси.

Зашпото погледнах към стената през Сумрака — да се уверя, че охраната спи мирно до входа. И видях бърза сянка — твърде бърза за човек.

Освен това сянката минаваше през стените. Не с обичайната крачка на Различен, а с плъзгащата походка на вампир.

Когато Костя влезе в банята, вече бях успял да закача на лицето си спокойно и насмешливо изражение. Както подобава на Светъл патрулен, изпреварил Тъмния.

— Ти. — каза Костя.

В Сумрака от тялото му се вдигаше лека пара. Всъщност вампирите изглеждат другояче в сумрачния свят, но в Костя бе останало много от человека. Удивително за висш вампир.

— Разбира се. — казах аз. Звуците сякаш потъваха в мокра вата.

— Защо си дошъл тук?

Костя се поколеба, но отговори честно:

— Почувствах, че използваш Силата. Значи си намерил нещо... някой.

Той погледна към Тимур Борисович. Попита:

— Това ли е шантажистът?

Вече нямаше смисъл да лъжа. И да крия бизнесмена — също.

— Това е. — казах аз. — Принудих го да се откаже от искането си.

— Как?

— Изльгах го, че родният му баща прибързано му е обещал да го направи различен. И сега го грозят сериозни неприятност... така че той се засрами и се отказа от искането.

Костя се намръщи.

— А сега възнамерявам да го изпратя някъде по-надалеч. — вдъхновено лъжех аз. — Нека се засели някъде в Доминиканската Република.

— Това е само половината от разследването. — мрачно каза Костя. — Струва ми се, че вие, Светлите, криете някой от своите.

— „Ние“ или „аз“?

— Ти. Да намериш човека — това не е най-важното. Трябва ни онзи, който е проговорил. Който му е обещал инициация.

— Та той не знае нищо! — взъмутих се аз. — Проверих му паметта, всичко е чисто. Предателя е идвал с образа на киноактьор от миналия век. И никакви следи не е оставил.

— Ще видим. — реши Костя. — Нека си обуе панталоните и ще го взема със себе си.

Ето това вече беше наглост!

— Аз го намерих, затова ще дойде с мен! — изляях аз.

— А на мен ми се струва, че възнамеряваше да скриеш уликите.

— тихо, но заплашително каза Костя.

Зад гърба ни старецът бавно се бършеше, не подозирайки за разговора, който водехме в сумрака. А ние се пронизвахме един другиго с погледи и никой не искаше да отстъпи.

— Той ще дойде с мен. — повторих аз.

— Ще се бием ли? — почти весело попита Костя.

С едно плъзгащо движение той се озова до мен и изпитателно ме погледна в очите. В сумрака зениците му светеха с червен огън.

Та той иска тази схватка!

Вече много години я иска! За да се убеди окончателно — истината е на страната на висия вампир Константин, а не на наивния юноша Костя, мечтаещ да се избави от проклятието и отново да стане човек...

— Ще те унищожа. — прошепнах аз.

Костя само се усмихна:

— Ще проверим ли?

Аз погледнах в краката си. Сянката беше едва видима, но аз я повдигнах и се плъзнах в следващият слой на Сумрака. Там, където стените на сградата едва се разпознаваха в мъглата, а пространството се запълваше от ниско, тревожно бучене.

На тази печеливша позиция останах само за миг.

Костя се появи на втория слой на Сумрака незабавно след мен. Сега вече беше силно изменен — лицето му приличаше на покрит с кожа череп, очите му хълтнаха, ушите му се изостриха и удължиха.

— Аз научих много неща. — прошепна Костя. — Е, с кой ще тръгне заподозреният?

И тогава се раздаде чужд глас:

— Имам предложение, което ще устрои всички.

В сивата мъгла се материализира Витезслав. Неговото тяло също беше изменено и вдигаше пара като сух лед на слънце. Аз трепнах — пражкият вампир се появи от третия слой на Сумрака, който още бе недостъпен за мен. Каква ли е силата му?

Незабавно след Витезслав се появи и Едгар. Пътешествието на третия слой не се беше отразило добре на мага — той се олюяваше и дишаше тежко.

— Той ще дойде с нас. — продължи Витезслав. — Ние не сме склонни да подозирам Антон Городецки в зла умисъл. Но ще вземам предвид подозренията на Дневния Патрул. Следствието се поема от Инквизицията.

Костя не каза нищо.

Мълчах и аз. И не само заради това, че Витезслав беше в правото си. Просто нямах възможност да му се противопоставя.

— Ще излизаме ли, господа? — попита Витезслав. — Тук е неуютно.

И след секунда ние отново стояхме в просторната баня, където Тимур Борисович, подскачайки на един крак, се опитваше да се вмъкне в панталоните си.

Витезслав го оставил да се обуе. И едва когато бизнесменът се обърна, видя нашата компания и удивено извика, Витезслав го погледна студено в очите.

Тимур Борисович омекна. Едгар се озова до него и положи безчувственото тяло в креслото.

— Казваш, че не познавал предателя. — произнесе Витезслав, разглеждайки с любопитство бизнесмена. — Колко удивително познато лице... В мен възникват любопитни догадки.

Аз мълчах.

— Можеш да се гордееш със себе си, Антоне. — продължаваше Витезслав. — Твоите думи са имали смисъл. Струва ми се, че бащата на този човек наистина работи в Патрула. В Нощния Патрул.

Костя хихикна. Разбира се, на него не му хареса решението на Витезслав. Костя би предпочел самостоятелно да достави чедото на

Хесер в Дневния Патрул. Но и тази ситуация го устройваше.

— Нима премъдрият Хесер така се е издънил? — възторжено попита той. — Колко любопитно...

Витезслав го погледна и Костя мълкна.

— Всеки може да се издъни. — тихо каза Витезслав. — Даже маг извън категориите. Но...

Той се втренчи в мен:

— Можеш ли да повикаш Хесер?

Аз свих рамене. Глупав въпрос, разбира се, че мога. Дори и Витезслав може.

— Не mi харесва това... — тихо каза Витезслав. — Изобщо не mi харесва. Някой тук бълфира твърде нагло.

Той ни огледа с пронизителния си, нечовешки поглед. Нещо го бе разтревожило, но какво по-точно?

— Ще се свържа с началството си. — каза Костя с тон, не търпящ възражения.

Витезслав не възразяваше. Гледаше към Тимур Борисович и се мръщеше.

Аз извадих телефона си и набрах номера на Хесер.

— Някой иска да ни направи на глупаци... — каза Витезслав с нотки на ярост в гласа. — И този някой...

— Наредете му да се облече. — помолих аз, слушайки дългите сигнали. — Трябва ли да унижавате възрастния човек? Така — по бельо?

Витезслав не помръдна, но Тимур Борисович стана и като в полусян започна да се облича.

Към мен се приближи Едгар и съчувствено попита:

— Не отговаря ли? На негово място бих...

— На теб още дълго няма да ти предложат такова място. — отрони Витезслав. — След като не виждаш в какво са ни забъркали...

Съдейки по лицето на Едгар, той не виждаше нищо. Както и аз, както и Костя — който, обърнал очи, шептеше беззвучно.

— Да, Антоне... — отговори ми Хесер. — Нещо интересно?

— Намерих човекът, на когото е било обещано превръщане в Различен. — успях да кажа аз.

В банята настъпи пълна тишина. Като че ли всички се заслушаха в слабия звук от слушалката.

— Прекрасно! — възклика Хесер. — Ти си юнак. Веднага, без никакво бавене, се свържи със следователите на Тъмните и Инквизицията. Нека се включат в разследването. Там някъде се мотае и онзи чешки вампир, Витезслав. Опитен дъртак, макар и без никакво чувство за хумор... но това е общ проблем при вампирите.

Витезслав се обърна към мен. Лицето му се вкамени, очите му горяха. Той чуваше всичко.

И аз бях готов да заложа каса чешка бира срещу един одеколон „Тройной“, че Хесер прекрасно знаеше — Витезслав е до мен.

— Витезслав вече е тук. — казах аз. — Също и Едгар и... следователя на Тъмните.

— Идеално! — възхити се Хесер. — Помоли пражкият ни гост да окачи портал... ако може, разбира се. Ще надникна при вас.

Прибирайки слушалката, аз погледнах към Витезслав. Честно казано, според мен Хесер прекали с насмешките.

Но откъде да зная какви са отношенията между стария Светъл маг и стария вампир-инквизитор? И колко сметки са натрупали един към друг?

— Вие чухте. — уклончиво казах аз.

— Уточни. — късо каза Витезслав.

— Ръководителят на Нощния Патрул на Москва, Пресветлият маг Хесер ви моли да окачите портал. Ако е по силите ви, разбира се.

Витезслав хвърли само един поглед настрани — и във въздуха над работещото джакузи се очерта тънка светла рамка. Този, който премине през тази странна врата, неизбежно би се оказал във водата.

— Няма проблеми. — хладно отвърна Витезслав. — Едгар...

Бившият Тъмен маг предано го погледна в очите.

— Досието на този... — Витезслав кимна към Тимур Борисович, който лениво връзваше вратовръзката си. — Най-вероятно е долу, в службата по безопасност.

Едгар изчезна — за икономия на време е хукнал за досието през Сумрака.

А след миг в банята се появи Хесер.

Само че не излезе от портала, а до него, стъпвайки спокойно на мраморните плочки по пода.

— Съвсем остарях. — въздъхна той. — Не уцелих вратата...

Той погледна към Витезслав и се разля в усмивка.

— Каква среща! Защо не мина да ме видиш?

— Работа. — късо отвърна Витезслав. — Предполагам, че трябва колкото се може по-бързо да решим възникналите въпроси...

— Твърде дълго стоиш в канцеларии. — въздъхна Хесер. — Истински бюрократ ще станеш... И така, какво имаме тук?

— Ето го... — вметнах аз.

Хесер одобрително ми се усмихна и погледна към Тимур Борисович.

Надвисна тишина. Затихна и Костя, завършвайки своя беззвучен разговор със Завулон — той не бързаше да се появява. Витезслав сякаш се бе вкаменил. А пък аз се опитвах да не дишам.

— Любопитно. — произнесе Хесер. Приближи се към Тимур Борисович, който безучастно гледаше пред себе си, докосна го с ръка. Въздъхна: — Ай-ай-ай...

— Познавате ли този човек, Пресветли Хесер? — попита Витезслав?

Хесер се обърна към него с израз на дълбока печал върху лицето си. Горчиво попита:

— Ти какво, съвсем ли си изгуби усета? Та това е моя кръв, Витезслав! Това е мой син!

— Нима? — иронично попита Витезслав.

Хесер повече не му обръщаше внимание. Прегърна стареца, който по човешките мерки можеше да му е баща. Ласкателно го галеше по рамото и шептеше:

— Къде си бил през всичките тези години, момче... Ето как се случи да се срещнем... А казваха — не оживя... казваха — дифтерия^[3]...

— Моите искрени поздравления, Хесер. — каза Витезслав. — Но бих искал да получа обяснения!

В банята отново се появи Едгар. Изпотен, с папка в ръка. Продължавайки да прегръща своя възрастен син, Хесер отговори:

— Проста история, Витезслав. Преди войната работих в Узбекистан. Самарканд, Бухара, Ташкент... Бях женен. Отзоваха ме в Москва. Знаех, че ми се е родил син, но не го бях виждал. Не ми беше до това... заради войната. После майката на момчето умря. А следите му се загубиха.

— И даже ти не си могъл да го намериш? — недоверчиво попита Витезслав.

— Даже аз. От документите излизаше, че е умрял. От дифтерия...

— Мексикански сериал! — не издържа Едгар. — Пресветли Хесер, вие твърдите, че не сте се срещали с този човек?

— Нито веднъж. — печално каза Хесер.

— Не сте разговаряли с него, не сте му предлагали, нарушавайки всички правила, да стане Различен? — не се отказваше Едгар.

Хесер погледна иронично мага.

— Вие ли не знаете, уважаеми инквизиторе, че човек не може да стане Различен!

— Отговорете на въпроса! — полу-помоли, полу-заповяда Едгар.

— Никога не съм го виждал, никога не съм говорил с него и нищо не съм му обещавал. Не съм изпращал писмата в Патрулите и Инквизицията! И не съм молил никого да се среща с него или да изпраща тези писма! Светлината е свидетел на думите ми! — отчетливо произнесе Хесер. Протегна ръка — и на дланта му за миг разцъфна бял огън. — Поставяте под съмнение думите ми? Твърдите, че аз съм предателят?

Той изглеждаше по-висок, сякаш в него се бе разгънала някаква пружина. С погледът на Хесер вече можеше да се забиват пирони.

— Предявявате ми обвинение ли? — повишавайки глас, продължи Хесер. — Ти ли, Едгар? Или ти, Витезлаве?

Костя не успя да се отдръпне навреме и получи своята порция изпепеляващ поглед:

— Или ти, момченце-вампирче?

На мен самият ми се прииска да се скрия. Но в дълбините на душата си се смеех с пълно гърло. Хесер измами всички! Не разбирах как, но ги измами!

— Ние дори не смеем да предположим такова нещо, Пресветли Хесер. — Витезлав първи склони глава. — Едгар, вашите въпроси бяха формулирани некоректно!

— Вината е моя. — посърна Едгар. — Извинете, Пресветли Хесер. Дълбоко се разкайвам.

Костя панически се оглеждаше. Чакаше Завулон? Не, по-скоро не. Точно обратното, мечтаеше ръководителят на Тъмните да не се

появи и да не попадне при раздаването на насмешки.

А Завулон няма да се появи, осъзнах аз. Европейският вампир, независимо от цялата си сила и вековна мъдрост, нямащ опит в задкулисните интриги, можеше да падне в капана. А Завулон веднага е разбрал — Хесер няма да се издъни толкова глупаво.

— Вие сте нападнали сина ми. — печално каза Хесер. — Кой му е наложил безволие? Ти ли, Константине?

— Не! — панически извика Костя.

— Аз бях. — мрачно каза Витезслав. — Да го махна ли?

— Да го махнеш? — изляя Хесер. — Вие сте въздействали с магия върху момчето ми! Представяте ли си какъв шок е това, на неговата възраст? А? И какъв ще стане след инициацията? Тъмен ли?

Веждите ми се качиха на темето. Костя слабо изписка нещо. Едгар тракна със зъби. И сигурно всички едновременно погледнахме към Тимур Борисович през Сумрака.

Аурата на потенциален Различен беше съвсем очевидна.

Тимур Борисович нямаше нужда да се подлага под зъбите на вампир или върколак. Той можеше да стане напълно приличен маг. Четвърта-пета степен.

За съжаление, най-вероятно, Тъмен маг... Но...

— И какво да правя сега? — продължаваше Хесер. — Нахвърлихте се на момчето, наплашихте го, подтиснахте волята му...

Престарялото „момче“ леко опипваше възела на вратовръзката си — все се стараеше да я завърже по-прецизно.

— И сега ще стане Тъмен? — възмущаваше се Хесер. — Така ли? Това какво, специално ли е планирано? Синът на Хесер — Тъмен маг?

— Сигурен съм, че той би станал Тъмен при всички случаи. — каза Витезслав. — С неговият начин на живот...

— Ти подтисна волята му, подтикна го към Тъмнината, а сега правиш подобни заявления? — със заплашителен шепот каза Хесер. — Инквизицията счита, че има право да нарушава Договора? Или това е лично твоето отмъщение... още ли не можеш да забравиш Карлсбад? Можем да продължим онзи разговор, Витезлаве. Тук не е Червената Къпалня, но мястото ще ни стигне за дуел.

Цяла секунда Витезслав се колебаеше, опитвайки се да издържи погледа на Хесер.

А после се предаде:

— Вината е моя, Хесер. Не подозирах, че този човек е потенциален Различен. Та нали всичко говореше за обратното... тези писма...

— И сега какво? — изръмжа Хесер.

— Инквизицията признава своята... своята прибързаност. — подтиснато каза Витезслав. — Нощният Патрул на Москва има право да вземе този... този човек под своя опека.

— Да го подложим на реморализация? — уточни Хесер. — Да го инициираме след като се е обърнал към Светлината?

— Да... — прошепна Витезслав.

— Какво пък, тогава ще считаме инцидента за приключен. — Хесер се усмихна и потупа Витезслав по рамото. — Не се отчайвай. Всички правим грешки понякога. Важното е да ги поправяме, нали?

Желязна издържливост имаше този европейски кръволок!

— Така е, Хесер... — печално каза той.

— Между другото, хванахте ли Различния-предател? — поинтересува се Хесер.

Витезслав поклати глава.

— Какво има в паметта на синчето... — попита на глас Хесер. Погледна към Тимур Борисович, който стоеше вече напълно облечен. — Ай-ай-ай... Олег Стриженов. Кинозвезда от шейсетте... Каква нагла маскировка!

— Явно предателя обича старото руско кино? — попита Витезслав.

— Явно. Аз лично бих предпочел Инокентий Смоктуновски. — отвърна Хесер. — Или Олег Дали. Витезслав, това е умряла работа. Предателя не е оставил следи.

— И не можеш да предположиш кой може да е? — попита Витезслав.

— Да предположа — мога. — кимна Хесер. — В Москва има хиляди Различни. Всеки би могъл да надене чужд облик. Нима Инквизицията възnamерява да провери паметта на всички Различни в Москва?

Витезслав се намръщи.

— Да, няма да стане. — съгласи се Хесер. — Аз не гарантирам дори за сътрудниците си, какво остава за различните, които не работят

в Патрула.

— Ще устроим засада. — заяви Едгар. — И ако предателя се появи отново...

— Няма да се появи. — уморено каза Витезслав. — Вече не е необходимо.

Хесер се усмихна, гледайки мрачният вампир. А после усмивката му се стопи:

— Моля да напуснете апартаментът на сина ми. Ще ви чакам в офиса си за подписане на протокола. Днес, в седем вечерта.

Витезслав кимна и изчезна — впрочем, след миг се появи отново. Леко сконфузен.

— С крачетата, с крачетата. — каза Хесер. — Ще запечатам Сумрака тук. За всеки случай.

Аз се повлякох след инквизиторите и Костя — ето кой беше щастлив да се махне оттук!

— Антоне! — повика ме Хесер. — Благодаря ти. Добре поработи. Мини при мен довечера.

Не му отговорих. Минахме покрай безучастните бодигардове и аз внимателно сканирах аурата на онзи, който ми се стори подозрителен.

Не, все пак не е Различен. Човек е.

Още дълго ще духам на студената супа...

Потъналият в размисли Витезслав мълчеше, оставяйки на Костя и Едгар да се справят с ключалките. Погледна ме само веднъж и попита:

— Ще ни почерпиш ли с кафе, патрулен?

Аз кимнах. Защо не?

Нали вършехме една и съща работа. И в локвата седнахме заедно — независимо от всички реверанси на Хесер по мой адрес.

[1] ГБ (Государственная Безопасность) — Държавна сигурност на Русия. Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи — на руски думата означава и „преобразяващ се“. Бел.прев. ↑

[3] Дифтерия, дифтерит. — Остра инфекциозна болест, предимно детска. Поразява гърлото и отравя организма. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Смешна компания — юноша-вампир от Дневния Патрул, двама инквизитори и Светъл маг.

И всички седят мирно в големия празен апартамент и чакат да кипне водата за нескафето в микровълновата печка. Дори на Костя разреших да влезе — и сега той седеше на същия перваз, само че от вътрешната страна.

Само на Витезслав не му се седеше.

— Отвикнах от Русия. — каза той, разхождайки се замислено до прозореца. — Отвикнах. Не мога да позная страната.

— Да, променя се страната! Стоят се нови сгради, пътища... — възторжено започнах аз.

— Избавете ме иронията си, патрулен. — прекъсна моята тирада Витезслав. — Става дума за друго. Седемдесет години във вашата страна живееха най-дисциплинираните Различни. Дори Патрулите се държаха прилично...

— А сега всички са като отвързани? — прозорливо попита аз.

Витезслав мълчеше.

Стана ми неудобно. Какъвто и да беше, този пражки вампир от Инквизицията, днес с плясък и пръски го хвърлиха в мръсната локва. За първи път виждам Инквизицията опозорена. Дори Хесер... не че се страхуваше от тях, но ги признаваше за непреодолима сила.

И изведнъж ги измами. Леко и изящно.

Нещо измени ли се в света? Инквизицията стана трета страна... просто една от страните в играта? Тъмни, Светли и Инквизиция?

Или Тъмни, Светли и Сумрак?

Стъкленото чайниче с вода закипя. Аз налях врятата вода в чашките, наредени на перваза. Извадих кафе, захар, пакет мляко.

— Городецки, ти разбираш ли, че днес бе нарушен Договора? — неочеквано попита Витезслав.

Аз свих рамене.

— Не си длъжен да отговаряш. — каза Витезслав. — И така знам, че всичко си разбрал. Някой от Нощния Патрул на Москва

provokira Инквизицията към необмислени действия... след което получи право да привлече на страната на Светлината един-единствен човек. Не мисля, че той ще принесе много полза на Нощния Патрул.

И аз така мислех. Тимур Борисович няма да се учи да ползва Силата на Сумрака. Ще получи своето дълголетие, ще получи възможност да прави малки магически фокуси, да разкрива скритите замисли на деловите си партньори, да се избягва куршумите... Това му стига. Е, да предположим, че фирмата му редовно ще започне да превежда големи суми на сметката на Нощния Патрул. И самият бизнесмен ще стане малко по-добър, ще се заеме с някаква благотворителност... ще поеме издръжката на бялата мечка в зоопарка или на десетина сираци от детския дом.

Все едно. Не си струваше конфликта с Инквизицията.

— Безчестно! — тъжно каза Витезслав. — Използване на служебното положение за лични цели!

Аз неволно изпръхтях.

— Нещо смешно ли има?

— Струва ми се, че Хесер е прав. Вие наистина много сте се заседяли на канцеларска работа.

— Значи смяташ, че всичко е нормално? — попита Витезслав. — И няма повод за възмущение?

— Човек, дори и не най-добрият на света, ще стане Светъл. — казах аз. — Сега той няма да причини зло никому. Точно обратното. Така че защо трябва да се възмущавам?

— Остави, Витезславе. — тихо каза Едгар. — Городецки не разбира. Още е твърде млад.

Витезслав кимна и отпи от кафето си. Мрачно каза:

— Струваше ми се, че се отличаваш от цялото това Светло братство. Че за теб е важна същността, а не формата...

Тук вече се ядосах:

— Да, за мен е важна същността, Витезславе! А същността е в това, че ти си вампир! А ти, Едгар, си Тъмен маг! Не знам къде виждате нарушаване на Договора, но съм сигурен — към Завулон нямаше да имате никакви претенции!

— Светъл маг... — процеди Витезслав. — Адепте на Светлината... Ние само пазим равновесието, ясно ли е? И Завулон

щеше да бъде изправен пред трибунала, само да беше помислил да направи такова нещо!

Но мен вече не можеха да ме спрат:

— Завулон направи много неща. Той се опита да убие жена ми. Той се опита да убие и мен. Той непрекъснато тласка хората към Тъмнината! Казваш, че някой от нашите е постъпил нечестно, като е измамил измамника? Това може да е нечестно, но е правилно! Вие непрекъснато се възмущавате, когато ви връщат ресто с вашите фалшиви монети... какво пък, това много лесно може да се промени. Просто започнете да играете честно.

— Твоята и нашата честност са две различни неща. — отрони Едгар. — Витезславе, да тръгваме...

Вампирът кимна. Остави недопитата си чаша.

— Благодаря за кафето, Светъл. Връщам ти поканата да вляза.

И двамата инквизитори напуснаха апартамента ми. Остана само мълчаливият Костя, седящ на перваза и допиващ кафето си.

— Моралисти! — злобно казах аз. — Или и ти смяташ, че са прави?

Костя се усмихна:

— Не, защо? Това и заслужават. Отдавна някой трябваше да смачка фасона на Инквизицията... съжалявам само че го направи Хесер, а не Завулон.

— Хесер нищо не е правил. — рязко възразих аз. — Той се закле, нали чу?

Костя сви рамене:

— Не мога да си обясня как го е направил, но това е негова интрига. Не напразно Завулон реши да изчака. Хитър, хитър е старият лисан... знаеш ли какво ме изумява?

— Е? — напрегнато попитах аз. Поддръжката на Костя никак не ме вдъхновяваше.

— Каква всъщност е разликата между нас? Ние въртим интриги, насочвайки необходимите ни хора на своя страна. И вие правите същото. Приискало се на Хесер да направи синът си Светъл — и го направи. Браво! Нямам никакви претенции.

Костя се усмихваше.

— Как мислиш, кой е бил прав през втората световна война? — попитах аз.

— Това какво общо има? — този път се напрегна Костя, очаквайки не без основание капан.

— Нищо, все пак кажи.

— Нашите са били прави. — патриотично каза Костя. — Между впрочем, някои от вампирите и върколациите са воювали! Двама даже са получили Геройска Звезда!

— А защо точно нашите? И Сталин не би имал нищо против да погълне Европа. И ние сме бомбардирали мирни градове, грабили сме музеи, разстрелявали сме дезертьори...

— Ами защото са наши! Затова са прави!

— Ами ето, сега нашите са прави. А нашите — това са Светлите.

— Тоест, ти го виждаш така. — уточни Костя. — Затова ли не приемаш възражения?

Аз кимнах.

— Ха... — презрително каза Костя. — Измисли поне един разумен довод!

— Ние не пием кръв. — казах аз.

Костя остави чашката на пода. Стана:

— Благодаря за гостоприемството. Връщам ти поканата да вляза.

И аз останах сам — в големия празен апартамент, насаме с недопитите чашки, отворената микровълнова печка и изстиващата вода в чайника...

Защо я топлих в микровълновата? Един-единствен пас — и водата би кипнала направо в чашките.

Аз извадих телефона и набрах номера на Светлана. Телефонът ѝ не отговаряше. Сигурно е излязла на разходка с Надечка и го е забравила в стаята...

На душата ми съвсем не беше толкова леко, колкото се опитвах да показвам.

И все пак, с какво сме по-добри? Въртейки интриги, сражавайки се, лъжейки? Отново ми беше необходим този отговор, за пореден път ми бе необходим. И не от умникът Хесер, свикнал да плете дантели от думите. И не от мен самия — вече не вярвам на себе си. Трябва ми отговор от човек, на който се доверявам.

И още — трябва да разбера как Хесер измами Инквизицията.

Защото ако се е заклел в Светлината и е излъгал...

Тогава за какво се боря?

— Да върви всичко... — започнах аз и се сепнах. Не проклиняй — на това те учат още в първите дни след инициацията. А ето — почти...

Да върви всичко. Просто да върви.

В този момент на вратата се позвъни — сякаш някой знаеше, че сега не трябва да оставам сам.

— Да! — извиках аз през цялата стая, спомняйки си, че не съм заключвал.

Вратата се открехна и Лас мушна глава в отвора. Огледа се и попита:

— Да не попречих нещо?

— Не, влизай.

Лас влезе и се огледа. Каза:

— Не, добре е при теб... само тоалетна трябва да си сложиш...

Може ли да се изкъпя още веднъж? Сега или довечера... хареса ми.

Аз мушнах ръка в джоба и напипах връзката ключове. Представих си как ключовете се надуват, раздвояват... И хвърлих към Лас чисто новия комплект.

— Дръж!

— Защо? — поинтересува се Лас, разглеждайки ключовете.

— Трябва да замина. Възползвай се засега.

— Ама че работа, тъкмо се нанесе нормален човек... — огорчи се Лас. — Жалко. Скоро ли заминаваш?

— Веднага. — казах аз. Изведнъж разбрах колко много искам да видя Светла и Надя. — Може би ще се върна.

— А може би не?

Аз кимнах.

— Жалко. — повтори Лас и се приближи. — Видях, че имаш минидисков плейър... вземи.

Аз взех малкият диск.

— „Бойни протези“. — обясни Лас. — Моят албум. Само не го пускай пред жени и деца!

— Няма. — аз повъртях диска в ръце. — Благодаря.

— Проблеми ли имаш? — попита Лас. — Извинявай, ако си пъхам носа където не ми е работа, но изглеждаш някак много унил...

— Не, нищо. — сепнах се аз. — Затъжих се за дъщеричката. Ще ида сега... Жена ми е с нея на вилата, а аз имах работа тук...

— Свято дело. — одобри Лас. — Не трябва детето да се лишава от внимание. Макар че ако майката е с него — това е най-важното.

Аз погледнах към Лас.

— Все пак майката е най-важна за детето. — с авторитета на Виготски, Пиаже или друг специалист по детска психология, произнесе Лас. — Биологически така е обусловено. Ние, самците, все пак се грижим най-вече за самката. А самката — за детето.

* * *

В апартамента на Тимур Борисович ме пуснаха без спорове. Бодигардовете изглеждаха напълно нормално и едва ли имаха и най-малка представа за неотдавнашните събития.

Хесер със своя отново придобит син пиеха чай в кабинета. Голям, даже ми се искаше да кажа „обстоятелствен“ кабинет, с массивно бюро и множество забавни дреболии по рафтовете на старинните шкафове. Бе удивително колко си приличат вкусовете им. Кабинетът на Тимур Борисович изумително приличаше на работното място на баща му.

— Влезте, млади човече. — усмихна ми се Тимур Борисович. — Виждате ли, всичко се уреди.

Той хвърли поглед към Хесер и добави:

— Млад е още, горещи се...

— Точно така. — кимна Хесер. — Какво има, Антоне?

— Трябва да поговорим. — казах аз. — Насаме.

Хесер въздъхна и погледна сина си. Той стана:

— Ще отида при моите безделници. Няма защо да прътърват панталоните, все ще им намеря някаква работа.

Тимур Борисович излезе и ние с Хесер останахме насаме.

— Е, какво е станало, Городецки? — уморено ме попита Хесер.

— Можем ли да говорим свободно?

— Да.

— Вие не сте искали синът ви да стане Тъмен Различен. — казах аз. — Нали?

— А ти би ли искал да видиш своята Надечка Тъмна Вълшебница? — отговори с въпрос Хесер.

— Но Тимур неизбежно би станал Тъмен. — продължих аз. — Трябвало е да получите право да го реморализирате. За целта Тъмните, а още по-добре — Инквизицията, е трябало да се паникьосат и да извършат някакви неправомерни действия по негов адрес...

— Което и стана. — каза Хесер. — Добре, Городецки. *Искаш да ме обвиниш в нещо, така ли?*

— Не, искам да разбера.

— Ти видя — аз се заклех в Светлината. Никога не съм се срещал с Тимур. Нищо не съм му обещавал, не съм изпращал писмата. И не съм привличал никого за тази цел.

Не, Хесер не се оправдаваше. И не се опитваше да ме баламосва. Той сякаш излагаше условието на задача и с удоволствие чакаше какъв отговор ще даде ученика.

— Витезслав трябваше да зададе още един въпрос. — казах аз.

— Но изглежда че този въпрос е бил твърде човешки за него...

Хесер трепна с мигли, сякаш репетираше кимване.

— Майката. — казах аз.

— Някога Витезслав уби своята майка. — обясни Хесер. — Не със зло. Още беше млад вампир и не можеше да се контролира.

— Коя е майката на Тимур?

— В досието трябва да има име.

— Там може да стои всякакво име. Вписано е, че майката на Тимур е загинала в края на войната... но аз познавам една жена-Различна, която оттогава е пребивавала в тяло на птица. От гледна точка на хората, тя е умряла.

Хесер мълчеше.

— Наистина ли не сте могли да го намерите по-рано? — попитах аз.

— Бяхме сигурни, че Тимка е загинал. — тихо каза Хесер. — Олга беше тази, която не искаше да се примири. И когато я реабилитираха — продължи да го търси.

— Намерила е сина си. И му е дала прибързано обещание. — завърших аз.

— На жените е позволено да проявяват излишни емоции. — сухо каза Хесер. — Даже на най-мъдрите жени. А мъжете са затова — да защитят и жена си, и детето си. Да организират всичко рационално и обмислено.

Аз кимнах.

— Осъждаш ли ме? — любопитно попита Хесер. — Антоне?

— Кой съм аз, че да ви осъждам? — попитах аз. — Дъщеря ми е Светла Различна. И аз не бих искал да я пусна в Тъмнината.

— Благодаря ти, Антоне. — кимна Хесер и явно се отпусна. — Радвам се, че разбра това.

— Интересно, колко ли далече бихте стигнали заради сина си и Олга? — казах аз. — Нали Светлана почувства нещо? Някаква опасност за мен?

Хесер сви рамене:

— Предчувствията са ненадеждна работа.

— Ако бях решил да кажа истината на Инквизицията, — продължих аз. — да напусна Патрула и да ида в Инквизицията... тогава какво?

— Но ти не отиде. — каза Хесер. — Въпреки всичките намеци на Вitezслав. Какво друго, Антоне? Чувствам, че на езика ти се върти нов въпрос.

— Как е станало така, че вашият син е Различен? — попитах аз.

— Та това е лотария. Рядко в семейство на Различни се ражда дете-Различен.

— Антоне, или върви при Вitezслав и му излагай разсъжденията си, — тихо каза Хесер, — или изчезвай при Светлана, както възнамеряваше. Но ме избави от този разпит.

— Не се ли страхувате, че Инквизицията ще обмисли всичко и ще разбере каква е била работата? — попитах аз.

— Не. След три часа Вitezслав ще подпише документите за приключване на разследването. Няма да повдигат обвинения. И така са в лайна до ушите.

— Успех с реморализацията на Тимур. — казах аз. И тръгнах към вратата.

— Имаш още една седмица отпуск, постой със семейството си! — каза Хесер след мен.

Отначало исках да кажа гордо, че не се нуждая от подаяния. Но се спрях навреме. Какво толкова...

— Две седмици. — казах аз. — Само от извънредната работа се е натрупал поне месец.

Хесер премълча.

ЕПИЛОГ

Реших да върна „БМВ“-то чак след отпуската. В края на краищата...

По новичкият път — по-рано това бяха дупки, свързани тук-там с асфалт, а сега беше асфалт, на места прекъсван от дупки — колата спокойно вървеше със сто и двайсет.

Хубаво е да си различен.

Аз знаех, че няма да попадна в задръстване. Аз знаех, че насреща няма да изскочи самосвал с пиян шофьор. Ако свърши бензинът, мога да налея в резервоара вода и да я превърна в гориво. Е, кой не би поискал такава съдба за собственото си дете? Имам ли право да осъждам Хесер и Олга?

Уредбата в колата беше нова, с гнездо за мини-дискове. Отначало исках да пъхна там „Бойните протези“, но после реших, че ми се слуша нещо по-лирично. И пуснах „Бяла Гвардия“.

*Аз не зная какво си решил,
Аз не зная какво е станало с теб,
Ангел закърти небето с конец
Син и небесен...*

*Аз не помня вкусът на загубата,
Нямам сили да се противя на злото,
Всеки път, излизайки през вратата,
Аз вървя към твойта топлина...^[1]*

Телефонът ми иззвъня. И умната уредба незабавно намали звука.

— Светле? — попитах аз.

— Човек не може да те намери, Антоне.

Гласът на Светлана беше спокоен. Значи всичко е наред. И това е най-важното.

— Аз също не можах да се свържа с теб. — признах аз.

— Явно никакви атмосферни флукутации. — усмихна се Светлана. — Какво стана преди половин час?

— Нищо особено. Поговорих си с Хесер.

— Всичко наред ли е?

— Да.

— Имах предчувствие. Че ходиш по ръба.

Аз кимнах, гледайки към пътя. Умна е моята жена, Хесер. Предчувствията ѝ са надеждни.

— А сега всичко наред ли е? — уточних аз.

— Сега вече е наред.

— Светле... — държейки волана с една ръка, попитах аз. — Какво да правя, ако не съм сигурен дали съм постъпил правилно? Ако се измъчвам от въпроса дали съм прав или не?

— Върви при Тъмните. — без колебание отговори Светлана. — Те не се мъчат.

— И това ли е целият отговор?

— Това е единственият отговор. И цялата разлика между Светлите и Тъмните. Може да я наречеш „съвест“, може да я наречеш „нравствено чувство“. Същността е една.

— Имам чувството, — оплаках се аз. — че времето на реда свършва. Разбираш ли? И настава... не знам. Не Тъмно време, не Светло... и дори не часът на инквизиторите...

— Това е гранично време, Антоне. — каза Светлана. — Това просто е ничие време. Прав си, нещо наближава. Нещо ще се случи. Но не в момента.

— Поговори с мен, Светле. — помолих аз. — Имам още половин час път. Поговори с мен през този половин час, става ли?

— Останали са ми много малко пари в картата. — отговори със съмнение Светлана.

— Ами тогава ще те набера. — предложих аз. — Аз съм на задание, телефонът ми е служебен. Нека Хесер да плаща сметката.

— А няма ли да те мъчи съвестта? — засмя се Светлана.

— Днес достатъчно я натренирах.

— Добре, не затваряй, ще омагьосам телефона си. — каза Светлана. Дали на шега, дали наистина. Не винаги разбирам кога се шегува.

— Тогава разказвай. — казах аз. — Какво ще стане, когато пристигна. Какво ще каже Надечка. Какво ще кажеш ти. Какво ще каже майка ти. Какво ще стане с нас.

— Всичко ще бъде наред. — каза Светлана. — И аз ще се зарадвам, и Надя. И мама ще се зарадва...

Аз управлявах колата, притискайки телефона към ухото си с ръка, в нарушение на всички строги правила на ГАИ^[2]. По насрещната лента непрекъснато минаваха някакви камиони.

А аз слушах какво говори Светлана.

А във високоговорителите продължаваше да пее тихия женски глас:

*Когато се върнеш, всичко ще бъде различно
И няма да се познаем един другого...
Когато се върнеш,
А аз не съм ти жена, даже не и приятелка.*

*Когато се върнеш при мен,
Така безумно обичала те в миналото,
Когато се върнеш
Ще видиш, че жребият е хвърлен отдавна от друг...*

[3]

[1] Оригинал:

*Я не знаю, что ты решил,
Я не знаю, кто там с тобой,
Ангел ниткой небо зашил,
Синей и голубой...*

*Я не помню вкуса потерь,
Я не в силах противиться злу,
Каждый раз, выходя за дверь,
Я иду к твоему теплу...*

Бел.прев. ↑

[2] ГАИ — аналог на нашият КАТ в Русия. Бел.прев. ↑

[3] Оригинал:

*Когда ты вернешься, все будет иначе
И нам бы узнать друг друга...
Когда ты вернешься,
А я не жена, и даже не подруга.*

*Когда ты вернешься ко мне,
Так безумно тебя любившей в прошлом,
Когда ты вернешься
Увидишь, что жребий давно и не нами брошен...*

Бел.прев. ↑

ИСТОРИЯ ВТОРА НИЧИЕ ПРОСТРАНСТВО

ПРОЛОГ

Почивката в Подмосковието винаги е била присъща или на бедните, или на богатите. Именно средната класа е онази, която избира турски хотели с лозунга „всичко е включено в цената, пий колкото можеш“, знайната испанска фиеста или чистичкото крайбрежие на Хърватия. Средната класа не обича да почива в средната част на Русия.

Впрочем, средна класа в Русия почти няма.

Професията „учител по биология“, дори и в престижна московска гимназия, нямаше нищо общо със средната класа. Ако учителят е жена, ако мъръсникът-съпруг е отишъл преди три години при друга, при това без да посегне на правото на майката да възпитава двете си деца, то за турските хотели можеше само да се мечтае.

Добре поне, че децата още не бяха навлезли в ужасната пубертетска възраст и искрено се радваха на старата вила, малката рекичка и започващата веднага зад пътя гора.

Лошото беше това, че голямата дъщеря твърде сериозно възприемаше статуса си на по-голяма. На десетгодишна възраст спокойно можеш да наглеждаш петгодишното си братче, което се плаши в рекичката, но не си заслужава да навлизате навътре в гората, разчитайки на знанията си от учебника по „Природознание“.

Впрочем, десетгодишната Ксюша още не знаеше, че се загубили. Държейки здраво брат си за ръка, тя вървеше по едва забележимата пътечка и разказваше:

— Тогава отново го проболи с борови колове! Забили единия кол в челото, а другия — в корема! А той станал от гроба и казал: „Все едно, не можете да ме убиете! Аз отдавна съм мъртъв. А името ми е...“

Братчето й тихо захленчи.

— Добре, добре, пошегувах се. — каза сериозно Ксюша. — Той паднал и умрял. Погребали го и отишли да празнуват.

— С-с-страшно е. — призна Ромка. Не заекваше от страх, просто винаги си заекваше. — Ти п-повече не раз-зказвай, с-става ли?

— Няма. — каза Ксюша, докато се оглеждаше. Пътечката все още се виждаше зад тях, но отпред напълно се губеше в опадалата

шума. Гората някак незабележимо стана сумрачна, сурова. Съвсем не такава, каквато беше в селото, където мама наемаше „вила“ — стара, занемарена къща. Трябаше да се връщат назад — докато не е станало късно. И Ксюша, като по-възрастна и грижлива сестра, разбираще това. — Да се връщаме в къщи, че мама ще ни се кара.

— Кученце. — неочеквано каза брат ѝ. — Гледай, куч-ченце! Ксюша се обърна.

Зад гърба ѝ наистина стоеше куче. Голямо, сиво, зъбато. И ги гледаше с отворена уста, сякаш се смееше.

— Искам такова кученце. — каза Ромка без изобщо да заекне и гордо погледна сестра си.

Ксюша беше градско момиче и беше виждала вълци само на картишка. Е, и в зоопарка, само че там бяха някакви редки суматрански вълци...

Но сега я достраша.

— Хайде, да си вървим. — тихо каза тя, хващайки по-здраво Ромка. — Това е чуждо кученце, с него не бива да се играе.

Сигурно нещо в гласа ѝ изплаши братчето ѝ. И го изплаши така, че той не захленчи, а сам се вкопчи в сестра си и послушно тръгна с нея.

Сивото куче постоя малко и бавно тръгна след децата.

— То в-върви след нас. — каза Ромка, оглеждайки се назад. — Ксюха, т-това вълк ли е?

— Това е куче. — каза Ксюша. — Само не бягай, разбра ли? Вълците хапят онези, които бягат!

Кучето издаде кашлящ звук — сякаш се засмя.

— Да бягаме! — закрещя Ксюша.

И те побягнаха — направо през гората, през дерящите жилави храсти, покрай някакъв чудовищно огромен, на ръст колкото възрастен човек, мравуняк, покрай редицата покрити с мъх пънове — някой някога е отрязал тук десетина дървета и ги е взел.

Кучето ту изчезваше, ту се появяваше. Отзад, отлясно, отляво. И от време на време се прокашляше-смееше.

— То се смее! — през сълзи закрещя Ромка.

Кучето изчезна някъде. Ксюша спря до могъщ бор, притискайки към себе си Ромка. Брат ѝ вече отдавна не търпеше подобни нежности,

но сега не се противи, притисна гръб към сестра си и закри уплашено очите си с ръка. И тихо повтаряше:

— Не се б-боя, не се б-боя. Няма никого.

— Няма. — потвърди Ксюша. — Не мрънкай! Въл... Кучето имаше кученца. И ни прогони от тях. Разбра ли? Сега ще се прибираме в къщи.

— Тръгваме. — с радост се съгласи Ромка и махна ръка от лицето си. — Ой, кученца!

Страхът му моментално изчезна когато видя излизящите от храста мъници. Те бяха три — сиви, с големи чела и глуповати очи.

— П-паленца... — възторжено каза Ромка.

Ксюша панически се дръпна настани. Борът, до който стояха, не я пусна — роклята ѝ се беше залепила за смолата. Ксюша се дръпна по-силно, тъканта запращя, но се отлепи.

И видя вълка. Вълкът стоеше отзад и се усмихваше.

— Трябва да се качим на дървото... — прошепна Ксюша.

Вълкът се засмя.

— То иска да си поиграем с малките ли? — с надежда попита Ромка.

Вълкът разтърси сивата си глава. Сякаш отговаряйки — не, не. Искам мънициите да си поиграят с вас...

И тогава Ксюша закрещя — толкова силно и пронизително, че дори вълка отстъпи назад и смиръщи муцуна.

— Махай се, махай се! — забравяйки, че вече е голямо и смело момиче, крещеше Ксюша.

— Стига сте викали. — чу се зад гърба им. — Цялата гора разбудихте...

Децата се обърнаха назад с пробудена надежда в сърцата си. До палетата стоеше възрастна жена — красива, чернокоса, в дълга ленена рокля, с боси крака.

Вълкът заплашително заръмжа.

— Я не се надувай. — каза жената. Наведе се, хвана за врата едно от вълчетата и то увисна безволно в ръцете ѝ, сякаш бе заспало. Останалите също застинаха на местата си. — Какво имаме тук?

Вълкът, вече не обръщайки никакво внимание на децата, заплашително тръгна към жената.

— Вълчи храсталац, мрак и ужас,
Вие няма да ме заблудите,^[1]

— напевно произнесе жената.
Вълкът спря.

— Виждам истината, виждам лъжата,
На кого ли ти приличаш?^[2]

— завърши жената, гледайки към вълка.
Вълкът се озъби.
— Ай-ай-ай... — каза жената. — И какво ще правим сега?
— Max... ни... се... — изляя вълкът. — Max... ни... се... ве...
щице...

Жената хвърли вълчето на мекия мъх. И сякаш вцепенението им
изчезна — палетата панически се втурнаха към вълка и се заровиха
под корема му.

— Три тревички, брезова кора,
Вълча ягодка от храста,
Капка кръв, една сълза,
Козя кожа, кичур от коса...
Аз разбърквах и размесвах,
Аз варих отвара за запас...

Вълкът отстъпи назад, а след него — и вълчетата.

— Няма в тебе вече сила,
Магията се активира!^[3]

— тържествено произнесе жената.

Сякаш четири сиви мълнии — една голяма и три малки, удариха от поляната към храстите. Във въздуха кръжаха снопчета сива козина. И рязко замириса на куче — като че ли цяла глутница бе съхнала тук след дъжд.

— Лельо, в-вие в-вещица ли сте? — тихо попита Ромка.

Жената се засмя. Приближи се към тях и ги хвана за ръцете.

— Да тръгваме.

* * *

Колибката изобщо не беше на кокоши крака и това разочарова Ромка. Най-обикновена дървена къщичка с малки прозорчета и малък навес.

— А б-баня имате ли? — въртейки глава, попита Ромка.

— Защо ти е баня? — засмя се жената. — Искаш да се изкъпеш ли?

— Вие т-трябва първо да напалите банята, после да ни н-нахраните, а едва тогава да ни изядете. — сериозно каза Ромка.

Ксюша го дръпна за ръката. Но жената не се обиди, а се засмя:

— Ти да не ме събрка с Баба Яга? Може ли да минем без баня? Че и без това нямам такава. И няма да ви ям.

— М-може. — зарадва се Ромка.

Отвътре къщичката изобщо не приличаше на жилище на уважаваща себе си Баба Яга. На белосаната стена тиктакаше старинен часовник с махало и гири, от тавана висеше красив полилей с нежни висулки, на една неустойчива етажерка стоеше малък телевизор „Филипс“. Имаше руска печка, но беше затрупана с толкова боклуци, че нямаше никакво съмнение — в нея отдавна не бяха пекли добри юнаци и малки дечица. Само голямата библиотека със старинни книги изглеждаше солидно и тайнствено. Ксюша се приближи до шкафа и погледна кориците. Мама винаги казваше, че интелигентния човек когато е в чужда къща първо трябва да погледне книгите на домакина, а едва след това — всичко останало.

Но кориците бяха протрити, с едва различими заглавия, а онова, което успяваше да разчете, макар че беше написано по руски, си оставаше напълно непонятно. И мама имаше такива книжки:

„Хелминтология“, „Етногенезис“^[4]... Ксюша въздъхна и се отдръпна от шкафа.

Ромка вече седеше до масата, а вещицата му наливаше чай от бял електрически чайник.

— Ще пийнеш ли чай? — дружелюбно попита тя. — Вкусен, от горски билки...

— Вк-кусен. — потвърди Ромка, макар че повече топеше мекички в меда, отколкото да пие чай. — С-сядай, Ксюха.

Ксюша седна и вежливо взе чашката.

Чаят наистина беше вкусен. Вещицата също го пиеше и се усмихваше, гледайки към децата.

— А няма ли да се превърнем в козленца, като изпием чая? — внезапно попита Ромка.

— Защо? — учуди се вещицата.

— Ами ще ни омагьосате. — обясни Ромка. — Ще ни превърнете в козлата и ще ни изядете.

Явно не се доверяваше изцяло на тайнствената си спасителка.

— А защо ми е да ви превръщам в миризливи кози и тогава да ви ям? — възмути се вещицата. — Ако исках да ви изям, щях да ви изям без никакви превръщания. По-малко гледай Pou, момченце!

Ромка се нацупи, леко бутна Ксюша и попита шепнешком:

— А кой е този Pou?

Ксюша не знаеше и му изшътка:

— Пий си чая и мълчи! Магьосник някакъв...

Не се превръщаха в козлата, чаят беше вкусен, медът и мекичките — още по-вкусни. Магьосницата разпита Ксюша как се справя в училище. Съгласи се, че четвърти клас е просто ужас, изобщо не е като в трети. Смъмри Ромка за това, че пие чая със сърбане. Попита Ксюша откога заеква брат й. А после им разказа, че не е никаква вещица. Тя е ботаник, събира всякакви редки билки в гората. И, разбира се, знае от кои билки вълците се боят като от огън.

— А защо вълкът говореше? — попита недоверчивият Ромка.

— Изобщо не е говорил. — отряза магьосницата-ботаник. — Той лаеше, а на вас ви се е сторило, че е говорил. Нали?

Ксюша помисли и реши, че всъщност така си беше.

— Ще ви изпратя до края на гората. — каза жената. — Оттам се вижда селото. И повече да не ходите в гората, че вълците ще ви изядат!

Ромка помисли и й предложи да помогне в събирането на билки. А за да не ги закачат вълците, ще тряба да му даде специалната билка срещу вълци. И, за всеки случай, срещу мечки. А може и за лъвове, защото гората тук е съвсем като в Африка.

— Никакви билки! — каза строго жената. — Това са редки билки, в Червената Книга са вписани. Не се късат току-така.

— Аз знам какво е Червената Книга. — зарадва се Ромка. — А кажете, моля ви...

Жената погледна часовника и поклати глава. Възпитаната Ксюша веднага каза, че е време да тръгват.

За „из път“ децата получиха по парченце медна пита. Жената ги изпрати до края на гората — оказа се съвсем наблизо, сякаш пътечките сами бягаха под краката.

— И повече да не сте стъпили в гората! — настоятелно повтори жената. — Ако ме няма наблизо, ще ви изяде вълка.

Докато слизаха към селото, децата няколко пъти поглеждаха назад.

Отначало жената стоеше и гледаше след тях. А после изчезна.

— Все пак тя е вещица, нали, Ксюха? — попита Ромка.

— Тя е ботаник! — застъпи се за жената Ксюха. И се учуди: — Ти вече не заекваш!

— За-за-заеквам! — започна да се лигави Ромка. — Аз и преди не заеквах, просто се шегувах!

[1] Оригинал:

— Волчья чаща, тьма и жуть,
Вам меня не обмануть,

Бел.прев. ↑

[2] Оригинал:

— Вижу правду, вижу ложь,
На кого же ты похож?

[Бел.прев.](#) ↑

[\[3\]](#) Оригинал:

— *Три травинки, береста,
Волчья ягода с куста,
Капля крови, капля слёз,
Козья шкура, прядь волос...
Я мешала и месила,
Я варила зелье впрок...
Нет в тебе отныне силы,
Колдовству выходит срок!*

[Бел.прев.](#) ↑

[\[4\]](#) Нямам и предства какви са тези теми. [Бел.прев.](#) ↑

ГЛАВА 1

И кой е казал, че прясно издоеното мляко е вкусно?

Сигурно това идва още от първи клас. От някоя „Родна реч“, където е написано за вкусното-превкусно прясно издоено мляко. И наивните градски деца вярват.

Всъщност вкуса на това мляко е доста своеобразен. Виж, като постои един ден в мазето, да изстине — това е съвсем друга работа. Тогава го пият дори онези нещастници, които са лишени от необходимите храносмилателни ферменти. А те, между другото, не са никак малко. От гледна точка на майката природа възрастният човек не трябва да пие мляко, млякото е необходимо на децата...

Но хората рядко се вслушват в мнението на природата.

Още повече — Различните.

Аз се присегнах към каната и си налях още една чаша. Хладничко, пенливо... защо пяната от варенето е толкова противна, а в домашното мляко тя е най-вкусната част? Отпих голяма гълтка. Стига, трябва да оставя за Светла и Надечка. В цялото село — и то не малко село, петдесет къщи, — само една крава! Добре, че има поне една... И имам силното подозрение, че великолепния млеконадой от безродната крава се дължи на Светлана. Напразно се гордее „леля Саша“ — четирийсетгодишна руска старица, стопанката на кравата Райка, шопара Борка, козела Миша и дребни безименни кокошки. Просто Светлана иска дъщеря ѝ да пие истинско мляко. И ето че кравата я подминават всички неприятности. Ако ще леля Саша и с трици да я храни — нищо нямаше да се промени!

Не, все пак истинското мляко е хубаво нещо. Нека героите от рекламиите да пристигнат в селото с пакети мляко и с блеснали погледи да повтарят „истинско“! Те — може. За това им плащат. А и на селяните, отдавна и надеждно отучени да се грижат за всякаакви животни, им е по-лесно. Може да ругаят демократите и „онези от града“, но не и да пасат крави.

Оставил празната чаша и се отпуснах на опънатият между дърветата хамак. Ама че буржоа, от гледна точка на местните жители.

Пристигна с луксозна кола, донесе вносни продукти на жена си, по цял ден лежи в хамака... А тук, разбираш ли, народа по цял ден обикаля, няма с какво да излекува махмурлука...

— Здравейте, Антон Сергеевич. — сякаш прочел мислите ми, ме поздрави през оградата местния алкохолик, Колян. И как ли е успял да ми запомни името? — Добре ли пътувахте?

— Здравей, Коля. — небрежно го приветствах аз, без дори да направя опит да се измъкна от хамака. Все едно няма да го оцени. Не за това е дошъл. — Благодаря, всичко е наред.

— Нямате ли нужда от помощ, по градината или нещо друго... — безнадеждно попита Коля. — Дай, викам си, да ида, да попитам...

Аз затворих очи — през клепачите кърваво светеше клонящото към залез слънце.

Нищо не мога да направя. Нищичко. Достатъчно беше вмешателство от шесто-седмо ниво, и у бедния Коля щеше да изчезне зависимостта му от алкохола, да му мине цирозата и да се появи желание да работи, а не да пие водка и да бие жена си.

И аз дори мога, въпреки всички Договори, тихомълком да извърша същото това вмешателство. Леко движение с ръката...

А после какво? В селото няма работа. И в града на никого не е нужен бившия механизатор Коля. И пари, за да започне „свой бизнес“, също няма. Даже прасенце не може да си купи.

И отново ще тръгне да търси домашна ракия, да се претрепва по случайни заработка и да изкарва злобата си на своята също толкова впиянчена, уморена от всичко съпруга. Не човека трябва да лекуваме, а цялата Земя.

Или поне една шеста от тази земя. С гордото име Русия.

— Антон Сергеевич, сили не ми останаха... — проникновено каза Коля.

На кого е нужен бивш алкохолик в умиращото село, където колхозът е разтурен, а на единствения фермер три пъти му пускаха червен петел^[1], докато разбере намеците?

— Коля, — казах аз, — каква ти беше военната специалност? Танкист?

Имаме ли никакви наемници? Нека по-добре да иде в Кавказ, отколкото да се гътне след година от някое менте...

— Не съм служил. — глухо каза Коля. — Не ме взеха. Механизаторите бяха много нужни тогава и непрекъснато ме отлагаха, а после преминах възрастовата граница... Антон Серге'ич, ако трябва на някой да му сменя физиономията — няма проблеми! Не се и съмнявайте! Като мръсно коте ще...

— Коля, — попитах аз, — ще погледнеш ли мотора на колата? Нещо чукаше вчера...

— Ще го погледна! — оживи се Коля. — Та аз...

— Ето ключовете. — хвърлих му връзката аз. — Имаш бутилка от мен.

Коля грайната в щастлива усмивка:

— Искате ли и да ви измия колата? Че е скъпа, а то... по нашите пътища...

— Благодаря ти. — казах аз. — Много ще съм ти благодарен.

— Само че не искам водка. — изведнъж каза Коля и аз даже трепнах от изненада. Какво, да не би светът да се е обърнал с главата надолу? — Никакъв вкус няма... виж, половинка домашна...

— Договорихме се. — казах аз.

Щастливият Колян отвори външната врата и тръгна към обора, където вчера прибрах колата.

А от къщи — не видях, а почувствах — излезе Светлана. Значи Надечка се е уморила и вкусва сладкия следобеден сън... Светла се приближи, застана до главата ми, поколеба се, а после постави прохладната си длан на челото ми. Попита:

— Зле ли ти е?

— Ъхъ. — измърморих аз. — Светле, нищо не мога да направя. Нищо. Как издържаш тук?

— Аз от дете идрам в това село. — каза Светлана. — Чичо Коля го помня откакто беше нормален. Млад, весел. И мен, сополанката, на трактора ме возеше. Трезвен. И песни пееше. Можеш ли да си представиш?

— Преди по-добре ли беше? — попитах аз.

— По-малко пиеха. — кратко отвърна Светлана. — Антоне, а защо не го реморализира? Та аз чувствах — вече се приготвяше, през Сумрака премина тръпка. Тук няма никакви патрулни... освен тебе.

— Завинаги ли е опашката на кучето^[2]? — грубо отвърнах аз. — Извинявай... Не с чичо Коля трябва да започваме.

— Не с него. — съгласи се Светлана. — Но вмешателството в действията на властимащите е забранено от Договора. „На човечеството — човешкото, на Различните — различното...“

Аз премълчах. Да, забранено е. Защото това е най-прости亞 и сигурен начин да насочиш човешката маса към Добро или Зло. А значи — да нарушиш равновесието. И малко е в историята крале и президенти, които са били Различни. И това е свършвало с такива войни...

— Тук ще се вкиснеш, Антоне... — каза Светлана, галейки ме по косата. — Хайде да се връщаме в града.

— Надечка се радва. — възразих аз. — А и ти искаше да останеш още седмица, нали така?

— Ти се тормозиши... Защо не заминеш сам? В града ще ти е по-весело.

— Да си помисли човек, че искаш да ме отпратиш. — измърморих аз. — Че си имаш любовник тук.

Светлана изсумтя:

— Поне една кандидатура ще предложиши ли?

— Не. — казах аз, след като помислих малко. — Освен ако някой от вилите...

— Тук е женско царство. — отклони удара Светлана. — Или са сами, или мъжете работят, а жените се грижат за децата... Между другото... тук се случи нещо странно...

— Е? — напрегнах се аз. Щом Светлана казва, че е „странно“...

— Помниш ли, че вчера при мен идва Ана Викторовна?

— Даскалката ли? — ухилих се аз. Ана Викторовна беше толкова типична „даскалка“, че направо в „Ералаш“^[3] можеше да се снима. — Тя не дойде ли при майка ти.

— И при мама, и при мен. Има две деца — Ромка, по-малкия, той е петгодишен и Ксюша — тя е на десет.

— Добре. — одобрих аз Ана Викторовна.

— Не се занасяй. Преди два дена децата се загубили в гората.

Сънливостта ми моментално изчезна и аз седнах в хамака, подпирайки се на дървото. Погледнах към Светлана:

— Защо не каза веднага? Договорът си е Договор, но...

— Не се притеснявай, както са се загубили, така се и намерили. Вечерта се прибрали самички.

— Наистина необичайно. — не се сдържах аз. — Децата се забавили малко в гората! Да не би да обичат горски ягоди?

— Когато майка им започнала да им се кара, те разказали, че са се загубили. — невъзмутимо продължаваше Светлана. — И срещнали вълк. Вълкът ги гонел из гората — и ги извел право при вълчетата...

— Така... — промърморих аз. И почувствах как нещо тревожно забълска в гърдите ми.

— Накратко, децата се уплашили. Но тогава се появила някаква жена, казала някакви стихчета на вълка и той избягал. А жената завела децата в къщата си, нагостила ги с чай и ги изпратила до края на гората. Казала им, че е ботаник и има такива билки, от които вълците се боят...

— Детски фантазии. — отрязах аз. — С децата всичко наред ли е?

— Напълно.

— А пък аз вече очаквах да чуя някаква гадост. — казах аз и отново легна в хамака. — Провери ли ги за магия?

— Абсолютно чисто. — каза Светлана. — Няма и най-малка следа.

— Фантазии. Или наистина са се изплашили от нещо... може и от вълк. А някаква жена ги е извела от гората. На децата им е провървяло, но с добър кайш...

— Малкият, Ромка, е заеквал. Доста силно. Сега говори напълно нормално. Бърбори, стихчета съчинява...

Аз се замислих. И попитах:

— Заекването лекува ли се? С нещо като внушение, хипноза... какво друго има?

— С нищо не се лекува. Като настинката. И всеки доктор, който ти обещае да излекува заекване с хипноза, е шарлатанин. Не, ако това е била някаква реактивна невроза...

— Спести ми термините... — помолих я аз. — Значи не се лекува. А народната медицина?

— Само дивите Различни. Ти можеш ли да излекуваш заекване?

— Дори енуреза. — измърморих аз. — И енкопреза^[4]. Светле, но нали не си почувствала никаква магия?

— Но заекването е изчезнало.

— Това може да означава само едно... — неохотно казах аз. Въздъхнах и все пак станах от хамака: — Светле, много лошо се получава. Вещица. При това със Сила, превъзходяща твоята. А ти си първо ниво!

Светлана кимна. Рядко споменавам, че силата ѝ превъзхожда моята. Та това е нещото, което ни разделя... което може някога да ни раздели.

Та нали Светлана нарочно напусна Нощния Патрул! Иначе... иначе сега щеше да е вълшебница извън категориите.

— Но с децата нищо не се е случило. — продължих аз. — Лошият магьосник не е изял малкото момиченце, злата вещица не е сварила момченцето на супа... Не, ако това наистина е вещица — откъде-накъде ще върши добри дела?

— Вещиците въобще не изпитват потребност от човекоядство или сексуална агресия. — тежко, сякаш четеше лекция, каза Светлана. — Всичките им постъпки се определят от обикновен егоизъм. Ако вещицата е много гладна, то наистина може да изяде човек. Просто защото не смята себе си за човек. А иначе... защо да не помогне на децата? Нищо не ѝ е струвало. Извела ги от гората, че и заекването на малкия излекувала. Тя сигурно също има деца. Ти нали би на хранил бездомно кученце?

— Не ми харесва това. — признах аз. — Вещица с такава сила? Та те рядко достигат до първо ниво, нали?

— Много рядко. — Светлана изпитателно ме погледна. — Антоне, добре ли разбираш разликата между вещица и вълшебница?

— Работил съм. — кратко отвърнах аз. — Знам я.

Но Светлана не се отказваше:

— Вълшебницата работи непосредствено със Сумрака и тегли Сила оттам. Вещицата ползва спомагателни материални предмети, заредени със Сила в една или друга степен. Всички магически артефакти, съществуващи по света, са създадени от вещици или магьосници, това са, да ги наречем така, техните „протези“. Артефактите могат да бъдат вещи или телесни органи от рогов вид — коса, дълги нокти... Ето защо вещицата е безопасна, ако я съблечеш и обръснеш, а на вълшебницата освен това трябва да ѝ запуши устата и да ѝ завържеш ръцете.

— На теб със сигурност никой не може да ти запуши устата. —
ухилих се аз. — Светле, защо са тези лекции? Не съм Велик маг, но
основните положения ги знам, няма нужда да ми напомняш...

— Извинявай, не исках да те засегна. — моментално се извини
Светлана.

Аз я погледнах — и видях в очите ѝ болка.

Какво съм говедо!

Докога ще избивам комплексите си за сметка на любимата жена!

По-зле от който и да е Тъмен...

— Светле, прости ми... — прошепнах аз и я докоснах по ръката.

— Извини глупака.

— И мен си ме бива. — призна Светлана. — Наистина, защо ти
чета лекции? Ти в Патрула всеки ден си имаш работа с вещици...

Мирът беше възстановен и аз бързо казах:

— С толкова силни? Стига бе, в цяла Москва има една вещица от
първо ниво, но и тя отдавна не работи... Какво ще правим, Светле?

— Няма реален повод за вмешателство. — загрижено каза
Светлана. — Децата са наред, момчето даже е по-добре от преди. Но
остават два въпроса — що за странен вълк е гонил децата към
вълчетата?

— Ако изобщо е бил вълк. — отбелязах аз.

— Ако е бил. — съгласи се Светлана. — Но децата някак много
подредено разказват... И втория въпрос — има ли вещицата
регистрация тук, с какво разполага...

— Сега ще разберем. — казах аз, вадейки мобилния си телефон.

След пет минути получих отговор, че според данните на Нощния
Патрул в околността няма никакви вещици и не би трябвало да има.

А след още десет минути излязох на двора, въоръжен с
инструкциите и съветите на жена си, по съвместителство —
несъбъдната Велика Вълшебница. Минавайки покрай обора надникнах
през отворената врата — Колян се беше надвесил над отворения капак,
а на постлан на пода вестник лежаха никакви части. Ох-леле, това за
чукането в мотора го казах просто така!...

Освен това чично Коля си напяваше тихичко:

— *Не сме огняри ний, не сме дървари,*

но не съжалявам за това!^[5]

Явно в паметта му беше останало само това стихче. И той го повтаряше като омагьосан, ровейки се увлечено в мотора:

*— Не сме огнари ний, не сме дървари,
но не съжалявам за това!*

Когато ме видя, чичо Коля радостно възклика:

— Тук, Антоша, с половин литър няма да минеш! Съвсем са откачили тези японци, какво са направили с дизела — да те е страх да го гледаш!

— Това не са японците, това са немците. — поправих го аз.

— Немци ли? — учуди се чичо Коля. — А, та това е „БМВ“, а аз по-рано само „Субару“ съм поправял... защо, викам си, всичко е другояче направено... Нищо, ще го оправя! Главата само дето бучи, проклетата...

— Иди при Светла, тя ще ти сипе малко. — примирих се с неизбежното аз.

— Не. — поклати глава чичо Коля. — Не и докато работя. Иначе такива ще ги свърша... Мен още първия председател, лека му пръст, ме научи — докато се ровичкаш в железарията, капка да не слагаш в уста! Ти върви, върви. До вечерта ще имам работа.

Сбогувайки се мислено с колата, аз излязох на горещата прашна улица.

* * *

Малкият Ромка беше безкрайно щастлив от моето гостуване. Пристигнах точно в момента, когато Ана Викторовна претърпяваше позорна загуба във войната за следобеден сън. Ромка, клоощав и загорял хлапак, подскачаше на леглото и възторжено крещеше:

— Не искам да спя до стената! Подгъват ми се колената!

— Е, кажете какво да го правя? — зарадва се на моето появяване Ана Викторовна. — Здравейте, Антоне. Я кажете, вашата Наденка така ли се държи?

— Не. — излъгах аз.

Ромка спря да подскача и се заслуша напрегнато.

— Ами вземете го с вас тогава. — коварно предложи Ана Викторовна. — Защо ми е такъв хулиган? Вие сте строг човек, ще го възпитате. Ще се грижи за Наденка, ще й пере пелените, ще ви мие пода, боклука ще изхвърля...

При тези думи Ана Викторовна усилено ми намигаше, сякаш можех да възприема предложението на сериозно и да си тръгна с малолетен роб.

— Ще си помисля. — подкрепих аз педагогическите ѝ усилия. — Ако изобщо не слуша, ще го вземем за превъзпитание. Какви по-непослушни деца са ставали меки като памук!

— Да, ама няма да ме вземете! — храбро каза Ромка, но спря да подскача, седна на кревата и се зави с одеалото. — Защо ви е такъв хулиган?

— Тогава ще те дам в интернат. — заплаши го Ана Викторовна.

— Само безсърдечните хора си дават децата в интернат. — явно повтаряйки дочута отнякъде фраза, каза Ромка. — А ти си сърдечна!

— Е, кажете какво да го правя? — риторично повтори Ана Викторовна. — Да ви налея ли студен квас?

— И на мен, и на мен! — извика Ромка, но замълча под строгия поглед на майка си.

— Благодаря. — кимнах аз. — Всъщност аз точно заради този хулиган дойдох...

— Какво пак е направил? — подходи делово към въпроса Ана Викторовна.

— Ами Светла ми разказа за приключенията им... за вълка. А аз съм ловец, пък тук такава възможност...

След минута бях настанен на стол, напоен с вкусен студен квас и всянак ухажван.

— Не, аз самата съм учителка и разбирам — говореше Ана Викторовна. — Вълкът е санитарят на гората... лъжа е, разбира се — вълкът убива не само болните, той убива всички наред... Но все пак — живо същество е. Вълкът не е виновен, че е вълк... Но тук — точно до

селото! Да гони децата! Той ги е гонил към вълчетата, разбирате ли какво значи това?

Аз кимнах.

— Учил е вълчетата да ловуват. — в очите на Ана Викторовна се появи или страх, или онази майчина ярост, от която вълци и мечки бягат панически в храстите. — Какво е това — вълк-човекоядец?

— Не може да бъде. — казах аз. — Тук не е имало случаи вълк да нападне човек. Тук отдавна няма вълци... по-вероятно да е подивяло куче. Но все пак искам да проверя.

— Проверете. — твърдо каза Ана Викторовна. — И ако... дори да е куче. Ако на децата не им се е привидяло...

Аз отново кимнах.

— Застреляйте го. — помоли Ана Викторовна. И добави шепнешком: — По цели нощи не спя. Само като си представя... какво можеше да се случи.

— Това беше кученце! — дочу се от кревата гласът на Ромка.

— Шшт! — сопна му се Ана Викторовна. — Добре, идвай тук. Разкажи на чичкото какво се случи.

Без излишни уговорки Ромка слезе от кревата, приближи се и много делово се качи на коленете ми. Настоятелно ме погледна в очите.

Аз го погладих по твърдата, изгоряла от слънцето коса.

— Значи, всичко стана така... — доволно започна Ромка.

Ана Викторовна някак много тъжно погледна Ромка. И аз я разбирах. Виж, бащата на тези деца не можех да разбера. Всичко се случва, разделили се — добре... но да зачеркваш от живота собствените си деца?...

— Вървяхме ли вървяхме, разхождахме се. — подтискащо бавно разказваше Ромка. — Разхождахме се из гората. А там Ксюха започна да разказва страшни истории...

Аз внимателно слушах разказа му. Какво пък, страшните истории са още един довод за това, че цялата история е измислена. Но ето — говори си детето съвсем чисто, и като изключим обичайното за възрастта му повторение на думи, няма за какво да се хванеш.

За всеки случай просканирах аурата на момчето. Човек... човече. Добро човече, иска ми се да вярвам, че ще като порасне, ще стане

добър човек. Няма и най-малка следа от потенциал на Различен. И никакви следи от магическо въздействие.

Макар че ако Светлана не е забелязала нищо... къде съм тръгнал и аз, с моето второ ниво...

— А вълкът се засмя! — радостно махайки ръце, възклика Ромка.

— Не се ли изплаши? — попитах го аз.

За мое учудване, Ромка се замисли. После каза:

— Изплаших се. Та аз съм малък, а вълкът е голям. И нямах никаква пръчка, откъде да взема пръчка в гората? А после вече не ме беше страх.

— Сега не се ли боиш от вълка? — уточних аз. След такова приключение и нормално дете ще започне да заеква. А Ромка е престанал!

— Изобщо. — каза момчето. — Ама вие съвсем ме объркахте! Докъде бях стигнал?

— До там, че вълкът се засмял. — усмихнах се аз.

— Съвсем като човек. — каза Ромка.

Ясно. Отдавна не съм си имал работа с върколаци. При това с такива нагли... да ловят деца, на никакви си сто километра от Москва. На какво са разчитали? Че в селото няма Патрул? Но регионалният ни офис проверява всички изчезнали хора. За тази цел имаме един добър, макар и тясно специализиран маг. На пръв поглед той се занимава с абсолютно шарлатанство — гледа снимките, после или ги отмества настани, или звъни на оперативните работници и смутено казва: „Тук има нещо, но какво — не зная...“

Така че щяхме да трепнем, ще дойдем тук, ще претърсим гората, ще намерим следите... това щяха да са страшни следи, но ние сме свикнали. А после, най-вероятно, при арестуването върколаците щяха да окажат съпротивление. И някой... може би дори аз, би махнал с ръка. И в Сумрака щеше да се плъзне звъняща сива мъгла...

Такива рядко успяваме да хванем живи. А и не ни се иска.

— И ми се струва, — разсъдливо каза Ромка, — че вълкът каза нещо. Струва ми се... Струва ми се... Само че той не е говорил, знам, че вълците не говорят, нали така? Но ми се присънва, че вълкът каза нещо.

— И какво каза? — предпазливо попитах аз.

— Мах-ни се ве-щи-це! — старателно каза Ромка, опитвайки се да наподоби хрипкав бас.

Край. Може да подписваме заповед за лов. Или дори да искаме помощ от Москва.

Това е бил върколак, съвсем истински върколак. Но за щастие на децата, наблизо е имало и вешница.

Силна.

Много силна.

Не само че изгонила върколаците, ами и паметта на децата изчистила без да остави следи. Само че не е влизала по-надълбоко. Не е очаквала, че в селото ще има бдителен патрулен... Наяве момчето не помни нищо, но насын — моля. „Махни се, вешница!“

Колко интересно.

— Благодаря ти, Ромка. — стиснах дланта му аз. — Ще ида в гората, ще погледна.

— А не ви ли е страх? Имате ли пушка? — живо се поинтересува Ромка.

— Имам.

— Покажете я!

— Тя е в къщи. — строго каза Ана Викторовна. — И пушките не са играчка за деца!

Ромка въздъхна и жалостиво помоли:

— Само не убивайте вълчетата, става ли? По-добре ми донесете едно, ще го дресирам като куче! Или две — едно на мен, едно на Ксюха!

— Роман! — натърти с железен глас Ана Викторовна.

* * *

„Ксюха“ я намерих на езерото, както обеща майка ѝ. Ято момичета се печаха редом до ято момчета, а насмешките се сипеха и от двете страни. Възрастта на къпещите се беше такава, че вече не дърпаха момичетата за плитките, но още не разбираха за какво са необходими.

При моето появяване всички мълкнаха и ме загледаха с любопитство и опасение. Още не се бях появявал в селото.

— Оксана? — попитах аз момичето, което ми се стори, че съм виждал на улицата с Ромка.

Много сериозното момиче в син бански ме погледна, кимна и вежливо каза:

— Здраст... здравейте.

— Здравей. Аз съм Антон, мъжът на Светлана Назарова. Познаваш ли я? — попитах я аз.

— А как се казва дъщеря ви? — подозрително попита Оксана.

— Надя.

— Познавам я. — кимна Оксана и стана от пясъка. — Искате да говорим за вълците, нали?

Аз се усмихнах:

— Правилно.

Оксана хвърли бърз поглед към децата. При това — към момчетата.

— Аха, това е таткото на Надя. — каза един луничав хлапак, в който неизвестно как се разпознаваше селският му произход. — Моят татко сега ви поправя колата.

И гордо огледа приятелите си...

— Не, можем и тук да поговорим. — успокоих аз децата.

Ужасно е, разбира се, че в такава възраст у нормални, израснали в семейства деца се формират такива навици за предпазливост.

Но по-добре да се формират.

— Ние отидохме да се разходим в гората. — започна да разказва Оксана, стойки изпъната пред мен. Аз помислих и седнах на пясъка — тогава седна и момичето. Все пак Ана Викторовна умееше да възпитава деца. — Аз съм виновна, че се загубихме...

Някой от селските деца хихикна. Но тихичко. Сигурно след историята с вълците Оксана е станала най-популярното момиче сред учениците от долните класове.

Общо взето, Оксана не каза нищо ново. И по нея нямаше и следа от магия. Само че споменаването на шкафа „със стари книжки“ ме напрегна.

— А не си ли спомняш заглавията? — попитах аз.

Оксана поклати глава.

— Опитай се да си спомниш. — помолих я аз.

Погледнах под краката си — към дългата, крива сянка.

Сянката послушно се вдигна към мен.

И сивият прохладен Сумрак ме пое в себе си.

Винаги е приятно да гледаш деца от Сумрака. В аурите им — даже у най-лошите и най-нещастни — още я нямаше онази злоба и ожесточение, която обгръщаше възрастните хора.

Извиних се мислено пред децата — все пак действията ми бяха насилиствени. И минах по тях с леко, неусетно докосване. Просто така — премахнах онези капки зло, които все пак бяха полепнали по тях.

А после погладих Оксана по главата. Прошепнах:

— Спомни си, момиченце...

Не, не ми е по силите да премахна блокировката, поставена от неизвестната вещица — ако тя е по-силна от мен или дори ако е равна по сила. Но за мое щастие, „Деточкин също обичаше деца“^[6]. Вещицата се бе отнесла много внимателно със съзнанията им.

Излязох от Сумрака. Лъхна ме горещ въздух — като от печка. Все пак лятото излезе доста горещо!

— Спомних си! — гордо каза Оксана. — Едната книга се казваше „Алиада Ансата“.

Аз се намръщих.

От обикновените билкови каталози... имам предвид обикновените билкови каталози на вещиците, този се отличаваше с някаква особена злонамереност. Там дори на глухарчетата бяха намерени няколко гнусни приложения.

— И „Кассагар Гарсарра“. — каза Оксана.

Някое от децата се подсмихна. Но неуверено.

— Това как беше написано? — попитах аз. — На латиница? Тоест, като на английски... така ли? „Kassagar Garsarra“?

Защо ли повтарях? Сякаш на слух ще се чуе разликата...

— Не, на руски. — призна Оксана. — С едни такива смешни буквички, старинни.

Никога не съм чувал за руски превод на най-редкия даже за Тъмните ръкопис. Той не може да се препечатва, магията на заклинанията ще изчезне. Може само да се преписва. Само с кръв. Не кръв на девственица или на невинно дете, това са по-късни заблуждения и такива копия не стават за нищо. За момента се смяташе, че „Кассагар Гарсарра“ съществува само на арабски, испански, латински и старонемски езици. Магът, който преписва книгата, трябва

да взема кръв от себе си. За всяко заклинание — отделно убождане. А книгата е дебела...

И заедно с кръвта си отива и Силата.

Даже някаква гордост те обзema заради руските вещици!
Намерила се е все пак една фанатичка!

— Това ли е? — уточних аз.

— „Фуаран“.

— Такава книга няма, това е измислица... — неволно казах аз. —
Какво? „Фуаран“?

— „Фуаран“. — потвърди Оксана.

Не, нищо отвратително нямаше в тази книга. Само че във всички справочници беше отбелязана като измислица. Защото според легендата съдържала инструкция как да превърнеш човек във вещица или магьосник. Подробна и като че ли работеща инструкция.

А това е невъзможно!

Нали, Хесер?

— Удивителни книги. — казах аз.

— Това са ботанически книги, нали? — попита Оксана.

— Аха. — съгласих се аз. — Като каталоги. „Алиада Ансанта“ — как да търсиш разни билки... е, и така нататък. Благодаря ти, Ксюша.

Интересни неща стават в нашата гора! Съвсем близо до Москва седи в гората... каква ти гора, в горичката, могъща вещица с библиотека от най-редките книги по Тъмно дело. От време на време спасява деца от идиоти-върколаци. Много ѝ благодаря! Само че такива книги трябва да се водят на специален отчет — в двата Патрула и Инквизицията. Защото в тях има чудовищна, опасна сила.

— Имаш един шоколад от мен. — казах аз на Оксана. — Много добре разказа всичко.

Оксана не започна да кокетничи, каза само „благодаря“. И като че ли съвсем загуби интерес към разговора.

Явно защото е по-голяма, вещицата ѝ е промила мозъка по-добре. Само че за книгите, видени от момичето, е забравила.

И това малко успокояваше.

[1] Руска пословица; „пускаха му червен петел“ = опожариха го, подпалиха го. Бел.прев. ↑

[2] „Надолго собаке хвост“ — Най-вероятно някаква пословица или цитат, но не знам какъв смисъл се влага тук. Бел.прев. ↑

[3] „Ералаш“ — руско детско „киноописание“ (доколкото разбрах, съдържа кратки поучителни сюжети, разигравани от обикновени деца, понякога и с известни артисти). Бел.прев. ↑

[4] И това си нямам представа какво са. Бел.прев. ↑

[5] Оригинал:

*— Не кочегары мы, не плотники,
Но сожалений горьких нет!*

Между другото, тази песничка се използва в озвучаването на епизода от „Ну, погоди!“, в който действието се развива на строежа. Бел.прев. ↑

[6] Деточкин — герой от руският фильм „Берегись автомобиля“ (ролята изпълнява Андрей Миронов, а в по-старата версия на филма: Инокентий Смоктуновский). Цитатът е от шегата: „Деточкин любил детей. Он не мог поступить иначе.“ Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Хесер ме слушаше много внимателно. Само на два пъти зададе уточняващи въпроси, а после само мълчеше, въздишаше и пухтеше. Аз се проснах на хамака с телефона в ръка и подробно разказах всичко... само за книгата „Фуаран“, която притежава вещицата, премълчах.

— Добра работа, Антоне. — реши накрая Хесер. — Юнак. Не се отпускаш.

— Какво да правя? — попитах аз.

— Трябва да намерим вещицата. — каза Хесер. — Нищо лошо не е направила, но е длъжна да се регистрира. Е... обичайната процедура, ти си знаеш.

— Върколаците? — уточних аз.

— Най-вероятно са някакви московски гастрольори. — сухо изкоментира Хесер. — Ще наредя да проверят всички върколаци, които имат повече от три деца-върколаци.

— Вълчетата са били само три. — напомних аз.

— Върколакът може да е извел на лов само най-големите. — обясни Хесер. — Обикновено имат големи семейства... Има ли някакви подозителни чужди хора в селото? Някой възрастен с три или повече деца?

— Не. — със съжаление отвърнах аз. — И ние със Светла веднага си помислихме... Само Ана Викторовна пристигна с две деца, всички останали са или без деца, или с едно. В страната има криза в раждаемостта...

— Наслушал съм се за демографската ситуация, благодаря ти много. — насмешливо ме прекъсна Хесер. — А какво е положението с местните?

— Има големи семейства, но Светлана добре познава всички местни. Всичко е чисто, обикновени хора.

— Значи, приходящи. — реши Хесер. — Доколкото разбрах, в селото не са изчезвали хора. А има ли наблизо някакъв пансион, или почивна станция?

— Има. — отрапортувах аз. — На около пет километра на другия бряг на реката има пионерски лагер. Е, или както там сега ги наричат... Вече проверих — всичко е наред, децата са в наличност. А и няма да ги пуснат от другата страна на реката — това е военизиран лагер, всичко е много строго. Отбой, ставане, пет минути за обличане. Не се притеснявайте.

Хесер недоволно изръмжа. Попита:

— Имаш ли нужда от помощ?

Аз се замислих. Това беше най-важният въпрос, на който още не можех да намеря отговор.

— Не зная. Вещицата явно е по-силна от мен. Но аз няма да ходя да я убивам... тя ще почувства това.

Накъде далеч-далеч, в Москва, Хесер потъна в размисъл. После каза:

— Нека Светлана да провери вероятностните линии. Ако опасността е малка... какво пък, опитай се да се справиш сам. Ако е повече от десет-дванайсет процента... тогава... — той се поколеба, но завърши доста бодро: — тогава ще дойдат Иля и Семъон. Или Данила и Фарид. Трима ще се справите.

Аз се усмихнах. За друго си мислиш, Хесер. За съвсем друго. Надяваш се, че при беда Светлана ще ми помога. А после, току-виж, се върнала в Нощния Патрул...

— Освен това имаш и Светлана. — завърши Хесер. — Сам разбиращ всичко. Така че работи и докладвай периодично.

— Слушам, мой генерале. — изтърсих аз. Нещо с твърде командирски глас ми нареди да докладвам...

— Според военните чинове, подполковник, — незабавно ме сряза Хесер, — моето звание би било не по-ниско от генералисимус. Това е всичко, действай.

Прибирайки телефона, за минутка се отдаох на класификацията по степените на силата в съответствие на армейските звания. Седма степан — редник... шеста — сержант... пета — лейтенант... четвърта — капитан... трета — майор... втора — подполковник... първа — полковник.

Е, да — ако не внасяме излишни същности като делим званията на младши и старши, то аз ще съм подполковник. А генерал ще е обикновен маг извън категориите.

Но Хесер не е обикновен маг!

Дворната врата хлопна, влезе Людмила Ивановна. Моята тъща. А около нея неуморно обикаляше Надюшка. Едва влязла в градината, тя с писък се хвърли към хамака.

Да, дъщеря ми е неинициирана. Но чувства родителите си. И може много други неща, които обикновените двугодишни момичета не умеят. Например — тя не се бои от никакви животни, затова пък животните я обожават. И кучетата, и котките ѝ се умилкват...

А комарите не я хапят.

— Тате... — катерейки се по мен, съобщи Надя. — Ние се разхождахме.

— Здравейте, Людмила Ивановна! — поздравих аз тъщата. За всеки случай, сутринта вече се поздравявахме.

— Почиваш ли си? — със съмнение в гласа попита тъщата.

Не, отношенията ни с нея са добри. Не като във вицовете. Но имам чувството, че тя непрекъснато ме подозира за нещо. Например, че съм Различен... ако знаеше за Различните.

— Мъничко. — бодро казах аз. — Надя, далеч ли ходихте?

— Далеч.

— Умори ли се?

— Уморих се. — съгласи се Надка. — А баба повече се умори!

Людмила Ивановна постоя секунда, сякаш размишляваше дали може да довери на такъв хаймана като мен собствената му дъщеря. Но явно реши да рискува. И влезе в къщата.

— А къде ще ходиш? — попита Надюшка, хващайки се здраво за ръката ми.

— Нима съм казал, че ще ходя накъде? — учудих се аз.

— Не си... — призна Надка и разроши косата си с ръчичка. — А ще ходиш ли?

— Ще ходя. — признах аз.

Виж ти... Ако детето е потенциален Различен, че и с такава сила, то дарбата за предвиждане на бъдещето се появява още след раждането. Миналата година Надка започна да плаче седмица преди да започнат да ѝ растат зъбки.

— Ля-ля-ля... — гледайки оградата, пропя Надя. — А оградата трябва да се боядиса!

— Баба ли ти каза това? — уточних аз.

— Каза. Ако имаше мъж, той щеше да боядиса. — старателно повтори Надюшка. — Но мъж няма и баба самичка ще боядисва.

Аз въздъхнах.

Аман от тези вилни фанатици! Защо у хората на преклонна възраст непременно се пробужда страстта да ровичкат земята? Да свикнат ли се опитват, или какво?

— Баба се шегува. — казах аз и се ударих в гърдите. — Тук има мъж и той ще боядиса оградата. Ако трябва, ще боядиса всички огради в селото.

— Мъж. — повтори Надка и се засмя.

Аз зарових лице в косата й и подухнах. Надя започна едновременно да хихика и да се брани. Аз намигнах на излязлата от къщи Светлана и пуснах дъщеря си на земята:

— Бягай при мама.

— Не, по-добре при баба. — улавяйки Надя, каза Светлана. — Да пиеш мляко.

— Не искам мляко!

— Трябва! — отряза Светлана.

И Надечка не продължи да спори, а безропотно тръгна към кухнята. Даже при хората майките и децата се разбират по странен безсловесен начин. А какво да кажем за нас? Надя прекрасно усещаше кога може да покапризничи, а кога не си струва да опитва.

— Какво каза Хесер? — попита Светлана, сядайки до мен. Хамакът се залюля.

— Остави ме сам да избирам. Мога да потърся вешницата сам, мога и да извикам помощ. Ще ми помогнеш ли да решава?

— Да ти погледна бъдещето? — уточни Светлана.

— Аха.

Светлана затвори очи и се отпусна в хамака. Аз вдигнах краката ѝ и ги положих на коленете си. Погледнато отстрани — пълна идилия. Лежи в хамака симпатична жена, почива си. До нея седи мъжът ѝ и игриво я гали по бедрото...

И аз мога да гледам бъдещето. Но доста по-лошо, отколкото Светлана, не ми е по специалността. И повече време ще ми отнеме, и прогнозата ще е далеч по-съмнителна...

Светлана отвори очи. Погледна ме.

— Е? — не се стърпях аз.

— Ти гали, гали. — усмихна се тя. — Всичко е чисто. Никаква опасност не виждам.

— Явно вещицата се е уморила от злодействия. — ухилих се аз. — Какво пък. Ще ѝ направя устно предупреждение за липсата на регистрация.

— Библиотеката ѝ ме притеснява. — призна Светла. — С такива книги — да стои в това забутано място?

— Може би просто не обича градовете? — предположих аз. — Нужна ѝ е гора, свеж въздух...

— Тогава защо в Подмосковието? Да беше отишла в Сибир, там и екологията е по-добра, и билки има повече. Или в Далечния Изток.

— Местна е. — ухилих се аз. — Патриотка на малката родина.

— Нещо не е наред. — с досада каза Светлана. — Още не мога да се отърся от историята с Хесер, и изведенъж — вещица.

— А Хесер какво? — свих рамене аз. — Приискало му се да направи синът си Светъл. Знаеш ли, не мога да го укорявам за това. Представи си какво чувство на вина изпитва пред сина си... смятал е, че малкият е загинал...

Светлана иронично се усмихна:

— Надечка сега седи на табуретката, маха с крачета и изисква да се махне пяната от млякото.

— Е, и? — не разбрах аз.

— Усещам къде е и как се чувства. — поясни Светлана. — Защото тя е моя дъщеря. И защото тя е Различна. А аз съм по-слаба от Хесер или Олга...

— Те са мислили, че момчето е умряло... — измърморих аз.

— Не може да бъде. — твърдо каза Светлана. — Хесер не някой безчувствен пън. Той щеше да почувства, че момчето е живо, разбираш ли? А пък Олга — още повече. Той е нейна плът и кръв... не, не е възможно да повярват, че момчето е умряло! А след като са знаели, че е жив, останалото е въпрос на техника. Хесер и сега, и преди петдесет години е имал достатъчно сила, за да обърне страната с главата надолу и да намери сина си.

— Какво излиза, че не са го търсили ли? — попитах аз. Светлана мълчеше. — Или...

— Или. — съгласи се Светлана. — Или момчето наистина е бил човек. Едва тогава всичко пасва. Тогава са могли да повярват в смъртта

му и да го намерят съвсем случайно.

— „Фуаран“. — казах аз. — Може би тази вещица някак е свързана с произшествието в „Ассол“?

Светлана сви рамене. Въздъхна:

— Антоне, ужасно ми се иска да дойда с теб в гората. Да намеря тази добричка жена-ботаник и пристрастно да я разпитам...

— Но няма да дойдеш. — казах аз.

— Няма. Аз се заклех да не участвам в операциите на Нощния Патрул.

Всичко разбирах. И споделях обидата на Светлана към Хесер. И при всички случаи бих предпочел да не вземам със себе си Светлана... не ѝ е това работата — да обикаля гората и да търси вещици.

Но колко по-просто и *по-леко* би било да работим заедно!

Аз въздъхнах и се надигнах:

— Какво пък, няма да отлагам. Жегата премина, ще се разходя из гората.

— Скоро ще се стъмни. — отбеляза Светлана.

— Аз ще съм наблизо. Децата казаха, че къщичката е някъде съвсем наблизо.

Светлана кимна:

— Добре. Само почакай минутка, ще ти направя сандвици. И ще ти налея компот в манерката.

Докато чаках Светлана, аз предпазливо надникнах в обора. И се вцепених. Не стига, че чично Коля беше разглобил и наредил на пода вече половината двигател, ами до него увлечено се ровеше в мотора друг местен алкохолик — Андрей ли беше, Серьожа ли... И толкова бяха увлечени в противоборството с немската техника, че донесената от жалостивата Светлана чаша^[1] така си и стоеше недокосната.

— С приятеля ми, двамата,
Работехме по дизела...^[2]

— мъркаше под носа си чично Коля.

Аз се отдалечих на пръсти от обора.

Майната ѝ на колата...

* * *

Светлана ме беше екипирала така, сякаш не отивах в местната горичка, а се готвех за поход в тайгата. Пакет сандвичи, манерка с компот, хубаво джобно ножче, кибрит, кутийка със сол, две ябълки, малко фенерче... Освен това провери дали ми е зареден телефона. Вземайки предвид несериозните размери на гората, той въобще не беше излишен. В краен случай можеше да се кача на някое дърво — тогава със сигурност ще имам връзка с мрежата.

А плейъра си го взех самичък. И сега, крачейки спокойно към гората, слушах „Зимовье Зверей“.

*Средновековният град спи,
Трепти измъченият гранит,
И нощта запазва мълчание
От смъртен страх.
Средновековният град спи,
Унил и бледен колорит,
Ако нещо ехото повтори —
Не трябва да му вярвате.
В библиотеки томовете спят,
От бъчви дебелеят силозите.
И се побъркват гениите в нощната стража
И всичко еднакво изглежда в тъмната:
Мостове, канали и къщи.
И Капитолия, и затвора в един възел... [3]*

Не хранех особени надежди да намеря вещицата още тази вечер. По-добре беше да дойда сутринта, а още по-добре — с подкрепление. Но толкова ми се искаше сам да намеря заподозряната!

И да надникна в книгата „Фуаран“.

Преди да навляза в гората аз постоях малко, гледайки през Сумрака. Нищо необичайно. Ни най-малки следи от магия. Само в далечината, над нашата къща светеше бяло зарево. Вълшебниците от първо ниво се виждат отдалеч...

Добре, да слезем по-надълбоко.

Аз вдигнах сянката си от земята и прекрачих в Сумрака.

Гората се превърна в тъмен мираж, в мъгла. Само най-големите дървета имаха свои двойници в сумрачния свят.

Е, къде децата са излезли от гората?

Бързо намерих следите им. След два дена слабата диря щеше да се стопи, но сега още се виждаше. Децата остават ясни следи, в тях има много Сила. По-забележими са само следите на бременните.

От „жената-ботаник“ нямаше и следа. Какво пък, може да са се заличили. Но по-вероятно е тази вещица отдавна да е свикнала да не оставя следи.

А детските следи не е пипнала! Защо? Небрежност? Руското „и така става“? Или умишлено? Какво пък, няма да гадая.

Аз зафиксирах в паметта си детските отпечатъци и излязох от Сумрака. Вече не виждах следите, но чувствах накъде водят те. Можеше да тръгвам на път.

Но преди това старателно се замаскирах. Разбира се, това не беше онази черупка, която ми направи Хесер. И все пак някой по-слаб от менмаг ще ме сметне за човек. Ами ако надценяваме силата на вещицата?

Първият половин час аз бдително се озъртвах, гледах през Сумрака към всеки подозрителен храст, от време на време произнасях простичко заклинание за търсене. Изобщо — държах се като по учебник, като дисциплиниран Различен, преследващ заподозрян.

После ми омръзна. Около мен имаше гора — макар и малка, макар и не много здрава, но все пак незамърсена от туристи. Може и затова да не беше замърсена, защото цялата гора беше само петдесет на петдесет километра? Но тук имаше всякакви горски животни като белки, зайци, лисици. Вълци — истински, не върколаци, разбира се, — нямаше. Но тук не ни трябват вълци. Затова пък имаше много горски плодове — на едно място седнах до храст диви малини и десетина минути обирах леко изсъхналите сладки зърнца. После се натъкнах на цяло семейство бели гъби. Какво ти семейство — това беше истински гъбен мегаполис! Огромни, недокоснати от червеи бели гъби, и никакви дефекти, никакви петна и мъхчета. Нямах представа, че на два километра от селото може да се намери такова съкровище!

Известно време се колебах. Да взема да събера тези гъби, да ги занеса в къщи и да ги изсипя на масата, за удивление на тъщата и възхищението на Светлана! А пък Надка колко ще пиши от възторг и ще се хвали на съседските деца с късметлийския си баща!

После си помислих, че след такава находка (няма тайно да я внасям в къщи, я) цялото село ще се втурне в гората за гъби. И местните пияници, които ще се радват да продадат гъбите край пътя и да купят водка. И бабите, за които горските дарове са основното средство за препитание. И всички местни дечурлига.

А някъде наоколо, в гората, се разхождат върколаци...

— Няма да повярват... — тъжно казах аз, гледайки гъбната поляна.

Страшно ми се ядяха печени гъбки. Преглътнах слюнката си и продължих по следата.

Всичко беше така, както го описваха децата. Малка къщурка, малки прозорчета, никакъв обор, никакви огради. Никой не прави такива къщички в гората. Ако ще да е най-забутания лесничейски пост, все пак трябва да има навес за дърва.

— Ей, стопанке! — извиках аз. — Exo!

Никой не отговаряше.

— Къщичке-къщичке... — измърморих аз. — Обърни се с гръб към гората, с лице към мен...

Къщичката не помръдна. Впрочем, тя и така си беше обърната с лице към мен. Изведнъж се почувствах мъдър, точно като Щирлиц от вицовете. Добре, стига съм се занимавал с глупости. Ще вляза, а ако няма никой, ще почакам...

Аз отидох до вратата, докоснах ръждивата желязна дръжка — и в този миг, сякаш това и чакаха, вратата се отвори.

— Добър ден. — каза с усмивка жена на около трийсет години.

Много красива жена.

Неизвестно защо, според разказите на Ромка и Ксюша си я представях по-възрастна. Но те нищо не казаха за външността ѝ — и в главата ми се формира усреднения образ „просто жена“. Глупак такъв... ясно е, че за толкова малки деца „красива“ означава „в ярка рокля“. Виж, след година-две Ксюша сигурно ще каже с възторг и възхищение: „Лелята беше толкова красива!“. И ще приведе за пример някой Орейро или друг свеж девически идол.

А тя беше с дънки и приста карирана риза, от онези, които с еднакво право носят и мъжете и жените.

Висока — но точно толкова, че среден на ръст мъж да не изпитва комплекс за непълноценост. Стройна, но не клоощава. Краката ѝ бяха толкова дълги и равни, че ти се искаше да закрещиш „ама защо си навлякла тези дънки, глупачка такава, веднага сложи минижуп!“. Гърдите... не, сигурно на някой му е приятно да гледа две силиконови дини, а някой ще се зарадва на плоски като на момче гърди. Но нормалният мъж ще се придържа към златната среда по този въпрос. Ръцете... ами не знам по какъв начин ръцете могат да са еротични. Но нейните бяха именно такива. Веднага ти идваше мисълта, че само да те докоснат тези пръсти...

При такава фигура е рядък разкош да имаш красиво лице. А нейното беше красиво. Чернокоса — като смола, с големи очи — усмихнати, привличащи очи. Чертите на лицето ѝ бяха много правилни, но с някакво миниатюрно отклонение от идеала, което оставаше незабележимо за очите, но позволяваше да гледаш на нея като на жива жена, а не като на произведение на изкуството.

— З-здравейте. — прошепнах аз.

Какво ми става? Човек ще си помисли, че съм израснал на необитаем остров и не съм виждал жени!

Жената засия:

— Вие сте таткото на Роман, нали?

— Какво? — не разбрах аз.

Жената леко се смути.

— Извинете... онзи ден тук се загуби едно момче, а аз го изпратих до селото. И той заекваше... малко. И си помислих...

Не, край, пускайте завесата.

— Обикновено не заеквам. — промърморих аз. — Обикновено ръся всякакви глупости. Но не очаквах да срещна в гората толкова красива жена и се обърках.

„Толкова красивата жена“ се засмя:

— О, а тези думи също ли са глупости? Или са истина?

— Истина. — признах аз.

— Влезте. — отстъпи тя навътре. — Много ви благодаря, тук рядко можеш да чуеш комплименти...

— Тук и хора рядко можеш да срещнеш. — отбелязах аз, влизайки в дома.

Огледах се. Никакви следи от магия. Обстановката е малко странна за къща в гората, но — всичко се случва. Наистина имаше шкаф със стари книги... Но в стопанката не се забелязваше нищо от Различните...

— Тук наблизо има две села. — поясни жената. — Онова, в която заведох децата, и друго, по-голямо. Там ходя за продукти, защото магазинът работи по всяко време. Но и там е зле с комплиментите.

Тя отново се заусмихва:

— Казвам се Арина. Не Ирина, а именно Арина.

— Антон. — представих се аз. И блеснах с ерудицията на първокласник: — Арина, като бавачката на Пушкин?

— Именно на нея са ме кръстили. — усмихна се жената. — Баща ми се казваше Александър Сергеевич, а мама, разбира се, беше побъркана на тема Пушкин. Може да се каже — фанатичка. И така получих името си...

— А защо не Ана, заради Керн? Или Наталия, заради Гончарова?

Арина поклати глава:

— Какво говорите... Мама смяташе, че тези жени са играли съдбоносна роля в живота на Пушкин. Не, разбира се, те са служили за източник на вдъхновението му, но като човек много е страдал... А бавачката... тя не е претендирана за нищо, много е обичала Саша...

— Филолог ли сте? — хвърлих аз пробен камък.

— Какво ще прави тук един филолог? — засмя се Арина. — Вие седнете, сега ще ви сваря чай от билки. Днес всички са се побъркали по „мате“, „ройбус“, целия този вносен боклук. А на руския човек, честно ще ви кажа, не е нужна така екзотика. Имаме достатъчно родни билки. Или в краен случай обикновен чай, при това — черен, не сме китайци, че да пием зелена водичка. Или горски билки. Сега ще опитате...

— Вие сте ботаник. — унило казах аз.

— Правилно! — Арина се разсмя. — Чуйте, вие наистина ли не сте бащата на Ромка?

— Не, аз съм... — аз се поколебах, но избрах най-удобната фраза. — аз съм приятел на майка му. Много ви благодаря, че спасихте децата.

— Чак пък да съм ги спасила... — усмихна се Арина. Тя стоеше с гръб към мен и сипваше в чайника някакви билки — щипка от една, съвсем малко от друга, лъжичка от трета... Погледът ми някак неволно се спря на онази част на изтърканите дънки, които очертаваха заоблено дупе. По някакъв начин веднага ставаше ясно, че дупето е твърдо и без никакви признания за любимата болест на градските дами — целолита.

— Ксюша е умно момиче, сами щяха да намерят пътя.

— А вълците? — попитах аз.

— Какви вълци? — учудено ме погледна Арина. — Нали им обясних — това е бездомно куче. Откъде ще се вземат вълци в тази горичка?

— Подивяло куче, при това с малки — също е опасно. — отбелязах аз.

— Е... може би сте прав. — въздъхна Арина. — Но все пак си мисля, че нямаше да се нахвърли на децата. Кучетата рядко нападат деца, трябва съвсем да обезумеят, за да се решат на такова нещо. Виж, хората са далеч по-опасни животни...

Какво пък, не може да се отрече...

— Не ви ли е скучно тук, в пущинака? — промених аз темата на разговора.

— Че аз не стоя постоянно тук! — засмя се Арина. — Идвам през лятото, пиша си дисертацията. „Етногенез на някои видове кръстоцветни в средна Русия“.

— Кандидатска? — с известна завист попитах аз. Неизвестно защо още ми беше тъжно, че не довършил своята... а не я довършил, защото станах Различен и всички тези научни игрички ми доскучаха. Игричките са ми скучни, а все пак ми е тъжно...

— Докторска. — с обяснена гордост отвърна Арина. — Възнамерявам тази зима да я представя...

— И си носите научната библиотека? — попитах аз, кимайки към шкафа.

— Да. — кимна Арина. — Глупаво беше, разбира се, да мъкна всичко със себе си. Но ме докара един... приятел. С джип. Използвах случая и натоварих цялата библиотека.

Аз се опитах да си представя може ли да мине джип през тази гора. Като че ли зад къщата започваше доста широка пътечка... може и да мине...

Приближих се към шкафа и внимателно огледах книгите.

Наистина — богата библиотека на учен-ботаник. И някакви стари, от началото на миналия век томове, където в предговора автора хвали Партията и лично другаря Сталин. И още по-древни, отпреди революцията. И множество прости опърпани томчета, издадени преди двайсет-трийсет години.

— Повечето са боклук. — без да се обръща, каза Арина. — Мястото им е при някой библиофил. Но... ръката ми не се вдига да ги продам.

Аз кимнах унило, гледайки към шкафа през Сумрака. Всичко е чисто. Никаква магия. Стари книги по ботаника.

Или толкова изкусно наложена илюзия, че не ми е по силите да я преодолея.

— Сядайте, чаят е готов. — каза Арина.

Аз седнах на скърцащият стол. Взех чашата чай и я помирисах.

Миризмата беше възхитителна. Вътре имаше нещо от обикновеният хубав чай, но и нещо като цитрус и мента. Макар че бях готов да се обзаложа — в отварата нямаше нито чаено листо, нито цитрусова кора, нито баналната мента.

— Е, как е? — усмихна се Арина. — Само го опитайте...

Тя седна срещу мен и леко се наведе напред. Погледът ми неволно попадна върху разкопчаната риза, демонстрираща загоряла гръд. Интересно, този „приятел с джип“... неин любовник ли е? Или просто колега-ботаник? Да бе, как не. Ботаник с джип...

Ама какво ми става? Сякаш идвам от необитаем остров и десет години не съм виждал жени!

— Пари. — казах аз, държейки чашката в ръка. — Нека малко да поизстине...

Арина кимна.

— Удобно е като има електрически чайник. — добавих аз. — Бързо кипва. А откъде взимате ток, Арина? Нещо не видях проводници край къщата.

Лицето на Арина трепна. Тя жалостиво каза:

— Може би подземен кабел?

— Тцъ. — казах аз, протегнах ръка и внимателно излях сместа на пода. — Отговорът е неподходящ. Помислете още малко.

Арина с досада поклати глава:

— Ама че беля... За такава дреболия...

— Винаги грешиш в дреболиите. — посъчувствах ѝ аз. Станах.

— Нощен Патрул на Москва, Антон Городецки. Настоявам незабавно да премахнете илюзията!

Арина мълчеше.

— Отказът от сътрудничество ще означава нарушаване на Договора. — напомних ѝ аз.

Арина мигна. И изчезна.

Значи така, а...

Аз улових сянката си с поглед, дръпнах я към себе си и прохладният Сумрак ме обгърна.

Къщата изобщо не се промени!

Арина я нямаше.

Аз се съредоточих. Тук беше твърде сиво и мрачно, за да видя сянката си. Но аз все пак я намерих. И прекрачих на второто ниво на Сумрака.

Сивата мъгла се сгъсти, пространството се изпълни с далечно протяжно бучене. По кожата премина тръпка. А къщата се промени — при това изцяло. Стените станаха дървени, обрасли с мъх. Вместо стъкла в прозорците блестяха полупрозрачни слюдени пластини. Мебелите загрубяха, остаряха, столът, на който седях, се превърна в пън. Само скъпия дълбокоуважаем шкаф не се измени — красив старинен шкаф. Но книгите в него стремително променяха облика си, неправилните букви се сипеха по пода, картонените корици се превръщаха в кожени...

Арина я нямаше. Имаше само блед силует, мяркащ се някъде около шкафа, бърза призрачна сянка... вещицата беше отишла на трето ниво на Сумрака!

Теоретически аз можех да вляза там.

На практика — никога не съм опитвал. За маг второ ниво това означава пределно напрежение на силите.

Но сега бях твърде бесен заради хитрата вещица. Тя се опитваше да ме сваля, да ме омагьоса... проклета гадина!

Аз застанах до потъмнелия прозорец, ловейки онези капчици светлина, които проникваха на втория слой на Сумрака. Намерих, или си помислих, че намерих, слаба, едваоловима сянка на пода...

Най-трудно беше да я забележа. След това сянката стана послушна — вдигна се към мен, отваряйки прохода.

И аз прекрачих в третото ниво на Сумрака.

В подобието на къща, изработено от преплетени клони и дебели дънери.

Вече нямаше книги, не останаха и мебели. Само гнездо от клони. И Арина, стояща срещу мен. Колко стара беше!

Не беше прегърбена като приказната Баба Яга. Остана си стройна и висока. Но кожата ѝ беше набръчкана като дървесна кора, а очите ѝ бяха хълтнали. Беше облечена само в мръсен халат от зебло, а изсъхналите ѝ гърди се люлееха като празни торбички. Освен това беше плешива — само от темето ѝ стърчеше кичур коса, напомнящ индийски циклон.

— Нощен Патрул! — повторих аз. Думите излизаха от устата ми бавно, неохотно. — Излез от Сумрака! Това е последно предупреждение!

Какво можех да ѝ направя на нея, слязла толкова лесно на третото ниво на сумрачния свят? Не зная. Сигурно нищо...

Но тя повече не се съпротивлява. Направи крачка напред — и изчезна.

Аз излязох от второ ниво с големи усилия. По принцип излизането е по-лесно, но третото ниво смучеше сили от мен като от недоучен новак.

Арина ме чакаше на второ ниво. Тя вече бе придобила предишния си облик. Кимна и продължи нататък, към привичния, уютен, спокоен човешки свят...

А аз, обливайки се със студена пот, два пъти се опитвах да вдигна сянката си, преди да успея.

[1] В оригинала — „шкалик“. Има два смисъла — съд за вино с вместимост 1/200 от ведрото (1 ведро = 12 литра) и „чашка с алкохол за почерпка“. ↑

[2] Оригинал:

— Мы с приятелем вдвоем
Работали на дизеле...

[Бел.прев.](#) ↑
[3] Оригинал:

*Средневековый город спит,
Дрожит измученный гранит,
И ночь молчание хранит,
под страхом смерти,
средневековый город спит,
унылый тусклый колорит
Вам что-то эхом повторит —
ему не верьте.
В библиотеках спят тома,
от бочек пухнут закрома.
И сходят гении с ума в ночном дозоре
И усреднив ровняет тьма:
мосты, каналы и дома
И Капитолий, и тюрьма в одном узоре...*

[Бел.прев.](#) ↑

ГЛАВА 3

Арина седеше на стола, скромно положила ръце на коленете си. Тя повече не се усмихваше — и въобще беше самото послушание.

— Нататък ще минем ли без фокуси? — полюбопитствах аз, излизайки в реалния свят. Гърбът ми беше мокър, а краката ми трепереха.

— Може ли да остана в този облик, патрулен? — тихо попита Арина.

— Защо? — не се удържах аз от малко отмъщение. — Вече видях каква сте наистина.

— Кой ще каже какво е истинско на този свят? — замислено каза Арина. — Зависи откъде го погледнеш... Смятайте молбата ми за женско кокетство, Светъл.

— И опитът да ме прельстите също ли беше кокетство?

Арина ме стрелна с очи. Предизвикателно каза:

— Да! Разбирам, че сумрачният ми облик... но тук и сега аз съм такава! И нищо човешко не ми е чуждо. В това число и желанието да се харесам.

— Добре, стойте си такава. — измърморих аз. — Няма да твърдя, че мечтая за повторение на шоуто... Махнете илюзията от магическите предмети!

— Както кажете, Светъл. — Арина прокара длан по косата, поправяйки прическата си.

И къщичката леко се промени.

Вместо чайник на масата се оказа малка брезова бъчвичка. От нея се вдигаше пара. Между другото, телевизорът остана — но щепселт вече не отиваше до несъществуващия контакт, а беше забит в голям червен домат.

— Оригинално. — кимайки към телевизора, отбелязах аз. — И често ли се налага да сменяте зеленчуците?

— Доматите — всеки ден. — сви рамене вещицата. — Една зелка работи два-три дена.

Никога не ми се бе случвало да видя толкова оригинален способ за получаване на електричество. Не, на теория е възможно... но на практика...

Впрочем, най-много ме интересуваше шкафът с книгите. Аз се приближих го него и извадих първият попаднал ми под ръка том — тънък, с мека подвързия.

„Глог — практическо въведение в домашната магия“.

Книгата беше отпечатана на нещо като ротативка. Издадена преди една година. Дори беше посочен тиражът — 200 броя. И ISBN си имаше! Само печатницата ми беше непозната, ООО „ТО“.

— Наистина ботаника... Нима печатате книгите си в печатници?
— възхитих се аз.

— Случва се. — скромно каза вещицата. — Няма на ръка да ги преписваме, я...

— На ръка — това още не е нищо. — отбелязах аз. — Случва се и с кръв да пишат...

И измъкнах от шкафа „Кассагар Гарсарра“

— Със собствената си кръв, забележете. — сухо каза Арина. — Никакви гадости!

— Тази книга сама по себе си е гадост. — отбелязах аз.

— Чак пък, чак пък...

— „Насъскване на хората един срещу друг без излишни усилия...“

— Какво се опитвате да mi припишете? — вече раздразнено попита Арина. — Това са... академически издания. Антиквариат. Никого не съм насъсквала.

— Нима? — прелиствайки книгата, попитах аз. — „Успокояване на бъбречни болки, разнасяне на водни натрупвания...“ Да допуснем...

— Нали няма да обвините човек, който чете Де Сад, че смята да измъчва някого? — заяде се Арина. — Това е нашата история. Различни заклинания. Без разделяне на деструктивни и позитивни.

Аз изхъмках. Общо взето, тя беше права. Това, че тук са събрани най-различни магически рецепти, изобщо не е престъпление. Освен това... ето „Как да премахнем болката на родилката без да повредим детето“. Впрочем, до него стоеше „Премахване на плода без да повредим родилката“ и „Премахване на плода заедно с родилката“.

Всичко бе както е обичайно за Тъмните.

Но въпреки тези вредни рецепти и скорошният ѝ опит да ме прельсти, нещо в Арина предизвикваше симпатия. На първо място — това, как беше постъпила с децата. Каквото и да говорим, една стара умна вещица би им намерила всякакви ужасни приложения. Освен това... освен това в нея имаше нещо тъжно и самотно — независимо от цялата ѝ сила, независимо от ценната ѝ библиотека и привлекателния човешки облик.

— В какво съм се провинила? — заядливо попита Арина? — Е, стига протака, чароплете!

— Имате ли регистрация? — попитах аз.

— ’Що, да не съм вампирка или върколак? — отвърна с въпрос Арина. — Щампа решил да ми слага... ама че го измисли...

— Никой не говори за печат. — успокоих я аз. — Въпросът е там, че всички магове от първо и по-горно ниво са длъжни да съобщават в съответния регионален център за своето местожителство. За да не бъде сметнато преместването има за враждебни действия...

— Аз не съм вълшебница, аз съм магьосница!

— Маговете и приравнените към тях по сила Различни... — уморено повторих аз. — Вие се намирате на територията на Московският Патрул. Бяхте длъжна да ни уведомите.

— По-рано не беше така. — промърмори вещицата. — Чароплетите-първаци си разправяха един за друг, вампирите и върколаците ги водеха на отчет... а нас никой не ни закачаше.

Тук имаше нещо странно...

— Кога „по-рано“? — попитах аз.

— През трийсет и първа. — неохотно каза вещицата.

— Живеете тук от трийсет и първа година? — не повярвах аз. — Арина...

— Тук живея от две години. А преди това... — тя се намръщи. — няма значение къде съм била. Не съм чула за новите закони.

Може би не лъжеше. Това се случваше със старите Различни, особено с онези, които не работят в Патрулите. Забият се някъде из пушинациите, в тайгата или в гората, седят там с десетилетия, докато съвсем не ги налегне мъката.

— А преди две години сте решили да се заселите тук? — уточних аз.

— Реших. Какво да правя аз, глупачката, в града? — Арина се засмя. — Седя, ето — телевизия гледам, чета книги. Наваксвам пропуснатото. Намерих една стара приятелка... тя ми праща книжки от Москва.

— Какво пък. — казах аз. — Тогава — обичайната процедура. Имате ли лист хартия?

— Да.

— Пишете обяснителна бележка. Лични данни — произход, години на раждане и инициация, работили ли сте в Патрулите, на какво ниво на силата сте...

Арина послушно извади хартия и молив. Аз се намръзих, но не й предложих химикалка. Ако ще и с паче перо да пише.

— Кога за последен път сте водена на отчет или по друг начин сте заявявала местопребиваването си в официалните органи на Патрулите... Къде сте били след това.

— Няма да пиша. — остави молива Арина. — Завъдили бумащина... На кой му влиза в работата къде съм си старите кости топлила?

— Арина, зарежете този речник на селска леля! — помолих аз.
— Преди малко говорихте нормално.

— Маскирах се. — без да мигне, заяви Арина. — А, както искате. Само че и вие зарежете чиновническия тон.

Тя бързо, със ситен равен почерк изписа целият лист. Подаде ми го.

Възрастта ѝ се оказа по-малка, отколкото предполагах. Още нямаше двеста години. Майка ѝ била селянка, баща ѝ — неизвестен, не е имало Различни сред роднините. момичето беше инициирано на единайсет години от Тъмен маг, или както упорито ги наричаше Арина — „чароплет“. Чужденец, немец. Между другото и я дефлорирал, което Арина неизвестно защо бе сметнала за нужно да посочи, добавяйки „похотлив мръсник“. А... ето каква е работата! Немецът е взел момичето за обучение и да му угажда — във всянакъв смисъл. И явно не е бил особено умен или твърде нежен — на тринайсет години момичето станало толкова силно, че в честен дуел победила и развъпътила наставника си. Между другото — маг четвърто ниво. След това събитие попаднала под наблюдението на тогавашните Патрули. Впрочем, друго нищо криминално нямаше — ако се вярва на

обяснителната. Градовете не ѝ харесвали, живяла на село, изхранвала се с дребна магия. След революцията няколко пъти се опитвали да я убият... селяните разбирали, че е вешница и решили да насьскат ЧК^[1] към нея. Маузери срещу магия, виж ти! Побеждавала магията, но това не можело да продължава дълго. През трийсет и четвърта година Арина...

Аз вдигнах очи към вешницата и попитах:

— Наистина ли?

— Изпаднах в летаргия^[2]. — спокойно каза Арина. — Разбрах, че червената зараза ще продължи дълго. Поради редица обстоятелства можех да избера срок от шест, осемнайсет или шейсет години. При нас, вешниците, винаги има много условности... Шест и осемнайсет години са твърде малко за комунистите. Заспах за шейсет години.

Тя се поколеба, но призна:

— Тук си спах. Оградих колибата колкото можах, та нито човек, нито Различен да не може да се приближи...

Сега вече е ясно. Трудни времена са били. Различните са умирали почти толкова често, колкото и обикновените хора. Не е трудно да изчезнеш.

— И не сте казали на никой, че ще спите тук? — уточних аз. — На приятелките си...

Арина се ухили:

— Ако бях казала на някой, сега нямаше да говориш с мен, Светъл.

— Защо?

Тя кимна към шкафа.

— Ето, цялото ми богатство. И не е малко.

Аз сгънах обяснителната и я прибрах в джоба. Казах:

— Не е малко. И все пак тук не видях една рядка книга.

— Коя? — удиви се вешницата.

— „Фуаран“.

Арина изсумтя:

— Голямо момче си вече, пък още вярваш в приказки... Няма такава книга.

— Аха. И момичето само си е измислило това име.

— Не ѝ почистих паметта. — въздъхна Арина. — Кажи сега, струва ли си да правиш добри дела?

— Къде е книгата? — рязко попитах аз.

— Третия рафт отдолу, четвъртия том отляво. — раздразнено каза Арина. — Да не си забравил очите си в къщи?

Аз се приближих до шкафа и се наведох. „Фуаран“!

Големи златисти букви върху черна кожа. Аз извадих книгата и погледнах тържествуващо към вещицата. Арина се усмихваше.

Аз погледнах надписа на корицата — „Фуаран — измислица или истина?“ Думата „Фуаран“ беше напечатана с големи букви, останалото — с дребен шрифт.

Погледнах ръба.

Ами да. Малките букви се бяха изтъркали и изронили.

— Рядка книга. — призна Арина. — Отпечатана в тринайсет екземпляра, в Санкт-Петербург, през тринайсета година, в печатницата на Негово Императорско Величество. Печатаха я, както се изисква, нощем, в новолуние. Не знам колко такива са оцелели...

Можеше ли малкото наплащено момиче да забележи само думата, напечатана с големи букви? Като нищо!

— Какво ще се случи сега с мен? — тъжно попита Арина. — Какви са ми правата?

Аз въздъхнах и седнах до масата, прелиствайки неистинския „Фуаран“. Интересна книга, няма спор...

— Нищо няма да ви се случи. — признах аз. — Помогнали сте на децата. Нощният Патрул ви е признателен за това.

— Защо да вредим напразно на хората... — промърмори вещицата. — така само си вредим...

— Отчитайки този факт, а така също особеностите на вашия живот... — аз се порових в паметта си, припомняйки си параграфи, препратки и забележки. — Отчитайки всичко това, няма да има наказание. Само още един въпрос... какво е вашето ниво на Силата?

— Написала съм — „не знам“. — спокойно отвърна Арина. — Нима можеш да го измериш?

— Поне приблизително?

— Като лягах да спя, бях на първо ниво. — не без гордост си призна вещицата. — А сега явно съм излязла извън категориите.

Точно така. Затова не успях да прозря илюзиите ѝ.

— Възнамерявате ли да работите в Дневния Патрул?

— Как пък не! — възмути се Арина. — Още повече че сега Завулон е главния, нали така?

— Завулон. — потвърдих аз. — А защо се учудвате? Нима го смятате за недостатъчно силен?

— Силата винаги му е стигала. — намръщи се Арина. — Само че твърде лесно предава своите. Приятелките... с нито една не е изкарал повече от десет години, винаги нещо им се случваше... но въпреки това младите глупачки пак скачаха в леглото му. А как мрази украинците и латвийците! Ако трябва да се свърши някаква мръсна работа — примамва група от Украйна и гребе жарта с чужди ръце. Ако трябва да се подстави някой под ударите — първия кандидат ще е от Литва... Мислех, че с такова поведение няма да се удържи на поста си. — Арина изведнъж се усмихна. — Не, явно се е изхитрил да избягва ударите. Юнак!

— Да... — кисело казах аз. — Какво пък, ако не възнамерявате да работите в структурите на Дневния Патрул, а продължавате да водите светски живот, ще получите право на определени магически действия... за лични цели. За една година — дванайсет действия от седмо ниво, шест от шесто, три от пето и едно от четвърто ниво. Веднъж на две години — действие от трето ниво. Веднъж на четири години — действие от второ ниво.

Аз замълчах.

Арина се поинтересува:

— А действия от първо ниво?

— Максимално разрешената сила за Различните, които не са на служба, е ограничена до предишното им ниво. — ехидно отбелязах аз.

— Ако се подложите на изследване и се регистрирате като вещица извън категориите, веднъж на шестнайсет години ще получавате право на магия от първо ниво. Съгласувана с Патрулите и Инквизицията, разбира се. Магията от първо ниво е твърде сериозно нещо.

Вещицата се ухили. Странна беше тази усмивка — съвсем старческа и неприятна, върху красивото младо лице...

— Някак ще мина и без първо ниво. Доколкото разбирам, ограниченията се отнасят само за магията, насочена към хората?

— Към хората и Различните. — потвърдих аз. — Със себе си и с неодушевените предмети можете да правите каквото си искате.

— И на това благодаря. — съгласи се Арина. — Какво пък, извинявай, Светъл, че се опитах да те объркам. Ти явно си готин. Почти като нас.

От този съмнителен комплимент ме побиха тръпки.

— Още един въпрос. — казах аз. — Кои бяха онези върколаци?

Арина помълча. После попита:

— Какво, да не би законът вече да е отменен?

— Кой закон? — опитах се да се направя на глупак аз.

— Стария закон. Тъмния не е длъжен да издава Тъмен, Светлия

— Светъл...

— Има такъв закон. — признах аз.

— Ами тогава сам си лови върколациите. Нищо че са глупаци, нищо че са кръвожадни — само че няма аз да ги издавам.

Това беше казано твърдо и уверено. И нямаше с какво да ѝ окажа натиск. Та тя не е помогала на върколациите, точно обратното.

— Магическите действия по мой адрес... — аз помислих. — Какво пък. Прощавам ви ги.

— Просто така? — уточни вещицата.

— Просто така. Приятно ми е, че устоях.

Вещицата изсумтя:

— Устоял бил... Жена ти е вълшебница, да не съм сляпа, та да не видя? Тя те е омагьосала. Да не може никоя жена да те съблазни.

— Лъжеш. — спокойно отвърнах аз.

— Лъжа. — призна вещицата. — Юнак. Магията няма нищо общо, просто много я обичаш. Ами тогава — много поздрави на жената и дъщеричката. Ако срећнеш Завулон — кажи му че козел беше, козел си и остана.

— С удоволствие. — обещах аз. Ама че вещица! Не се бои да ругае Завулон! — А на Хесер какво да предам?

— За него нищо не съм казала. — презрително каза Арина. — Какво общо имаме ние, селските глупачки, с великите тибетски магове!

Аз стоях и гледах тази странна жена — толкова красива в човешки облик и толкова отвратителна в истинския си вид. Вещица, могъща вещица. Но не може да се каже, че е злобна — всичко е смесено...

— Не ти ли е тъжно сама тук, бабче? — попитах аз.

— Обиждаш ли? — отвърна с въпрос Арина.

— Не, изобщо. Все пак и аз съм учили някои неща.

Арина кимна, но премълча.

— Изобщо не искаше да ме съблазняваш и никакви плътски желания не са останали в теб. — продължих аз. — При вещиците това е различно, не е като при вълшебниците. Ти си стара и се чувствуваш стара, мъжете изобщо не те вълнуват. Друг въпрос е, че още хиляда години можеш да останеш толкова стара. Така че ме съблазняваше само заради спорта.

Миг — и Арина се преобрази. Превърна се в спретната старица, румена, леко прегърбена, с живи бойки очи, умерено беззъба уста, посивели, но здрави коси. Попита:

— Така по-добре ли е?

— Всъщност, да. — признах аз с лека тъга. Все пак предишният образ беше много приятен.

— Аз бях такава... преди сто години. — каза вещицата. — И такава, каквато те посрещнах, също бях... някога. А каква бях на шестнайсет! Ax, Светъл, какво весело и красиво момиче бях! Макар и вещица... Знаеш ли защо и как остаряваме?

— Чувал съм някои неща. — признах аз.

— Това е цената за придвижването в ранга. — тя пак използва тази старомодна дума, която през последните години беше напълно изместена от появилата се от компютърните игри дума „ниво“. — Вещицата може да остане с младо тяло. Само че тогава ще си заседне на трети ранг. Ние сме по-тясно свързани с природата, а тя не обича фалша. Разбираш ли?

— Разбирам. — казах аз.

Арина кимна:

— Та така, Светъл... радвай се, че жена ти е чародейка. Ти добре постъпи с мен... няма да лъжа. Може ли направя подарък?

— Не. — поклатих глава аз. — Аз съм на работа. И подарък от вещица...

— Разбирам. Не искам теб да даря, а твоята жена!

Аз се обърках. Арина бодро изкуцука до обкования с желязо сандък (преди на неговото място имаше массивен скрин), отвори го и бръкна вътре. След секунда се върна при мен с малък костен гребен.

— Вземи, патрулен. Без умисъл, без корист, не за беда и горест. Да стана на сянка, ако лъжа, вятъра да ме разнесе...

— Какво е това? — попитах аз.

— Чудесия... — Арина се намръщи. — Как му казват сега... артефакт!

— И все пак?

— Не ти стигат силиците, за да видиш? — разбиращо попита Арина. — Жена ти ще разбере. А защо ти са обяснения, Светли? Ще те изльжа като едното нищо. Ще изльжа, а ти ще повярваш. Та ти си по-слаб от мен, сам знаеш.

Аз мълчах и хапех устни. Какво пък... все пак я обидих един-два пъти. И получих достоен отговор.

— Вземай, не се бой. — повтори Арина. — Баба Яга, макар и да е зла, помага на добрите юнаци.

Всъщност, защо се колебая?

— По-добре да беше предала върколаците. — вземайки гребена казах аз. — Приемам подаръка ти само като посредник и този подарък не налага на никого никакви обещания.

— Гърмян заек... — изхъмка Арина. — А за вълците... извинявай. Сами ще ги хванете, знам това. Но няма да ги предам. Между другото... можеш да вземеш книжката. За малко. Докато я провериш. Нали имаш това право?

И едва сега съобразих, че все още държа в лявата си ръка злощастния „Фуаран — измислица или истина?“.

— За експертиза, за известно време, в рамките на правата ми като патрулен. — мрачно казах аз.

Все пак бабката ме въртеше на пръста си както си поискаше! Ако беше решила, аз едва в къщи щях да забележа случайно взетата книга. А тя щеше да има пълно право да се обърне към Патрулите с оплакване — за кражба на ценна „чудесия“.

Когато излязох от къщата, видях, че е настъпила непрогледна нощ. И ми предстои да вървя през гората поне два-три часа.

Но едва бях слязъл по стълбите, когато отпред запламтя призрачно синьо огънче. Аз въздъхнах, хвърлих един поглед на къщичката, чийто прозорци светеха с ярка електрическа светлина. Арина не излезе да ме изпрати. Огънчето призовно танцуваше във въздуха.

Аз тръгнах след него.

И след пет минути чух ленивото лаене на кучета. А след още десет бях излязъл от гората. Най-обидното беше това, че през цялото време не чувствах ни най-малка следа от магия.

[1] ЧК = „Чрезвичайна комиссия“ — Контраразузнаване на Русия през най-тоталитарния период. Бел.прев. ↑

[2] Руснаците имат специална дума за продължителния сън, характерен за мечките, борсуците, прилепите и други бозайници. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Колата в обора вече беше придобила предишния си вид. Но не рискувах да седна зад волана и да проверя работи ли многострадалният дизел, минал през ръцете на руските механизатори. Тихо влязох в къщата, ослушащ се — тъща ми вече спеше в своята стая, а в нашата слабо светеше нощна лампа.

Аз отворих вратата и влязох.

— Добре ли мина всичко? — попита Светлана. Впрочем, в гласът ѝ почти нямаше въпросителна интонация. Тя и без думи прекрасно чувстваше всичко.

— Повече или по-малко. — кимнах аз. Погледнах към кревата на Надечка — дъщеря ми спеше дълбоко. — Не намерих върколациите. Поговорих с вещицата.

— Разказвай. — каза Светлана.

Тя седеше в кревата само по нощница, а до нея лежеше дебело томче „Муми-троли“. Или е чела на Надя — на нея сега ѝ е все едно какво слуша преди сън, ако ще и учебник по съпромат да е, само да е с маминия глас. Или е решила да се разсее с добра книжка преди сън.

Аз събух обувките си, съблякох се и седнах до нея. И започнах да разказвам.

На места Светлана се мръщеше. На други се усмихваше. А когато ѝ повторих думите на вещицата за това, че „жената те е омагьосала“, Светлана даже се разстрои:

— Не е вярно! — напълно безпомощно възклика тя. — Попитай Хесер... той ще види всяко мое заклинание... даже не съм си помисляла за такова нещо!

— Знам. — успокоих я аз. — Вещицата призна, че е излъгала.

— Макар че — не, мислила съм. — усмихна се внезапно Светлана. — Къде ще бягаш от мислите си... но това беше несериозно, просто така. С Олга обсъждахме мъжете... отдавна...

— Мъчно ли ти е за Патрула? — не се сдържах аз.

— Мъчно ми е. — призна Светлана. — Да не говорим за това... Антоне, ти си юнак! На третия слой на Сумрака си влязъл?

Аз кимнах.

— Първа категория... — неуверено каза Светлана.

— Себе си не можеш да прескочиш. — възразих аз. — Втора.

Честна втора. Таванът на моите възможности. Но дай да не говорим и за това.

— По-добре — за вещицата. — усмихна се Светлана. — Значи е изпадала в летаргия? Чувала съм за това, но все пак е огромна рядкост. Можеш и статия да напишеш.

— Къде? Във вестник „Аргументи и факти“? Намерена е вещица, спала шейсет години в гората?

— В информационния бюллетин на Нощния Патрул. — предложи Светлана. — Би трябвало да издаваме собствен вестник. За хората там ще има друг текст... какъвто и да е. Нещо тясно специализирано. Например „Вестник на руския аквариум“. Как да развъждаш цихлиди и как да монтираш в апартамента си аквариум с течаща вода.

— Откъде знаеш такива работи? — учудих се аз. И мълкнах. Спомних си, че първият й мъж, когото никога не бях виждал, е бил вманичен по аквариумите.

— Така, спомних си. — намръщи се Светлана. — А всеки, дори и най-слабия Различен, ще може да вижда истинският текст.

— Аз вече измислих как ще се казва. — казах аз. — „За прогресивна магия“. С буква „к“ в думата „прогресивна“.

Ние се усмихнахме едновременно.

— Покажи ми този артефакт. — помоли Светлана.

Протегнах се до дрехите си и извадих завития в носна кърпичка гребен. Признах:

— Не виждам никаква магия в него.

Известно време Светлана държа гребена в ръка.

— Е? — попитах аз. — Какво трябва да се направи с него? Да го хвърлиш зад гърба си, а там ще поникне гора?

— Не е трябвало да видиш нищо. — с усмивка каза Светлана. — И работата не е в Силата, присмивала ти се е вещицата. Може би дори Хесер няма да види нищо... това не е за мъже.

Тя приближи гребена към косата си и започна бавно да се разресва. Каза небрежно:

— Представи си... лято, жега, умора, цяла нощ не си спал, цял ден си работил... А после си се изкъпал в хладка вода, направили са ти

масаж, хапнал си вкусни неща и си изпил чаша хубаво вино. И ти става по-хубаво...

— Подобрява самочувствието? — разбрах аз. — Премахва умората?

— Само на жените. — усмихна се Светлана. — Той е стар, поне на триста години. Явно е подарък от някой могъщ маг на любимата му жена. Може би дори човешка жена...

Тя ме погледна — очите ѝ сияеха. Каза меко:

— Освен това би трябвало да прави жената привлекателна. Неотразима. Желана. Работи ли?

Аз я погледнах за секунда, а после угасих нощната лампа с поглед.

Магическият пашкул, който погълъща всички звуци, го сложи Светлана.

* * *

Събудих се рано, още нямаше и пет часа. Но за учудване се чувствах напълно свеж — като собственичка на магически гребен, разресала се до насита. Искаше ми се да върша велики дела. Освен това исках богата закуска.

Не събудих никого, а тихо се порових из кухнята, отчупих си две парчета франзела и намерих найлоново пакетче с нарезан салам. Налиях си домашен квас в една голяма чаша и с всичките тези придобивки излязох навън.

Вече се съмваше, но селцето беше тихо. Никой не бързаше за сутрешното доене — краварникът пустееше вече пета година. Изобщо никой за никъде не бързаше...

Аз въздихнах и седнах на тревата под отдавна подивялата и неплодоносна ябълка. Изядох огромния сандвич, пийнах квас. И, за да ми е съвсем комфортно, измъкнах от стаята книгата за книгата „Фуаран“ — с магия, през прозореца. Надявам се че тъщата спи и няма да забележи левитирацият предмет...

Започнах втория сандвич и се потопих в четивото си.

И, да ви кажа, беше много интересно!

По времето, когато са писали книгата, още не е имало умни думички — никакви „гени“, „мутации“ и други биологически мъдрости, с които се опитваме да обясняваме природата на Различните. Затова колективът от вещици, работещ над книгата — авторите бяха пет, изброени само по име — използваха думи като „сродство към магия“, „изменение на природата“ и други подобни. Между другото, сред авторите беше и Арина, което вещицата скромно премълча вчера!

Отначало учените вещици дълго разсъждаваха за самата природа на Различните. Изводът им беше такъв — във всеки човек има „сродство към магията“. Нивото на това „сродство“ е различно за всеки човек. За отправна точка може да се вземе природното ниво на магията, разпръсната из целия свят. Ако „сродството“ у човек е по-силно от световното ниво, то той ще бъде най-обикновен човек! Няма да може да влиза в Сумрака, и само рядко, поради някакви колебания в природното ниво на магията, ще чувства нещо странно. Ако у человека „сродството“ е по-слабо, отколкото в окръжаващият го свят, то той ще може да ползва Сумрака!

Това звучеше някак много странно. Винаги съм си мисел, че Различните са хора със силно развити магически способности. А тук се озвучаваше точно обратната гледна точка. Впрочем, като нагледен пример се даваше следната забавна аналогия: да допуснем, че в целия свят температурата е 36 градуса и половина. Тогава повечето хора, имайки по-висока температура на тялото, ще отдават своята топлина навън, ще „топлят природата“. А онези малцина, които по някаква причина имат температура под 36.5, ще получават топлина. И, след като към тях приижда постоянен приток на Сила, ще могат да използват тази сила, докато далеч по-топлите хора безцело ще „топлят природата“.

Интересна теория. Чел съм няколко версии за нашия произход и за разликите ни от хората. Но на такава още не бях попадал. Имаше нещо обидно в нея...

Впрочем, каква е разликата! Нищо не се променя! Има хора, има и Различни...

Продължих да чета нататък.

Втората глава беше посветена на разликите между „маговете и вълшебниците“ и „вещиците и магьосниците“. Излиза, че по онова

време с думата „магьосник“ са наричали не Тъмните магове, а просто „вещици от мъжки пол“. Различни, склонни към използване на артефакти. Статията беше интересна и ми се стори, че именно Арина я е писала. Свеждаше се до това, че на практика няма никаква разлика. Вълшебницата оперира непосредствено със Сумрака, теглейки Сила от него и извършвайки едни или други магически действия. А вещицата първо създава някаква „чудесия“, акумулираща Силата на сумрака и способна да работи самостоятелно доста дълго време. Преимуществото на вълшебниците и маговете — не са им нужни никакви приспособления, пръстени, книги и амулети. Преимуществото на вещиците и магьосниците — създавайки удачен артефакт, те могат да натрупат в него много голям запас от Сила, която е твърде трудно да изтеглиш наведнъж от Сумрака. Извода се налагаше от само себе си и Арина го беше озвучила: разумният маг няма да пренебрегва артефактите, а умният магьосник ще се постарае да се научи да работи директно със Сумрака. Според автора „след стотина години ще видим как и най-великите и капризни магове не се гнусят да използват амулети, а дори най-ортодоксалните вещици няма да се страхуват да влязат в Сумрака“.

Какво пък, тази прогноза се е сбъднала стопроцентово. Повечето от сътрудниците в Нощния Патрул са магове. Но постоянно използваме артефакти...

Аз отскочих до кухнята, направих си още два сандвича и си налях квас. Погледнах часовника — шест сутринта. Някъде се разляха кучета, но селото още спеше.

Третата глава разглеждаше различните опити на Различните да превърнат човек в Различен — обикновено за подобни действия Различните са били подтиквани от любов или корист — а така също и опитите на хората, узнали по един или друг начин истината, да станат Различни.

Най-подробно се разглеждаше историята на Жил Де Рей, оръженосеца на Жана Д'Арк. Жана е била много слаба Тъмна Различна, „вещица седми ранг“, което, между другото, не й е пречело да извърши най-вече благородни постыпки. Много мъгло се описваше гибелта на Жана, дори се намекваше, че е отклонила погледите на инквизиторите и се е спасила от кладата. Аз реших, че това е съмнително — Жана бе нарушила Договора, намесвайки своята

магия в човешките работи, така че изпълнението на смъртната присъда е наблюдавана и от нашата Инквизиция. *На нея* не можеш да ѝ отклониш погледа... Обаче историята на клетия Жил Де Рей беше описана далеч по-подробно. Дали от любов, дали от празнодумство и безхаберие, Жана му разказала всичко за Различните. И прославения със смелостта и благородството си млад рицар превъртял. Решил, че може да вземе магическата сила от обикновените хора — млади и здрави. За целта трябва само да ги измъчва, да се заеме с канибализъм и да моли тъмните сили за помощ... Изобщо — решил човекът да стане Тъмен Различен. И измъчил няколкостотин жени и деца, за което (а също и за неплащащане на данъците) в края на краищата го изпратили на кладата^[1].

От текста ставаше ясно, че дори вещиците бяха недоволни от такова поведение. Имаше язвителни нападки за приказливата Жана и нелицеприятни епитети за побъркания й оръженосец. Но изводът беше даден сухо и академично — по никакъв начин не може да се използва „срдството към магия“ у обикновените хора за да станеш Различен. Та нали Различния се отличава не с повишаване на „срдството“, което се опитвал да увеличи кръвожадният и глупав Жил Де Рей, а с понижаване! Така че всички негови експерименти само го правели все повече и все повече човек...

Звучеше убедително. Аз се почесах по тила. Така... излиза, че аз съм далеч по-неприспособен към магията, отколкото алкохоликът чичо Коля. И само благодарение на това мога да ползвам Сумрака? Ама че работа.

А излиза, че Светлана има още по-ниско ниво на „срдство“?

А Надечка, теоретично, изобщо не е способна на магия? И затова Силата така бушува в нея — вземай и ползвай?

Виж ги ти вещиците, какви неща измислили!

Следващата глава обсъждаше може ли да се повиши нивото на Силата в природата, за да може повече хора да се превърнат в Различни. Изводът беше неутешителен — не може. Та Силата се използва не само от Различните, които биха могли, по принцип, да се откажат от магията за известно време. Силата се погълъща и от синия мъх — единственото известно растение, живеещо на първо ниво на Сумрака. Ако има повече Сила, по-буйно ще израсне синия мъх... А може би на по-дълбоките слоеве на Сумрака има и други консуматори

на Сила... Така че нивото на Силата се явява константа — аз дори се усмихнах, срещайки тази дума в архаичната книжка.

По-нататък следващите истории на книгата „Фуаран“. Названието произхождаше от името на древна източна вещица, която много искала да направи дъщеря си Различна. Вещицата експериментирала много дълго време — първо тръгнала по пътя на Жил Де Рей, после осъзнала грешката си и се опитала да увеличи нивото на Силата в природата... Изобщо — минала по всички грешни пътища. И в крайна сметка разбрала, че трябва да „понижи сходството към магия у дъщеря си“. Според слуховете, опитите да бъде направено това бяха описани във „Фуаран“. Ситуацията се усложнявала от факта, че по онова време природата на това „сходство“ е била неизвестна — впрочем, и в годината на издаване на книгата, и сега положението изобщо не се е променило. Но все пак, по метода на пробите и грешките, вещицата постигнала успех и превърнала дъщеря си в Различна!

За беда, от това велико откритие се заинтересували всички Различни, без изключение. Тогава още не е имало Договор и Патрули, не е имало Инквизиция... изобщо — всички, до които достигнал слуха за това чудо, се втурнали за рецептата. Известно време Фуаран и дъщеря ѝ успешно отблъсквали набезите — явно и без това силната вещица не само направила дъщеря си Различна, но увеличила и своите сили. Огорчените Различни се обединили в цяла армия от магове — без да се делят на Тъмни и Светли, всички атакували заедно — и в страшния бой унищожили семейството на вещицата. В последните си часове Фуаран отчаяно се борела за живота си — даже превърнала слугите си в Различни... но те, макар и придобили сила, били твърде объркани и неопитни. Само един от слугите, оказал се по-умен от останалите, не се засел да вади кестените от огъня, а отмъкнал книгата и излягал. Когато маговете-победители съобразили, че „лабораторният дневник“ на вещицата е изчезнал (всъщност „Фуаран“ е бил просто лабораторен дневник на вещицата), следите на беглеца вече били изчезнали. После книгата е търсена дълго и неуспешно. От време на време някой твърдял, че срещнал излягалия слуга, който станал доста силен Различен, че е видял и прелиствал книгата. Появявали се и фалшификати — част от тях са създавани от безумни последователи на

вещицата, друга част била дело на Различни-авантюристи. Всички случаи били щателно проверени и документирани.

В последната глава имаше разсъждения на тема: „какво е измислила Фуаран?“. В това, че тя наистина е постигнала успех, авторите не се съмняваха, обаче считаха книгата за безвъзвратно загубена. Изводът беше печален — явно открытието е толкова случайно и нетривиално, че е невъзможно да се досетим за същността му.

А най-много ме удиви краткото резюме — ако все пак книгата „Фуаран“ съществува и до ден-днешен, то дълг на всеки Различен е незабавно да я унищожи, „по разбираеми за всички причини, независимо от голямата съблазън и лична корист...“

Ох, тези Тъмни! Как искат да запазят своето могъщество!

Затворих книгата и се разходих из двора. Отново надникнах в обора и отново не рискувах да запаля двигателя на колата.

Фуаран и книгата ѝ съществуваха. Вещиците бяха убедени в това. Допусках възможността за мистификация, но в дъното на душата си не вярвах в нея.

Значи има теоретична възможност да превърнеш човек в Различен!

И тогава произшествието в „Ассол“ става по-разбираемо. Синът на Хесер и Олга е бил човек — както обикновено се случва при Различните. Затова Великите не са могли да го намерят. А като го намерили, го превърнали в Различен, после режисирали целия спектакъл... даже не се побояли да изльжат Инквизицията.

Аз легнах в хамака и извадих плейъра. Включих режим на случайно възпроизвеждане и затворих очи. Искаше ми се да се откъсна от света, да си напълня ушите с нещо безсмислено...

Но не ми провървя. Падна се „Пикник“.

*Не и не, не ми е до смях,
Няма прозорци и врата се не вижда;
Та мен дойде да ме измъчва
Самият Велик Инквизитор.
Инквизиторът сяда.
Подбира инструмента;*

*„Кажи ми всичко, което знаеш,
ще ти олекне и на теб“.
Той сигурно иска да ме отвори
Като прост куфар, той знае едно:
Даже в най-празния от най-празните
Има двойно дъно, има двойно дъно.* [2]

Не обичам такива съвпадения! Дори най-обикновените хора могат да влияят на реалността, те просто не са способни да управляват своята Сила. На всеки човек това му е познато — идващи много навреме или упорито непоявяващи се автобуси; звучащи по радиото песни, които попадат в унисон с мислите ти; телефонни обаждания от хората, за които мислиш... Между другото, има един прост начин да разбереш, че си близо до възможностите на Различен. Ако няколко дена подред при случайно поглеждане към електронния часовник откриваш цифрите 11:11, 22:22 или 00:00, значи връзката ти със Сумрака се е усилила. В такива дни не трябва да пренебрегваш предчувствията и догадките...

Но всичко това са човешки дреболии. При Различните тази връзка — също толкова неосъзната, както е при хората — е доста по-силно изразена. И изобщо не ми хареса, че точно сега се падна песента за Великия Инквизитор.

*Ако имах още сили,
Бих му казал: „Мили мой,
Аз не зная кой съм и къде съм,
Що за сили движат света;
И краката ми са оплетени
От лабиринта на дълги улици“...
Инквизиторът не ми вярва.
Затяга още винта.
Той сигурно иска да ме отвори
Като прост куфар, той знае едно
Даже в най-празния от най-празните
Има двойно дъно, има двойно дъно.* [3]

Аха. И аз бих искал да знам що за сили движат света...

Някой леко ме потупа по рамото.

— Не спя, Светле... — казах аз. И отворих очи.

Инквизиторът Едгар поклати глава и сдържано се усмихна. Прочетох по устните му: „Извинете, Антоне, но не е Светла“. Въпреки жегата Едгар беше с костюм, вратовръзка и лакирани черни обувки, на които нямаше дори прашинка. И дори в тези градски дрехи не изглеждаше нелепо. Ето какво значи прибалтийската кръв!

— Какво, по...! — скачайки от хамака, изръмжах аз. — Едгар?

Едгар чакаше търпеливо. Аз извадих си слушалките от ушите си, поех дъх и повторих:

— Аз съм в отпуска. Според правилата, да безпокоиш сътрудник на Нощния Патрул в неработно време...

— Антоне, аз само минах да ви видя. — каза Едгар. — Имате ли нещо против?

Не изпитвах неприязън към Едгар. Той никога нямаше да стане Светъл, но преминаването му в Инквизицията внушаваше уважение. Ако Едгар поискаше да говори с мен, бих се срещнал с него по всяко време.

Но не и на вилата, където почиват Светлана и Надя!

— Имам. — отговорих твърдо аз. — Ако нямате служебно нареддане, напуснете моята територия!

И с нелеп до немай-къде жест посочих към дървената вратичка. Територия... ама че думичка изскочи.

Едгар въздъхна. И бавно бръкна във вътрешния си джоб.

Знаех какво ще извади. Но вече беше късно да давам заден ход.

Нареждането на московското бюро на Инквизицията гласеше, че „в рамките на служебното разследване, повеляваме на сътрудника на Нощния Патрул в гр. Москва Антон Городецки, светъл маг втори ранг, да оказва всякакво съдействие на Инквизитора от трети ранг Едгар“. Никога не бях виждал наредждания на Инквизицията и сега забелязах някои малки детайли — инквизиторите продължаваха да измерват силата в старомодните „рангове“, не се притесняват да използват думи като „повеляваме“ и се назоваваха само по име дори и в официалните документи.

А едва после забелязах най-важното — отдолу стоеше печатът на Нощния Патрул и резолюцията на Хесер: „Запознат, съгласен“.

Виж ти!

— Ами ако откажа? — попитах аз. — Знаете ли, не обичам когато ми „повеляват“.

Едгар се намръщи и хвърли поглед към бланката. Каза:

— Нашата секретарка скоро навърши триста. Не се обиждайте, Антоне, това е само архаична терминология. Като „ранг“.

— А пак по традиция ли минавате само с малки имена? — уточних аз. — Просто ми е интересно.

Едгар с недоумение прочете нареддането. Отново се намръщи. Каза раздразнено, разтягайки гласните:

— Ама че дърта изкуфелница... Забравила ми фамилията, а гордостта не ѝ е позволила да попита.

— Тогава имам основание да изхвърля това нареддане на гюбрево^[4]. — аз потърсих с поглед тази същата купчина, но не я намерих. — Или в клозета. Твоята фамилия я няма в нареддането, значи то е невалидно. Нали?

Едгар мълчеше.

— И какво ме заплашва при отказ от сътрудничество? — отново повторих аз.

— Нищо страшно. — навъсено каза Едгар. — Даже и да донеса ново предписание. Жалба до прекия ти началник, наказанието е по негово усмотрение...

— По такъв начин тази строга хартийка се свежда до молба за помощ?

— Да. — кимна Едгар.

Аз се наслаждавах на ситуацията. Страшната Инквизиция, с която новаците се плашеха един другого, се оказа беззъба стара изкуфелница!

— Какво е станало? — попитах аз. — В отпуска съм, разбиращ ли? С жената и дъщеричката. Че и с тъщата. Не работя.

— Но това не ви попречи да посетите Арина. — без да му мигне окото каза Едгар.

Така ми се пада. Не се отпустай!

— Това влиза в преките ми служебни задължения. — парирах аз.

— Да защитавам хората, да контролирам Тъмните. Винаги и навсякъде. Между другото, откъде имате информация за Арина?

Дойде ред на Едгар да се усмихва и да мълчи.

— Хесер ни съобщи. — каза накрая той. — Вие вчера сте му позвънили и сте докладвали, нали? Понеже ситуацията е нестандартна, Хесер е сметнал за свой дълг да предупреди инквизицията. В знак на нашите неизменно дружески отношения.

Нищо не разбирам!

Ако вещицата някак е замесена в историята със сина на Хесер...
Значи не е замесена?

— Трябва да му се обадя. — казах аз и демонстративно се отдалечих към къщата. Едгар послушно остана да стърчи до хамака. Впрочем, хвърли поглед към пластмасовия стол, но явно го сметна за недостатъчно чист.

Аз чаках, притискайки мобилния телефон към ухото си.

— Слушам те, Антоне.

— При мен дойде Едгар...

— Да, да, да. — разсеяно каза Хесер. — Вчера, след твоя доклад, сметнах за нужно да съобщя на Инквизицията за вещицата. Ако имаш желание — помогни му. Ако нямаш — прати го някъде по-далечко. Нареждането му не е съставено правилно, забеляза ли?

— Забелязах. — хвърляйки поглед към Едгар, казах аз. — Шефе, какво става с онези върколаци?

— Проверяваме. — с леко запъване отвърна Хесер. — Засега — нищо.

— И още, за тази вещица... — аз погледнах към „книга за книгата“. — Реквизирах една забавна книжка от вещицата... „Фуаран — измислица или истина?“.

— Чел съм я, чел. — добродушно каза Хесер. — Ако беше намерил истинския „Фуаран“ — цена нямаше да имаш. Това ли е всичко, Антоне?

— Да. — признах аз.

Хесер прекъсна връзката. Едгар търпеливо чакаше.

Аз се приближих до него, направих театрална пауза и попитах:

— Каква е целта на вашето разследване? И какво се иска от мен?

— Ще сътрудничите ли, Антоне? — искрено се зарадва Едгар. — Моето разследване се отнася за вещицата, която сте открили. От вас се иска да покажете пътя до дома ѝ.

— А какво иска Инквизицията от старицата? — заинтересувах се аз. — Не виждам дори и намек за престъпление. Дори спрямо Нощния

Патрул.

Едгар се обърка. Искаше му се да изльже — и в същото време разбираще, че мога да почувсткам лъжата. По сила сме приблизително равни и дори инквизиторските му приспособления може да не сработят.

— Има неизяснени стари дела. — призна Тъмният маг. — Още от трийсетте години. Инквизицията има много въпроси към вещицата...

Аз кимнах. Още от самото начало ме смути разказа за преследването от страна на НКВД^[5]. Всичко се случва, селяните може и да се опитат да се разправят с вещицата. Но именно да се опитат. Този фокус можеше и да мине при Различните от ниско ниво. Но не и при такава могъща вешница...

— Какво пък, ще отидем. — съгласих се аз. — Искате ли да закусите, Едгар?

— Няма да откажа. — магът не започна да кокетничи. — А... вашата съпруга няма ли да е против?

— Сега ще попитаме. — казах аз.

* * *

Интересна закуска се получи. Все пак Инквизитора не се чувстваше на мястото си, неловко се опитваше да се шегува, обсипваше с комплименти Светлана и Людмила Иванова, закачаше се с Надечка, хвалеше простиия омлет.

Надечка, умницата ми, внимателно разгледа „чило Едгар“, поклати глава и каза:

— Ти си друг.

И повече не се отдели от майка си.

Светлана се забавляваше от ситуацията. Тя задаваше на Едгар някакви невинни въпроси, спомняше си „историята с огледалото“, изобщо — държеше се така, сякаш на гости ѝ беше колега от работата и добър приятел.

Затова пък Людмила Иванова беше в пълен възторг от Едгар. Харесваше ѝ начинът му на обличане, на говорене; даже това, че държеше вилицата в лявата ръка, а ножа в дясната, възхищаваше тъща

ми. Да си помислиш, че останалите ядем с ръце... А пък това, че Едгар решително отказа „чашката за апетит“ предизвика такъв назидателен поглед в моя страна, като че ли имах навик всяка сутрин да обръщам по чашка-две водка.

Така че с Едгар тръгнахме на път сити, но леко раздразнени. Аз — от възторга на тъщата, а той, явно, от нейното внимание.

— Можете ли да mi разкажете какви са претенциите vi към вещицата? — попитах аз, когато наблизихме началото на гората.

— Всъщност ние пихме на брудершафт. — напомни mi Едгар. — Ще се обръщаме ли пак на „ти“ един към друг? Или моята нова работа...

— Не е по-лоша от работата в Дневния Патрул. — изхъмках аз.
— Нека да е на „ти“.

Удовлетворения Едгар повече не протакаше:

— Арина е силна и уважавана вещица... в техния тесен кръг. Ти разбираш, Антоне, че във всяка група си има собствена йерархия. Хесер може колкото си иска да издевателства над Витезслав, но сред вампирите той е най-силния. Арина заема подобно положение сред вещиците. Много високо.

Аз кимнах. Не е обикновена моята нова позната, какво да говорим...

— Дневният Патрул нееднократно я викаше на работа. — продължи Едгар. — Толкова настойчиво, колкото и вие се борехте за Светлана... без да се обиждаш, Антоне!

Та аз не се обиждах...

— Вещицата категорично отказваше. Какво пък, това е нейно право! Още повече, че в някои ситуации тя се съгласяваше на временно сътрудничество. Но в началото на миналия век, скоро след комунистическата революция, стана неприятно събитие...

Той помълча, колебаейки се. Ние навлязохме в гората и аз, с малко пресилена увереност, подведох Едгар след себе си. Тъмният маг, изглеждащ нелепо в своя градски костюм, безстрашно вървеше през храстите и ямите. Даже не си беше разхлабил вратовръзката...

— По онова време Нощния и Дневния Патрул се бореха за правото на социален експеримент... — разказваше Едгар. — Комунизмът, както е известно, е бил измислен от Светлите...

— И извратен от Тъмните. — не се сдържах аз.

— Недей така, Антоне. — обидено каза Едгар. — Нищо не сме извращавали. Хората сами си избраха какво общество да строят! Та така, помолиха Арина за сътрудничество. Тя се съгласи да изпълни някаква мисия. Там имаше интерес и за Тъмните, и за Светлите, и даже за вещицата. Всяка от страните беше съгласна с... мисията. Всяка от страните смяташе да спечели от това. Инквизицията наблюдаваше, но нямаше повод да се намесва. Все пак всичко се вършеше със съгласието и на двата Патрула...

Интересна новина! Що за мисия ще е това, та да я одобрят и Тъмните, и Светлите?

— Арина блестящо изпълни мисията си. — продължаваше Едгар. — Тя дори получи поощрение от Патрулите... Ако не се лъжа, Светлите ѝ дадоха право на тъмна магия от второ ниво.

Сериозно нещо. Аз кимнах, приемайки информацията.

— Но след известно време у Инквизицията възникнаха съмнения в законността на действията на Арина. — сухо каза Едгар. — Възникна подозрение, че в процеса на работата е попаднала под влияние на една от страните и е действала в техните интереси.

— И коя е тази страна?

— Светлите... — мрачно каза Едгар. — Вещица да помага на Светлите — невероятно, нали? Именно затова дълго време не можехме да я заподозрем, но вече имаше твърде много косвени признания за предателство... Инквизицията извика Арина... за събеседване. И тогава тя изчезна. Известно време се провеждаха търсения, но в онези години, сам разбиращ...

— И какви ги е свършила? — попитах аз, без да се надявам на отговор.

Но Едгар въздъхна и отговори:

— Намеса в съзнанието на хората... пълна реморализация.

Аз изсумтях. Какъв интерес можеха да имат Тъмните в това?

— Учуден ли си? — измърмори Едгар. — Имаш ли представа какво представлява реморализацията?

— Даже съм я извършвал. Сам на себе си.

Няколко секунди Едгар ме гледаше стъписано, после кимна:

— Да... да, разбира се. Тогава не е трудно да се обясни. Реморализацията е относителен процес, а не абсолютен. Каквото и да говорим, в света няма морален еталон. Затова реморализацията кара

човек да постъпва абсолютно етично, но само в рамките на базовия му морал. Грубо казано, папуасът-човекоядец, който не счита изяждането на врага за подсъдно действие, спокойно ще продължи да се храни. А онова, което се забранява от неговия морал, той повече няма да върши.

— Известно ми е. — казах аз.

— Та така... тази реморализация не беше съвсем относителна. На хората... сигурно си чувал за много от тях, но имената им нямат значение тук, им вложиха в съзнанието комунистическата идеология.

— Моралният кодекс на строителите на комунизма. — изсумтях аз.

— Тогава още не беше измислен. — много сериозно ми отговори Едгар. — Е, да допуснем, че е било нещо много близко до него. Тези хора щяха да постъпват в пълно съответствие с еталона — декларираната комунистическа етика.

— Мога да разбера защо Нощния Патрул би се заинтересувал от това. — казах аз. — Идеите на комунизма са доста симпатични... Но какъв интерес са имали Тъмните?

— Тъмните искаха да се убедят, че налагането на нежизненоспособна етика няма да доведе до нищо добро. Че жертвите на експеримента или ще се побъркат, или ще започнат да постъпват по старому, независимо от реморализацията.

Аз кимнах. Ама че експеримент! Това не са ти нацистките доктори, осакатяващи тялото! Тук под скалпелите са легнали душите...

— Възмутен ли си от поведението на Светлите? — с престорена любезнота попита Едгар.

— Не. — поклатих глава аз. — Сигурен съм, че не са желали зло на тези хора. И са се надявали, че такъв експеримент ще доведе до построяването на ново, щастливо общество.

— Да не си членувал в КПСС? — ухили се Едгар.

— Не, бях само пионерче. Добре, разбрах същността на експеримента. А защо за него е привлечена именно вешница?

— В този случай използването на отвари е далеч по-икономично от използването на магия. — поясни Едгар. — Обект на експеримента бяха хиляди хора, от най-различна възраст и социално положение. Представяш ли си какви сили би трябвало да събират маговете? А вешницата успя да направи всичко чрез отвара...

— Във водопровода ли го е изсипала?

— В хляба. Уредиха я на работа в хлебозавода. — Едгар се усмихна. — Тя предложи нова, по-икономична технология за печене на хляб — с добавки от разни билки. Дори премия получи за това.

— Ясно. А Арина какъв интерес имаше във всичко това?

Едгар изпръхтя. Ловко прескочи едно паднало дърво и ме погледна в очите:

— Какви ги говориш, Антоне? На кой не му се иска да си поиграе с толкова силна магия, а тук има разрешение от Патрулите и Инквизицията!

— Да предположим... — промърморих аз. — Значи, експеримент... А резултатът?

— Както и трябваше да се очаква. — каза Едгар и в очите му отново блесна ирония. — Едни се побъркаха, пропиха, самоубиха се. Други бяха репресирани — за излишна вярност към идеалите. Трети намериха начин да заобиколят реморализацията.

— Потвърдила се е гледната точка на Тъмните? — изумих се аз и даже спрях на място. — Но въпреки това Инквизицията смята, че вешницата е променила заклинанието, действайки по указание на Светлите?

Едгар кимна.

— Бълнуване. — казах аз и тръгнах отново. — Пълна глупост! На практика Тъмните са отстояли своята гледна точка. А вие казвате — Светлите са виновни!

— Не всички Светли. — невъзмутимо отвърна Едгар. — Само един... може би — малка група. Защо — не зная. Но Инквизицията е недоволна. Чистотата на експеримента е била нарушена, равновесието на силите е било раз клатено, започната е някаква много дългосрочна и непонятна интрига...

— Аха. — кимнах аз. — Щом е интрига, дай да стоварим всичко на Хесер.

— Не съм назовавал никакви имена! — бързо каза Едгар. — Не знам такива! И мога да напомня, че по онова време уважаемия Хесер е работил в Средна Азия, така че е смешно да му се предявяват претенции...

Той въздъхна — може би си спомни подтискащото произшествие в „Ассол“?

— Но искате да се доберете до истината? — попитах аз.

— Непременно! — твърдо каза Едгар. — Хиляди хора бяха насилиствено обърнати към светлината — това е престъпление срещи Дневния Патрул. Всички тези хора пострадаха — това е престъпление срещу Нощния Патрул. Разрешеният от Инквизицията социален експеримент беше провален — това е престъпление...

— Разбрах. — прекъснах го аз. — Какво пък, и на мен изобщо не ми харесва тази история...

— Ще ми помогнеш ли да се добера до истината? — попита Едгар. И се усмихна.

— Да. — казах аз без да се колебая. — Това е престъпление.

Едгар протегна ръка и ние затвърдихме договора с ръкостискане.

— Още дълго ли ще ходим? — попита инквизиторът.

Аз се огледах и с радост видях познатите очертания на полянката, където вчера се наблюдаваше гъбеното безумие.

Между другото, днес не бяха останали никакви гъби.

— Вече сме близо. — успокоих аз Тъмният маг. — Само стопанката да си е в къщи...

[1] Авторска грешка? В третата част на „Дневен Патрул“, когато Антон и Едгар си говорят в чешката кръчма, Жил Де Рей е споменат като Светъл Различен. Бел.прев. ↑

[2] Оригинал:

*Нет и нет, мне не до смеха,
Нет окна и дверь размыта;
Ведь пытать меня приехал
Сам Великий Инквизитор.
Инквизитор наседает.
Подбирает инструмент;
„Ты скажи мне все, что знаешь,
Полегчает и тебе“.
Он наверное хочет меня открыть
Как простой чемодан, он знает одно,
Даже в самом пустом из самых пустых
Есть двойное дно, есть двойное дно.*

Бел.прев. ↑

[3] Оригинал:

*Если б были еще силы,
Я в сказал ему: „Мой милый,
Я не знаю кто я, где я,
Что за силы правят миром;
И мои опутал ноги
Длинных улиц лабиринт“...
Инквизитор мне не верит.
Заворачивает винт.
Он наверное хочет меня открыть
Как простой чемодан, он знает одно,
Даже в самом пустом из самых пустых
Есть двойное дно, есть двойное дно.*

Бел.прев. ↑

[4] Купчина с органични отпадъци, оставена да гние, за да се използва като естествена тор. Бел.прев. ↑

[5] НКВД — Национална комисия по вътрешни работи. Бел.прев.

↑

ГЛАВА 5

Вещицата Арина вареше отвара — както се полага на работеща руска вещица в своята горска къщурка. Стоеше до руската печка с държач^[1] в ръка, в който димеше със зелен пушек чугунено котле. И мърмореше:

*Бяла жълтуга^[2] и авонимус^[3],
шепа пясък от склона.
Калуна^[4], скелет от чинка^[5].
Гной от цирей...^[6]*

Ние с Едгар влязохме и застанахме до вратата — а вещицата сякаш не ни забелязваше, стоеше с гръб към нас, потръскваше котлето и продължаваше:

*Пак жълтуга с авонимус.
Три пера орлови...^[7]*

Едгар се изкашля и продължи:

*Ацетон, кефир, паркет.
Две рогозки къси?^[8]*

Арина подскочи на място и извика:
— Олеле, майчице!
Това прозвуча без капка фалш... но неизвестно как аз ясно разбирах, че вещицата ни очакваше.

— Здравейте, Арина. — сухо каза Едгар. — Инквизиция. Моля да прекратите магията.

Арина ловко мушна котлето в печката и едва след това се обърна. Сега тя изглеждаше на около четирийсет — здрава, породиста, красива селска лелка. И най-важното — много раздразнена. Тя сложи ръце на кръста и заядливо възклика:

— Здравейте и на вас, господин Инквизитор! А на магията защо трябваше да прочите? Какво сега, пак ли да ловя чинки и да скубя пера от орлите?

— Вашите стихчета са само способ за запомняне количествата на съставките и последователността на действията. — невъзмутимо отвърна Едгар. — Отварата за лека походка вече е сварена, така че моите думи по никакъв начин не са могли да попречат. Седнете, Арина. В краката истина няма, нали така?

— В краката няма, ама и нагоре я няма. — мрачно отвърна Арина и тръгна към стола. Седна, изтри ръце във веселата престилка на маргаритки и минзухарчета. Хвърли ми кос поглед.

— Добър ден, Арина. — казах аз. — Господин Едгар ме помоли да му покажа пътя. Нали нямате нищо против?

— Ако имах, щяхте в блатото да се натресете! — с лека обида отвърна Арина. — Слушам ви, господин инквизитор Едгар. Защо сте дошли?

Едгар седна срещу Арина. Мушна ръка в сакото и извади малка кожена папка. Къде ли я беше побрал?

— Беше ви изпратена призовка, Арина. — меко каза инквизитора. — Получихте ли я?

Арина потъна в размишления. Едгар отвори папката и показа на Арина тясна ивица пожълтяла хартия.

— Трийсет и първа година! — изохка вещицата. — Олеле, каква старина... Не, не съм я получила. Вече обяснявах на господина от Нощния Патрул, че легнах да спя. ЧК mi приписваше...

— ЧК не е най-страшното в живота на Различния. — каза Едгар.
— Далеч не най-страшното... И така, получили сте призовката...

— Не съм я получавала. — бързо каза Арина.

— Не сте я получили. — поправи се Едгар. — Какво пък, да допуснем. Куриерът не се върна обратно... какво пък, всичко може да се случи с волнонаемния работник в суровите московски гори.

Арина мълчеше.

А аз стоях до вратата и наблюдавах. Беше ми интересно. Работата на Инквизитора е сходна с работата на патруния, но ситуацията имаше и своята особеност. Тъмен маг разпитваше Тъмна вещица. При това далеч по-силна от него и Едгар не можеше да не разбира това.

Но зад гърба му стоеше Инквизицията. А в такава ситуация не се налага да разчиташ на помощта на „своя“ Патрул.

— Вече ще смятаме, че сте получили повиквателната. — продължи Едгар. — Възложено ми е да проведа предварителен разговор с вас преди приемане на окончателни решения... и така...

Той извади още един лист. Погледна в него и попита:

— През март хиляда деветстотин трийсет и първа година сте работили в Първи Московски Хлебокомбинат, така ли е?

— Работих. — кимна Арина.

— С каква цел?

Арина ме погледна.

— Той е в течение. — каза Едгар. — Отговорете.

— Към мен се обърнаха ръководствата на Нощния и Дневния Патрул на Москва. — с въздишка каза Арина. — Различните искаха да проверят как ще се държат хора, които живеят в строго съответствие с комунистическите идеали. Понеже и двата Патрула искаха едно и също нещо, а Инквизицията подкрепи тяхната молба, аз се съгласих. Никога не съм обичала градовете, там винаги...

— Не се отклонявайте. — помоли Едгар.

— Изпълних заданието. — приключи изведнъж Арина. — Сварих отварата и в продължение на две седмици тя се добавяше в хляба. Край! Получих благодарности от Патрулите, напуснах хлебозавода, върнах се у дома. А тук чекистите съвсем...

— За вашите сложни отношения с държавната безопасност можете да напишете мемоари! — внезапно изръмжа Едгар. — Мен ме интересува защо сте нарушили рецептата!

Арина бавно се надигна. Очите ѝ светеха гневно, гласът ѝ загърмя, сякаш пред нас стоеше не жена, а самката на Кинг-Конг:

— Запомнете, млади човече! Арина никога не е грешала в рецептите! Никога!

Това не направи никакво впечатление на Едгар:

— Не съм казвал, че сте сгрешили. Вие съзнателно сте нарушили рецептата. И в резултат... — той направи пауза.

— Какво „в резултат“? — възмути се Арина. — Готовата отвара беше проверена! Ефектът беше точно такъв, какъвто се искаше!

— В резултат на това отварата е подействала мигновено. — каза Едгар. — Нощният Патрул никога не е бил сборище на глупаци-идеалисти. Светлите са разбирали, че всичките десет хиляди человека ще бъдат обречени, ако мигновено преминат към комунистическия морал. Отварата е трябвало да сработи постепенно, така че реморализацията да достигне пълната си сила след десет години, в есента на четирийсет и първа.

— Ами да. — разсъдливо каза Арина. — Така и беше направено.

— Отварата е сработила на практика моментално. — каза Едгар.

— Не можахме веднага да разберем какво става, но след една година броят на хората беше намалял наполовина. До четирийсет и първа година оживяха по-малко от сто человека. Онези, които успяха да преодолеят реморализацията... проявявайки морална гъвкавост.

— Ох, лоша работа. — плесна с ръце Арина. — Ой, напразно, жалко за хорицата... — Тя седна. Хвърли кос поглед към мен. Попита:

— Какво, Светли... и ти ли смяташ, че съм работила за Тъмните?

Ако лъжеше, то лъжеше много убедително. Аз свих рамене.

— Всичко беше направено какво трябва. — упорито каза Арина.

— Основните съставки бяха смесени с брашното, а знаете ли колко е трудно през онези години да се занимаваш с вредителство? За забавител на отварата се използваше обикновена захар... — Тя изведнъж плесна с ръце. Тържествуващо погледна към Едгар: — Ето каква била работата! Бяха гладни години, работничките в хлебозавода крадяха захарчица... И затова е сработило предварително.

— Интересна версия. — каза Едгар, прелиствайки книжата си.

— Аз не съм виновна за това. — твърдо заяви Арина. — Планът на операцията беше съгласуван. Ако мъдрите патрулни не са се досетили за толкова просто нещо, кой е виновен за това?

— Би било така, — каза Едгар и вдигна един лист. — само че сте първият експеримент е бил проведен сред работниците в хлебокомбината. Ето го вашият отчет, разпознавате ли го? След това те вече не са могли да крадат „захарчица“. Така че остава само един вариант — вие съзнателно сте провалили операцията.

— Нека разгледаме още една версия. — жалостиво каза Арина.
— Например...

— Например — доносът на вашата приятелка Луиза. — предложи Едгар. — За това как в дните на операцията тя случайно ви е видяла да общувате с неустановен Светъл маг около трибуните на хиподрума. За това, че дълго сте спорили, пазарели сте се, след което Светлият ви е дал някакъв пакет и вие сте кимнала, след което сте си стиснали ръцете. Луиза даже е чула фразата „Ще го направя, няма да мине и година...“. Напомням ви, че ви е било забранено да общувате с Различни по време на експеримента. Така ли беше?

— Да. — каза Арина, навеждайки глава. — Лушка жива ли е?

— Уви, не. — каза Едгар. — Но показанията ѝ са протоколирани...

— Жалко... — измърмори Арина. Не уточни за какво точно се отнасяше това „жалко“. Но не беше трудно да се досетя, че на Луиза ѝ е провървяло.

— Можете ли да обясните с кой Светъл сте общували, какво сте обещали да направите и какво сте получили от него?

Арина вдигна глава и тъжно ми се усмихна. Каза:

— Колко лошо... Винаги ме хващат... заради дреболии. Като с чайника...

— Арина, принуден съм да ви задържа за по-нататъшен разпит.
— каза Едгар. — В името на Инквизицията...

— Опитай, второрангов... — насмешливо каза Арина.

И изчезна.

— Тя влезе в Сумрака! — извиках аз, отлепяйки се от стената и търсейки сянката си с поглед. Но Едгар все пак се забави за секунда: проверяваше дали вещицата не ни е заблудила.

Появихме се на първия слой почти едновременно. Погледнах към Едгар с леко опасение — в какво ще го превърне сумрачния свят?

Не, нищо. Почти не се промени. Само косата му оредя.

— По-надолу! — маxнах енергично с ръка.

Едгар наведе глава, вдигна длан към лицето си и дланта сякаш го всмука в себе си.

Ефектно. Инквизиторски трикове.

На втория слой, където къщичката се превърна в дървена барака, се спряхме и се спогледахме. Арина, разбира се, я нямаше.

— Слязла е на третия слой... — прошепна Едгар. Косата му беше изчезнала напълно, черепът му се беше източил като паче яйце. А иначе — нищо, почти човешко лице.

— Ще можеш ли? — попита аз.

— Успях един път. — честно отвърна Едгар.

От дишането ни се вдигаше пара. Уж не беше много хладно...

— И аз успях един път. — признах си аз.

Ние се колебаехме като самоуверени плувци, внезапно съобразили, че реката пред тях е твърде бурна и студена. И никой не се решаваше да направи първата крачка.

— Антоне... ще ми помогнеш ли? — попита най-накрая Едгар.

Аз кимнах. Иначе защо се хвърлих в Сумрака?

— Да тръгваме... — съсредоточено гледайки в краката си, каза инквизитора.

И след няколко мига ние пристъпихме на третия слой — онзи, в който само магове от първо ниво си струва да се завират.

Вещицата я нямаше.

— Ама че... майсторка... — прошепна Едгар, оглеждайки се. Домът-колиба наистина впечатляваше. — Антоне... тя сама го е строила... много отдавна е тук.

Бавно — пространството около мен се съпротивляваше на резките движения — аз се приближих до „стената“. Разтворих клоните и надзърнах.

Това изобщо не приличаше на човешкия свят.

В небето плаваха блъскави облаци — сякаш някой беше потопил стоманени стружки в глицерин. Вместо слънце, някъде високо плуваше пурпурен огнен облак — единственото цветно петно в сивата мъгла. А наоколо, до самият хоризонт, се простираха изкривените ниски дървета, от които вещицата беше построила дома си. Впрочем, дали това бяха дървета? Никакви листа, само причудливо преплетени клонки...

— Антоне, тя е слязла по-надълбоко. Антоне, тя е извън категориите. — каза зад гърба ми Едгар. Аз се обърнах и погледнах към мага. Кожата — тъмносива, плешив издължен череп, хълтнали очи... Впрочем, очите бяха човешки. — Как изглеждам? — Едгар се озъби в усмивка. Напразно, зъбите му бяха конични, остри, като на акула.

— Не много... — признах аз. — Сигурно и аз не съм по-добре?

— Това е само привидност. — небрежно отвърна Едгар. — Държиш ли се?

Аз се държах. Второто потапяне в дълбините на Сумрака ми се отдаваше по-леко.

— Трябва да отидем на четвъртия слой. — каза Едгар. В очите му, макар и човешки, гореше огъня на фанатизма.

— Ти извън категориите ли си? — отвърнах с въпрос аз. — Едгар, та на мен ще ми е трудно дори да се върна!

— Ние можем да обединим силите си, патрулен!

— Как? — аз даже се обърках. И при Тъмните, и при Светлите има понятие „Кръг на Силата“. Но това е опасно нещо и изисква поне три-четири Различни... освен това — как да обединиш Светлата и Тъмната Сила?

— Това е мой проблем. — енергично поклати глава Едгар. — Антоне, тя ще избяга! Ще избяга на четвърто ниво! Довери ми се!

— На Тъмния?

— На Инквизитора! — изръмжа магът. — Аз съм инквизитор, загряваш ли? Антоне, довери ми се, заповя... — Едгар замълча и вече с друг тон добави: — Моля те!

Не зная кое точно ми въздейства повече. Ловната тръпка? Желанието все пак да хвана вещицата, която е погубила хиляди хора? Молбата на инквизитора?

А може би просто желанието да видя четвъртия слой? Най-тайните дълбини на Сумрака, където дори Хесер не ходи често и където Светлана никога не е била?

— Какво трябва да направя? — попитах аз.

Лицето на Едгар се озари от усмивка. Той протегна ръка — пръстите му завършваха с тъпи закривени нокти — и каза:

— В името на Договора, равновесието, което пазя... призовавам Светлината и Тъмнината... моля за Сила... от името на Тъмнината!

Под неговият настойчив поглед аз също протегнах ръка и казах:

— От името на Светлината...

Това донякъде приличаше на сключване на договор между Тъмни и Светли. Но само отчасти. В моята ръка не запламтя бяло пламъче, на дланта на Едгар не се появи топка тъмнина. Всичко се случи отвън — сивият, размит свят около нас изведнъж придоби

рязкост. Не, не се появиха цветове, ние все още бяхме в Сумрака. Появиха се сенки. Като на екрана на телевизор, на който му намаляват докрай цветността и усилват яркостта и контраста.

— Правото ни е признато... — прошепна Едгар, оглеждайки се. Лицето му беше истински щастливо. — Правото ни е признато, Антоне!

— А ако не го бяха признали? — напрегнах се аз.

Едгар се намръщи. Каза:

— Всичко се случва... Но нали го признаха? Да тръгваме!

В този нов, „контрастен“ Сумрак придвижването беше далеч по-лесно. Аз вдигнах своята сянка, сякаш бях в обикновения свят.

И се озовах там, където е позволено само за магове извън категориите.

Дърветата — ако това наистина бяха дървета — изчезнаха. Целият свят наоколо стана равен, плосък, като средновековната палачинка Земя, лежаща на три кита. Никакъв релеф — безкрайна пясъчна равнина... Аз се наведох и загребах шепа пясък. Той беше сив, както всичко останало в Сумрака. Но в тази сивост се виждаха зараждащи се цветове — цветни искрици, златни песъчинки...

— Избяга... — каза Едгар до ухото ми. Протегна ръка, станала неочаквано дълга и тънка.

Погледнах нататък. И видях — в далечината, само в равнина можеш да видиш толкова далеч, — стремителен сив силует. Вещицата бягаше с огромни скокове, издигайки се във въздуха, прелитайки над земята около десет метра, разперила ръце и смешно махаща с крака — като щастливо дете, бягащо с подскоци по пролетната полянка...

— Изпила е отварата си? — досетих се аз.

Не виждах никаква друга причина за подобни скокове.

— Да. Не напразно я е варила. — каза Едгар. Замахна — и метна нещо след Арина.

Редичка от малки огнени топки се понесе след вещицата. Групов файербол, обикновено бойно заклинание на Патрулите, но в някакъв особен, инквизиторски вариант.

Няколко заряда се пръснаха още преди да достигнат до вещицата. Един рязко ускори и все пак я настигна, кльвна я по гърба и се взриви, обгръщайки вещицата с огън. Но пламъка стихна мигновено, а вещицата, без да се обръща, хвърли нещо зад гърба си —

и там се разля локва от светеща оловна течност. Прелетелите над локвата останали заряди губеха скорост, височина, потъваха в течността — и изчезваха.

— Вещерски фокуси... — с отвращение каза Едгар. — Антоне!

— А? Какво? — без да откъсвам поглед от изчезващата в далечината Арина, попитах аз.

— Трябва да се връщаме. Силата ни беше дадена само за залавянето на вещицата, но ловът свърши. Няма да успеем да я догоним.

Аз погледнах нагоре. Пурпурният облак, който светеше на предишния слой на Сумрака, го нямаше. Цялото небе равномерно сияеше в розово-бяло.

Колко странно. Тук се появяват цветове...

— Едгар, има ли и други нива? — попитах аз.

— Винаги има други. — Едгар явно започна да се притеснява. —

Да тръгваме, Антоне! Да тръгваме, иначе ще заседнем тук!

Светът наоколо наистина започва да губи контраст, да се покрива със сив дим. Но цветовете си останаха — шареният пясък и розовото небе...

Веднага след Едгар, вече усещайки хладното пощипване на Сумрака по кожата си, аз се върнах на третия слой. Сякаш чакайки този момент, светът окончателно се обезцвети и посивя, запълни се с хладен ревящ вятър. Хванати за ръце — не заради обмена на Сила, това е почти невъзможно, а за да се задържим на крака, ние няколко пъти се опитвахме да се върнем на втория слой. Наоколо с едва чут пукот се чупеха „дърветата“, колибата на вещицата се люлееше, а ние все търсехме и търсехме сенките си. Дори не помня мигът, когато Сумрака се разтвори пред мен и ме пусна на втория слой — почти привичен, съвсем не плашещ...

...Ние седяхме на чистия, полиран под и дишахме тежко. Сега ни беше еднакво зле, както на Тъмния инквизитор, така и на Светлия патрулен.

— На. — Едгар неловко пъхна ръка в джоба на сакото и извади оттам шоколад „Гвардейски“. — Яж...

— А ти? — късайки обвивката, попитах аз.

— Имам още... — Едгар дълго рови в джобовете си, но накрая намери още един шоколад. Този път „Вдъхновение“. Започна да

разопакова една след друга шоколадовите пръчици. Известно време ние лакомо ядяхме. Сумракът източва силите — и става дума не само за магическата Сила, но и за баналното ниво на глюкоза в кръвта. Това е малкото, което успяха да разберат за Сумрака с методите на съвременната наука. Всичко друго си остава загадка.

— Едгар, колко слоя има Сумрака? — попитах аз.

Едгар сдъвка поредното шоколадче и отвърна:

— Знам за пет. На четвъртия бях за първи път.

— А какво има там, на петия?

— Само знам че съществува, патрулен. Нищо повече. И за четвъртия не знаех нищо.

— Там се появи цвят. — казах аз. — Той... той е напълно различен. Нали?

— Ъхъ. — измърмори Едгар. — Различен. Не е за нашите умове, Антоне. И не ни е по силите. Гордей се, че си бил на четвъртия слой, там дори не всички магове от първо ниво са ходили.

— А вие, значи, можете?

— По служебна необходимост. — потвърди Едгар. — В Инквизицията не отиват най-силните. Трябва да можем нещо да противопоставим нещо срещу побъркан маг извън категориите, нали?

— Ако се побъркат Хесер или Завулон — нищо не можете да им противопоставите. — казах аз. — Даже с вещицата нищо не стана...

Едгар помисли и се съгласи, че московското бюро на Инквизицията е слабовато срещу Хесер или Завулон. Но само в случай, че и двамата едновременно нарушат Договора. А иначе... Хесер ще се радва да помогне за неутрализацията на Завулон, Завулон — за неутрализацията на Хесер. На това се крепи Инквизицията.

— Какво ще правим с вещицата? — попитах аз.

— Ще я търсим. — деловито отговори Едгар. — Вече се свързах със своите, ще отцепят района. Мога ли да разчитам на теб в бъдеще?

Аз помислих малко.

— Не, Едгар. Арина е Тъмна. И наистина нещо е направила... преди седемдесет и няколко години. Но ако са я използвали Светлите...

— То ти ще останеш на страната на своите. — с отвращение каза Едгар. — Антоне, нима не разбиращ? Няма нито Светлина, нито Тъмнина в чистия им вид. Вашите два Патрула са все едно

демократите и републиканците в Америка. Караници, спорове, а вечер — съвместни коктейл-партита.

— Още не е вечер.

— Винаги е вечер. — мрачно каза Едгар. — Повярвай ми, аз бях законопослушен Тъмен. Докато не ме притиснаха... докато не отидох в Инквизицията. И знаеш ли какво мисля сега?

— Кажи.

— Силата на нощта, силата на деня — еднакво са гадни. Аз вече не виждам разлика между Завулон и Хесер. Виж, ти си ми симпатичен... по човешки. Ако дойдеш в Инквизицията, ще се радвам да работя заедно с теб.

Аз се усмихнах:

— Вербуваш ли ме?

— Да. Всеки патрулен може да отиде в Инквизицията. Никой няма право да те задържа. Даже да те разубеждават нямат право!

— Благодаря, но няма нужда да ме разубеждават. Не смятам да отивам в Инквизицията.

Едгар с пъшкане се надигна от пода. Изтупа си костюма, макар че по него нямаше нито прашинка, нито гънчица.

— Костюмчето май е омагьосано. — казах аз.

— Просто умея да го нося. И тъканта е хубава. — Едгар се приближи до библиотеката, извади някаква книга, прелисти я. Втора, трета... Завистливо каза: — Каква библиотека! Тясноспециализирана, но...

— Аз си мислих, че и „Фуаран“ е тук. — признах аз.

Едгар само се засмя.

— А с колибата какво ще правим? — попитах аз.

— Ето виждаш ли — ти продължаваш да мислиш като мой съюзник! — моментално отбеляза Едгар. — Ще наслагам защитни и охранителни заклинания, какво друго... След два-три часа тук ще дойдат експертите. Ще прегледат всичко основно. Ще тръгваме ли?

— А ти не искаш ли да поровиш малко? — попитах аз.

Едгар внимателно се огледа и каза, че не иска. Че в къщата може да има множество неприятни сюрпризи, оставени от хитрата вещица. И да се ровиш из инвентара на вещица извън категориите е много вредно за здравето... нека с това се занимават онези, на които това им е работата.

Аз почаках, докато Едгар окачи няколко защитни заклинания около къщурката — нямаше нужда от помощ. И тръгнахме към селото.

Обратният път ни се стори далеч по-дълъг. Сякаш беше изчезнало някакво неуловимо вълшебство, помагащо ни да намерим дома на вещицата. Затова пък Едгар стана далеч по-словоохотлив — може би моята помощ го е предразположила към откровеност?

Той разказваше за своето обучение — как са го учили да използва не само Тъмната сила, но и Светлата. За другите курсанти в инквизицията — сред тях имало две украински Светли вълшебници, унгарски върколак, холандски маг и още много и всякакви Различни. За това, че слуховете за препълнените с магически артефакти складове на Инквизицията са силно преувеличени — артефактите са много, но по-голямата част отдавна вече са загубили магическата си сила и не стават за нищо. За някакви вечеринки и коктейли, които курсантите организирали в свободното си време...

Всичко това беше много забавно, но аз прекрасно разбирах накъде клони Едгар. Така че с преувеличен ентузиазъм започнах да си припомням годините на своето обучение, различни забавни случаи от историята на Нощния Патрул, прословутите истории на Семьон...

Едгар въздъхна и „затвори“ темата. Вече бяхме наблизили селцето — и Едгар спря на края на гората.

— Ще почакам нашите. — каза той. — Всеки момент ще са тук. Даже Витезслав отложи заминаването си и обеща да се отбие тук.

Изобщо не смятах да каня инквизитора в къщата си. Още повече в компанията на Висш вампир. Кимнах, но полюбопитствах:

— Твоята прогноза, какво ще стане сега?

— Вдигнах навреме тревога, така че вещицата няма да напусне района. — сдържано каза Едгар. — Сега ще тръгнат следотърсачите, ще проверим навсякъде, ще арестуваме Арина. Ще я съдим. Ако се наложи, ще те извикаме като свидетел.

Не споделях изцяло оптимизма на Едгар, но кимнах. Той по-добре от мен знае на какво е способна инквизицията.

— А вълците-върколаци?

— Това е прерогатив на Нощния Патрул, нали? — отвърна с въпрос Едгар. — Ако се натъкнем на тях — ще ви уведомим, но специално заради тях няма да претърсваме гората. А и защо реши, че още са тук? Обикновени градски гастролъри, отишли на село да

половуват. Трябва по- внимателно да контролирате подопечните си, Антоне.

— Не знам защо, но ми се струва, че все още са тук. — измърморих аз. Наистина така ми се струваше, макар че не можех да обясня увереността си. — В селото всичко е чисто... а върколаците рядко остават във вълче тяло повече от денонощие.

— Провери съседните села. — посъветва ме Едгар. — Или поне това, в което вещицата е ходела да пазарува. Дори и да е напразно. След неуспешен лов те незабавно подвиват опашка се крият... знам им навиците.

Аз кимнах — съветът, при цялата му простота, беше добър. Трябващо веднага да обиколя околността, а не да търся вещицата. Детектив... от „Фуаран“ се заинтересувал... трябва да се отделя повече внимание на обикновената, скучна работа. Профилактика на престъпленията — както съвсем правилно я наричаха в съветско време.

— Успех, Едгар. — казах аз.

— И на теб, Антоне. — Едгар помисли и добави: — Да, още нещо. Получи се любопитна ситуация, а в случая с вещицата са замесени и двата Патрула. Ти, както изглежда, представяш интересите на Нощния Патрул. Но си мисля, че Завулон също ще изпрати някой... до разрешаване на проблема.

Аз въздъхнах. Ставаше все по-тежко.

— Даже се досещам кого ще изпрати. — казах аз. — На Завулон му доставя удоволствие да ми причинява дребни неприятности.

— Ти по-добре се радвай, че не се е заел с по-големи неприятности. — навъсено каза Едгар. — А дребните — търпи. Никой не може да измени човешката същност, твой приятел е Тъмен — и ще е Тъмен до смъртта си.

— Костя вече е мъртъв. И не е човек, а вампир. Различен.

— Каква е разликата? — мрачно каза Едгар. Пъхна ръце в джобовете на скъпите панталони, които толкова добре умееше да носи и се намръщи, гледайки към спускащото се зад хоризонта червено слънце. — Всичко е единно в този свят, патрулен...

Не, със сигурност работата в Инквизицията влияе по странен начин на Различните! Придава им някакъв нихилистичен възглед към живота...

— Успех. — повторих аз и започнах да се спускам по хълма. А Едгар, безжалостно мачкайки костюма си, легна на тревата и се втренчи в небето.

[1] В оригинала — „ухват“ — нещо като двузъба вила с огънати зъби, с чиято помош се вадят горещи съдове от печката. Бел.прев. ↑

[2] Жълтуга (Genista) — градинско растение. Не съществува в бяла разцветка; доколкото разбрах, това е обичаен елемент на магическите смеси в руския фолклор. Бел.прев. ↑

[3] Авонимус (Euonymus) — вечнозелено стайно растение. Бел.прев. ↑

[4] Калуна (Calluna) — вечнозелено храстче с дребни листа и лилаво-розови цветове. Бел.прев. ↑

[5] Чинка — пойна птичка. Бел.прев. ↑

[6] Оригинал:

Белый дрок и бересклет.

Горсть песка с обрыва.

Береск, зяблика скелет.

Гной из-под нарява...

Бел.прев. ↑

[7] Оригинал:

Снова дрок и бересклет.

Три пера орлиных...

Бел.прев. ↑

[8] Оригинал:

Ацетон, кефир, паркет.

Две розги недлинных?

Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

По пътя към вкъщи срещнах Ксюша и Ромка — децата деловито крачеха по прашната улица, хванати за ръце. Аз им помахах и Ксюша незабавно извика:

— А вашата Надечка отиде на разходка край реката с бабата!

Аз се ухилих. Все пак Людмила Ивановна не чува често по свой адрес „баба“ — и като всяка московска петдесет годишна жена мрази това обръщение.

— Добре, нека се разхождат. — казах аз.

— А намерихте ли вълците? — извика Ромка.

— Не, избягали са твоите вълци. — отвърнах аз.

Може би с психотерапевтична цел трябваше да кажа, че съм хванал вълците и съм ги предал в зоопарка? Впрочем, в децата като че ли не беше останал някакъв страх след срещата с върколаците. Арина добре се беше потрудила.

Поздравявайки се с малобройните жители, аз стигнах до вкъщи. Светлана беше окупирала моят хамак — с бутилка бира и книгата „Фуаран — измислица или истина“, отворена вече на последните страници.

— Интересно ли е? — попитах аз.

— Аха. — кимна Светлана. Тя пиеше бирата съвсем просташки, от бутилката. — По-весело от „Татко и морето“ на Туве Янсон. Сега разбрах защо преди не са отпечатвали всички приказки за мумитролите. Последните изобщо не са детски. Туве Янсон сигурно е имала депресия, когато ги е писала.

— Писателя също има право на депресия. — казах аз.

— Ако пише детски книги — няма право! — сурово отвърна Светлана. — Детските книги трябва да бъдат добри. Иначе — това е като тракторист, който изорава накриво полето и казва: „ами имах депресия, по-интересно ми беше да карам на зигзаг“. Или доктор, който предписва на болния разхлабително и сънотворно и обяснява: „имах лошо настроение и реших да се поразвлека малко“.

Протягайки се към масичката, тя остави фалшивият „Фуаран“.

— Ама че си строга, майко. — поклатих глава аз.

— Майка съм, затова съм строга. — отвърна в тон Светлана. Засмя се: — Шегувам се. Все едно, книжките са чудесни. Само че последните са много тъжни.

— Надечка и майка ти са отишли на разходка край реката. — казах аз.

— Срецна ли ги?

— Не, Оксана ми каза. Така и така, вашата Надечка и бабата отидоха на разходка...

Светлана прихна. И веднага направи застрашителна физиономия:

— Не казвай на майка ми! Ще се разстрои.

— Аз какво, да не съм камикадзе?

— По-добре разкажи как завърши походът ви?

— Вещицата избяга. — казах аз. — Гонихме я до четвъртия слой на Сумрака, но все пак избяга...

— До четвъртия? — очите на Светлана блеснаха. — Сериозно ли говориш?

Аз седнах до нея — хамакът негодуващо се залюля, дърветата изскърцаха, но издържаха. И накратко разказах нашите приключения.

— А пък аз не съм била на четвъртия слой. — замислено каза Светлана. — Интересно как... Появяват ли се цветове?

— На мен дори ми стори, че има някакви миризми.

Светлана разсечно кимна:

— Да, има такива слухове... Интересно.

Помълчах няколко секунди. А после казах:

— Светлана, трябва да се върнеш в Патрула.

За разлика от друг път Светлана замълча.

Ободрен, аз продължих:

— Не бива да се живее с половин сила. Рано или късно ти...

— Да не говорим за това, Антоне. Не искам да ставам Велика Вълшебница. — Светлана се усмихна. — Малка битова магия — това е всичко, което ми е нужно.

Тропна портата — Людмила Ивановна се връщаше. Аз я погледнах за момент, отклоних поглед — и отново се втренчих, без да разбирам нищо.

Тъща ми сияеше. Човек можеше да си помисли, че успешно е нахокала някаква невъзпитана продавачка, намерила е сто рубли на

улицата и се е здрависала с любимия си Якубович.

Тя дори ходеше различно — леко, изправила рамене, вдигнала високо брадичка. И се усмихваше благосклонно. И тихо пееше:

— Ние сме родени, за да направим от приказката истина...

Аз дори разтръсках глава. Тъщата мило ни се усмихна, помаха ни с ръка — и тръгна към къщата.

— Мамо! — извика я Светлана, скачайки на крака. — Мамо!

Тъщата ми спря и я погледна — все още с блажена усмивка на лицето.

— Добре ли си, мамо? — попита Светлана.

— Много добре. — ласкателно отвърна Людмила Ивановна.

— Мамо, къде е Надечка? — леко повишавайки глас, произнесе Светлана.

— Отиде на разходка с приятелка. — невъзмутимо отвърна тъщата.

Аз трепнах. Светлана възклика:

— Какви ги говориш, мамо? Вече е вечер... децата сами да се разхождат... с каква приятелка?

— С моя приятелка. — без да престава да се усмихва, обясни тъщата. — Не се бой. Да не съм глупачка, че да пускам малката самичка...

— Каква твоя приятелка? — извика Светлана. — Мамо! Какво ти е? С кой е Надя?

Усмивката бавно изчезваше от лицето на тъщата, отстъпвайки място на неувереността.

— С тази... тази... — тя се намръщи. — С Арина. Моя приятелка... Арина... приятелка?

Не успях да видя какво точно направи Светлана — само по кожата ми пробяга тръпка от разсечения Сумрак. Светлана леко се наведе към майка си, а тя застине с отворена уста, поемайки въздух на малки глътки.

Да четеш мислите на хората е доста трудно, далеч по-лесно е да ги накараш да говорят. Но от близките роднини можеш да сваляш информация точно така, както правим за по-бързо между нас.

Впрочем, аз нямах нужда от тази информация. И така разбрах всичко.

И изведнъж ми стана не страшно, а пусто. Сякаш целия свят наоколо се вледени и спря.

— Върви да спиш! — извика Светлана на майка си. Людмила Ивановна се обърна и с походка на зомби се отправи към къщата.

Светлана ме погледна. Лицето ѝ беше спокойно — и това много ми пречеше да се съсредоточа. Все пак мъжът се чувства далеч по-силен, когато жена му е изплашена.

— Приближила се. Омаяла ги. Взела е Надечка за ръка. Отишла с нея в гората. — изтърси на един дъх Светлана. — А тя... цял час се разхождала, глупачка безмозъчна!

В този момент разбрах, че Светлана е на прага на истерията. И успях да се съсредоточа.

— Но какво може да направи тя срещу вещицата? — аз хванах Светлана за раменете и я разтърсих. — Майка ти е само човек!

В очите на Светлана блеснаха сълзи — и веднага изчезнаха. Тя меко ме отблъсна и каза:

— Отдръпни се, Антоне, ще те закача... и така едва стоиш на крака...

Не възразих нищо. След приключението ни с Едгар, от мен не ставаше помощник. И Сила почти не ми остана, няма какво да споделя със Светлана.

Отдръпнах се на няколко крачки, прегърнах ствала на грохналата ябълка, доживяваща последните си години. Затворих очи.

Светът около мен трепна.

И аз почувствах, как Сумракът се размърда. Светлана не започна да събира сили от околните, както бих направил аз. На нея ѝ стигаше нейната собствена — упорито отричана, неизползвана... и натрупваща се. Казват, че след раждане жените-Различни изпитват колосален прилив на Сила, а тогава не забелязах никакви изменения в Светлана. Всичко някъде изчезваше, криеше се, натрупваше се... както се оказа — за черни дни.

Светът се обезцвети. Аз разбрах, че пропадам в Сумрака, на първо ниво: напрежението на магията беше толкова голямо, че всичко, в което имаше поне малко магия, не се удържаше в човешката реалност. Книгата „Фуаран — измислица или истина“ пропадна през стола и тежко тупна на земята. Някъде в далечината, през три къщи, на

покрива, проблеснаха и мигновено изгоряха кълбета от синия мъх, живеещият в Сумрака емоционален паразит.

Бяло сияние обгърна Светлана. Тя бързо движеше ръце, сякаш тъчеше невидима плетка. След миг плетката стана видима — тънки като паяжина нишки се откъсваха от ръцете ѝ и излитаха, гонени от несъществуващия вятър. Около Светлана забушува буря — и стихна, когато хиляди светещи нишки се разлетяха във всички посоки.

— Какво? — извиках аз. — Светле!

Познавах заклинанието, което току-що беше направила. Дори можех сам да разгъна „снежната паяжина“ — може би не толкова ефективно и бързо, но...

Светлана не отговаряше. Тя вдигна ръце към небето, сякаш се молеше. Но ние не вярваме нито в богове, нито в Бог. Ние самите сме собствените си богове и собствените си демони.

От длани на Светлана се откъсна и величествено полетя в небето шарена топка, сапунен мехур-гигант. Мехурът се разширяваше и бавно се въртеше около оста си. Тъмночервеното петно върху прозрачната му цветна обвивка ме караше да си спомням за планетата Юпитер. Когато при един от оборотите си червеното петно се оказа срещу мен, аз усетих студено докосване, сякаш повя леден вятър.

Светлана беше създала „окото на мага“. Пак — първо ниво... но да го направиш веднага след „снежната паяжина“!

С третото заклинание, толкова неуловимо бързо, че съобразих — тя отдавна го е пазила полуготово, точно за такива случаи, Светлана пусна от длани си ято призрачни матово бели птици. Можеше да се каже, че са гъльби, само че клюновете им бяха твърде големи и остри, хищни.

За такова заклинание дори не бях чувал.

Светлана отпусна ръце. И Сумракът се успокои. Плъзна се обратно към нас, докосна кожата с предгазлив и хищен хлад.

Аз излязох в обикновения свят.

След мен — и Светлана.

Тук нищо не се бе променило. Падналата на земята книга още не бе успяла да се затвори. Само из цялото село виеха, лаеха и ръмжаха кучета.

— Светле, какво? — хвърляйки се към нея, попитах аз.

Тя се обърна към мен — очите ѝ бяха премрежени. Нейните невидими магически посланици още не се бяха развеяли и сега, развъпълъщавайки се на десетки и стотици километри от нас, изпращаха своите последни доклади.

Аз знаех какви.

— Празно... — прошепна Светлана. — Навсякъде е празно. Нито Надечка... нито вещицата...

Очите ѝ отново оживяха. Това означаваше, че магическата паяжина е изгоряла, белите птици са паднали на земята и са се стопили, многоцветното кълбо се е спукало в небето.

— Навсякъде е празно. — повтори Светлана. — Антоне... трябва да се успокоим.

— Тя не е успяла да избяга надалеч. — казах аз. — И на Надечка нищо лошо не е направила, повярвай ми!

— Заложник? — попита Светлана. На лицето ѝ се появиха надежда.

— Районът е обкръжен от Инквизицията. Те имат свои методи, дори Арина не може да мине през загражденията.

— Така... — прошепна Светлана. — Ясно.

— За да избяга, ще има нужда от помощ. — дали убеждавайки Светлана, дали себе си, казах аз. — Но няма кой да ѝ помогне доброволно. Затова е решила да ни шантажира.

— Можем ли да изпълним исканията ѝ? — веднага хвана бика за рогата Светлана.

Без да уточнява дали ще ги изпълним... А и къде ще ходим? Всичко ще изпълним... ако можем.

— Трябва да чакаме исканията ѝ.

Светлана кимна:

— Да... да чакаме. Какво по-точно, обаждане ли?

И веднага изпъна ръка, погледна към прозореца на спалнята.

След миг, разбивайки стъклото, от спалнята излетя подарения от Арина гребен. Светлана го взе в ръце — гнусливо, сякаш беше някакво отвратително насекомо. Няколко секунди гледа гребена, а после, намръщвайки се, го прекара през косата си.

Разнесе се тих, добродушен смях. И някъде в главата ми гласът на Арина произнесе:

— Е, здравей, мила. Ето че се запознахме. Свърши ли ти работа подаръчето?

— Запомни, стара твар... — държейки пред себе си гребена, започна Светлана.

— Знам, знам, скъпа. Всичко знам и помня. Ако само косъм падне от главата на Надечка — ти на края на света ще ме намериш, от петия слой ще ме измъкнеш, жила по жила ще ми изскубнеш, на парчета ще ме накълцаш и свинете ще нахраниш. Знам всичко, което искаш да кажеш. И ти вярвам — така и ще направиш.

Гласът на Арина беше сериозен. Тя не се подиграваше, а напълно сериозно обясняваше как, по нейно мнение, трябва да постъпим с нея. И Светлана мълчеше, без да изпуска гребена от ръката си. Едва когато вещицата мълкна, тя каза:

— Добре. Тогава няма да губим време. Искам да поговоря с Надечка.

— Наде, кажи на мама „привет“. — помоли Арина.

Ние чухме съвсем весело гласче:

— Привет!

— Наде, с теб всичко наред ли е? — напрегнато попита Светлана.

— Аха... — каза Надя. И веднага заговори Арина:

— Вълшебнице, няма да причиня зло на твоята дъщеря. Ако не вършиш глупости. От вас искам много малко — изведете ме извън кордона и ще си получите обратно дъщеричката.

— Арина, — хващайки Светлана за ръката, казах аз. — Районът е отцепен от Инквизицията. Разбиращ ли това?

— Иначе нямаше да искам помощ. — сухо отвърна Арина. — Мисли, чароплете! Във всяка ограда ще се намери гнила дъска, във всяка мрежа — дупка. Изведи ме и ще ти върна дъщерята.

— А ако не успея?

— Тогава ще ми е все едно. — отрони Арина. — Ще си пробивам път с бой. А момиченцето ви, не ми се сърдете, ще убия.

— Защо? — много спокойно попитах аз. — Каква полза ще имаш?

— Как така каква? — учуди се Арина. — Ако успея да мина, следващия път на всички ще е ясно, че не се шегувам. И още...

познавам един, който обича с чужди ръце да върши мръсната работа. Добре ще ми заплати за смъртта на дъщеря ви.

— Ще опитаме. — каза Светлана, стискайки здраво ръката ми. — Чуваш ли, вещице? Не пипай детето, ние ще те измъкнем!

— Ето че се разбрахме. — сякаш се зарадва Арина. — Тогава мислете как да изляза от кордона. Имате три часа. Ако измислиш по-рано, чаровнице, вземи пак гребена и се среши.

— Само не пипай Надечка! — извика Светлана с трепет в гласа.

И веднага направи лек пас с лявата ръка. Гребена се покри с ледена кора. Светлана го хвърли на масата и промърмори:

— Стара мръсница... Антоне?

Цяла секунда се гледахме един друг. Сякаш си прехвърляхме инициативата. Заговорих аз:

— Светле, рискът е много голям. В открит бой тя няма да се справи с нас. Затова, да върне Надя означава да се подстави...

— Ще ѝ намерим коридор, изход... — прошепна жена ми. — Нека излезе извън отцеплението и да остави Надечка. Веднага ще я намеря. Ако ще и в друг град да отиде и там да остави Надечка! Ще отворя проход... знам как. Ще успея! След минутка ще съм там!

— Правилно. — кимнах аз. — След минута. А после? Вещицата няма да успее да избяга надалеч. А веднага след като Надя е при нас, ще поискаш да намериш Арина и да я развърпътиш.

Светлана кимна:

— Да я разкъсам, не да я развърпътя. За вещицата единствения изход е да използва нашата помощ, но все пак ще убие Надя. Антоне, тогава какво да правим? Да извикаме Хесер?

— Ами ако тя почувства? — отвърнах с въпрос аз.

— Да позвъним? — предположи Светлана.

Аз помислих. Кимнах. Все пак Арина беше доста изостанала от живота. Ще се досети ли, че можем да се свържем с Хесер не по магически път, а по обикновен клетъчен телефон?

Телефонът на Светлана беше останал вкъщи. Тя го измъкна оттам със същия небрежен пас, както и гребена. Още веднъж ме погледна — аз кимнах.

Време е да се моли за помощ. Време е да се изисква помощ. Цялата мощ на московския Нощен Патрул. В края на краишата Хесер има за Надечка свои, неизвестни на нас планове...

— Почакайте! — извика някой откъм оградата.

Ние се обърнахме, сигурно излишно рязко изпъвайки ръце в бойна стойка. Светът за нас вече не беше обикновен, човешки. Сега живеехме в света на Различните, опасен свят, където всичко се решава от силата на заклинанията и скоростта на реакцията.

Но не се наложи да се сражаваме.

До оградата стоеше млад човек, а край него — три деца, две момчета и момиче. И мъжът, и децата бяха облечени в нещо сивозелено, полувоенно, напомнящо униформата на разгромена армия. Мъжът беше на около двайсет и пет, децата — на около десет. Не беше възможно да им е баща, дори брат — чертите на лицата им бяха твърде различни.

Само едно беше общо — тъмната аура. Дива, косматая, изобщо не съответстваща на симпатичните лица и изрядните къси прически.

— Ето че и нашите върколаци се появиха. — промърморих аз. Мъжът леко наклони глава, признавайки правотата ми.

Какъв съм глупак!

Търсих възрастен с три деца, а не си направих труда да проверя в лагера!

— Дошли сте да се предадете ли? — студено се поинтересува Светлана. — Не сега!

Колкото и слаби Различни да бяха, със сигурност бяхаоловили скорошния вихър на Силата. И онази лъхаша от Светлана мощ, която не оставяше никакви шансове на върколаци, вампири и други магически дребосъци. В момента Светлана можеше да ги закопае до шия в земята само с едно мащване на ръка.

— Почакайте! — бързо каза мъжът. — Изслушайте ни! Казвам се Игор. Аз... Аз съм регистриран Тъмен Различен, шесто ниво.

— Град? — късо попита Светлана.

— Сергиев Посад.

— Децата? — продължаваше разпита тя.

— Петя от Звениград, Антон от Москва, Галя от Коломни...

— Регистрирани? — уточни Светлана. Явно ѝ се искаше да чуе „не“ — след което съдбата на Игор щеше да бъде решена.

Децата мълчаливо разтвориха ризите си. Момичето се поколеба, но също разкопча горното копче. Всички имаха печати.

— Това няма да ти помогне много. — промърмори Светлана. — Вървете в плевната, там ще чакате оперативната група. Ще обясниш пред съда, защо си извел палетата да ловуват хора.

Но Игор пак заклати глава. На лицето му се отрази искрено вълнение, при това не за него самия, ето кое беше удивителното!

— Почакайте! Моля ви! Това е важно! Нали имате дъщеря? Момиче-Различна, Светла, на две-три години?

— Ние видяхме къде я отведоха. — тихо каза моят малък адаш.

Аз побутнах Светлана настани. Излязох напред. Попитах:

— Какво искате?

Ние знаехме какви искат върколациите. И върколациите знаеха, че ние разбираме всичко. Най-печалното беше, че на тях им беше ясно, че ще се съгласим на размяна.

Но винаги има детайли, които си струва да се обсъдят.

— Обвинение в дребна небрежност. — бързо каза Игор. — По време на разходка случайно попаднахме пред очите на децата и ги изплашихме.

— Ти си ловувал, звяр такъв! — не издържа Светлана. — Ти и палетата сте ловували човешки деца!

— Не! — заклати глава Игор. — Децата се развълнуваха, решиха да поиграят с човешките деца. Аз отидох, отведох ги. Виновен съм, изпуснах ги.

Той много добре беше пресметнал всичко. Аз не можех да затворя очи пред случилото се, дори да исках. На случая вече беше даден ход. Въпросът беше само в това, как да класифицираме случилото се. Опит за убийство — това със сигурност означава развъпълъщаване за Игор и строг контрол над палетата. Дребна небрежност — само протокол, глоба и „особен контрол“ над понататъшното му поведение.

— Добре. — казах аз. Бързо, за да не ме изпревари Светлана. — Ако помогнете, ще имате „дребна небрежност“.

Нека за тези думи да отговарям аз.

Игор се отпусна. Сигурно е очаквал по-продължителен спор.

— Галя, разказвай. — нареди той. Поясни: — Тя е видяла, Галка ни е немирница, все не я свърта на едно място...

Светлана се приближи до момичето. А аз с жест показах на Игор да се отдръпнем настани. Той отново се напрегна, но послушно

тръгна след мен.

— Няколко въпроса. — обясних аз. — И те съветвам да отговориш честно.

Игор кимна.

— Как си получил право да инициираш три чужди деца? — попитах аз, прегълъщайки напиращите да се залепят за фразата думи „мръсник такъв“.

— Те всички бяха обречени. — отвърна Игор. — Учех в медицинския институт. Бях на практика в детската онкология... и трите умираха от левкоза^[1]. Там имаше и един доктор-Различен. Светъл. Той ми предложи... аз ухапвам трите, превръщам ги във върколаци, те се излекуват. А той, от своя страна, получава правото да изцели няколко други деца.

Аз мълчах. Спомнях си този случай от миналата година. Глупав, не побиращ се в никакви рамки явен говор на Тъмен и Светъл, който и двата Патрула предпочетоха да забранят. Светлият беше спасил двайсет деца, пресилил се, използвайки редкия шанс да изцелява наистина, но ги е спасил. Тъмните получиха три върколака. Малка размяна. Всички са щастливи, включително децата и техните родители. Бяха приети някакви поредни уточнения към Договора, за да се избегнат подобни случаи в бъдеще. А този прецедент се постараха бързо да забравят...

— Осьждаш ли ме? — попита Игор.

— Не съм аз този, който може да те съди. — прошепнах аз. — Добре. Каквото и да те е накарало... добре. Втори въпрос. Защо си ги помъкнал да ловуват? Не лъжи, сега не лъжи! Ти си ловувал! Възнамерявал си да нарушиш Договора!

— Не се сдържах. — спокойно отвърна Игор. — Защо да лъжа? Измъкнах палетата на разходка, специално подбрах най-пустия район. И изведнъж — тези деца... Живи. Миришат вкусно. Не се сдържах. А палетата... едва тази година хванаха първия си заек, усетиха вкуса на кръвта.

И той се усмихна — виновно, смутено, много искрено. Поясни:

— Мозъкът работи по различен начин, когато си в животинско тяло. Следващият път ще съм по-внимателен.

— Добре. — казах аз.

А какво можех да кажа? Сега, когато животът на Надечка виси на косъм? Дори и да лъже, няма да го правя на въпрос.

— Антоне! — извика ме Светлана. — Дръж!

Аз я погледнах — и в главата ми запросветваха образи.

...Красива жена в дълга старческа рокля, със забрадка на цветя...

...Вървящо до нея момиченце... изостава... жената я взема на ръце...

...Край реката...

...Трева... висока трева... защо е толкова висока — над главата...

...Прескачам ручея — с четирите си лапи, отпускам нос до земята, ловя следата...

...Рядка горичка, преминаваща в неравна полянка... ровове... канали...

...Мириз... какъв странен мириз има тази земя... той вълнува... кара ме да подвивам опашка...

...Жената с момичето се спускат в дълбока траншея...

...Назад... назад... това е същата вещица, това е тя, това е нейната миризма...

— Какво е това? — попита Светлана. — Ако е наблизо, защо не ги намерих?

— Бойно поле. — прошепнах аз, изхвърляйки от главата си видените от момичето-вълк образи. — Тук е била фронтовата линия, Светле. Цялата земя е пропита с кръв. Там трябва да се търси насочено, за да намериш нещо. Все едно да претърсваш Кремъл с магия.

Игор се приближи и деликатно се прокашля. Попита:

— Всичко честно ли е? Да изчакаме следователите в лагера? Или да не правим историй, смяната свършва след седмица, тогава сам ще дойда в Нощния Патрул за обяснения...

Аз размишлявах. Опитвах се да наложа видяното към картата на местността, която си спомнях. Двайсетина километра... ох, не е ходила пеша вещицата. Съкратила е пътя — вещиците го могат това. С кола не можем да я догоним, нямам джип, а в цялото село няма нито „Нива“, нито „УАЗ“-ка. Освен трактор по такива пътища...

Впрочем, може да се влезе в Сумрака.

А още по-добре — да се ускоря.

— Светле, — погледнах я аз в очите. — ти ще останеш тук.

— Какво? — тя даже се разстрои от тези думи.

— Вещицата не е глупава. Тя няма да ни остави три часа за размисъл. Ще се свърже с нас преди това. Именно с теб — от мен тя не очаква подвизи. Ти ще останеш и когато вещицата те повика, ще поговориш с нея. Кажи й, че съм отишъл да подгответ коридор през отцеплението, изляжи я нещо. А аз ще те повикам и ще я разсея.

— Няма да се справиш. — каза Светлана. — Антоне, не можеш да я надвиеш! А аз не знам колко бързо ще отворя портала. Дори не знам дали ще мога! Не съм опитвала, само съм чела! Антоне!

— Няма да съм сам. — отговорих аз. — Нали, Игор?

Той пребледня и заклати глава:

— Ей, патрулен... Не сме се разбирали така!

— Разбрахме се, че ще помогнеш. — напомних му аз. — А какво влиза в помощта, не сме уточнявали. Е?

Игор хвърли поглед към своите подопечни. Намръщи се и въздъхна:

— Мръсник си ти, патрулен... По-лесно ми е с маг да се бия, отколкото с вещица! Та нейната магия е изцяло от земята! Направо убива...

— Нищо, ще се държим заедно. — казах аз. — И петимата.

Палетата — принуждавах се да мисля за тях като за палета — се спогледаха. Галя бутна Петя с юмруче и му прошепна нещо.

— А те защо са ти? — повиши глас Игор. — Патрулен! Та те са деца!

— Вълчета-върколаци. — поправих го аз. — Едва не изяли деца. Искаш ли да изкупиш вината си? Да се отървеш от присъдата? Тогава стига си дрънкал напразно!

— Чичо Игор, ние не се страхуваме. — неочеквано каза Петя.

Моят адаш го подкрепи:

— Ние сме с теб!

Те ме гледаха спокойно, без обида. Явно не са и очаквали друго.

— Те още нищо не могат. — каза Игор. — Патрулен...

— Нищо, ако разсеят вещицата — и това няма да е малко.

Преобразявайте се!

Светлана отклони поглед. Но не каза нищо.

Върколациите мълчаливо започнаха да се събличат. Само момичето се огледа стеснително и се скри зад храстите с касис, останалите не се притесняваха.

С периферното си зрение забелязах че по пътя се приближава някаква селска лелка с ведро, пълно с картофи. Сигурно ги е изкопала от колхозното поле. Виждайки ставащото зад оградата, тя се спря, но в момента не ми пушкаше за нея. И така не съм в най-добрата си форма, че да хабя сили за случайни свидетели. Трябва да се науча да бягам. Да бягам много бързо, така, че да не изоставам от върколациите.

— Дай да ти помогна. — каза Светлана. Прекара ръка по въздуха — и аз почувствах как тялото ми приятно изтръпна, а мускулите на краката се наляха със сила. Веднага ми стана горещо, сякаш бях влязъл в пренагрятата сауна. „Ход“ е просто заклинание, но трябва да се прилага извънредно внимателно. Ако покрай краката засегнеш и миокарда, ще си докараш някой инфаркт.

До мен Игор хрипкаво изстена и се изви като дъга — ръцете и краката на земята, гръбнака, сякаш счупен наполовина, обърнат към небето. Ето откъде са приказките за необходимостта да прескочат гнил пън... Кожата потъмня, покри се с яркочервени петна — и разцъфна в снопчета мокра, стремително растяща козина.

— По-бързо! — изграших аз. Въздухът излизаше от устата ми горещ и влажен, дори ми се стори, че виждам пара от моето дишане, сякаш бях на студено. Беше непоносимо трудно да стоя на едно място — тялото ми жадуваше за движение.

Утешаваше ме само едно — върколациите изпитваха същото нещо.

Големият вълк се озъби. Последни, неизвестно защо, се променяха зъбите му. Във вълчата паст човешките зъби изглеждаха комично и в същото време — подтискащо. Изведнъж ми хрумна странната мисъл, че върколациите са принудени да се справят без пломби и коронки.

Впрочем, организмът им е доста по-здрав от човешкия. Върколациите не страдат от кариес.

— Да тр-р-ръгваме. — хрипливо изляя вълкът. — Печ-ч-че.

Дотичаха и вълчетата — скимтящи, също мокри, сякаш бяха потни. Едното все още имаше човешки очи, но не можах да определя дали това е момче или момичето.

— Бягаме. — казах аз.

И хукнах — без да се обръщам към Светлана, без да се замислям — ще ни видят ли, или не. После ще се оправям. Или Светлана ще зачисти следите.

Но улиците бяха пусты, дори лелката с ведрото си беше заминала. Може би Светлана бе разгонила хората по къщите им? Много добре, ако е вярно. Странно зрешице е това — човек, бягащ по-бързо, отколкото му е позволено от природата и четири вълка, следващи го по петите.

Краката сякаш сами ме носеха напред. Ботуши-бързоходки в детските приказки, бързокракия приятел на барон Мюнхаузен — ето как се изобразява тази малка магия в човешките митове. Само че в приказките не е казано колко болезнено удря асфалта по петите ти...

След минутка вече бяхме завили към реката и стана по-леко да се бяга по меката земя. Тичах редом с вълците, като някакъв деликатен Иван-Царевич, който не иска да изморява своя сив приятел. Вълчетата изостанаха леко — на тях им беше по-трудно. Върколаците бяха много силни, но скоростта им не идваше от магията.

— Какво... си... намислил? — изляя вълкът. — Какво... ще... правиш?

Само ако знаех отговора!

Боят между Различни — това е манипулация на Силата, разтворена в Сумрака. Аз имах второ ниво — това не е малко. А Арина въобще излиза извън рамките на класификациите. Но Арина е вещица, а това е и плюс, и минус едновременно. Тя не е могла да вземе със себе всичките си талисмани, амулети и отвари, най-много няколко. Затова пък тя може да черпи Сила непосредствено от природата. В града способностите ѝ падат, тук — нарастват. За да направи сериозна магия тя трябва да вземе някой амулет, това е загуба на време... но пък натрупания в амулета заряд може да е чудовищно силен.

Не зная. Твърде много променливи. Не бих рискувал да предскажа дори изхода от схватката между Арина и Хесер. Най-вероятно Великия Маг ще победи, но няма да му е лесно.

А какво мога да използвам аз срещу вещицата?

Скорост?

Тя ще навлезе в Сумрака, където се чувства далеч по-уверено. И с всеки следващ слой на Сумрака аз ще бъда все по-бавен и все по-

бавен за нея.

Изненада?

Отчасти. Аз все пак се надявам, че Арина не очаква моето появяване.

Проста физическа сила? Да я тресна с камък по тиквата...

Но за това е необходимо поне да се доближа до нея.

По всичко личеше, че си струва да се приближа до нея колкото се може по-близо. И веднага щом вешницата се разсее, да я нападна. Да ударя примитивно и грубо.

— Слушай! — извиках аз към вълка. — Когато се приближим, ще вляза в Сумрака. Ще ви изпреваря и ще се прокрадна към вешницата. Вие вървете открито. Когато тя се разсее, за да говори с вас — ще я нападна. Тогава помагайте.

— Добр-ре. — без да изразява отношението си към този план, изръмжа вълкът.

Полето беше напълно пусто. Не видях никой с обикновеното си зрение, погледът през Сумрака също се оказа безполезен.

Тогава аз хванах своята сянка — залязыващото слънце светеше в гърба ми. И влязох в Сумрака.

На първият слой земята беше обрасла със син мъх, но не твърде гъсто. Обикновените рехави туфи, лакомо ловящи ехото на човешките емоции.

И все пак нещо ме накара да се напрегна. Мъхът сякаш ограждаше с кръгове някаква точка. Аз знаех, че мъхът може да пълзи — приближаващ се бавно, но упорито към храната.

Тук имаше само една причина да се образуват кръгове.

Аз тръгнах през сивата мъгла. Човешкият свят преминаваше около мен като размита, недоекспонирана чернобяла снимка. Беше хладно и неуютно — тук аз губех енергия всяка секунда. Но и от това имаше полза. Дори Арина не може постоянно да стои в Сумрака. Тя може да поглежда към първия слой от обикновения свят, но и това изразходва сила.

А сега тя не е в положение, в което може да си позволи безогледно да хаби трупаното с години.

На първият слой релефът на местността почти съвпадаше със земния. Тук също имаше земя под краката, дупки и неравности. Но тук имаше и още нещо. Аз видях, или по-точно — разпознавах, заровеното

в земята старо оръжие. Не всичкото, разбира се, само онова, на което му се е случвало да убива. Полуизгнили стволове на автомати, незначително по-добре запазили се винтовки...

[1] Левкоза — заболяване на кръвоносните съдове. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Останало ли е това място на картите от Втората Световна?

Може би това е известен на историците и възпят в книгите плацдарм, на който някога са се срещнали в кървава схватка двете армии, сграбчили са се за шиите — и трепналата машина на блицкрига е отстъпила назад?

А може би това е едно от неизвестните полета на нашия позор, където елитни немски части са разбили хвърлените срещу тях необучени и лошо въоръжени въстаници? И мястото му е само в архивите на Министерството на от branата?

Не познавам добре историята. Но най-вероятно — второто. Твърде пусто е тук, твърде унило и мъртво. Изоставена, замърсена земя, в която дори колхозите не са се вкопчили.

В нашата страна не обичат да поставят паметници на полетата на пораженията.

Може би затова не всичко е наред с победите?

Аз стоях на брега на рекичката и гледах към мъртвото поле. Не беше много голямо: ивица земя между гората и реката, около километър на ширина и десетина километра на дължина. И не са убивани чак толкова много хора тук. По-скоро стотици, отколкото хиляди.

Впрочем, нима може да се каже, че това е малко? Винтовките бяха повече.

На стотина метра от Арина аз клекнах и побягнах приведен. Наложеното от Светлана заклинание още действаше, иначе веднага щях да се задъхам. На петдесетина метра — легнах и запълзях. Земята беше влажна и веднага се омазах. Добре че тази мръсотия ще падне самичка при излизане от Сумрака. Синият мъх се разшава, не знаейки какво да прави — дали да се приближи към мен или да бяха от бедата. Лошо. Арина може да разбере защо се вълнува мъхът...

В този момент съвсем наблизо, на около пет метра, бавно започна да се издига чернокоса глава. Впечатлението беше такова,

сякаш Арина изплува направо от земята. Твърде тясна и гъсто обрасла траншея...

Аз застинах.

Но Арина не гледаше към мен. Бавно-бавно тя се изправи в целия си ръст — явно преди това е седяла на дъното на стария окоп. Театрално поднесе длан като козирка на челото си. Разбрах, че гледа през Сумрака.

За щастие, не към мен.

Приближаваха се моите недоброволни наемници.

Много красиво бягаха! Дори от Сумрака техният бяг изглеждаше бърз, само че увисваха твърде дълго при скоковете. Отпред — стария, мъдър водач. Зад него — вълчетата.

Човек би се изплашил.

Арина се засмя. Стана, сложи ръце на кръста, точно като млада съпруга от Малоросия, гледаща приближаването на разпътния си мъж с приятели по чашка. Заговори — във въздуха заплуваха низки, бучащи звуци. Не бързаше да влиза в Сумрака. И аз също излязох в човешкия свят.

— ...празноглавци! — дочух аз. — Недостатъчно ви поступах ли?

Вълците преминаха към ходене. Спряха на двайсет метра от нея.

Водачът пристъпи напред и изляя:

— Вещице! Говорим... трябва да говорим!

— Говори, сивчо. — добродушно каза Арина.

Игор нямаше да може да отвлича вещицата дълго време, добре разбирах това. Всеки момент тя можеше да влезе в Сумрака и да се огледа както трябва.

Къде ли е Надечка?

— Момичето... дай... — изръмжа вълкът. — Светлия... буйства... дай момичето... по-лошо ще стане...

— Ти какво, да не би да ме заплашваш? — удиви се Арина. — Съвсем си се побъркал. Кой би дал дете на вълци? Я си вървете по живо, по здраво!

Странно — тя сякаш се опитваше да печели време.

— Живо ли е... детето? — малко по-ясно произнесе вълкът.

— Наденка, жива ли си? — гледайки някъде надолу, попита Арина. Наведе си и вдигна момичето от траншеята, след което я остави

на земята.

Дъхът ми секна. Надечка изобщо не изглеждаше изплашена или уморена. Явно ставащото дори ѝ харесваше — далеч повече, отколкото разходките с баба ѝ.

Но тя беше близо, твърде близо до вещицата!

— Вълче. — каза Надя, гледайки към върколака. Протегна към него ръчичка и радостно се засмя. Върколакът замаха с опашка!

Не, това продължи само няколко секунди. Игор се напрегна, козината му настръхна — и пред нас отново стоеше звяр, а не опитомено кученце. Но все пак този миг съществуваше — върколакът се умилкваше на двегодишно момиче, неиницирана Различна!

— Вълче. — съгласи се Арина. — Наденка, я погледни кой още е тук? Затвори очички и погледни. Както те учих.

Надечка с готовност закри очи с длани. И започна да се обръща към мен.

Та тя я инициира!

Ако Надечка наистина се е научила да гледа през Сумрака...

Дъщеря ми се обърна към мен. Усмихна се.

— Тате...

В следващият миг аз разбрах едновременно две неща.

Първо — Арина прекрасно знаеше, че аз съм наблизо! Вещицата си играеше с мен.

Второ — Надечка не гледаше през Сумрака! Тя беше разперила пръстчета и надзърташе между тях.

Първо влязох в Сумрака. Толкова бях нервен, че се стоварих направо във втория слой — в глухата ватирана тишина и бледите сиви сенки.

Аурата на Арина светеше в оранжево и тюркоазено. Около Надечка сияеше чист бял ореол — сякаш някакъв маяк излъчваше в пространството: потенциална Различна! Светла! с огромна сила!

И впусналите се в бяг върколаци — кълбета от червено и пурпурно, ярост и злост, глад и страх.

— Светлана! — извиках аз, скачайки на крака. В сивото пространство, в меката тишина. — Идвай!

Маркирах мястото за портала по най-простиya начин — хвърлих в Сумрака чиста Сила, сякаш опъвах огнена нишка, полоса за кацане. От мен — и до Арина.

И едновременно с това побягнах, така, че Надечка да не закрива Арина, изхвърляйки от края на пръстите си отдавна заучените заклинания.

Фриз — локално спиране на времето.

Опиум — сън.

Тройно острие — най-грубото и простото от силовите заклинания.

Танатос — смърт.

Не възлагах особени надежди на никое от тях. Всичко това може да сработи, когато пред теб стои някой по-слаб. Превъзходящият те по сила ще отрази ударите, независимо дали е в Сумрака или в човешкия свят.

Трябва само да разсейвам и задържам вещицата. Да претоваря защитата ѝ, вероятно изградена чрез амулети и талисмани. Всички тези ефектни фойерверки разчитат само на това — да намерят пукнатина в от branата ѝ.

Фризът сякаш потъна в нищото.

Сънното заклинание рикошира и отлетя в небето. Надявам се, че над нас няма самолети.

Тройното острие не ме подведе — блестящите ножове потънаха във вещицата. Само че на нея не ѝ пукаше за тройното острие.

С призыва на смъртта се получи най-лошо! Не напразно не обичам тази магия, стояща толкова опасно близо до заклинанията на Тъмните. Арина, независимо че беше в обикновения свят, успя да подложи ръка. Топката сива мъгла, убиваща волята и спираща сърцето, послушно легна в нейната длан.

Арина ме гледаше през Сумрака и се усмихваше. Дланта ѝ стоеше над главата на Надечка, а сивата топка бавно се процеждаше през пръстите ѝ.

Аз скочих към тях — не да отразя удара, но поне да изложа себе си пред него.

Но Арина вече беше на втория слой на Сумрака, стремителна и ослепително красива. С легко движение на пръстите смачка моето заклинание и небрежно го метна към вълците.

— Не бързай... — напевно каза вещицата. В тишината на втория слой думите ѝ прогърмяха — и краката ме предадоха. Аз паднах на колене на крачка от Арина и Надечка.

— Не я докосвай! — извиках аз.

— Нали те помолих... — тихо каза вещицата. — Да беше ми помогнал да избягам... какво ти е направила старата вещица?

— Не ти вярвам!

Арина кимна, уморено и тъжно:

— Правилно не ми вярваш... А аз какво да правя, чароплете?

Ръката ѝ се пълзна по полата, откъсна от колана снопче сущени ягоди. Хвърли го в проблясващия бял огън, появиха се кълбета черен дим — и ориентирът за портала изчезна.

Светлана не успя!

— Не ми оставяш друг избор, Светъл. — изкриви лице Арина. — Разбра ли? Ще трябва да те убия, а тогава и дъщеря ти става излишна. Къде си тръгнал с твоето второ ниво?

В този миг в гърба на Арина удари светещо бяло острие. Изскочи за миг от гърдите и се скри обратно, водено от невидима ръка.

— А-а-а-а... — изстена вещицата, неволно накланяйки се напред.

Огненото острие плаваше в Сумрака.

После сивата мъгла се раздели, разкривайки Светлана.

Вещицата сякаш вече се бе оправила от удара. Отстъпваше, подскачайки, но без да откъсва поглед от Светлана. Обгорялата дупка на роклята ѝ димеше, но не течеше кръв. А в погледа ѝ имаше по-скоро възхищение, отколкото ненавист.

— Леле... Велика... — Арина се разсмя с дрезгав смях. — Сбърках ли някъде?

Светлана не отговаряше. В погледа ѝ гореше омраза, каквато дори не можех да си представя — човек би умрял само като я погледне в очите. В дясната си ръка стискаше белия меч, пръстите на лявата ѝ ръка се движеха трескаво — сякаш подреждаше невидимо кубче на Рубик.

Сумракът потъмня. Около Надечка блесна сфера в цветовете на дъгата. Следващият пас на Светлана беше към мен — тялото ми отново оживя. Аз скочих и започнах да се придвижвам зад вещицата. В тази война на мен е отредена ролята на помощник.

— От кое ниво изскочи, палавнице? — почти добродушно попита вещицата. — Нима от четвърто? Към третото поглеждах...

И аз почувствах — отговорът е много, много важен за нея.

— От пето. — изведнъж каза Светлана.

— Лошо се получи... — измърмори вещицата. — Ето я и нея, майчината ярост... — Погледна ме с крайчеца на окото, след което се взря в Светлана. — Ти не дрънкай много-много, какво си видяла там...

— Не учи учения. — кимна Светлана.

Вещицата кимна. И бързо-бързо запретна ръкави, скубейки косите си. Не знам дали Светлана очакваше това — аз сметнах за най-добре да отскоча настани. И не напразно — около вещицата се завъртя черен вихър, сякаш всеки косъм се беше превърнал в тънко острие от черна стомана. Вещицата започна да настъпва към Светлана. Светлана хвърли белия меч към вещицата — остриетата го натрошиха и угасиха, но в този момент пред Светлана изникна прозрачен, плуващ във въздуха щит.

Струва ми се, че това се наричаше „защита на Лужин“.

Остриетата се скупиха в щита беззвучно и почти моментално.

— Олеле, мамо... — жално каза Арина.

Странно — не изпитвах никакво съмнение, че говори искрено. И в същото време — театрално, работейки пред публика.

Тоест — пред мен.

— Предай се, твар такава. — каза Светлана. — Предай се, докато ти предлагам!

— Ами ако... ако тъй... — изведнъж произнесе Арина. — А?

Този път тя не извади амулети. Само напевно запя своите нелепи стихчета:

*— Събирай се прах при прахта.
Усети силата в ръцете си,
Бъди ми слуга и опора,
иначе ще те разпръсна скоро.* [\[1\]](#)

От Арина очаквах всичко. Но не и това. Даже сред Тъмните рядко се срещат истински некроманти.

Мъртвите бавно се надигаха от земята!

Немските войници от Втората Световна отново тръгваха на бой!

Четири облечени в парцали скелета — между костите им имаше пръст, плътта отдавна беше изгнила — се изправиха около Арина.

Един тръгна слепешката към мен, нелепо размахвайки безпръстите си ръце — фалангите на пръстите му бяха изгнили изцяло. При всяко движение от нелепото зомби се откъсваха парчета. Три също такива нещастни урода тръгнаха към Светлана. Един от тях дори държеше ръцете си автомат с паднал пълнител.

— Ще успееш ли да вдигнеш Червената Армия? — предизвикателно извика Арина.

Не трябваше да казва това — Светлана сякаш се вкамени. И процеди през зъби:

— Дядо ми е воювал. Намерила с какво да ме плаши...

Не разбрах какво направи тя. Аз бих използвал „сив молебен“, но тя мина без него. Това вече беше от висшите, недостъпни за мен раздели от магията. Но зомбитата се разсипаха на прах.

А Светлана и Арина безмълвно се втренчиха една в друга.

Край на шагите.

Вълшебницата и вещицата се вкопчиха в пряко противоборство на Силите.

Възползвайки се от кратката почивка, аз събирах сили. Ако Светлана трепне — ще ударя...

Трепна Арина.

Първо роклята ѝ се разлетя на парчета. Това сигурно би подействало деморализиращо на мъж.

После вещицата започна стремително да старее. Разкошните черни коси се превърнаха в жалки сиви кичури. Хълтнаха гърдите, изсъхваха ръцете и краката. Почти като Гингема от детската приказка, или като Гагула от приказката за възрастни.

И никакви красиви ефекти.

— Име! — извика Светлана.

Вещицата не се колеба дълго. Безъбата уста потрепна и изгънна:

— Арина... аз съм в твоята власт, чародейке...

Едва сега Светлана се отпусна — и сякаш повехна. Заобикаляйки укротената Арина, аз хванах жена си за ръка.

— Няма нищо, държа се. — усмихна се Светлана. — Успяхме.

Старицата — езикът не ми се обръщаше да я нарека Арина — ни гледаше печално.

— Ще ѝ позволиш ли да приеме предишния си вид? — попитах аз.

— Какво, преди по-симпатична ли беше? — Светлана дори се опитваше да се шегува.

— Тя всеки момент ще умре от старост. — казах аз. — Та тя е на двеста без малко...

— Нека пукне... — измърмори Светлана. Погледна изпод вежди към Арина. — Вещице! Позволявам ти да станеш по-млада!

Тялото на Арина стремително се изправи, наля се с живот. Вещицата жадно пое дъх. Погледна ме и каза:

— Благодаря ти, чароплете...

— Излизаме. — заповядала Светлана. — И без глупости, давам ти право само да излезеш от Сумрака!

Сега цялата сила на вещицата — онази, която не изчезна заедно със скъсаните дрехи и амулетите, беше под пълния контрол на Светлана. Образно казано, тя държеше ръка върху шалтера.

— Чароплете... — не откъсвайки поглед от мен, каза Арина. — Първо махни щита от дъщеря си. Под краката й има граната с издърpana халка. Всеки момент ще се взриви.

Светлана извика.

Аз се хвърлих към многоцветното кълбо. Ударих, пробивайки Сферата на Отрицанието. Под нея имаше още два щита — разкъсах ги грубо, работейки само с чиста енергия.

От втория слой не се виждаше нищо.

Намерих сянката си и излязох на първия слой. Тук беше чисто, нямаше и следа от синия мъх — бушуващата битка го беше изгорила напълно.

И почти веднага видях древната „лимонка“, лежаща под краката на Надечка. Арина я е поставила, когато е влизала в Сумрака. Застраховала се е, гадината.

Халката беше издърpana. Някъде вътре в гранатата подтискащо бавно гореше взривателя, а в човешкия свят вече бяха минали три-четири секунди.

Радиус на поразяване — двеста метра.

Ако се беше взривила в щита, от Надечка щеше да остане само кървава пепел... Аз се наведох и вдигнах гранатата. Много е трудно да работиш с предмети от реалния свят, когато си в Сумрака. Пак добре, че гранатата имаше ясен сумрачен двойник — също толкова ръбат, покрит с кал и ръжда...

Да я хвърля?

Не бива.

Няма да отлети надалеч в човешкия свят. Ако я взема в Сумрака — моментално ще се взриви.

Не се сещах за нищо по-добро от това да разсека гранатата наполовина — сякаш вадех костишка от авокадо. И на още няколко парчета... търсейки сред механизъма и взривителя тлеещата пръчка на закъснителя. Призрачното острие, нож от чиста Сила, разфасовано гранатата като презрял домат.

Най-накрая го намерих — малко огънче, допълзяло почти до запалителя. Угасих го — с пръсти.

И изскочих в човешкия свят. Потен, едва стоящ на треперещите си крака, размахващ ръка. Пръстите ми пареха.

— На мъжете им дай само в железа да се ровичкат. — язвително каза Арина, появявайки се веднага след мен. — Да я беше покрил с щит, пък нека се взривява! Или да я беше замразил, нека застине до утре...

— Тате, научи ме и мен така да се крия. — каза Надечка, сякаш нищо не се беше случило. Видя Арина — и извила възмутено: — Лельо, ти луда ли си? Не трябва да ходиш гола!

— Аз колко пъти съм ти казвала да не говориш така на възрастните! — възклика Светлана. И моментално, вземайки Надечка на ръце, започна да я целува.

Лудница някаква...

Да беше и тъщата тук, и тя да се изкаже...

Аз седнах на ръба на траншеята. Пушеше ми се. Исках и да пийна нещо. И да хапна. И да поспя. Или поне за запуша.

— Аз няма вече. — по навик измърмори Надя. — А вълчето се разболя!

Едва сега си спомних за върколациите. Обърнах се.

Вълкът лежеше и немощно махаше с лапи. Вълчетата тревожно подскачаха около него.

— Извинявай, чароплете. — каза Арина. — Метнах твоята мъртвина във върколациите. Нямаше време да правя друго.

Аз погледнах към Светлана. „Танатос“ не е сигурна смърт. Заклинанието може да се премахне.

— Аз съм празна... — тихо каза Светлана. — Изчерпих се докрай.

— Ако искате, ще спася гадината. — предложи Арина. — За мен не е трудно.

Ние се спогледахме.

— Защо каза за гранатата? — попитах аз.

— Каква полза ще имам, ако детенцето умре? — равнодушно отвърна Арина.

— Тя ще бъде Велика Светла. — каза Светлана. — Най-Великата!

— Ами нека бъде. — Арина се усмихна. — Може би ще си спомни за леля Арина, с която е говорила за тревичките и цветенцата... Не се бойте. Никой не може да я направи Тъмна. Не е обикновено това дете, тук магия е играла... Какво да правя с вълка?

— Спаси го. — просто отвърна Светлана.

Арина кимна. А на мен ми подхвърли неочеквано:

— Там, в окопа, има чанта... в нея има цигари и храна. Този склад отдавна съм го приготвила.

Вещицата се занимава десетина минути с Игор. Първо изгони ръмжащите вълчета: те избягаха настрана, опитаха да се преобразят в деца, не успяха и легнаха в тревата. После тя започна да шепне нещо, късайки от време на време ту една, ту друга тревичка. Викна към вълчетата — те се разбягаха на всички страни и се върнаха, носейки никакви клони и коренчета в зъбите си.

Ние със Светлана се гледахме един друг и не казвахме нищо. И така всичко беше ясно. Аз допуших втората цигара, размачках трета между пръстите си и извадих от черната платнена чанта блокче шоколад. Освен цигари, шоколад и пачка английски фунтове — предвидлива вещица! — в чантата нямаше нищо.

А аз, не знам защо, все още се надявах да намеря „Фуаран“...

— Вещице! — извика Светлана, когато върколакът, все още леко потръпвайки, се изправи на крака. — Ела тук!

Арина, грациозно поклащащи бедра и без изобщо да се стеснява от голотата си, се върна при нас. Върколакът също легна наблизо. Той дишаше тежко, вълчетата се скучиха около него и започнаха да го облизват. Светлана се намръщи, гледайки тази сцена, после прехвърли поглед към Арина:

— В какво те обвиняват?

— По инструкции на неустановен Светъл съм нарушила рецептурата на отварата. С това съм провалила съвместен експеримент на Инквизицията, Нощния и Дневния Патрул.

— А така ли беше? — уточни Светлана.

— Така беше. — веднага си призна Арина.

— Защо?

— Още от революцията мечтаех да навредя на червените.

— Не ме лъжи. — намръщи се Светлана. — Не ти пуха за червени, бели или сини. Защо рискува?

— Какво значение има, чародейке? — въздъхна Арина.

— Има значение. Най-вече за теб.

Вещицата вдигна глава. Погледна към мен, към Светлана. Клепачите ѝ трепнаха.

— Лельо Арина, тъжно ли ти е? — попита Надечка. Погледна към майка си и сама закри уста с ръчички.

— Тъжно. — отвърна вещицата.

Никак, ама изобщо не ѝ се искаше на Арина да попада в лапите на Инквизицията.

— Експериментът се подкрепяше от всички Различни. — каза Арина. — Тъмните смятаха, че появяването в ръководството на страната (а продукцията на хлебозавода отиваше най-вече за Кремъл и Нарком-а) на хиляди убедени комунисти няма да промени нищо. Напротив, че предизвика неприязън към съветите в целия останал свят. Светлите пък смятаха, че след трудната, но победоносна война с Германия — нейната вероятност още тогава беше отчетливо видяна от предсказателите — Съветския Съюз ще успее да стане наистина привлекателно общество. Имаше един секретен отчет... общо взето, комунизма щеше да е построен около осемдесетте години...

— А царевицата да стане основна хранителна култура. — изсумтя Светлана.

— Не бърбори напразно, чародейке. — спокойно я прекъсна вещицата. — За царевицата не помня. Но лунен град щеше да има още през седемдесетте. До Марс щяха да долетят, още няколко... Цяла Европа щеше да е комунистическа. При това — не насиествено. И сега на Земята щеше да има огромен Съветски Съюз, огромни Съединени

Щати... май Британия, Канада и Австралия също влизаха в тях... А Китай си оставаше самостоятелен.

— Значи Светлите са сбъркали? — попитах аз.

— Не. — поклати глава Арина. — Не са сбъркали. Разбира се, пак щяха да се пролеят морета от кръв. Но в крайна сметка това, което щеше да се получи, би било доста сносно нещо. Далеч по-добро от днешните режими... Светлите не отчетоха друго! При този вариант някъде към днешни дни хората щяха да узнаят за съществуването на Различните.

— Ясно. — каза Светлана. Надечка неспокойно се въртеше на коленете й — беше й омръзнало да седи, искаше „при вълчето“.

— Затова този... неустановен Светъл... — Арина се усмихна, — който се досети да провери бъдещето по- внимателно от другите, дойде при мен. Няколко пъти се срещахме, обсъждахме ситуацията. Проблемът беше там, че експериментът се планираше не само от Висшите, способни да оценят опасността от нашата демаскировка, но и голямо количество магове от първа-втора категория, даже няколко от трета и четвърта. Проектът се ползваше с голяма популярност. За да се отмени официално, трябваше да се представи пълна информация на хиляди Различни. А това не трябваше да става.

— Разбирам. — каза Светлана.

А пък аз нищо не разбирах!

Ние крием от хората своето съществуване, защото се боим. Ние, все пак, сме твърде малко и никаква магия няма да ни помогне да оцелеем, ако започне нов „лов на вещици“. Но в това добро и хубаво бъдеще, което според думите на Арина можеше да се събъ不懈, нима ни заплашваше някаква опасност?

— Затова решихме да саботираме експеримента. — продължаваше Арина. — Това увеличаваше жертвите във Втората Световна, затова пък намаляваше жертвите от експорта на революцията в Европа и Северна Африка. Излизаше почти едно и също... Разбира се, сега животът в Русия не е толкова сит и благ, както щеше да бъде. Но кой е казал, че щастието се измерва със ситостта на стомаха?

— Наистина. — не се стърпях аз. — Всеки учител от Поволжието или миньор от Украйна ще се съгласи с теб.

— Щастието трябва да се търси в духовното богатство. — отсече Арина. — А не във ваните с мехурчета или в топлата тоалетна. Затова пък хората не знаят за Различните!

Аз мълкнах. Стоящата пред нас жена беше не просто виновна — тя трябваше да бъде завързана за въже и влечена до съда, а по пътя да я замерят с камъни! Град на Луната, а? Добре, нямаме градове на Луната, а не ни и трябват. Но за това, че обикновените градове едва оцеляват, че и досега целия свят ни гледа с опасение...

— Горкичката. — каза Светлана. — Трудно ли ти беше?

Отначало ми се стори, че издевателства над Арина.

Същото си помисли и вещицата.

— Съжаляваш ли ме, или ми се присмиваш? — попита тя.

— Съжалявам те. — отговори Светлана.

— За хората не ми е жал, да не си помислиш нещо. — процеди вещицата. — Но виж, за страната — да, жал ми е. Моя е тази страна, каквато ще да е, но е моя! Само че по-добре е така, както е сега. Ще живеем, няма да умрем. Хората ще родят нови хора, ще построят градове, ще изорат полята.

— Не заради ЧК си се крила в летаргията. — каза изведнъж Светлана. — И дори не заради Инквизицията. Щеше да се отървеш, усещам... Не си искала да гледаш какво става с Русия след твоя саботаж.

Арина премълча.

А Светлана ме погледна и попита:

— Какво ще правим сега?

— Решавай сама. — казах аз, някак не разбирайки докрай въпроса.

— Къде смяташе да бягаш? — попита Светлана.

— В Сибир. — спокойно отвърна Арина. — В Русия така е прието — или те изпращат в Сибир, или сам бягаш там. Ще избера някое по-чисто селце, ще се заселя там. Ще заработвам, колкото да се прехранвам... ще си намеря мъж. — тя с усмивка прокара ръка по пищната си гръд. — Ще почакам двайсетина години, ще видя какво ще стане. И през това време ще мисля какво да говоря пред Инквизицията, ако ме хванат.

— Сама няма да пробиеш през отцеплението. — измърмори Светлана. — И ние едва ли ще можем да те изведем.

— Аз... ще я скрия... — хрипкаво се прокашля върколакът. — Имам... дълг...

Арина присви очи и попита:

— Защото те изцерих ли?

— Не... не за това... — мъгливо отвърна върколакът. — Ще те изведа... през гората... в лагера... там ще те скрия... после... ще избягаш.

— Никой и никъде... — започнах аз. Но дланта на Светлана докосна устните ми — сякаш успокояваща Надечка.

— Антоне, така ще е най-добре. По-добре Арина да избяга. Та тя не докосна Надечка, нали?

Аз поклатих глава. Глупости, бълнуване, безсмислици! Нима вещицата все пак е успяла да я подчини на волята си?

— Така ще е най-добре! — убедено повтори Светлана.

И се обърна към Арина:

— Вещице! Дай клетва, че никога вече няма да отнемеш живота на човек или Различен!

— Не мога да дам такава клетва. — поклати глава Арина.

— Дай клетва, че в продължение на сто години няма да отнемеш живота на човек или Различен, освен ако той не заплашва твоя живот... и няма друг начин да се защитиш. — след секундна пауза каза Светлана.

— Това вече е друго нещо! — Арина се усмихна. — Веднага се вижда, пораснала е Великата... Цял век да живея безъба — не е много приятно. Но все пак ще се подчиня. Нека Тъмнината ми е свидетел!

Тя вдигна длан — и над нея за миг се появи топка мрак. Върколациите — и възрастния, и палетата — тихо заскимтяха.

— Връщам ти твоята Сила. — каза Светлана, преди да успея да я спра.

И Арина изчезна.

Скочих и застанах редом до спокойно седящата Светлана. Беше ми останала още малко Сила... ще стигне за два удара, само че за вещицата тези удари...

Арина отново се появи пред нас. Вече облечена, даже ми се стори че е сресана. Усмихната.

— А аз и без убийство мога да ти напакостя! — ехидно каза тя.

— Да те скова с паралич или да те направя уродлива.

— Можеш. — съгласи се Светлана. — Няма спор. Само че защо ще го правиш?

И само за миг в очите на Арина проблесна толкова пронизителна мъка, че чак болка ме прониза в гърдите.

— Няма защо, чародейке. Какво пък, сбогом. Добро не съм видяла, но не се срамувам да кажа благодаря... благодаря ти, Велика. Трудно ще ти е... сега.

— Вече го разбрах. — тихо каза Светлана.

Погледът на Арина спря върху мен и тя кокетно се усмихна:

— И на теб сбогом, чароплете. Не ме съжалявай, не обичам това. Ех... жалко, че обичаш жена си...

Тя коленичи и протегна ръка към Надечка.

Светлана не я спря!

— Довиждане, момиченце! — весело каза вещицата. — Аз съм зла лелка, но на теб добро ти пожелавам. Не е бил глупак онзи, който ти е рисувал съдбата предварително... никак даже. Може би ти ще успееш там, където ние се провалихме? Вземи и ти подарък от мен... — тя погледна към Светлана.

Светлана кимна!

Арина хвана Надечка за пръстчето. Промърмори:

— Сила да ти пожелая? И без това Силата е много. Всичко са ти дали... Всичко докрай... Ти обичаш цветенца, нали? Вземи от мен дар — цветя и тревички да ползваш. Това и на Светла вълшебница ще свърши работа.

— Довиждане, лельо Арина. — тихо каза Надечка. — Благодаря ти.

Вещицата отново погледна към мен — зашеметения, объркан, нищо не разбиращ. И се обърна към върколаките.

— Какво пък, води, сивчо! — възклика тя.

Вълчетата хукнаха след вещицата и своя наставник. Един калпазанин дори спря, вдигна лапа към храста и, гледайки демонстративно към нас, го препика. Надечка захихика.

— Светлана... — прошепнах аз. — Та те си отиват...

— Нека си отиват. — отвърна тя. — Нека.

И се обърна към мен.

— Какво стана? — гледайки я в очите, попитах аз. — Какво и кога?

— Нека се върнем в къщи. — каза Светлана. — Трябва... трябва да си поговорим, Антоне. Да поговорим сериозно.

Колко мразя тези думи!

След тях никога не следва нищо добро!

[1] Оригинал:

*— Собирайся к праху прах.
Силу ощути в руках,
Будь слугой и будь опорой.
А не то развею скоро!*

Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

Тъща ми кудкудякаше около Надечка, докато я слагаше да спи:

— Ах ти, измишльотинке, ах, фантазъорке...

— Ние се разхождахме с лелката... — сънливо спореше дъщеря ми.

— Разхождахте се, разхождахте... — радостно потвърди тъща ми.

Светлана болезнено се намръщи. Рано или късно на всички различни им се налага да манипулират спомените на своите роднини.

В това няма нищо приятно.

Разбира се, ние имахме избор. Можеше да разкрием истината — или част от истината — на близките ни хора.

Но това също не води до нищо добро.

— Лека нощ, дъще. — каза Светлана.

— Вървете, вървете. — изсумтя тъща ми. — Съвсем са уморили моето момиченце, моята сладка...

Ние излязохме от стаята, Светлана затвори пътно капаците на прозорците и вратата. Стана тихо, само стария стенен часовник тихо поскърцваше.

— Чисто лигавене. — казах аз. — Не бива така с детето...

— С момиче — може. — не се съгласи Светлана. — Още повече, тригодишно. Антоне... да идем в градината.

— В градината, всички — в градината. — бодро се съгласих аз.

— Да вървим.

Без да се уговаряме, ние отидохме до хамака. Седнахме един до друг — и аз почувствах, че Светлана се опитва да се отдръпне, колкото и трудно да е това в хамак.

— Започни от началото. — посъветвах я аз.

— От началото... — Светлана въздъхна. — Няма да стане.

Всичко е твърде объркано.

— Тогава ми обясни защо пусна вещицата?

— Тя знае твърде много, Антоне. И ако има съд... ако всичко това се разкрие...

— Но тя е престъпничка!

— Но Арина не ни е направила нищо лошо. — тихо, сякаш уговоряше себе си, каза Светлана. — Мисля, че в нея няма истинска кръвожадност. Повечето вещици са наистина злобни, но има и такива...

— Предавам се! — вдигнах ръце аз. — Арина Родионова и на върколаките попречи, и Надя не пипна, така си беше. Ами срива на експеримента?

— Та тя обясни.

— Какво е обяснила? Че за по-малко от сто години Русия е отишла по дяволите? Че вместо нормално общество е построена бюрократична диктатура... с всички произтичащи от това последствия.

— Нали чу — иначе хората биха узнали за нас!

Въздъхнах дълбоко, опитвайки се да събера мислите си.

— Светле... ама какви ги приказваш? Преди пет години ти самата беше човек! Ние си оставаме хора... само че малко по-развити. Да кажем, нов етап на еволюцията. Ако хората разберат — нищо лошо няма!

— Ние не сме по-развити. — поклати глава Светлана. — Антоне... когато ме повика, аз се досетих, че вещицата ще наблюдава Сумрака. И скочих веднага на пето ниво. Мисля, че освен Хесер и Олга, никой от нашите не е бил там...

Тя замълча. И аз разбрах — това е, което Светлана не иска да каже. Нещо наистина ужасно.

— Какво има там, Светле? — прошепнах аз.

— Бях доста дълго там. — продължи Светлана. — Общо взето, разбрах някои неща. По какъв начин — това сега не е важно.

— Е?

— В онази книга на вещиците — там всичко е написано правилно, Антоне. Ние не сме истински магове. Ние не притежаваме повече способности от хората. Ние сме като синия мъх от първо ниво. Помниш ли онзи пример от книгата, за температурата на тялото и околната среда? Та така, у всички хора магическата температура е трийсет и шест и шест. Онези, които са много щастливи или много нещастни, имат треска. Тяхната температура е по-висока. И цялата тази енергия, цялата тази Сила — тя грее света. При нас температурата на тялото е под нормата. Ние улавяме чуждата Сила и можем да я

преразпределяме. Ние сме паразити. При някой слаб Различен, като Егор, температурата е трийсет и четири градуса. При теб, например, тя е двайсет. При мен — десет.

Аз отговорих веднага. Вече бях мислил за това, още като прочетох книгата.

— И какво от това, Светле? Какво от това? Хората не могат да използват своята Сила. Ние можем. Каква е разликата?

— Разликата е там, че хората никога няма да се примирият с това. Дори и най-добрите винаги поглеждат със завист към онези, на които е дадено повече. Към спортистите, красавците и красавиците, към гениалните и талантливите. Но тук даже няма от какво да се оплачеш... съдба, случайност. А сега си представи, че си обикновен човек. Съвсем обикновен. И изведнъж научаваш, че някои живеят стотици години, могат да предсказват бъдещето, да изцеляват и да проклинат. И всичко е сериозно, всичко е истинско! И всичко това — за твоя сметка! Ние сме паразити, Антоне. Точно като вампирите. Точно като синия мъх. Ако това излезе наяве, ако измислят някакъв прибор, който да отделя хората от Различните, тогава ще започнат да ни преследват и изтребват. Ако се разпръснем сред хората, ще ни изловят поединично. Ако се съберем накуп и направим своя държава, ще хвърлят атомни бомби.

— Да разделяш и защитаваш... — прошепнах аз главния лозунг на Нощния Патрул.

— Точно така. Да разделяш и защитаваш. И не хората от Тъмните, а хората от Различните въобще.

Аз се засмях. Аз гледах към нощното небе и се смеех — спомняйки си самия себе си, малко по-млад, вървящ по тъмната улица срещу вампирите. С горещо сърце, чисти ръце и празна, хладна глава...

— Много пъти сме обсъждали с теб какво ни различава от Тъмните... — тихо каза Светлана. — Намерих още една формулировка. Ние сме добри пастири. Ние пазим стадото. Сигурно дори това вече не е малко. Но не бива да се самозалъгваме и да лъжем другите. Всичките хора никога няма да станат Различни. Ние никога няма да се разкрием пред тях. И никога няма да позволим на хората да построят що-годе прилично общество. Капитализъм, комунизъм... не е там работата. За нас е изгоден само онзи свят, в който хората ще са

загрижени от размера на хранилката и качеството на сеното. Защото ако извадят глава от хранилката, огледат се и ни видят — това ще е краят за нас.

Аз гледах към небето и люлеех на коленете си ръката на Светлана. Само ръката, топла и безволева... която неотдавна стоварваше гръм и мълнии върху вещицата-вредителка...

Безпомощната ръка на Велика вълшебница, в която имаше два пъти по-малко магия, отколкото в мен.

— И нищо не може да се направи. — прошепна Светлана. — Патрулите няма да пуснат хората от кошарата. В Щатите ще има големи и богати хранилки, в които ще ти се иска да скочиш целия. В Уругвай, например — рядка тревица по полянките, за да нямаш време да погледнеш към небето. И всичко, което можем да направим, е да изберем по-прилична кошара и да я боядисаме в някой по-весел цвят.

— А ако разкажем за това на Различните?

— Тъмните няма да се огорчат. Светлите ще се примирият. Аз узнах истина, която не исках да зная, Антоне — и се примирих. Може би не трябваше да ти разказвам това? Но това би било нечестно. Сякаш и ти си част от стадото.

— Светле... — аз погледнах към слабата светлина на нощната лампа до прозореца. — Светле, а каква е магическата температура на Надечка?

Тя се поколеба преди да отговори.

— Нула.

— Най-великата от Великите... — казах аз.

— Абсолютно лишена от магия... — откликна Светлана.

— И какво ще правим сега?

— Ще живеем. — просто каза Светлана. — Аз съм Различна... и е късно да се правя на невинна. Дали вземам сила от хората, или я изтеглям от Сумрака, няма значение — това е чужда сила. Но аз нямам вина за това.

— Светле, отивам при Хесер. Още сега. Ще напусна Патрула.

— Знам. Върви.

Аз станах, укротих разлюлелия се хамак. Беше тъмно и не може да различа лицето на Светлана.

— Върви, Антоне. — повтори тя. — Ще ни е трудно да се погледнем в очите. Трябва ни време, за да свикнем.

— Какво има там, на петия слой? — попитах аз.

— По-добре да не знаеш.

— Добре. Ще попитам Хесер.

— Нека той ти отговори... ако поиска.

Аз се наведох и докоснах бузата ѝ — беше мокра от сълзи.

— Противно е... — прошепна тя. — Противно е... да си паразит.

— Дръж се...

— Държа се.

Когато влязох в обора, се хлопна врата — Светлана беше влязла в къщата. Без да включвам светлините, аз влязох в колата и хлопнах вратата.

Какви ли ги е свършил чичо Коля? Ще запали ли или няма?

Колата запали веднага, дизелът замърка меко и много тихо.

Включих късите светлини и излязох от обора.

Правила за маскировка?

Майната им. Защо му е на пастира да се крие от овцете?

С лек пас отворих портата без да излизам от колата. Излязох на улицата и веднага дадох газ. Селото изглеждаше пусто и безжизнено. На овцете са им сипали приспивателно в хранилката...

Колата излезе на пътя. Превключиах на дълги и натиснах още по-силно газта. През сваленото стъкло нахлу вятър.

Пипнешком намерих дистанционното по волана и включих плейъра.

В този ветровит град аз влязох без плащ.

Той обви гърлото ми като лиана.

Змийските пръстени сковаха душата ми.

Аз виждам черно слънце. Под него няма да пролея и сълза.

Аз излизам от ролята. Аз станах нагъл и греша.

На какво разчита заека, поглъщан от питон?

Змийските пръстени по начало са тесни,

Аз виждам черно слънце и черни сънища.

Не различавам порок от добродетел, дори да ме убиеш.

Изглежда че някой премахва свидетелите, превръщайки ни в змии.

И аз съм съгласен да гния под всякакво знаме,

Аз съм готов да пълзя по земята на зигзаг,

И даже да пея песен за любовта до повръщане,

Ако това е нужно на моята Родина.^[1]

Отпред, близо до изхода към междуградския път, се появи огънче. Примижавайки, аз погледнах през Сумрака. Пътят беше препечен от милиционерска бариера. А до нея стояха двама човека и двама Различни.

Тъмни различни.

Усмихвайки се, намалих скоростта.

Моят мозък е кошер, в който вместо пчели има мравки.

Центърът на тежестта на куршума е отместен към любовта.

Но змийските пръстени — това е броня.

Аз виждам черно слънце. Слънцето ме ненавижда.

Мога да се предам без бой, да попадна в дяволската паст.

Но ще умра прав — пръстените няма да позволят да падна.

Змийските пръстени са моят корсет и опора.

Аз виждам черно слънце. Това е вредно за очите.^[2]

Спрях почти до бариерата и изчаках да се приближи катаджия, който придържаше автомат към гърдите си. Инквизицията никога не се церемонеше, когато привличаше хора за отцепление.

Подадох на катаджията книжката и талона си и намалих звука.

И погледнах към Различните.

Първият беше непознат Инквизитор — сух възрастен азиатец. Бих казал, че е на второ-трето ниво на Силата, но при инквизиторите е по-трудно да се определи.

Вторият беше обикновен Тъмен от Московския Дневен Патрул. Вампирът Костя.

— Търсим вещицата. — каза Инквизитора. Катаджиите не му обръщаха никакво внимание, на катаджиите им беше заповядано да не виждат.

— Арина не е тук. — отговорих аз. — Едгар ли ръководи издирането?

Инквизитора кимна.

— Попитайте го за мен. Антон Городецки... Нощен Патрул.

— Познавам го. — промърмори Костя, навеждайки се към инквизитора. — Всичко е наред. Законопослушен Светъл...

— Продължавайте. — върна ми документите катаджията.

— Можете да продължите. — кимна Инквизитора. — По-нататък ще има още постове.

Аз кимнах и се върнах на пътя. Костя стоеше и гледаше след мен. Аз отново усилих звука.

Аз не съм „за“ и не съм „против“. Аз не съм добро и не съм зло.

Със мене, моя Родино, ужасно ти е провървяло!

Твоите змийски пръстени са мой дом, мой капан.

*Аз ще пълзя под слънцето,
под това дяволско слънце,
оттук-дотам, оттук-дотам.*

Оттук до Деня на Страшния съд.^[3]

[1] Оригинал:

*В этот ветреный город я вошёл без плаща.
Он обвил моё горло наподобие плюща.
Змеиные кольца сковали душу мою.*

Я вижу чёрное солнце. Под ним я ни слезы не пролью.

*Я выпадаю из роли. Я обнаглел и не прав.
На что надеется кролик, которого глотает удав?
Змеиные кольца лишь поначалу тесны,
Я вижу чёрное солнце и такие же сны.*

*Пороков от добродетелей мне не отличить, хоть
убей.*

*Похоже, кто-то убирает свидетелей, превращая нас
в змей.*

*И я согласен гнить под любым флагом,
Я готов скользить по земле зигзагом,
И даже петь о любви по кадык в рвоте,
Если так нужно моей Родине.*

Бел.прев. ↑

[2] Оригинал:

*Мой мозг — это улей, где вместо пчёл — муравьи.
Центр тяжести пули смещён в направленье любви.
Но змеиные кольца — это броня.
Я вижу чёрное солнце. Солнце ненавидит меня.*

*Я мог бы сдаться без боя, попав к дьяволу в пасть.
Но я умру стоя, — кольца не дадут мне пасть.
Змеиные кольца — мой корсет и каркас.
Я вижу чёрное солнце. Это вредно для глаз.*

Бел.прев. ↑

[3] Оригинал:

*Я не за и не против. Я не добро и не зло.
Тебе со мной, моя Родина, до фига повезло!*

*Твои змеиные кольца — мой дом, моя западня.
Я буду ползать под солнцем,
Под этим чертовым солнцем,
Отсюда — досюда, отсюда — досюда.
Отсюда до Судного дня.*

Бел.прев. ↑

ИСТОРИЯ ТРЕТА НИЧИЯ СИЛА

ПРОЛОГ

Той рядко сънуваше.

А сега дори не спеше. И все пак това беше почти сън, почти блян — миг преди пробуждането...

Лек, чист, почти детски блян...

— Продухване... налягане... ключът е на старт...

Сребристата колона на ракетата сред лека мъгла.

Плющащите под дюзите пламъци.

Всяко дете мечтае да стане космонавт — докато не чуе за десети път „Какъв искаш да станеш, космонавт ли?“

Различните престават да мечтаят за космоса, когато станат Различни.

Сумракът е по-интересен от чуждите планети. Новооткритата сила е по-притегателна от славата на космонавта.

Но сега отново му се привиждаше ракета — стара, нелепа ракета, издигаща се в небето.

Земята, плуваща под краката или над главата ти.

Дебелото кварцово стъкло на илюминатора.

Странни мечти за Различен, нали?

Земята... облачен воал... светлинките на градовете... хора. Милиони. Милиарди.

И той — гледащ към тях от орбита.

Различен в космоса... какво може да по-смешно от това? Само Различния срещу Пришелеца. Веднъж той гледаше фантастичен филм — и изведнъж си помисли, че сега е моментът, в който смелата Рипли трябва да влезе в Сумрака... и да бие, да бие, да бие тромавите, безпомощни гадове.

Помисли — и се разсмя.

Пришълците не съществуват.

Но космоса съществува. Само че преди не беше ясно защо.

Сега той разбра.

Стоеше със затворени очи, бленувайки за малката, бавно въртящата се под краката му Земя.

Всяко дете мечтае да стане великан — докато не се замисли за какво му е това.

Сега той знаеше всичко.

Частите на пъзела се събраха в едно.

И неговото предназначение като Различен.

И неговата нелепа мечта за космоса.

И малкото томче, подвързано с човешка кожа, изписано с приложен ръкописен почерк.

Той взе книгата, лежаща на дъсчения под.

Отвори на първата страница.

Буквите не бяха избледнели — пазеше ги лека, но надеждна магия.

Този език отдавна не звучеше по Земята. На индолог би напомнял на санскрит, но едва ли някой би разбрал, че това е „пайчали“.

Но за Различния е достъпен даже мъртвия език.

„Нека ви опази Слоноликия, клатещ глава ту нагоре, ту надолу, като Шива, разхождащ се нагоре-надолу по Уме! Нека Ганапати ме изпълни със сладостната влага на мъдростта!

Името ми е Фуаран, аз съм от жените в славния град Канакапура.

Изпълнителят на Желанията, съпругът на Парвати, щедро ме награди в дните на своята младост, дарявайки ми умението да ходя в света на призраците. Докато в нашия свят цветчето, въртейки се от вятъра, пада от цъфтящото дърво, в този свят минава цял ден — такава е неговата природа. И в този свят е скрита велика сила...“

Той затвори „Фуаран“.

Сърцето бързо тупкаше в гърдите му.

Велика сила!

Появила се от ръцете на вещица, загинала преди почти две хилядолетия.

Безстопанствена, безпризорна, скрита даже от Различните.

Ничия Сила.

ГЛАВА 1

Пристигнах в сградата на Нощния Патрул около осем часа сутринта. Най-мъртвото време — смяната на дежурствата. Оперативните работници, които са дежурили тази нощ по улиците на града, вече са предали рапортите си и са се прибрали в къщи. Щабните работници, според московските обичаи, ще се появят не по-рано от девет.

И в стаята на охраната се извършваха смени. Заминаращите охранители подписваха някакви документи, пристигащите преглеждаха дневника за дежурство. Аз се здрависах с всички и продължих без да минавам задължителната проверка. На практика — нарушение... макар и този пост да беше предназначен най-вече за хората.

На третия етаж охраната вече се бе сменила. Тук дежуреше Гарик и не си позволи никакви пропуски — огледа ме през Сумрака, с кимване ми нареди да докосна амулета: фигура на петел, направена от златиста тел. При нас това се наричаше „да поздравиш Додон“ — на теория докосването на Тъмен би трябвало на накара петела да кукурига. Впрочем, някои шегобийци твърдяха, че като почувства Тъмен, петелът вреши с човешки глас: „Противен!“

Едва тогава Гарик ми се усмихна приветливо и ми стисна ръката.

— Хесер тук ли е? — попита аз.

— Кой го знае? — с въпрос отвърна Гарик.

Наистина, намерих какво да питам! Висшите магове могат да се придвижват по много пътища.

— Ти май беше в отпуск... — сякаш напрегнат от странния въпрос, попита Гарик.

— Омръзна ми да почивам. Понеделник, както се казва, започва...

— И си изтощен до крайност... — продължаваше магът, напрягайки се все повече. — Я погали петела още веднъж!

Аз отново поздравих Додон, после постоях неподвижно, докато Гарик проверяваше аурата ми с помощта на някакъв хитър амулет от

цветно стъкло.

— Извинявай. — каза Гарик, прибирайки амулета. И леко смутено добави: — Направо не приличаш на себе си.

— Почивахме със Светлана на село, а там се появи древна вещица. — поясних аз. — Че и глутница върколаци хулиганстваха. Наложи се да търся вълците, да търся вещицата... — аз махнах с ръка. — След такъв отпуск трябва болнични да вземам.

— Ето какво било. — веднага се успокои Гарик. — Подай молба, май още имаме лимит за възстановяване на силите.

Трепнах и поклатих глава.

— Ще се справя сам. Благодаря.

Сбогувах се с Гарик и се качих на четвъртия етаж. Постоях пред приемната на Хесер, после почуках.

Никой не ми отговори и аз влязох вътре.

Секретарката, разбира се, не беше на мястото си. Вратата към кабинета на Хесер беше плътно затворена. Впрочем, кафе-машината весело примигваше с лампичката си за готовност, компютъра беше включен, даже телевизора тихо мърмореше на новинарския канал. Водещият разказваше, че пясъчната буря отново е попречила на американските войски в поредната им миротворческа мисия, обърнала е няколко танка и дори е свалила два хеликоптера.

— Освен това е набила войниците и взела няколко в плен. — неволно добавих аз.

Що за странен навик имат някои Различни — да гледат телевизия? Или глупави сапунени сериали, или лъжи по новините. С една дума — хора... Друга дума — добитък?

Те не са виновни. Те са слаби и разпръснати. Те са хора, а не добитък!

Ние сме добитъка.

А хората — трева.

Аз стоях, облегнат на стола на секретарката и гледах през прозореца към плаващите над града облаци. Защо в Москва небето е толкова ниско? Никъде другаде не съм виждал толкова ниско небе... освен в Москва през зимата...

— Тревата може да се подстригва. — раздаде се глас зад гърба ми. — А може и да се изтръгва с корена. Кое ти харесва повече?

— Добро утро, шефе. — казах аз, обръщайки се. — Мислех, че ви няма.

Хесер се прозя. Беше по халат и чехли. Изпод халата се подаваше пижама.

Ама никога не бих си и помислил, че Великият Хесер носи пижама с анимационни герои на Дисни! Започвайки от Мики Маус и Доналд Дък и свършвайки с Лило и Стич. Не може Велик, който е живял хиляди години и чете мисли с лекота, да носи такава пижама!

— Спах. — мрачно каза Хесер. — Спах спокойно. Легнах си в пет сутринта.

— Извинявайте, шефе. — казах аз. Не знам защо, но освен „шефе“, не се сещах за друго обръщение. — Много работа ли имахте тази нощ?

— Четох книга, много интересна. — включвайки кафе-машината, каза Хесер. — За мен черно със захар, за теб — с мляко и без захар...

— Нещо магическо ли? — поинтересувах се аз.

— Не бе, Головачев! — изръмжа Хесер. — Ще подам оставка и ще ида при него като съавтор, да пиша книжки! Вземи си кафето.

Взех си чашата и последвах Хесер в кабинета му.

Тук, както винаги, имаше нови дреболии. В един от шкафовете се бяха появили малки фигурки на мишки — стъклени, оловни, дървени, имаше и керамични чаши и стоманени ножове. На задната стена на шкафа беше облегната стара брошура на ДОСААФ, на обложката на която беше изобразено жури, оценяващо парашут, до нея стоеше простишка литография, на която се зеленееше малка горичка.

Поради никаква причина — не можех да разбера каква, — всичко това навяваше мисли за началните класове в училище.

На стената висеше хокеен шлем със златист цвят, поразително приличащ на плешивина. В шлема бяха забити няколко стрелички за игра на дартс.

Хвърляйки поглед към тези вещи, които можеше да значат нещо много важно, а можеше да не означават абсолютно нищо, аз седнах в едно от креслата за посетители. И забелязах, че в теленото кошче за боклук се търкаля никаква книжка с ярка цветна корица. Нима Хесер наистина е чел Головачев? Но като се вгледах, реших че греша — на книгата беше написано „Шедъври на световната фантастика“.

— Пий си кафето, прочиства мозъка сутрин. — със все същия недоволен тон измърмори Хесер. Самият той пиеше кафето си шумно, посръбвайки; направо ти се струваше, че ако му дадеш чинийка и каменна захар, ще започне да пие направо от чинийката.

— Трябва да получа отговор на няколко въпроса, шефе. — казах аз. — На много въпроси.

— Ще получиш. — кимна Хесер.

— Различните са много по-слаби в магията от хората.

Хесер се намръщи.

— Глупости. Оксиморон.

— Но нали магическата сила на хората...

Хесер вдигна пръст и го размаха заплашително.

— Стоп. Не бъркай потенциалната енергия с кинетичната!

Беше мой ред да замълча. А Хесер, разхождайки се с чашата из кабинета, обясняваше monotонно:

— Първо... Да, всичко живо е способно да изработва магическа Сила. Всичко живо — не само хората! Дори животните, дори тревата. Има ли тази Сила някакви физически основи, може ли да се измери с някакъв прибор? Не знам. Може би това никой и никога няма да узнае. Второ... Никой не може да управлява собствената си Сила. Тя се разсейва в пространството, погълща се от Сумрака, една част се улавя от синия мъх, друга част — от Различните. Разбираш ли? Има два процеса — изльчване на собствената Сила и погълдане на чуждата Сила. Първият е неосъзнат и се усиљва според дълбочината на потапяне в Сумрака. Вторият, в една или друга степен, също е присъщ на всички — и хората, и Различните. Болното дете моли майка си — поседи с мен, погали ме по коремчето! Майката го гали — и болката минава. Майката иска да помогне на детето си и нейната Сила частично оказва целенасочено действие. Така наречения „екстрасенс“, тоест човек с непълни, кастрирани способности на Различен, е способен да въздейства не само на близки хора, не само под въздействието на душевен порив, но и да лекува или проклина чужди хора. Изтичащата от него Сила е по-оформена. Вече не е пара, но още не е лед — просто вода. Трето... Ние — Различните. При нас балансът на погълдане и изльчване на Силата е изместен в посока на погълдането.

— Какво? — възкликах аз.

— А ти си мислеше, че всичко е просто, като при вампирите? — Хесер се усмихна весело. — Мислиш си, че Различните само вземат, без да дават нищо в замяна? Не, всички ние отдаваме онази Сила, която произвеждаме. Но ако при обикновения човек процесът на погълъщане-излъчване е в динамично равновесие и много рядко, в следствие на душевно вълнение, балансът се нарушава, то при нас всичко е различно. Ние сме разбалансириани от самото начало. Ние погълъщаме от околнния свят повече, отколкото отдаваме.

— И можем да работим с остатъка. — казах аз. — Така ли?

— Ние работим с разликата в потенциалите. — Хесер отново ми се закани с пръст. — Няма значение каква е твоята „магическа температура“... вещиците някога използваха този термин. Ти можеш да генерираш много Сила, но тогава и скоростта на излъчването ще расте в геометрична прогресия. Има такива Различни... те отдават в общото хранилище на Силата даже повече, отколкото хората, но и погълъщат много. И работят с тази разлика в потенциалите.

Хесер помълча и добави самокритично:

— Но това са редки случаи, признавам. Повечето Различни отстъпват на хората в способността си да произвеждат магическа Сила, но пък са равни или ги превъзхождат в способността си да я погълъщат. Антоне, няма такова понятие като средна температура в болница. Ние не сме банални вампири. Ние сме и донори.

— Защо не ни учат на това? — попитах аз. — Защо?

— Ами затова, защото разгледано най-общо — ние все пак използваме чужда Сила! — сопна се Хесер. — Ето ти, например — защо ми се домъкна толкова рано? Гневни тиради да ми четеш! Ах, как може, ние използваме генерираната от хората Сила! А нали ти се е налагало да я събираш директно, да я изсмукваш като истински вампир. Като ти трябваше — не се притесни. Тръгна, целият в бяло, с печал на благородното чело! А след теб децата плачеха!

Той, разбира се, беше прав. Частично. Но аз вече достатъчно бях работил в Патрула, за да разбера: частичната истина — това също е лъжа.

— Учителю... — тихо казах аз и Хесер трепна.

Аз се отказах да бъда негов ученик в онзи същия ден, когато отнемах Силата от хората.

— Слушам те, ученико. — гледайки ме в очите, отвърна той.

— Работата не е в това, колко Сила използваме, а колко отдаваме.
— казах аз. — Учителю, нали целта на Нощния Патрул е да разделя и защитава?

Хесер кимна.

— Да разделя и защитава дотогава, докато хората станат по-добри и новите Различни ще избират само Светлината?

Хесер отново кимна.

— И всички хора станат Различни?

— Глупости. — Хесер поклати глава. — Кой ти каза тази щуротия? Поне в един от документите на Патрула да има такава фраза? Във Великия Договор?

Затваряйки очи, аз погледнах към послушно пламналите редове.

„Ние сме Различни...“

— Не, такива думи няма никъде. — признах аз. — Но цялото ни обучение, всичките ни действия... всичко е нагласено така, че да се създава именно такова впечатление.

— Това впечатление е лъжливо.

— Да, но тази самозаблуда се поощрява!

Хесер въздъхна тежко. Погледна ме в очите. Каза:

— Антоне, на всички им трябва цел в живота. Висша цел. И на хората, и на Различните. Дори и тази цел да е лъжлива.

— Но това е задънена улица... — прошепнах аз. — Учителю, това е път без изход. Ако победим Тъмните...

— То ще победим Злото. Егоизма, себелюбието, равнодушието.

— Но самото ни съществуване — то също е egoизъм и себелюбие!

— Твоите предложения? — любезно се поинтересува Хесер.

Аз мълчах.

— Имаш ли възражения срещу оперативната работа на Патрулите? Против контрола на Тъмните? Против помощта за хората, опитите да подобрим социалната система?

Ето тук аз почувствах почва за реванш.

— Учителю, а какво точно сте дали на Арина през тридесет и първа година? Когато сте се срещнали с нея на хиподрума?

— Парче китайска коприна. — спокойно отговори Хесер. — Жена е, все пак, прищели ѝ се хубави парцалки... а годините бяха

тежки. Един приятел ми беше изпратил от Манджурия, получи се много удачно... Осьждаш ли ме?

Аз кимнах.

— Антоне, аз от самото начало бях против глобалния експеримент върху хората. — с явно отвращение каза Хесер. — Глупава идея, още от деветнайсети век я обмисляха. Не напразно Тъмните се съгласиха. Нямаше да има никакви положителни промени. Все същите кървища, войни, глад, репресии...

Той замълча. Отвори шумно чекмеджето и извади пура.

— Но Русия сега щеше да е преуспяла страна... — започнах аз.

— Дрън-дрън... — измърмори Хесер. — Не Русия, а Евразийски съюз. Сито социалдемократическо общество. Враждуващо с Азиатския съюз, оглавяван от Китай, и конфедерацията на англоезичните страни, оглавявана от Щатите. Пет-шест локални ядрени конфликта на година... на територията на страните от третия свят. Бой за ресурси, надпревара във въоръжаването, по-страшна от днешната...

Аз бях смачкан и разбит. На пух и прах. Но още се опитвах да протестирам:

— Арина разказваше... град на Луната...

— Да, наистина. — кимна Хесер. — Щеше да има лунни градове. Около базите с ядрени ракети. Четеш ли фантастика?

Свивайки рамене, аз хвърлих поглед към книжката в кошчето.

— Онова, което писаха американските писатели през петдесетте години — това и щеше да се случи. — поясни Хесер. — Да, космически кораби с атомна тяга... военни. Разбираш ли, Антоне, пред комунизма в Русия имаше три пътя. Първия — да се развие в прекрасно, чудесно общество. Но това е против човешката природа. Втория — да се изроди и да загине. Това и стана. Третия — да се превърне в социалдемокрация от скандинавски тип и да помете под себе си по-голяма част от Европа и Северна Африка. Уви, сред последствията от този вариант е разделянето на света на три противостоящи блока, а рано или късно — глобална война. Но още преди това хората щяха да разберат за нашето съществуване, щяха да изтребят или да заробят Различните. Извинявай, Антоне, но реших, че лунните градове и стоте сорта салам през осемдесета година не си заслужават цената.

— Но затова пък сега Америка...

— Стига с тази Америка. — намръщи се Хесер. — Почакай до две хиляди и шеста година, пък тогава ще говорим.

Аз мълчах. Даже не попитах какво е видял Хесер в идващата, вече не толкова далечна две хиляди и шеста...

— Разбирам твоите душевни терзания. — посягайки към запалката, каза Хесер. — Много цинично ли ще е, ако запуша?

— Ако щете — водка пийте, учителю. — сопнах се аз.

— Сутрин водка не пия. — Хесер запуфтя, разпалвайки пурата си. — Твоите терзания... твоите... съмнения са ми напълно ясни. Аз също не смяtam сегашната ситуация за правилна. Но какво ще стане, ако всички изпаднем в меланхолия и се оттеглим от работата? Ще ти кажа какво! Тъмните с удоволствие ще поемат ролята на пастири за човешкото стадо! Те няма да се притесняват. Ще се зарадват, че им е провървяло... Решавай.

— Какво да решавам?

— Нали дойде с намерение да подадеш оставка! — повиши тон Хесер. — Така че, решавай — оставаш ли в Патрула, или нашите цели не са достатъчно светли за теб?

— При наличие на черен цвет сивия се счита за бял. — отвърнах аз.

Хесер изсумтя. И спокойно попита:

— Какво стана с Арина, избяга ли?

— Избяга. Взе Надечка за заложник и поиска помощ от мен и Светлана.

На лицето на Хесер не трепна нито един мускул.

— Старата гадина, Антоне, си има свои принципи. Може да бъльфира както си поиска, но дете няма да пипне. Повярвай ми, познавам я.

— Ами ако не ѝ бяха издържали нервите? — спомняйки си за преживияния ужас, попитах аз. — Не ѝ пука от Патрулите и даже от Инквизицията! Тя дори от Завулон не се бои.

— От Завулон — може би... — усмихна се Хесер. — Аз съобщих на Инквизицията за вещицата, но и с Арина се свързах. Напълно официално, между другото. Всичко е запротоколирано. И относно семейството ти вещицата беше предупредена. Специално.

Това вече беше новина.

Аз гледах спокойното лице на Хесер и не знаех какво да кажа.

— С Арина имам дълги и уважителни отношения. — поясни Хесер.

— Как става така? — попитах аз.

— Кое по-точно? — учуди се Хесер. — Уважителните отношения ли? Разбираш ли...

— Всеки път, когато се убедя, че сте гнусен интригант, вие за десет минути ми доказвате, че не съм прав. Ние паразитираме върху хората? Оказва се, че това е за тяхно добро. Страната е в разруха? Могло е да бъде и по-лошо. Дъщеря ми е в опасност? Не, в безопасност е, като малкия Саша Пушкин с бавачката си...

Погледът на Хесер омекна.

— Антоне, преди много, много време аз бях кльощав и сополив хлапак... — той замислено гледаше през мен. — Да. Кльощав и сополив. И карайки се със своите наставници, чийто имена няма да ти говорят нищо, аз бях сигурен — те са гнусни интриганти. А после те ме убеждаваха в обратното. Минаха векове и аз вече имах свои ученици...

Той изпусна кълбо дим и замълча. Впрочем, защо ли да продължава? Векове? Ха! Хиляда години — това е достатъчен срок, за да се научиш да парираш всякакви нападки от подчинените си. И то така, че идват кипящи от възмущение, а си отиват преизпълнени с любов и уважение към шефа. Опитът е огромна сила. По-страшна от магическата.

— Иска ми се да ви видя без маска, шефе. — казах аз.

Хесер благодушно се усмихна.

— Кажете ми поне това — беше ли синът ви Различен? — попитах аз. — Или вие го направихте Различен? Аз разбирам, не трябва да се разкрива тази тайна, нека всички мислят...

Юмрукът на Хесер се стовари с грохот на масата. А самият Хесер се надигна, навеждайки се напред.

— Докога ще чопкаш тази тема? — изръмжа той. — Да, ние с Олга подведохме Инквизицията и получихме право за реморализация на Тимур! Той трябваше да стане Тъмен, а мен това не ме устройва! Разбра ли? Ако искаш — иди и докладвай на Инквизицията. Само престани с тези бръзвежи!

За момент се уплаших. А Хесер отново започна да кръстосва кабинета, постоянно изскочайки от чехлите си и жестикулирайки

енергично:

— Невъзможно е да направиш човек Различен! Невъзможно! По никакъв начин! Искаш ли да ти кажа истината за твоите жена и дъщеря? Олга се намеси в съдбата на Светлана! Към нея приложи втората половина от Тебешира на Съдбата! Но дори Тебешира на Съдбата не е способен да превърне твоята неродена дъщеря в Различна, ако тя самата не се бе родила Различна! Ние само я направихме още по-силна, дадохме ѝ абсолютната Сила!

— Знам. — кимнах аз.

— Откъде? — изуми се Хесер.

— Арина намекна.

— Умна е. — кимна Хесер. И пак повиши глас: — Това е! Сега знаеш всичко, което се отнася към тази тема! Човек не може да стане Различен. Използвайки най-могъщите артефакти — на началния етап или доста по-късно — може да го направиш по-сilen или по-слаб, да го склониш към Светлината или Тъмнината... В много малки граници, Антоне! Ако момчето Егор не беше неутрален още от начало, ние не бихме могли да изтрием неговата инициация в Тъмнината. Ако твоята дъщеря не трябваше да се ражда като Велика Вълшебница, ние никога не бихме могли да я направим Най-Великата! За да напълниш съд със светлина или тъмнина, трябва да имаш този съд! От нас зависи какво ще налеем вътре — но не сме способни да направим самият съд! Дреболии, само дреболии — с това сме и принудени да работим! А ти предполагаш, че човек може да се превърне в Различен!

— Борис Игнатиевич, — сам не знам защо се обърнах към Хесер с руското му име. — Извинявайте, ако дрънкам глупости. Но не мога да разбера — как така не сте намерили Тимур по-рано? Та той е ваш син! Не го ли чувствахте? Дори и на разстояние?

В този момент Хесер неочаквано посърна. На лицето му се появи някаква виновност и объркване едновременно.

— Антоне, макар и да съм стар интригант... — той помълча. — Нима мислиш, че бих позволил собствения ми син да расте в детски дом, в беди и страдания? Мислиш, че на мен не ми се иска малко топлина и ласки? Да се почувствам като човек? Да си поиграя с бебето, да ида с хлапето на футбол, да науча младежа да се бръсне, да приема юношата в Патрула? Не, кажи поне една причина, заради която съм позволил сина ми да живее и оstarява далеч от мен! Аз съм лош баща,

безсърдечна гадина? Да допуснем. Но тогава защо съм решил да го направя Различен? Защо са ми тези проблеми?

— Но защо не сте го намерили по-рано? — възкликнах аз.

— Ами защото когато се роди, беше най-обикновено дете! Без и най-малкия потенциал на Различен!

— Случва се. — неуверено казах аз.

Хесер кимна:

— Съмняваш ли се? И аз се съмнявам... трябваше да почувствам следите от Сила в Тимур! Но ги нямаше...

Той разпери ръце, седна. Промърмори:

— Така че не ми приписвай невъзможни подвизи. Не мога да правя хората Различни. — Хесер помълча и изведнъж добави прочувствено: — Но ти си прав. Трябваше да го почувствам по-рано! Е, да разпознаеш потенциалния Различен в чужд възрастен човек — случва се. Но в родния си син? Който съм люлеел на ръце, в който съм мечтал да видя Различен? Не знам. Значи способностите му са били твърде слаби... или вече съм се побъркал.

— Има още един вариант. — неуверено казах аз.

Хесер ме погледна изпод вежди и сви рамене:

— Вариантите винаги са повече от един. Какво имаш предвид?

— Някой може да превръща хората в Различни. Този някой е намерил Тимур и го е превърнал в потенциален Различен. След това сте го почувствали...

— Олга го почувства... — измърмори Хесер.

— Добре, Олга. И след това сте започнали да действате.

Мислили сте си, че лъжете Инквизицията и Тъмните. А са лъгали вас.

Хесер изпърхтя недоверчиво.

— Ама допуснете поне за миг, че може да се превърне човек в Различен! — помолих се аз.

— И защо е било направено това? — попита Хесер. — Аз съм готов да повярвам на всичко, само ми покажи причините. Да ни подстави нас с Олга? Едва ли. Всичко мина гладко, без никаква спънка.

— Не знам. — признах си аз. И отмъстително добавих, ставайки:

— Но на ваше място не бих се отпускал, шефе. Свиكني сте вашата интрига винаги да е най-тънката. А нали вариантите винаги са повече от един.

— Умник... — намръщи се Хесер. — Я изчезвай при Светлана...
почекай.

Той пъхна ръка в джоба на халата и извади мобилен телефон.
Телефона не звънеше, само нервно вибрираше.

— Сега, минутка... — кимна ми Хесер. И вече в слушалката, със
съвсем различен глас: — Да!

Аз деликатно се отдалечих към шкафовете и започнах да
разглеждам магическите финтифлюшки. Добре, фигурките на
чудовища могат да служат за викане на тези същества. Например. А за
какво е камшика? Нещо като „бича на Шааб“?

— Веднага идваме. — късо каза Хесер. Щракна затворения
мобилен телефон. — Антоне!

Когато се обърнах към Хесер, той тъкмо приключваше с
преобличането: прокарваше ръка край тялото си, халатът и пижамата
се свиваха, променяха цвета и текстурата си, превръщайки се в строг
сив костюм. С едно последно мащване с ръката Хесер си окачи
вратовръзка, вече завързана в строг уинзорски възел. И всичко това не
беше илюзия — Хесер наистина създаваше костюм от пижама.

— Антоне, ще се наложи да направим малка разходка... до
къщичката на злата вещица.

— Хванали ли са я? — попитах аз, опитвайки се да определя
собствените си чувства. Приближих се към Хесер.

— Не, по-лошо. Вчера вечерта, по време на обиска, в жилището
на Арина са намерили тайник. — Хесер мащна с ръка и във въздуха се
отвори портал. Добави мъгляво: — Там вече... са се събрали доста
хора. Да вървим.

— Какво има в тайника? — възкликах аз.

Но ръката на Хесер вече ме буташе навътре в светещия бял овал.

— Пригответи се. — дочух аз последния съвет.

Пътя през портала заема някакво време — секунди, минути, а
понякога даже и часове. Това зависи не от разстоянието, а от точността
на насочването. Аз не знаех кой е окачвал портала в къщата на Арина,
не знаех и колко ще вися в млечно бялата пустота.

Тайник в дома на Арина. Е, и какво от това? Всеки Различен си
прави в къщи тайници за магически предмети. Какво е изплашило
толкова Хесер... а аз бях сигурен, че шефът е изплашен и разстроен,
твърде каменно и спокойно беше станало лицето му!

Неизвестно защо си представих някакви ужасии, например детски трупове в мазето. Ето ти повод Хесер да се паникьосва, а беше сигурен, че Арина няма да пипне Надечка!

Не, не може да бъде...

И с тази мисъл се изтърсих от портала — директно наслед стаичката.

А тук наистина беше многолюдно.

— Дръпни се! — извика Костя и ме хвана за ръката. Аз едва успях да направя крачка встрани и от портала излезе Хесер.

— Приветствам те, Велики. — някак удивително вежливо, без привичната си язвителност, каза Завулон.

Аз се оглеждах. Шест непознати инквизитори — в плащове, с нахлупени над лицата им качулки, всичко както трябва да е. Едгар, Завулон и Костя — също ясно. Светлана! Аз я погледнах изплашено, но тя веднага поклати успокояващо глава. Значи с Надя всичко е наред...

— Кой води разследването? — попита Хесер.

— Триумвират. — кратко отвърна Едгар. — Аз от Инквизицията, Завулон от Тъмните и... — той погледна Светлана, — и както решите.

— Аз. — кимна Хесер. — Светлана, благодаря ти. Признателен съм ти.

Нямаше нужда от обяснения. Каквото и да е станало тук, Светлана се е появила първа от Светлите и е започнала да действа от името на Нощния Патрул.

Може да се каже — върнала се е на служба.

— Да ви въведа ли в обстановката? — попита Едгар.

Хесер кимна.

— Городецки? — уточни Едгар.

— С мен е.

— Ваше право. — Едгар ми кимна. — И така, тук имаме извънредно произшествие...

Зашо говори с думи?

Аз се опитах да попитам за това Светлана, мислено се протегнах към нея...

И се натъкнах на плътна стена.

Инквизицията е блокирала района. Ето защо на Хесер му позвъниха по телефона, а не се свързаха мислено с него. Каквото и да е

станало тук, то трябаше да остане в тайна.

Следващите думи на Едгар потвърдиха мисълта ми.

— Понеже случилото се трябва да бъде запазено в пълна тайна, — каза Едгар, — аз моля всички присъстващи да свалят защитата си и да се пригответят за получаване на знака на Наказващият Огън.

Аз погледнах към Хесер — той вече разкопчаваше ризата си. Завулон, Светлана, Костя, даже самият Едгар — всички се събличаха!

Примирен, аз свалих тениската. Наказващият Огън, значи...

— Ние, присъстващите, се кълнем никога, никъде и никому с единствено изключение върховния Трибунал на Инквизицията да не разгласяваме това, което ще ни се открие по време на разследването на това произшествие. — каза Едгар. — Кълна се.

— Кълна се. — каза Светлана и ме хвани за ръка.

— Кълна се. — прошепнах аз.

— Кълна се, кълна се, кълна се. — раздаде се от всички страни.

— Ако наруша тази тайна, нека ме унищожи ръката на Наказващият Огън. — завърши Едгар.

Пръстите му блеснаха с ослепително червено сияние. Във въздуха сякаш увисна горящ отпечатък ръката му, размножи се и дванайсет плаващи длани заплуваха към нас. Много бавно — и това плашеше най-много.

Знакът докосна първо самият Едгар. Лицето на Инквизитора се изкриви, на кожата му за момент избиха още няколко такива червени отпечатъка.

Това май боли...

Хесер и Завулон понесоха стойчески докосването на знака. И ако не ме лъжеха очите, на телата им тези знаци вече се бяха сплели в гъста мрежа.

Някой от Инквизиторите извика.

Това май боли много...

Заклинанието ме докосна и аз разбрах, че греша. Това не болеше много, това беше непоносимо! Струваше ми се, че ме жигосват с нажежено клеймо, и не просто ме жигосват, а прогарят тялото ми открай докрай!

Когато кървавата мътилка в очите ми се разнесе, аз с учудване разбрах, че съм успял да се задържа прав — за разлика от двама Инквизитори.

— А казват, че раждането боли... — тихо каза Светлана, закопчавайки блузата си. — Ха...

— Искам да напомня... ако знака сработи — ще бъде още по-болезнено... — промърмори Едгар. В очите на Тъмния имаше сълзи. — Това е за общото благо.

— Стига лирични отклонения! — прекъсна го Завулон. — След като си станал главен, дръж се адекватно.

Наистина, къде ли е Витезслав? Все пак е отлетял за Прага?

— Моля, след мен. — все още мръщейки се, каза Едгар. И тръгна към стената.

Тайници могат да се правят по много начини. От най-баналния — магически замаскиран сейф в стената, до опасания с мощни заклинания склад в Сумрака.

Този тайник беше доста оригинален. Когато Едгар влезе в стената — пред него за момент се появи тясна, сякаш несъразмерна с човека пролука — аз веднага си спомних този хитър и сложен метод, смес от магия за илюзия и магия за пренасяне. От някакво ограничено пространство, например от стая, се вземаха парченца пространство — тесни ивички край стените — и магически се съединяваха в единен „килер“. Това беше сложен и доста опасен метод, но Едгар влезе спокойно в тайнника.

— Няма да се поберем всичките. — измърмори Хесер и погледна към инквизиторите. — Доколкото разбирам, вече сте били там? Почакайте ни тук.

Притеснявайки се да не спрат и мен, аз прекрачих напред и стената послушно се разтвори пред мен. Защитните заклинания вече бяха премахнати.

Килерчето се оказа доста големичко: три на три метра, не помалко. В него дори имаше прозорец — точно по същия начин „нарязан“ от парчета други прозорци. Пейзажът от прозореца изглеждаше фантасмагоричен: ивички гора, половин дърво, парченце небе, всичко разбъркано в пълен безпорядък.

Но в килера имаше още нещо, заслужаващо далеч по-голямо внимание.

Хубав костюм от пълтна сива тъкан, елегантна риза — бяла, копринена, с дантели по яката и маншетите, изискана вратовръзка — сребристо сива с червена искра, чифт великолепни черни кожени

обувки, от които се подаваха бели чорапи. Всичко това лежеше на пода насред килера. Бях сигурен, че вътре в костюма имаше копринено бельо с ръчно избродиран монограм.

Впрочем, нямах никакво желание да се ровя в дрехите на Висния вампир Витезслав. Пълтен сив прах, пълнещ дрехите и разсипан наоколо — това бе всичко, което бе останало от инспектора от Европейското Бюро на Инквизицията.

Светлана, влязла в килера след мен, само въздъхна и ме хвана за ръка. Хесер мрачно изкряка. Завулон въздъхна — даже ми се стори, напълно искрено.

Последният влязъл, Костя, не издаде нито звук. Само стоеше като прехласнат, гледайки жалките останки на своя съплеменник.

— Както разбирате, господа, — тихо каза Едгар, — станалото е чудовищно само по себе си. Убит е Висш вампир. Убит е бързо и без следи от борба. Предполагам, че дори на уважаемите Висши, присъстващи тук, това не е по силите.

— Присъстващите тук Висши не са толкова тъпи, че да нападат сътрудници на Инквизицията. — тежко каза Хесер. — Впрочем, ако Инквизицията настоява за проверка...

Едгар поклати глава:

— Не. Повиках ви тук именно защото не ви подозирам в нищо. Преди да информирам Европейското Бюро, ми се стори разумно да поискам вашия съвет. Все пак това е територия на московските патрули.

Завулон клекна край останките, загреба малко пепел, разтърка я с пръсти, помириса я, даже ми се стори — докосна с език... Надигна се с въздишка и промърмори:

— Витезслав... Дори не мога да си представя кой може да го унищожи. Аз... — той се поколеба за момент, — аз бих помислил три пъти, преди да встъпя в схватка с него. А вие, колега?

Той погледна към Хесер. Хесер не бързаше с отговора, а разглеждаше праха с ентузиазма на млад природолюбител.

— Хесер? — повтори Завулон.

— Да, да... — кимна Хесер. — Аз бих могъл. Всъщност, случвало се е да... имаме някои разногласия. Но да го направя толкова бързо... и толкова чисто... — Хесер разпери ръце. — Не, не бих могъл. Уви. Даже малко завиждам.

— Печатът. — предпазливо напомних аз. — При временна регистрация на вампирите се слага печат...

Едгар ме погледна, сякаш бях изтърсил някаква глупост:

— Не и на сътрудниците на Инквизицията.

— И не на Висшите вампири! — предизвикателно добави Костя.

— Печат се поставя на слабите, които не уметят да се контролират, още начинаещите вампири и върколаци.

— Всъщност аз отдавна се каня да поставя въпроса за премахването на тези дискриминационни ограничения. — вмъкна Завулон. — Печат не трябва да се поставя на вампирите и върколациите, започвайки от второ, а още по-добре — от трето ниво...

— Дай освен това да отменим и взаимната регистрация по местожителство. — насмешливо каза Хесер.

— Прекратете този спор! — с неочеквана властност каза Едгар.

— Неосведомеността на Городецки не е повод да организирате диспут! Освен това... прекратяването на съществуването на вампира Витезслав не е най-страшното.

— А кое може да е по-страшно от Различен, който като на шега убива Висши? — попита Завулон.

— Фуаран. — кратко отвърна Едгар. — Книгата „Фуаран“, заради която са го убили.

ГЛАВА 2

Завулон се хилеше. Беше очевидно, че не вярва на нито една дума на Едгар.

А Хесер явно се вбеси. И нищо чудно. Първо аз му досаждах с „Фуаран“, сега — Инквизитора.

— Уважаеми... европейски инспекторе. — след кратка пауза шефът все пак намери достатъчно язвително обръщение. — Аз не помалко от вас се увличам от митология. Разказите за „Фуаран“ са много разпространени сред вещиците, но ние прекрасно разбираме — това е само опит да се придаде повече блясък на своята... каста. Точно такива фолклорни мотиви има при върколаките, вампирите и други Различни, които по волята на съдбата играят второстепенна роля в обществото. Но пред нас стои реален проблем и да се задълбочаваме в дебрите на древните суеверия...

Едгар го прекъсна:

— Разбирам гледната ви точка, Хесер. Но работата е там, че преди два часа Вitezслав се свърза с мен по мобилния телефон. Той проверяваше вещите на Арина и се е натъкнал на тайника. Общо взето... Вitezслав беше много възбуден. Той каза, че в тайника се намира книгата „Фуаран“. И че тя е истинска. Аз... трябва да призная, че се отнесох скептично. Вitezслав е увличаща се натура.

Хесер скептично поклати глава.

— Не пристигнах веднага тук. — продължаваше Едгар. — Още повече, Вitezслав каза, че вика сътрудниците на Инквизицията от отцеплението.

— Страхувал ли се е от нещо? — рязко попита Завулон.

— Вitezслав? Не мисля, че от нещо конкретно. Но това е стандартна процедура при откриване на артефакти с такава сила. Аз завърших обхода на постовете и тъкмо разговарях с Константин, когато нашите сътрудници доложиха, че са засели отцепление около къщата, но не усещат присъствието на Вitezслав. Аз им наредих да влязат в къщата. Те съобщиха, че и вътре няма никой. Тук аз... — Едгар се поколеба. — малко се обърках. Защо Вitezслав ще се крие от колегите

си? Взех Костя и пристигнахме тук колкото се може по-бързо. Това отне около четирийсет минути, не исках да пътуваме през Сумрака, защото можеше да ни потрябват всички налични сили, а сътрудниците не успяха да окачат качествено портал, защото тук има твърде много магически артефакти...

— Ясно. — каза Хесер. — После?

— Отцеплението стоеше около къщата, двама сътрудници дежуреха вътре. Заедно с тях влязохме в тайника и намерихме останките на Витезслав.

— Колко време Витезслав е стоял без охрана? — попита Хесер. Все така недоверчиво, но вече с нотка на интерес.

— Около час.

— И още четирийсет минути инквизиторите са охранявали трупът му. Те са шестима, на четвърто и трето ниво на Силата. — Хесер се намръщи. — Силен маг може да mine, без да го забележат.

— Едва ли. — поклати глава Едгар. — Да, те са на четвърто-трето ниво, само Роман е почти на второ, но са снабдени с охранителни амулети. Дори Велик не може да mine.

— Значи убиецът е бил тук преди тяхното пристигане.

— Най-вероятно. — потвърди Едгар.

— Маг, достатъчно силен, за да убие бързо Висш вампир... — Хесер поклати глава. — Имам само една кандидатура.

— Вещицата. — промърмори Завулон. — Ако тя наистина е притежавала „Фуаран“, то би могла да се върне за нея.

— Първо да я изостави, а после да се върне? — възклика Светлана. Аз разбрах, че тя се опитва да защити Арина. — Това не е логично!

— Ние с Антон я преследвахме. — обясни Едгар. — Тя избяга панически. Явно не е побягнала веднага, както предполагахме, а се е затаила наблизо. И когато Витезслав е намерил книгата, тя е почувствала това и се е паникьосала.

Хесер мрачно погледна към мен и Светлана. Но не каза нищо.

— А може би Витезслав сам е причинил смъртта си? — не се предаваше Светлана. — Намерил е книгата, опитал се да сътвори някакво заклинание от нея... и е загинал. Такива случаи не са рядкост!

— Аха. — заяде се Завулон. — А през това време на книгата ѝ поникнали крачка и тя е избягала.

— Не бих изключвал и тази версия. — сега вече Хесер се застъпи за Светлана. — Може да са поникнали. Може и да е избягала.

Настъпи тишина и в нея смехът на Завулон прозвучва особено силно:

— Виж ти! Нима вярваме във „Фуаран“?

— Вярвам в това, че някой с лекота е убил Висш вампир. — каза Хесер. — И този някой не се плаши нито от Патрулите, нито от Инквизицията. Дори само този факт изисква бързо и ефективно разследване. Не смятате ли така, колега?

Завулон кимна неохотно.

— Ако допуснем, дори за миг, че „Фуаран“ наистина е била тук... — Хесер поклати глава. — Ако всички слухове за тази книга са истински...

Завулон кимна отново.

Двамата Велики замряха, гледайки се един друг. Или играеха на „гледанка“^[1], или независимо от всичките защити успяваха да проведат някакъв магически разговор.

Аз се приближих към останките на вампира и клекнах.

Неприятен тип. Дори за вампир бе неприятен.

И все пак — свой.

Различен.

Зад гърба ми Едгар мърмореше нещо за необходимостта да привлече свежи сили, за това, че залавянето на Арина е станало жизнено необходимо. Не ѝ провървя на вещицата. Едно нещо е нарушаването на Договора, дори мащабно, но отдавнашно. Съвсем друго — убийството на Инквизитор.

И всички факти са против нея. Кой друг може да е толкова силен, че да надвие Висния вампир?

Но неизвестно защо аз не вярвах във вината на Арина...

Останките на Витезслав не предизвикваха дори малко отвращение. Явно в него вече не бе останало нищо човешко, дори от кости нямаше следа. Сив прах, приличащ на пепел от влажна цигара, запазващ формата, но напълно еднороден по структура. Аз докоснах онова, което съмтно приличаше на свит юмрук — и изобщо не се учудих, когато пепелта се разпадна, разкривайки смачкано бяло листче.

— Бележка. — казах аз.

Настъпи гробна тишина. Тъй като никой не възрази, аз взех листа, разгънах го и го прочетох. Едва тогава погледнах към маговете.

Лицата на всички бяха толкова напрегнати, сякаш очакваха да чуят: „Витезслав е написал преди смъртта си името на убиеца... това сте вие!“

— Не го е писал Витезслав. — казах аз. — Това е почеркът на Арина, тя ми написа обяснителна...

— Чети. — нареди Едгар.

— „Господа Инквизитори“ — на висок глас прочетох аз. — „Ако четете това, значи — припомнили сте си старото, не сте се успокоили. Предлагам да решим нещата с мир. Вие получавате книгата, която търсехте. Аз получавам о прощение.“

— Търсили, значи? — много спокойно попита Хесер.

— Инквизицията търси всички артефакти. — спокойно отвърна Едгар. — Включително и онези, които са класифициирани като митологични.

— Би ли получила о прощение? — неочеквано попита Светлана.

Едгар я погледна недоволно, но отвърна:

— Ако тук лежеше „Фуаран“? Не решавам аз, но, най-вероятно да. Ако това е истинската „Фуаран“.

— Сега съм склонен да мисля, че е истинската... — тихо каза Хесер. — Едгар, бих искал да се посъветвам със сътрудниците си.

Едгар само разпери ръце. Сигурно никак не му се искаше да остава насаме със Завулон и Костя, но лицето на инквизитора остана невъзмутимо. Следвайки Хесер, ние със Светлана излязохме от тайника.

Инквизиторите ни посрещнаха с такива подозрителни погледи, сякаш подозираха че сме убили всички Тъмни. Хесер не се притесни от това.

— Ние се оттегляме на съвещание. — небрежно каза той, отправяйки се към вратата. Инквизиторите се спогледаха, но не започнаха да спорят — само един от тях се отправи към тайника. Но ние вече излизахме от къщата на вещицата.

Тук, в средата на гората, ми се струваше, че утрото още не е настъпило. Наоколо цареше тайнствен полумрак, както в най-ранния час от утрото. Погледнах учудено нагоре и забелязах, че небето наистина е неестествено сиво, сякаш го гледаш през тъмни очила.

Явно така се проявяваше в обикновения свят магическата защита, наложена от Инквизиторите.

— Всичко се руши... — промърмори Хесер. — Всичко е неправилно...

Погледът му пробяга от мен към Светлана — и обратно. Сякаш не можеше да реши кой от нас му е нужен сега.

— „Фуаран“ наистина ли е била там? — попита Светлана.

— Изглежда, че да. Явно книгата съществува. — Хесер изкриви лице. — Колко недобре... колко лошо...

— Налага се да намерим вещицата. — каза Светлана. — Ако искате...

Хесер поклати глава.

— Не, не искам. Арина трябва да изчезне.

— Разбирам. — аз хванах Светлана за ръката. — Ако заловят Арина, тя може да признае кой е бил онзи Светъл...

— Арина не знае кой е бил онзи Светъл. — прекъсна ме Хесер.

— Онзи Светъл се срещаше с нея маскиран. Тя може да подозира, да се досеща, може да бъде сигурна — но няма нито едно доказателство. Работата е друга...

В този момент разбрах всичко.

— „Фуаран“?

Хесер кимна:

— Да. Затова ви моля...

Той не успя да завърши — аз казах бързо:

— Ние не знаем къде е Арина. Нали, Светле?

Светлана се намръщи, но кимна.

— Благодаря. — каза Хесер. — Това първо. Сега за второто. Трябва да намерим книгата „Фуаран“. На всяка цена. Вероятно ще бъде сформиран отряд за търсене. Искам от наша страна в него да влезе Антон.

— Аз съм по-силна. — тихо каза Светлана.

— Това вече не играе никаква роля. — поклати глава Хесер. — Абсолютно никаква. Светлана, ти ще ми бъдеш нужна тук.

— Защо? — напрегна се Светлана.

Хесер се поколеба за секунда. После каза:

— За да може в случай на нужда да инициираш Надя.

— Ти си откачил. — с леден глас каза Светлана. — На нейната възраст и с нейната Сила не трябва да става Различна!

— Може да се получи така, че да нямаме друг избор. — промърмори Хесер. — Светлана, ти решаваш. Само те моля да останеш тук, близо до детето.

— Не се и съмнявай! — отряза Светлана. — Няма да сваля поглед от нея.

— Много добре. — Хесер се усмихна и се запъти обратно към вратата. — Влизайте, скоро ще започне съвещанието.

Едва вратата се затвори зад него и Светлана се обърна към мен. Настоятелно попита:

— Ти разбираш ли нещо?

Аз кимнах.

— Хесер не е могъл да намери сина си. Той наистина е бил само човек! А Различен е станал съвсем нас скоро.

— Арина?

— Очевидно. Събудила се, огледала се. Разбрала кой и къде е главен сега...

— И ползвайки „Фуаран“, тайно е направила подарък на Хесер? Превърнала е синът му в Различен? — Светлана сви рамене. — Не може да бъде, за какво ѝ е това? Нима са чак такива приятели?

— Как защо? Сега Хесер ще положи всички усилия Арина да не бъде намерена. Тя се е застраховала, не разбираш ли?

Светлана присви очи. Кимна:

— Слушай, ами Дневният Патрул...

— Откъде да знаем какво е предприела по отношение на Завулон? — свих рамене аз. — Не знам защо, но ми се струва че и Дневния Патрул няма да прояви излишно усърдие в търсенето на вещицата.

— Ама че хитра гадина. — беззлобно каза Светлана. — Напразно недооценявах вещиците. А това за Надя разбра ли го?

Аз поклатих глава.

Казаното от Хесер наистина беше пълна глупост. Понякога инициираха деца-Различни на пет или шест годишна възраст, но не и по-рано. Дете, получило способностите на Различен и неспособно да ги контролира — това е ходеща бомба. Още повече такава силна

Различна като Надечка. Дори самият Хесер няма да може да я спре, ако момичето се разлигави и започне да използва Силата си.

Не, думите на Хесер ми бяха абсолютно непонятни!

— Ще му изскубна ръцете и ще му ги монтирам вместо крака. — напълно спокойно обеща Светлана. — Само още веднъж да спомене, че Надя трябва да се инициира. Е, ще тръгваме ли?

Хванати за ръка — сега много ни се искаше да бъдем по-близо един до друг — ние се върнахме в къщата.

Инквизиторите, които по прищявка на съдбата бяха приобщени към тайната, отново бяха изпратени да пазят около къщата. А нашата шесторка седеше край масата.

Хесер пиеше чай. Свари го сам, използвайки не само запарката, но и билките от обилните запаси на вещицата. Аз също си взех чашка. Чаят миришеше на мента и хвойна, беше горчив и стипчив, но ободряваше. Никой друг не се съблазни от чая — Светлана вежливо опита и остави чашата.

Бележката лежеше на масата.

— Преди двайсет и два — двайсет и три часа. — гледайки хартията, каза Завулон. — Тя е написала бележката преди вашето посещение... Инквизиторе.

Едгар кимна. Добави неохотно:

— Може би... може би дори по време на нашето посещение. Беше ни трудно да я преследваме в дълбините на Сумрака, тя имаше достатъчно време да се приготви и да напише бележката.

— Тогава нямаме основание да подозирате вещицата. — промърмори Завулон. — Тя е оставила книгата, за да се откупи. Нямала е никаква причина да се връща за нея и да убива Инквизитора.

— Съгласен съм. — кимна Хесер след кратка пауза.

— Поразително единомислие на Тъмни и Светли... — каза Едгар. — Вие ме плашите, господа.

— Не е време за разногласия. — отвърна Завулон. — Трябва да намерим убиеца и книгата.

Явно си имаше свои причини да защитава Арина!

— Добре. — кимна Едгар. — Връщаме се в началото. Витезслав ми звъни и ми съобщава за „Фуаран“. Никой не чу разговора.

— Всички разговори по мобилните телефони се подслушват и записват... — вметнах аз.

— Какво предполагаш, Антоне? — иронично ме погледна Едгар.
— Че човешките спецслужби провеждат акция срещу Различните? И чувайки за книгата, незабавно са изпратили тук агент? И този агент е убил Висш вампир?

— Антон не е чак толкова неправ. — застана на моя страна Хесер. — Вие знаете, Едгар, че всяка година ни се налага да пресичаме човешки действия, насочени към нашето разкриване. И за спецотделите на секретните служби знаете...

— Там има наши. — възрази Едгар. — Но дори да предположим, че отново търсят Различни, че има изтичане на информация, то смъртта на Витезслав си остава загадка. Никакъв Джеймс Бонд не може да се приближи незабелязано до него.

— Кой е този Джеймс Бонд? — поинтересува се Завулон.

— Това е от митологията. — усмихна се Хесер. — Съвременната митология. Господа, нека не губим време напразно. Ситуацията е напълно ясна — Витезслав е убит от Различен. Силен Различен. И най-вероятно такъв, на който Инквизитора се е доверявал.

— На никой не се доверяваше той, дори на мен. — промърмори Едгар. — Подозителността на вампирите им е в кръвта... извинете за каламбура.

Никой не се усмихна. Костя погледна накриво Едгар, но си замълча.

— Предлагаш да проверим паметта на всички присъстващи? — любезно уточни Хесер.

— А ще се съгласите ли? — поинтересува се Едгар.

— Не. — отряза Хесер. — Ценя работата на Инквизицията, но всичко си има граници!

— Тогава сме в задънена улица. — разпери ръце Едгар. — Господа, ако не се съгласите да сътрудничите...

Светлана деликатно се прокашля. Попита:

— Може ли аз?

— Да, да, разбира се. — любезно кимна Едгар.

— На мен ми се струва, че вървим по грешен път. — каза Светлана. — Решихте, че трябва да намерим убиеца — тогава ще намерим книгата. Точно така е, но убиецът е неизвестен. Ами тогава да се опитаме да намерим книгата? И чрез „Фуаран“ ще стигнем до убиеца.

— И как ще търсиш книгата, Светла? — иронично попита Завулон. — Ще повикаш Джеймс Бонд ли?

Светлана протегна ръка и предпазливо докосна бележката на Арина.

— Ето... доколкото разбирам, вещицата я е сложила върху книгата. Или дори я е пъхнала между страниците. Известно време тези две неща са били заедно, а книгата сама по себе си е магическа и то могъща вещ. Ако извикаме подобие... нали знаете, както учат начинаещите магове...

Под погледите на Висшите тя се смути и започна да се обърква. Но и Завулон, и Хесер гледаха към Светлана с одобрение.

— Има, има такава магия. — промърмори Хесер. — Ами как, помня, разбира се... веднъж ми откраднаха коня, само юздата остана...

Той замълча. Погледна накриво Завулон. И много дружелюбно предложи:

— Моля ви, Тъмен. Създайте подобие!

— Предпочитам да го направите вие. — не по-малко любезно каза Завулон. — За да няма излишни подозрения в неискреност.

Нешо не беше наред! Но какво?...

— Е, тогава, както казва народа — „първият камшик — по доносника“! — весело се отзова Хесер. — Светлана, идеята ти е приета. Действай.

Светлана смутено погледна към Хесер:

— Борис Игнатиевич... извинете, това са толкова прости действия... отдавна не съм ги извършвала. Може би трябва да помолим някой от младшите магове?

Ето каква била работата... Тривиалната магия, на която учат начинаещите Различни, за Великите се оказа не по силите им. Те се объркаха — объркаха се като академици, на които са предложили да умножат числата в колонката или да запълнят реда с красиви ченгелчета!

— Позволете на мен. — казах аз.

И без да дочекам отговор, протегнах ръка към бележката. Примижах, за да може сянката от ресниците да падне върху очите ми, погледнах през Сумрака към сивото листче хартия. Представих си книгата — дебело томче с подвързия от човешка кожа, дневника на прокълнатата от хора и Различни вещица...

Образът бавно започна да се появява. Книгата се оказа почти такава, каквато си я представях, само ъгълчетата на подвързията бяха обковани в златисти метални триъгълници. Явно — по-късна добавка; някой от стопаните на книгата се е погрижил за нейното запазване.

— Ето каква била! — с жив интерес каза Хесер. — Наистина, наистина...

Маговете се надигнаха, наведоха се над масата, разглеждайки образът на книгата, видим само за Различните. Хартийката леко потрепваше върху масата.

— А не може ли да я отворим? — попита Костя.

— Не, това е само образ, той не носи в себе си вътрешната същност на нещата... — дружелюбно каза Хесер. — Давай, Антоне. Фиксирай... и измисли някакъв търсещ механизъм.

Успях да зафиксирам образа без особени усилия. Но да измислям търсещ механизъм — за това определено не бях готов. Накрая се спрях на гротескно подобие на компас — огромен, колкото чиния, с въртяща се на ос стрелка. Единият край на стрелката светеше по-ярко — той трябваше да сочи „Фуаран“.

— Добави енергия. — поръчах Хесер. — Нека да поработи поне една седмица... всичко се случва.

Аз добавих.

И напълно изтощен, но доволен, се отпуснах.

Ние гледахме към увисналия в Сумрака „компас“. Стрелката сочеше право към Завулон.

— Това шега ли е, Городецки? — поинтересува се Завулон. Стана и се отдръпна настрани.

Стрелката не помръдна.

— Добре. — доволно каза Хесер. — Едгар, нека всичките ти сътрудници да се върнат тук.

Едгар бързо отиде до вратата, повика — и се върна до масата.

Един след друг Инквизиторите влизаха в стаята. Стрелката не помръдваше. Гледаше в пустотата.

— Което и трябваше да се докаже. — произнесе успокоено Едгар. — Никой от присъстващите не е замесен в кражбата на книгата.

— Потрепва. — вглеждайки се в компаса, каза Завулон. — Стрелкичката потрепва. А тъй като не забелязахме крачета по книгата... — Той се разсмя с неприятен, зъл смях. Потупа Едгар по

рамото и попита: — Е, какво, стари друже? Трябва ли ти помощ в задържането?

Едгар също гледаше внимателно компаса. После попита:

— Антоне, каква е точността на уреда?

— Боя се, доста малка. — признах аз. — Все пак следата на книгата беше много слаба.

— Точността? — повтори Едгар.

— Стотина метра. — предположих аз. — Може би петдесет. Доколкото разбирам, на по-близко разстояние сигналът ще е твърде силен и стрелката ще започне да се върти. Съжалявам.

— Не се вълнувай, Антоне, ти направи всичко както трябаше. — похвали ме Хесер. — При такава слаба следа никой не би се справил по-добре. Щом са сто метра, нека да са сто... Можеш ли да определиш разстоянието до целта?

— Приблизително, според яркостта на светенето... Около сто и десет — сто и двайсет километра.

Хесер се намръщи:

— Книгата вече е в Москва. Губим време, господа. Едгар!

Инквизитора пъхна ръка в джоба си и извади жълто-бяла костена топка. На външен вид — като обикновена топка за американски билиard, само че малко по-малка, а по повърхността ѝ безпорядъчно бяха гравирани непонятни пиктограми. Едгар стисна топката в юмрук и се съсредоточи.

След миг почувствах, че нещо се променя. Сякаш до сега във въздуха бе висяла невидима за окото, но осезаема пелена, а сега тя изчезва, свива се, всмуква се в костеното топче...

— Не знаех, че у Инквизицията са останали минойски сфери. — каза Хесер.

— Без коментар. — Едгар се усмихна, доволен от ефекта. — Край, бариерата е свалена. Окачвайте портал, Велики!

Хесер хвърли поглед към Завулон. Попита:

— Отново ли ще ми се доверите?

Завулон мълчаливо махна с ръка и във въздуха се отвори портал, насытен с тъмнина. Завулон влезе първи, след него — като ни даде знак да го последваме — и Хесер. Аз взех скъпоценната бележка на Арина заедно с невидимия магически компас — и тръгнах след Светлана.

Независимо от разликата във външния вид, отвътре порталът изглеждаше абсолютно по същият начин. Млечна мъгла, усещане за бързо движение, пълна загуба на чувството за време. Аз се опитах да се съсредоточа — сега ще се окажем редом с престъпника, убиеца на Висшия вампир. Разбира се, сред нас са Хесер и Завулон; Светлана им отстъпва само по опит, но не и по сила; Костя, макар и млад, все пак е Висш; а и Едгар със своята група и пълни джобове с инквизиторски артефакти. И все пак схватката можеше да се окаже смъртно опасна.

Но в следващият момент разбрах, че схватка няма да има.

Във всеки случай, не и незабавна схватка.

Ние стояхме на един от пероните в Казанската гара. До нас нямаше никого — хората чувстват, когато наблизо се отваря портал и неволно се отдръпват настрани. Но наоколо цареше стълпотворение, каквото дори в Москва можеш да намериш само през лятото, и то на гарата. Хора вървяха към електричките, слизаха от влаковете и мъкнеха багаж, пушеха до таблото, чакайки да обявят влака им, пиеха бира и лимонада, ядяха чудовищните гарови пирожки и не по-малко подозителните сандвичи.

Аз погледнах призрачния „компас“ — стрелата се въртеше лениво.

— Спешно ни трябва Пепеляшка. — каза Хесер, озъртайки се. — Трябва да се намери маково зърно в чувал с просо.

Един след друг до нас се появяваха Инквизиторите. Лицето на Едгар, който се беше съсредоточил и подготвил за жестока схватка, стана разстроено.

— Той се опитва да се скрие... — каза Завулон. — Прекрасно, прекрасно...

Но и неговото лице не изразяваше особена радост.

Към нашата група се приближи някаква пълничка жена с раирани чанти на количка. На потното ѝ червено лице беше изписана решителност, достъпна само на руска жена, занимаваща се с „куфарна търговия“ и хранеща мъж-нехранимайко и три-четири деца.

— Уляновския обявиха ли го? — поинтересува се тя.

Светлана затвори за миг очи и отвърна:

— Ще пристигне на първи коловоз след шест минути, ще тръгне със закъснение от три минути.

— Благодаря. — без изобщо да се учуди от точността на отговора, жената се запъти към първи коловоз.

— Всичко това е много мило, Светлана. — измърмори Хесер. — А какво ще предложиш по повод търсенето на книгата?

Светлана само разпери ръце.

* * *

Кафето беше уютно и чисто дотолкова, доколкото може да бъде уютно и чисто в гарово кафе. Може би затова, защото се намираше на странно място — в подземния етаж, точно до багажното отделение. Многобройните гарови бездомници не слизаха тук — явно бяха отучени от собствениците. Немлада руска лелка стоеше зад щанда, а мълчаливи и вежливи казаци носеха храната от кухнята.

Странно място.

Аз взех за мен и Светлана сухо вино от трилитров пакет. Учудващо евтино и за още по-голямо учудване — прилично. Върнах се към ъгловата масичка, на която седяхме.

— Още е тук. — каза Светлана, кимайки към бележката на Арина. Стрелката в „компаса“ се въртеше лениво.

— Може би книгата е скрита в багажното отделение? — предположих аз.

Светлана отпи от виното и кимна — или се съгласяваше с догадката, или се примиряваше с краснодарското „Мерло“.

— Притеснява ли те нещо? — предпазливо попитах аз.

— Защо влак? — отвърна с въпрос Светлана.

— Да избяга. Да се скрие. Похитителя трябва да се досеща, че го преследват.

— Аерогара. Самолет. Който и да е. — отшивайки на малки гълътки, лаконично отвърна Светлана.

Аз разперих ръце.

Това наистина беше странно. Различният-предател, който и да беше той, след като вземе „Фуаран“, можеше или да се опита да се спотай някъде, или да се впусне да бяга. Той е изbral втория вариант. Но защо влак? В двайсет и първи век — влак като средство за бягство?

— Ами ако се бои да лети? — предположи Светлана.

Аз само изсумтях. Разбира се, при авиокатастрофа дори Различния няма много шансове да оживее. Но да прегледа линиите на вероятностите за три-четири часа напред и да разбере дали самолета е заплашен от катастрофа — това е по силите и на слаб Различен.

А убиеца на Витезслав не беше слаб.

— Той иска да отиде някъде, докъдето не летят самолети. — предположих аз.

— Поне можеше да отлети от Москва, по-далеч от преследвачите.

— Не. — с удоволствие поправих Светлана. — Това няма да му помогне. Щяхме да определим неговото положение, да разберем с кой самолет е отлетял похитителя, ще разпитаме пътниците, ще снемем данните от камерите за наблюдение в аерогарата — и ще разберем кой е. След това Хесер или Завулон ще отворят портал... където и да е излягал, дотам ще отворят. И всичко ще се сведе до сегашната ситуация. Само че ще знаем кой е врага.

Светлана кимна. Погледна часовника си и поклати глава. Притвори за момент очи и се усмихна успокоено.

Значи с Надечка всичко е наред.

— Защо изобщо трябва да бяга... — замислено каза Светлана. — Едва ли ритуалът, описан във „Фуаран“, отнема много време. Та нали вешницата е превърната в Различни много от слугите си, когато са я атакували. За убиеца е по-лесно да се възползва от книгата, да стане Велик... най-Великия. А после — или да встъпи в схватка с нас, или да унищожи „Фуаран“ и да се спотаи. Ако стане по-силен от нас, ние просто няма да успеем да го разкрием.

— Може би той вече е станал по-силен. — отбелязах аз. — След като Хесер отвори дума за инициацията на Надя...

Светлана кимна.

— Мрачна перспектива. Ами ако от „Фуаран“ се е възползвал самият Едгар? А сега разиграва комедия и имитира преследване. Отношенията му с Витезслав бяха сложни, сега е предоставен сам на себе си... приискало му се да стане най-силният Различен на света...

— Но тогава защо му е книгата? — възкликах аз. — Да я остави на място и готово! Ние даже нямаше да разберем, че Витезслав е убит. Щяхме да припишем смъртта му на защитните заклинания, които вампирът не е забелязал.

— Това е идея. — съгласи се Светлана. — Не, убиеца не е искал сила. Или — не само сила. Трябва му и книгата.

Изведнъж си спомних за Семъон. Кимнах:

— Има някой, когото убиеца иска да направи Различен! Той е разбирал, че няма да му разрешат да се възползва от книгата. Затова е убил Витезслав... сега не е важно по какъв начин. Извършил е ритуала и е станал много силен Различен. Скрил е книгата... някъде тук, на гарата. И сега се надява да я измъкне.

Светлана ми протегна ръка и ние тържествено си стиснахме ръцете над масата.

— Само че как ще я „измъкне“? — уточни Светлана. — Тук и сега двата най-силни мага в Москва...

— Три. — поправих я аз.

Светлана се намръщи и каза:

— Тогава нека са четири. Костя все пак е Висш...

— Сополанко е той, макар и висш... — промърморих аз. Изобщо не ми се побираше в главата, че за няколко години момчето е убило десетки хора.

А още по-противно беше това, че ние им издавахме лицензите...

Светлана разбра за какво си мисля. Погали ме по ръката. Каза тихо:

— Не го преживявай толкова. Той не може да тръгне срещу природата си. Нима можеш да направиш нещо? Освен да го убиеш...

Аз кимнах. Разбира се, не можех.

Но исках да признавам това дори пред себе си.

Вратата тихо се отвори — и в кафето влязоха Хесер, Завулон, Едгар, Костя... и Олга. Съдейки по това, че всички оживено обсъждаха нещо, Олга вече беше приобщена към тайната.

— Едгар се е съгласил да привлече резервите... — тихо каза Светлана. — Лоша работа.

Маговете се приближиха към нашата масичка, аз забелязах как погледите им бързо се плъзнаха по „компаса“. Костя се приближи до щанда и поръча чаша червено вино. Жената на щанда се заусмихва — или беше пуснал в ход малко от вампирското си обаяние, или просто му беше харесала. Ех, лелке... не се усмихвай на този младеж, който буди у теб не точно майчински и не точно женски чувства. Този

младеж може да целува така, че усмивката на лицето ти да застине завинаги...

— Костя с инквизиторите претърсиха всички багажни клетки. — каза Хесер. — Нищо.

— А ние претърсихме цялата гара. — добродушно се усмихна Завулон. — Шест РАЗЛИЧНИ, явно нямащи нищо общо.

— И неиницирано момиче... — усмихна се в отговор Олга. — Да, да, забелязах я. С нея ще се заемат.

Завулон се усмихна още по-широко — това беше цял сеанс за обмяна на усмивки:

— Извинявай, Велика. С нея вече се заеха.

В нормална ситуация това щеше да е само началото на разговора.

— Стига толкова, Велики. — изръмжа Едгар. — Не става въпрос за една потенциална РАЗЛИЧНА. Става въпрос за нашето съществуване!

— И това е вярно. — съгласи се Завулон. — Ще ми помогнете ли, Борис Игнатиевич?

Двамата с Хесер преместиха още една маса към нашата. Костя мълчаливо донесе столове — и ето че цялата компания се настани заедно. Обичайно нещо — отиват хората в отпуск или в командировка, убиват времето в гаровото кафе...

— Или не е тук, или е способен да се маскира даже от вас. — каза Светлана. — И в двата случая бих поискала разрешение да се оттегля. Ако ви потрябвам, ще ме повикате.

— С дъщеря ти всичко е наред. — изскърца Завулон. — Давам ти дума.

— Можеш и да ни потрябваш. — подкрепи го Хесер.

Светлана въздъхна.

— Хесер, защо не пуснеш Светлана? — помолих го аз. — Ти сам разбиращ — сега не ни трябва сила.

— А какво ни трябва? — полюбопитства Хесер.

— Хитрост и търпение. По първото никой не може да се мери с вас и Завулон. А второто никога няма да го дочакате от притеснена майка.

Хесер поклати глава. Погледна бързо към Олга — тя едва доловимо кимна.

— Заминаяй при дъщеря си, Светле. — каза Хесер. — Права си. Като ни потрябваш, ще те повикам и ще окача портал.

— Тръгвам. — каза Светлана. За момент се наклони към мен, докосна бузата ми с устни — и се разтвори във въздуха. Порталът беше толкова миниатюрен, че дори не го забелязах.

А хората в кафето дори не забелязаха изчезването на Светлана. За тях ние бяхме невидими, те не искаха да ни виждат.

— Силна е. — каза Завулон. Протегна ръка към Костя, взе чашата му и отпи. — Е, ти знаеш по-добре, Хесер... Какво следва, господин Инквизитор?

— Ще чакаме. — късо отвърна Едгар. — Той ще дойде за книгата.

— Или тя. — поправи го Завулон. — Или тя...

Ние не се заехме да организираме щаб. Така и си стояхме в кафето, ядохме, пихме. Костя си поръча месо по татарски — жената се учуди, но веднага изтича към кухнята. След минутка оттам изскочи младо момче и хукна нанякъде за месо.

Хесер поръча котлет по киевски. Останалите се задоволиха с вино, бира и всякакви мезета, като сушени калмари и фъстъци.

Аз седях, гледах как Костя нагъва почти сурвото месо и размишлявах над поведението на неведомия престъпник. „Търсете мотива!“ — както ни завеща Шерлок Холмс. Ако намерим мотива, ще намерим и престъпника. Целта му не е да стане най-силният Различен — той вече е станал такъв или поне може да стане по всяко време. Но какво тогава? Изнудване? Глупаво. Не може да налага волята си над Патрулите и Инквизицията, ще повтори съдбата на Фуаран... Може би престъпникът иска да направи своя, алтернативна организация на Различните? Тази есен в Питър беше разгромена организация на „диви Тъмни“... разгромена с огромен труд^[2]. Loшият пример е заразителен, някой може да се съблазни. И най-ужасното е, че и Светъл може да се съблазни. Да създаде нов Нощен Патрул. Суперпатрул. Да унищожи изцяло Тъмните, да пречупи Инквизицията и да примами на своя страна повечето Светли...

Лошо. Многолошо, ако е така. Тъмните няма да се предадат без бой. В съвременния свят, натъпкан с оръжия за масово поразяване, химични заводи и атомни електростанции, техният удар може да унищожи целият свят. Свърши времето, когато силовият вариант можеше да доведе до победа. А може би това време не е съществувало никога...

— Стрелката. — каза Едгар. — Гледайте!

Моят „компас“ престана да се прави на вентилатор. Стрелката забавяше въртенето си. Стрелката застина, потрепна — и бавно се завъртя, показвайки посоката.

— Йес! — възкликна Костя, надигайки се от стола си. — Получи се!

И за някаква част от секундата аз видях в него момчето-вампир, още не опитало човешка кръв и уверено — за Силата никога и нищо не се налага да се плаща...

— Тръгваме, господа. — скочи Едгар. Погледна към стрелката, после проследи направлението, втренчи се в стената. И уверено каза: — Към влаковете!

[1] Който първи отклони поглед, губи. Бел.прев. ↑

[2] Става въпрос за събитията, описани в „Ликът на черната Палмира“ от Владимир Васильев. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Обичайна гледка на гарата — препускат по перона няколко души, опитвайки се да разберат откъде заминава — ако вече не е заминал — техният влак. Неизвестно защо тези закъсняващи винаги са или жени — „куфарни търговки“, натоварени с раирани чанти — „китайки“, или точно обратното — хора интелигентни, натоварени само с дипломатически куфарчета от „Самсонайт“ и кожени ръчни чантички.

Ние се числяхме към някакъв екзотичен подвид на втората категория — багаж нямахме изобщо, а външният ни вид беше доста странен, но внушаващ уважение.

На перона стрелката отново започна да се върти — приближавахме се към книгата.

— Опитва се да избяга. — тържествено произнесе Завулон. — Така... сега да разберем какви влакове заминават...

Погледът на Тъмния се замъгли — той предвиждаше бъдещето, търсейки кой влак ще тръгне първи от перона.

Аз погледнах информационното табло, висящо зад гърба ми. И казах:

— Сега ще тръгне „Москва-Алмаата“. След пет минути, от втори коловоз.

Завулон се върна от своите пророчески странствания и съобщи:

— Влакът за Казахстан от втори коловоз. След пет минути.

Видът му беше много доволен. Костя тихо изсумтя.

Хесер демонстративно погледна към таблото и кимна:

— Да, прав си, Завулон... А следващият влак е чак след половин час.

— Спирате влака, претърсваме вагоните. — бързо предложи Едгар. — Нали?

— Твоите хаймани ще успеят ли да намерят Различния? — попита Хесер. — Ако се маскира? Ако той е маг извън категориите?

Едгар посърна. Заклати глава.

— Именно. — кимна Хесер. — Книгата беше на гарата. Той беше на гарата. Ние не успяхме да намерим нито „Фуаран“, нито

престъпника. Защо реши, че във влака ще е по-лесно да се направи?

— Ако е във влака, най-лесно е да унищожим влака. — каза Завулон. — И край на проблемите.

Настъпи тишина. Хесер поклати глава.

— Разбирам, неприятно решение. — съгласи се Завулон. — И на мен не ми харесва. Излишна загуба на хиляди животи... Но имаме ли избор?

— Какво предлагаш, Велики? — попита Едгар.

— Ако, — Завулон подчerta тази дума, — книгата „Фуаран“ наистина е във влака, то ние трябва да дочакаме момента, когато композицията ще се окаже в безлюдна местност. Казахските степи са напълно подходящи. А после... според плановете, които Инквизицията има за такива случаи.

Едгар нервно поклати глава и — както винаги, когато беше развълнуван — се появи лек прибалтийски акцент.

— Това не е добро решение, Велики. И аз не мога да го взема самостоятелно, трябва ми разрешение от трибунала.

Завулон сви рамене, демонстрирайки с целия си вид — негова работа беше да предложи.

— Във всички случаи трябва да се убедим, че книгата е във влака. — каза Хесер. — Предлагам... — той ме погледна и кимна леко. — Предлагам Антон — от Нощния Патрул, Константин — от Дневния, и някой от Инквизицията да се настанят във влака. Да извършат проверка. За това не трябва голяма група. А ние... ние ще пристигнем на сутринта. И ще решим какво ще правим по-нататък.

— Заминаяй, Костя. — ласково каза Завулон и потупа младия вампир по рамото. — Правилно каза Хесер. Добра компания, дълъг път, интересна работа — ще ти хареса.

Насмешливият му поглед към мен беше почти незабележим.

— Това... ще ни даде малко време. — съгласи се Едгар. — Ще замина аз. И ще взема моите. Всичките.

— Остана една минута. — тихо каза Олга. — Ако сте решили — тръгвайте!

Едгар махна с ръка към своята бригада и всички се затичахме към влака. При първия вагон Едгар каза нещо на кондуктора — млад мустакат казах. Лицето на казаха омекна, стана сънено и едновременно с това — радостно. Той се отдръпна, правейки ни път. Всички се

изсипахме в коридора. Аз погледнах — Завулон, Хесер и Олга стояха на перона и гледаха след нас. Олга говореше нещо.

— При така създадите се обстоятелства аз ще осъществявам общото ръководство. — заяви Едгар. — Има ли възражения?

Аз хвърлих поглед към шестимата инквизитори, стоящи зад гърба му и си замълчах. Но Костя не се стърпя:

— Зависи от заповедите. Аз се подчинявам само на Дневния Патрул.

— Повтарям — аз ръководя операцията. — хладно каза Едгар. — Ако не сте съгласен, изчезвайте оттук.

Костя се поколеба само секунда — после сведе глава:

— Извинете, Инквизиторе. Пошегувах се. Разбира се, вие ръководите. Но при необходимост ще се свържа с моето ръководство.

— Първо ще скачаш, после ще искаш разрешение. — Едгар все пак реши да постави точката над i.

— Добре. — кимна Костя. — Извинете, Инквизиторе.

С това зараждащият се бунт беше напълно потушен. Едгар кимна, показва се навън и повика кондуктора.

— Кога тръгваме?

— Сега! — гледайки Инквизитора с възторга на предано куче, отвърна кондуктора. — Сега, трябва да влизаме!

— Ами влизай тогава. — отдръпна се Едгар. С все същото изражение на радостна покорност, кондуктора влезе. Влакът тръгна незабавно. Олюолявайки се, кондуктора стоеше до отворената врата.

— Как се казваш? — попита Едгар.

— Асхат. Асхат Курмангалиев.

— Затвори вратата. Работи както е по инструкция. — Едгар се намръщи. — Ние сме твоите най-добри приятели. Ние сме твои гости. Трябва да ни намериш места във влака. Разбра ли?

Вратата щракна, кондуктора я заключи и отново се изпъна пред Едгар:

— Разбрах. Трябва да идем при началника на влака. При мен има малко места. Само четири са свободни.

— Отиваме при началника. — съгласи се Едгар. — Антоне, какво става с компаса?

Аз вдигнах бележката и погледнах сумрачния „компас“.

Стрелката лениво се въртеше.

— Изглежда, че книгата е във влака.

— Ще изчакаме още, за по-сигурно. — реши Едгар.

Ние се отдалечихме поне на километър, но стрелката продължаваше да се върти. Похитителят, който и да беше той, пътуваше заедно с нас.

— Във влака е, гадината. — реши Едгар. — Чакайте ме тук. Ще ида при началникът на влака, трябва да се настаним някъде.

Заедно с доволно усмихващият се кондуктор той тръгна по коридора. Вторият кондуктор, виждайки партньора си, каза бързо нещо по казахски, размахвайки възмутено ръце, но улови погледа на Едгар и замълча.

— Направо да вземем да си окачим по една табела „Ние сме Различни“. — каза Костя. — Какви ги върши? Ако във влака наистина има Висш Различен, той ще усети магията...

Костя беше прав. Къде по-лесно беше да използваме пари — тяхната магия върху хората беше не по-малко действена. Но Едгар явно беше изнервен...

— А ти чувстваш ли магия? — внезапно попита един от младшите Инквизитори.

Костя се обърна към него с разстроена физиономия. Поклати глава.

— И никой друг няма да почувства. Едгар има амулет за подчинение. Той работи само отблизо.

— Инквизиторски шашми... — измърмори Костя, очевидно уязвен. — Все едно, по-добре да не се открояваме. Нали, Антоне?

Аз неохотно кимнах.

Едгар се върна след двайсетина минути. Как се беше справил с началника на влака — дал му е пари, или по-вероятно — използвал е тайнствения „амулет за подчинение“ — не го попитах. Лицето на Едгар беше доволно, умиротворено.

— Ще се разделим на две групи. — незабавно започна да команда той. — Вие, — кимване към инквизиторите, — оставате в този вагон. Ще заемете купето на кондукторите и първото купе, това са точно шест места. Асхат ще ви настани... и изобщо, обръщайте се към него за всичко, не се стеснявайте. Да не се предприемат активни действия и никакви игрички на детективи-любители! Дръжте се като...

като хора. Докладвайте ми лично на всеки три часа... или при нужда. Ние ще бъдем в седми вагон.

Инквизиторите мълчаливо потеглиха след усмихващият се кондуктор. Едгар се обърна към мен и Костя. Съобщи:

— Ние ще заемем четвърто купе в седми вагон. Ще считаме, че това е временната ни база. Да тръгваме.

— Има ли вече някакъв план, шефе? — не точно иронично, но не и съвсем искрено, се поинтересува Костя.

Едгар го погледна за секунда — явно също размишляващо кое е повече във въпроса — интерес или заяждане, на което не си струва да се отговаря. Но все пак отвърна:

— Ако се появи някакъв план, ще го узнаете. Когато му дойде времето. А сега искам да пийна кафе и да поспя два-три часа. Именно в този ред.

Аз и Костя тръгнахме след Едгар. Вампирът се ухили. Аз неволно му намигнах в отговор. Подчиненото положение все пак ни сплотяваше... независимо от всичко, което си мислех за Костя.

Вагонът, в който пътува началникът на влака е най-луксозното място в цялата композиция. Тук климатиците винаги работят. Винаги има вряла вода, а у кондуктора — запарка за чай. И накрая — тук е чисто — дори и в азиатските влакове, а бельото се дава в запечатани пакети — то наистина е изпрано след предишния курс. Работят и двете тоалетни и в тях може смело да се влиза без гумени ботуши.

И като капак на простото пътническо щастие — от едната страна е прикачен вагон-ресторанта, а от другата — спалния вагон, ако изобщо има такъв в композицията.

Във влака „Москва-Алмат“^[1] имаше спален вагон. Ние минахме през него, любопитно оглеждайки пътниците. Повечето от тях бяха важни, масивни казаци, почти всички — с ръчни чанти, с които не се разделяха дори в коридора. Някои вече пиеха чай от украсени с цветя чашки, други подреждаха на масата парчета месо и бутилки и разкъсваха на парчета варено пиле. Но повечето, все пак, засега стояха в коридора, гледайки към минаващите отвън московски предградия.

Интересно, какво ли изпитват те, гражданите на независимата вече страна, гледайки своята бивша столица? Нима наистина — удовлетворение от независимостта? Или, все пак, носталгия?

Не зная. Не можеш да попиташ, а и да попиташ — не е сигурно, че ще ти отговорят честно. А да се вмъкваш в съзнанието, да ги принуждаваш да говорят искрено — това не е наш метод.

Нека се радват и се гордеят — от своята независимост, своята държавност, своята корупция. Щом като в Санкт-Петербург скоро се радваха на тристагодишния си юбилей и говореха: „ако ще всичко да откраднат, поне нашите ще го откраднат, а не московчаните“ — то защо казахите и узбеките, украинците и таджиките да не изпитват същите чувства? Ако вътре в страната протича разделяне по републики и градове, то какви претенции можеш да имаш към съседите си от бившата комунална квартира? Отделиха се стаичките с прозорци към Балтийско море, отделиха се гордите грузинци и киргизи с единствения в света високопланински военноморски флот, всички се отделиха с радост. Остана само голямата кухня — Русия, където някога народите се вариха в един и същ имперски котел. Нищо. Нека. А пък ние си имаме газ в квартирата! А вие?

Нека се радват. Нека на всички да им бъде добре. И ощастливените от юбилея питерци — един юбилей, както се знае, цял век храни. И създалите за пръв път собствени държави казахи и киргизи... впрочем, те, разбира се, биха привели цяла камара доказателства за своята древна държавност. И на братята славяни, които бяха толкова угнетени от съществуването на големия брат. И на нас, руснаците, толкова силно презиращи — Москва от провинцията, провинцията — от Москва.

За един миг, напълно неочеквано за мен, почувствах отвращение. Не, не към тези пътници-казахи, и не към съгражданите-руснаци. Към хората. Към всички хора по света. С какво се занимаваме ние, Нощния Патрул? Разделяме и защитаваме? Глупости! Нито един тъмен, нито един Дневен Патрул не носи на хората толкова зло, колкото самите те си причиняват. Какво е един гладен вампир в сравнение с абсолютно обикновен маниак, изнасилващ и убиващ момичета в асансьорите? Какво е една безчувствена вещица, правеща проклятия срещу заплащащане, в сравнение с хуманния президент, изпращащ високоточни ракети заради нефта? Чума на вашите домове...

Аз се спрях пред прохода, пропускайки Костя пред себе си. Замрях, втренчен в оплютия под, където вече се бяха появили първите вонящи фасове.

Какво ми става?

Мои ли са тези мисли?

Не, не трябва да се преструвам. Мои са, не са чужди. Никой не е проникнал в главата ми, дори Висш Различен не може да направи това незабелязано.

Това съм аз — такъв, какъвто съм.

Бивш човек.

Много уморен, разочарован от всичко на света Светъл Различен.

Така отиват в Инквизицията. Когато престанеш да намираш разлика между Светъл и Тъмен. Когато хората станат за теб не стадо овце, а шепа паяци в буркан. Когато престанеш да вярваш в доброто, а всичко което искаш, е да съхраниш статуквото. За себе си. За онези малцина, които все още са ти скъпи.

— Не искам. — казах аз, сякаш произнасях заклинание, сякаш издигах невидим щит срещу врага — против самият себе си. — Не искам! Ти... нямаш власт... над мен... Антон Городецки!

През две врати и четири дебели стъкла Костя се обърна и ме погледна с недоумение. Беше ли ме чул? Или просто се чуди защо спрях?

Усмихвайки се напрегнато, аз отворих вратата и влязох в гърмящата хармоника на прехода между вагоните. Шефският вагон наистина се оказа приятно местенце. Чисти килимчета на пода, пътека в коридора, бели завески на прозорците, меки матраци, не напомнящи постелката на негъра Джим, натъпкана с царевична слама.

— Кой ще спи горе, кой долу? — деловито се поинтересува Едгар.

— На мен ми е все едно. — отвърна Костя.

— Аз бих предпочел горе. — казах аз.

— Аз също. — кимна Едгар. — Разбрахме се.

На вратата вежливо се почука.

— Да. — Инквизитора дори не обърна глава. Беше началникът на влака — с поднос, на който имаше никелиран чайник с вряла вода, чайник със запарка, чашки и някакви бисквитки-вафлички, дори кутия със сметана. Сериозен мъж —строен, с разкошни мустаци, униформата му стои като излята.

А лицето — глупаво-глупаво, като на новородено пале.

— Пийте със здраве, скъпи гости!

Ясно. Също под въздействие на амулета. Все пак това, че Едгар е Тъмен, поставяше отпечатък върху методите му.

— Благодаря. Уведомявай ни за всички, които са се качили в Москва, но слизат по пътя, уважаеми. — каза Едгар, поемайки подноса. — Особено за онези, които не слизат на своята гара, а по-рано.

— Ще бъде изпълнено, ваше благородие! — кимна началникът на влака.

Костя хихикна. Аз почаках, докато нещастникът излезе и попитах:

— А защо „ваше благородие“?

— Откъде да знам? — сви рамене Едгар. — Амулета настройва хората на подчинение. А вече кого виждат в мен при това: строг ревизор, любим чичо, уважаван артист или генералисимус Сталин — това е тежен проблем. Този, явно, много е чел Акунин. Или е гледал стари филми.

Костя отново изсумтя.

— Нищо весело няма в това. — ядоса се Едгар. — И нищо ужасно, също. Максимално щадящ хорската психика метод. Половината истории за това, как някой е возил в колата си Якубич или е пуснал Горбачов без ред, са следствие от такива внушения.

— Не на това се смея. — обясни Костя. — Представих си ви в униформа на белогвардейски офицер. Внушавате уважение.

— Смей се, смей се... — наливайки си кафе, каза Едгар. — Какво става с компаса?

Аз мълчаливо оставил бележката на масата. Сумрачният образ увисна във въздуха — кръглата основа на компаса, лениво въртящата се стрелка.

Налях си чай и отпих. Чаят беше вкусен. Сварен внимателно, както е положено за „високоблагородия“.

— Във влака е, мръсника... — въздъхна Едгар. — Господа, няма да крия от вас алтернативите. Или ще заловим престъпника, или влакът ще бъде унищожен. Заедно с всички пътници.

— По какъв начин? — деловито попита Костя.

— Има няколко варианта. Взрив на газопровод до влака, случайно пускане на бойна ракета от изтребител... в крайен случай — ракетата ще е с ядрена бойна глава.

— Едгар! — много ми се искаше да вярвам, че пресилва нещата.

— Тук има минимум петстотин пътника!

— Малко повече. — поправи ме Инквизитора.

— Това не трябва да се прави!

— Не трябва да изпускаме книгата. Не трябва да допуснем някой безпринципен Различен да си сътвори армия и да прекроява света по свой вкус.

— Но ние не знаем какво иска той!

— Ние знаем, че не се е поколебал да убие Инквизитор. Ние знаем, че той е много силен и преследва някаква неизвестна за нас цел. Какво е забравил той в Средна Азия, Городецки?

Аз свих рамене.

— Там има много древни центрове на сила... — промърмори Едгар. — Няколко безследно изчезнали артефакти, няколко лошо контролирани територии... Какво още?

— Милиард китайци. — внезапно каза Костя.

Тъмните се втренчиха един в друг.

— Ти съвсем си откачил... — неуверено каза Едгар.

— Милиард и нещо. — насмешливо уточни Костя. — Ами ако смята да проникне в Китай през Казахстан? Ето това ще бъде армия! Милиарди Различни! А и Индия...

— Ходи се пери. — не се съгласи Едгар. — Даже идиот няма да се реши на това. Откъде ще вземаме Сила, ако една трета от населението станат Различни?

— Ами ако е идиот? — не се отказваше Костя.

— Ето затова ще приложим крайни мерки. — отряза Едгар.

Те говореха сериозно. Без ни най-малки съмнения — може ли да убият тези омагьосани кондуктори, дебелобузите хора в командировка. Щом трябва, значи трябва. Фермерите, унищожаващи заболелият от чума добитък също не се вълнуват.

Отщя ми се да пия чай. Станах, излязох от купето. Едгар ме изпрати с разбиращ, но не и съчувстващ поглед.

Вагонът вече утихваше, готвеше се за сън. Няколко врати все още бяха отворени, някой се мотаеше край тоалетната, чакайки да се освободи, отнякъде се чуваше звън на чаши, но повечето пътници бяха твърде изтощени от Москва.

Аз вяло си помислих, че по всички канони на мелодрамата сега по коридора трябва да тичат ангелоподобни дечица с невинни личица. За да мога изцяло да осъзная чудовищността на предложеният от Едгар план...

Деца нямаше. Вместо тях от едно купе се подаде дебел мъж с излинели панталони и размъкнат потник. Червената потна физиономия вече беше опиянена от погълнатият алкохол. Мъжът ме погледна вяло, хълъцна — и се скри обратно.

Ръцете ми сами посегнаха към плейъра. Аз пъхнах копченцата на слушалките в ушите си, пъхнах първия попаднал ми диск и се притиснах към стъклото. Нищо не виждам, нищо не чувам. И много ясно — нищо няма да кажа.

Разнесе се тиха лирична мелодия и един тънък глас запя:

*Ти няма да успееш да скочиш в храстите,
На света няма по-голяма красота
От абсистенцията на морфинния генезис...^[2]*

Та това е Лас, моят познат от „Ассол“. Онзи диск, който ми подари. Усмихнах се и усилих звука. Точно това ми беше нужно сега...

*В астрала ще се върнат детските черти.
От наш'та кръв ще претопят желязо,
На света няма по-голяма красота
От абсистенцията на морфинния генезис...^[3]*

Пфу, да ти се не види... Направо пънк сред пънковете. Това дори не е Шнур с неговите забавни псувни... Нечия ръка ме потупа по рамото.

— Едгар, всеки разпуска по своему. — измърморих аз.
Леко ме сръгаха под ребрата.
Аз се обърнах.
И замръзнах.

Пред мен стоеше Лас. И се хилеше, подскачайки в такт с музиката — явно все пак съм усилил твърде много.

— Приятно е, моето! — ентузиазирано възклика той веднага щом смъкнах слушалките. — Вървя си значи по вагона, никого не закачам, а тук слушат моите песни! Какво правиш тук, Антоне?

— Пътувам... — едва успях да произнеса аз, изключвайки плейъра.

— Нима? — възхити се Лас. — Никога нямаше да се сетя! А за къде пътуваш?

— За Алма-Ата.

— Трябва да кажеш „в Алмата“! — наставнически каза Лас. — Добре, продължаваме разговора. А защо не със самолета?

— А ти защо? — аз най-накрая съобразих, че ставащото приличаше на разпит.

— А аз съм аерофоб. — гордо каза Лас. — Не, ако наистина се налага, то литър уиски помага да повярваш в аеродинамиката. Но това е само в краен случай, до Япония, или до Щатите... дотам влакове няма.

— По работа ли пътуваш?

— На почивка. — кимна Лас. — Няма в Турция да ходя, я! Или на Канарските острови, нали? А ти по работа ли?

— Ъхъ. — кимнах аз. — Смятам да започна търговия с кумис и шубат в Москва.

— А какво е това шубат? — поинтересува се Лас.

— Ами... кефир от камилско мляко.

— Готино. — съгласи се Лас. — Сам ли си?

— С приятели.

— Ами защо не дойдете при мен? Купето е празно. Шубат нямам, но кумис ще се намери.

Капан?

Аз погледнах към Лас през Сумрака. Толкова внимателно, колкото можех.

Ни най-малки признания на Различен. Или е човек... или е Различен с невъобразима сила. Способен да се маскира на всички нива на Сумрака.

Нима ми провървя? Нима пред мен е той, тайнственият похитител на „Фуаран“?

— Сега, само да взема едно-друго. — усмихнах се аз.

— Ама при мен всичко има! — запротестира Лас. — Хайде, вдигай приятелите си. Аз съм в съседния вагон, второ купе.

— Те вече легнаха да спят. — неубедително излъгах аз. — Сега, само момент...

Добре, че Лас стоеше встани и не можеше да види кой е в купето. Аз едва-едва откряхнах вратата и се шмугнах вътре — вероятно оставяйки Лас с впечатлението, че зад вратата се крие полуоблечена мацка.

— Какво става? — погледна ме проницателно Едгар.

— С нас пътува един от „Ассол“. — бързо казах аз. — Онзи музикант, нали го помните, той беше заподозрян, но като че ли не е Различен... Вика ме в купето, да пийнем.

На лицето на Едгар се появи хазартно изражение. А Костя даже скочи и възклика:

— Да го хванем ли? Сега ни е...

— Стой. — поклати глава Едгар. — Няма да бързаме... всичко се случва. Антоне, дръж.

Аз взех малката плоска стъклена бутилчица, оплетена с меден или бронзов проводник. Изглеждаше ужасно старинна. В бутилчицата се плискаше тъмнокафява течност.

— Какво е това?

— Най-обикновен двайсетгодишен арманяк. А виж, бутилчицата е интересна. Може да я отвори само Различен. — Едгар се усмихна. — Общо взето, играчка. Някакъв древен маг си омагьосал така всичките бутилки, за да не го крадат слугите. Ако приятелят ти успее да я отвори — значи е Различен.

— Не чувствам никаква магия... — казах аз, въртейки бутилчицата в ръката си.

— Точно както трябва. — доволно каза Едгар. — Проста и надеждна проверка.

Аз кимнах.

— А това е просто мезе. — Едгар извади от вътрешния джоб на плаща си триъгълна кутийка „Тоблерон“. — Това е всичко, действай. Стой! Кое купе?

— Спалния вагон, второ купе.

— Ще огледаме. — обеща Едгар. Стана и изгаси осветлението.
Изкомандва: — Костя, марш под одеалото, ние вече спим!

Така че след две секунди, когато излязох в коридора с коняка и шоколада, моите спътници наистина лежаха тихо под завивките.

Впрочем... Лас деликатно не поглеждаше към вратата — явно наистина се заблуждаваше относно пола на моите приятели.

— Коняк? — попита Лас, виждайки бутилчицата в ръката ми.

— По-хубаво. Двайсетгодишен арманяк.

— Уважавам. — съгласи се Лас. — Че различните дори и такива думи не знаят.

— Различните? — уточних аз, вървейки след Лас към съседния вагон.

— Ъхъ. Уж сериозни хора, милиони въртят, а освен „Бял кон“ и „Наполеон“ нищо не познават от алкохолната култура. Винаги съм се стъпвал от тесния кръгозор на политикикономическия елит. Защо у нас символ за преуспяване стана „шестстотния“ мерцедес? Говориш със сериозен, умен човек, а той изведенъж гордо вмъква: „мерджана ми чукнаха, наложи се цяла седмица да пътувам с «петстотин»-ката“! А в очите му — и смирението на аскета, принизил се до „петстотин“-ка, и гордостта на притежател на „шестстотния“. Преди си мислех, че докато новобогаташите не преминат на подобаващите им „Бентли“ и „Ягуар“-и, нищо хубаво няма да я чака страната ни. Но ето — преминаха, и никакви изменения! Червените потници пак прозират изпод ризите от Версаче... Също, между другото... намерили, пфу, култов моделиер...

Влязох след Лас в уютното купе на спалния вагон. Тук имаше само две легла, малка ъглова масичка, триъгълна мивка, малко вдигащо се столче.

— Мястото, честно казано, е доста по-малко от обикновеното купе. — отбелязах аз.

— Аха. Обаче климатика работи. А и мивката... е полезна е за много жизнени обстоятелства...

Лас извади изпод леглото алуминиев куфар и се зарови в него. След миг на масата се появи еднолитрова пластмасова бутилка. Аз я взех и погледнах етикета. Наистина — кумис.

— Мислеше, че се майтапя? — ухили се моят „съсед“. — Много точна напитка. С такава ли ще търгуваш?

— Да, именно с такава. — изтърсих аз.

— С такава няма да стане, това е киргизки кумис. Изобщо, трябвало е да идеш в Уфа. Хем е по-близо, хем с митничарите няма да имаш проблем. Там и кумис правят, и „Бузу“. Опитвал ли си „Бузу“? Това е смес от кумис и овесен кисел. Отвратителна гадост! Но моментално те реанимира от махмурлука.

През това време на масичката се появи салам, нарязан хляб, еднолитрова бутилка френски коняк с неизвестната за мен марка „Folignac“ и бутилка френска минерална вода „Евиан“.

Аз преглътнах и добавих моя скромен принос към трапезата. Казах:

— Хайде първо да опитаме арманяка.

— Хайде. — съгласи се Лас, вадейки две пластмасови чашки за вода и две мелхиорови^[4] чашки за коняка.

— Отваряй.

— Арманяка си е твой, ти го отвори. — небрежно парира Лас.

Определено тук имаше нещо мътно!

— По-добре ти. — измърморих аз. — Никога не съм успявал да налея по равно.

Лас ме погледна, сякаш бях идиот. Каза:

— Доста сериозен подход имаш. Често ли съобразяваш за трима?

Но все пак взе бутилчицата и започна да отвива капачката. Аз чаках.

Лас пухтеше и се мръщеше. Спра да напъва и внимателно огледа гърлото. Измърмори:

— Сигурно се е слепила...

На ти „замаскиран Различен“!

— Дай. — казах аз.

— Не, почакай малко. — възмути се Лас. — Какво, толкова голяма захарност ли има? Сега...

Той нави края на тениската си около капачката и завъртя, напъвайки с всичка сила. Хазартно произнесе:

— Тръгна, тръгна!

Чу се хрущене.

— Отиде... — неуверено продължи Лас. — Ох...

Той смутено протегна ръце. В едната държеше стъклена бутилчица. В другата — капачето, плътно навито на счупеното гърло.

— Извинявай... мамка му...

Но само след миг в погледа на Лас проблесна нещо като гордост:

— Ама че сила имам! Никога не бих предположил...

Аз мълчах, представяйки си лицето на Едгар, лишил се от полезния артефакт.

— Ценна вещь, нали? — виновно попита Лас. — Антикварна бутилчица?

— Дреболия. — измърморих аз. — Жалко за арманяка. Паднаха стъклата вътре.

— Няма значение. — бодро каза Лас. Отново се зарови в куфара си, оставяйки осакатената бутилчица на масата. Извади носна кърпа и демонстративно откъсна етикета: — Чиста. Нито веднъж не е прана. И не е китайска, а чешка, така че няма защо да се боим от пневмония!

Той сгъна кърпата на две, омота гърлото на бутилчицата и невъзмутимо наля арманяка в чашките. Вдигна своята:

— За пътуването!

— За пътуването. — съгласих се аз.

Арманякът беше мек, ароматен и сладковат, като топъл гроздов сок. Той се пиеше леко, не предизвиквайки дори и мисъл за замезване, и вече някъде дълбоко вътре се взривяваше — хуманно и високоточно, за завист на всички американски ракети.

— Забележително нещо. — съгласи се Лас, въздъхвайки. — Но нали ти казвам — твърде висока захарност! Арменските коняци с това ми харесват — при тях захарта е на самия минимум, но цялата вкусова гама е запазена... Давай по още едно.

И втората порция се разля по чашите. Лас ме погледна очаквателно.

— За здравето? — неуверено предложих аз.

— За здравето. — съгласи се Лас. Изпи чашата и си подуши ръкава. Погледна към прозореца, трепна и промърмори: — Виж ти... как бързо хваща.

— Какво има?

— Няма да ми повярваш — кълна се, че покрай вагона прелетя прилеп! — възклика Лас. — Огромен, колкото овчарка. Бр-р-р...

Помислих си, че си заслужава да кажа на Костя няколко ласкави думички. А на глас се пошегувах:

— Това не е мишка^[5]. Това сигурно е белка.

— Летяща белка. — помрачня Лас. — Всички ходим под нея...
Не, честна дума, огромен прилеп!

— Просто е прелетяла много близо до стъклото. — предположих аз. — А ти на пръв поглед не си успял да прецениш разстоянието до прилепа и ти се е сторила по-голяма, отколкото е в действителност.

— Ами може... — замислено каза Лас. — Но какво прави тук? Защо му трябва да лети край влака?

— Това е елементарно. — вземайки бутилчицата и наливайки трета порция, казах аз. — Локомотива, движейки се с огромна скорост, създава пред себе си въздушен щит. Той зашеметява комари, пеперуди и прочее летящи живинки и ги изхвърля във вихровите потоци, които обгръщат влака от всички страни. Затова нощем прилепите обичат да летят край движещите се влакове и да хапват зашеметени муhi.

Лас се замисли. Попита:

— А тогава защо денем край движещите се влакове не летят птици?

— Това също е елементарно! — аз му подадох чашата. — Птиците са далеч по-тъпи създания от млекопитаещите. Затова прилепите вече са се досетили как да използват влаковете за прехрана, а птиците — още не! След стотина-двеста години и птиците ще се сетят как да използват влаковете.

— Как не се сетих! — учуди се Лас. — Наистина, всичко е много просто! Ами давай... за здравия разум!

Пихме.

— Животните са удивителни създания. — дълбокомислено каза Лас. — По-умни са, отколкото можеш да предположиш. Ето например, едно време имах...

Какво е имал: куче, котка, хамстер или аквариумна рибка — не успях да чуя. Лас отново погледна към прозореца и позелена.

— Там пак... прилепът!

— Лови комари. — напомних му аз.

— Какви ти комари! Прелетя зад стълба, точно като по поръчка!

Казвам ти — колкото овчарка беше!

Надигайки се, Лас решително пусна щорите. Решително каза:

— Майната им... знаех си, че вечер не трябва да чета Кинг...

Ама че як прилеп! Като птеродактил! Сови и бухали може да лови, не комари!

Ама че изрод е този Костя! Аз разбирах, че в животинския си облик вампирите, както и върколациите, стават доста глупави и доста слабо се контролират. Сигурно му харесва да се носи така около нощният влак, да наднича през прозорците, да почива на крайпътните стълбове. Но все пак трябва да се спазва елементарна предпазливост!

— Това са мутации. — размишляваше през това време Лас. — Ядрени изпитания, утечки от реакторите, електромагнитни вълни, клетъчни телефони... А ние все се смеем — демек, фантастика... А и жълтите вестници непрекъснато лъжат. На кого да разкажа — ще решат, че или съм се натряскал, или лъжа!

Той решително отпуши своя коняк. Попита:

— Ти въщност как се отнасяш към мистиката?

— Отнасям се. — с достойнство отвърна аз.

— И аз. — призна Лас. — Сега — и аз. По-рано изобщо не се отнасях... — той погледна с опасение към прозореца. — Живееш си спокойно, а после изведнъж срещаш някъде в псовските блата живо Йети — и откачаш! Или виждаш единометров плъх. Или... — той махна с ръка и наля коняк по чашките. — Ами ако наистина редом с нас живеят вещици, вампири, върколаци? Няма по-надеждна маскировка от това, да внедриш образа си в средствата на масовата култура. Описаното в художествена форма, показаното в киното — то престава да бъде страшно и тайнствено. За истинският страх трябва устна реч, трябва да има старец, плашещ внуките си вечер: „А после Господарят му се яви и му каза: няма да те пусна, ще те хвърля във вихъра, от бурята ще загинеш!“ Ето така се възпитава истинската предпазливост пред аномалните явления! Между другото, децата ги чувстват, не напразно толкова обичат да си разказват истории за Черната Ръка и Ковчегът на Колела. А съвременната литература, особено киното, размиват този инстинктивен ужас. Е, как да се боиш от Дракула, ако вече сто пъти са го убивали? Как да се боиш от извънземни, ако нашите винаги ги правят на пух и прах? Не, Холивуд — това е велик унищожител на човешката бдителност! Хайде — за гибелта на Холивуд, който ни лишава от здравословния страх пред неведомото!

— За това — винаги! — прочувствено казах аз. — Лас, а защо си потеглил точно към Казахстан? Нима толкова добре се почива там?

Лас сви рамене. Каза:

— И сам не зная. Изведнъж ми се доща екзотика — кумис, надбягвания с камили, битки с бойни овни, красавици с непривични черти, дърводидна анаша^[6] в градските паркове...

— Каква? — не разбрах аз. — Каква анаша?

— Дърводидна. Тя е дърво, само че не ѝ дават да израсте. — със същото сериозно лице, което имах аз когато разказвах за прилепите и лястовичките, обясни Лас. — Все едно, така или иначе си съсипвам здравето с цигари, просто ми се доща малко екзотика...

Той извади пакет „Беломор“ и запуши.

— Сега ще дотича кондуктора. — отбелязах аз.

— Никой няма да дотича, сложил съм презерватив на датчика. — Лас кимна нагоре. На стърчащият от стената датчик наистина беше поставен леко надут презерватив. Нежнорозов и с малки шипчета.

— Все пак ми се струва, че имаш неправилно виждане за казахстанската екзотика. — казах аз.

— Късно е вече да мисля, щом съм тръгнал — ще вървя. — изръмжа Лас. — Още от сутринта сякаш ме удари в главата — а дали да не замина за Казахстан? Събрах багажа, дадох инструкции на заместника — и във влака.

Аз се напрегнах.

— И тръгна веднага? Слушай, винаги ли си толкова бърз в пътуванията?

Лас се замисли. Поклати глава:

— Не много. Но сега сякаш ме понесе... Както и да е. Хайде по едно за последно...

Той се зае да налива, а аз отново го погледнах през Сумрака.

Дори и знаейки какво да търся, аз едва-едва почувствах следата, толкова изящно и леко беше докосването на неизвестният Различен. Вече затихваща, почти изстинала следа.

Просто внушение, на това е способен и най-слабият различен. Само че колко прецизно беше направено!

— Давай за последно. — съгласих се аз. — И на мен ми се затварят очите... ще имаме време да се наприказваме.

Впрочем, в близкия час нямаше никакви изгледи да спя. Предстоеше ми разговор с Едгар, а може би — и с Хесер.

[1] Алма-ата, на местен (казахски) диалект се произнася „Алмата“. След разпадането на СССР, стремежа към независимост на бившите републики се разпростира дори върху наименованията. Бел.прев. ↑

[2] Оригинал:

*Ты не успеешь ринуться в кусты,
На свете нет прекрасней красоты
Чем abstinenция морфинного генеза...*

Забележка: По принцип „абстиненция“ и „абсистенция“ са почти противоположности — едното означава попадане в зависимост от нещо, а другото — отказ от нещо. За съжаление и двете думи се използват твърде безразборно и вероятно дори Лукяненко ги е събркал — в оригиналния текст на групата „Четверг“ думата е „абсистенция“.

Бел.прев. ↑

[3] Оригинал:

*В астрал вернутся детские черты.
Из нашей крови выплавят железо,
На свете нет прекрасней красоты
Чем abstinenция морфинного генеза...*

Бел.прев. ↑

[4] Мелхиор (още наричан „ново сребро“) — сребристобяла сплав на мед, никел още няколко елемента. Бел.прев. ↑

[5] Непреводима игра на думи — на руски „прилеп“ буквально означава „летяща мишка“. Бел.прев. ↑

[6] Анаша — наркотик от индийски коноп. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Едгар печално гледаше остатъците от бутилчицата. Уви, видът му в момента не беше подходящ за изразяване на скръб — широки боксерки с весела разцветка, провиснал потник и шкембенце, надничащо между боксерките и потника. Инквизиторите не се грижеха за физическата си форма; явно повече разчитаха на могъщата магия.

— Сега не си в Прага. — опитах се да го утеша аз. — Това е Русия. У нас, ако бутилката не се предава, я унищожават.

— Сега трябва обяснителна да пиша. — мрачно каза Едгар. — Бюрократите в Чехия не падат по-долу от руските.

— Затова пък изяснихме, че Лас не е Различен.

— Нищо не сме изяснили. — раздразнено изръмжа Едгар. — Положителният резултат би бил безспорен. Отрицателният... ами ако е толкова силен Различен, че е почувстввал капана? И се е пошегувал... по свой начин.

Аз замълчах. Този вариант наистина не трябваше да се изключва.

— Не прилича на Различен. — тихо каза Костя. Той седеше на кревата, само по панталони и мокър от пот, дишаше тежко. Явно твърде дълго се е размотавал в облика на прилеп. — Аз и в „Ассол“ го проверявах. С всички сили. И сега също... не прилича.

— А с теб ще се разправяме отделно. — сряза го Едгар. — Защо летеше до самият прозорец?

— Наблюдавах.

— Не можеше ли да седнеш на покрива и да си подадеш главата?

— При скорост от сто километра в час? Може и да съм Различен, но не мога да отменя законите на физиката! Ще ме отвее!

— Значи да летиш със сто километра в час — физиката не ти пречи? А да се задържиш на покрива на вагона — не можеш?

Костя се нацупи и замълча. Бръкна в сакото си и без да се крие извади оттам малка манерка. Отпи — нещо гъсто, тъмночервено, почти черно.

Едгар се намръщи:

— Кога ще ти потрябва... храна?

— Ако повече не се трансформирам — утре вечерта. — Костя разклати манерката във въздуха. Нещо тежко се плисна вътре. — За закуска ще стигне.

— Аз мога... във връзка с особените обстоятелства... — Едгар ми хвърли бърз поглед. — да ти дам лиценз.

— Не. — бързо казах аз. — това нарушава установения ред.

— Константин сега е на работа към Инквизицията. — напомни Едгар. — Светлите ще получат компенсация.

— Не. — повторих аз.

— Той трябва да се храни. А хората във влака най-вероятно са обречени. Всички до един.

Костя мълчеше и ме гледаше. Без усмивка, някак сериозно ме гледаше...

— Тогава ще напусна влака. — казах аз. — И правете каквото искате.

— Типично за Нощният Патрул. — тихо каза Костя. — Измиваш си ръцете? Винаги така правите. Сами ни давате хора — и пак се мръщите презрително.

— Млъкнете! — изръмжа Едгар, ставайки и заставайки между нас. — И двамата млъкнете! Не е време за препирни! Костя, трябва ли ти лиценз? Или ще успееш да издържиш?

Костя поклати глава:

— Не ми трябва лиценз. Някъде в Тамбов ще има престой — ще сляза и ще си хвана две котки.

— Защо точно котки? — поинтересува се Едгар. — Защо... ъ-ъ... не кучета, например?

— Жал ми е да убивам кучета. — обясни Костя. — Котки също... но къде в Тамбов ще намеря крава или овца? А на малките станции влака стои за кратко.

— Ще ти намеря овен в Тамбов... — обеща Едгар. — Няма смисъл... мистика да плодим... С това се и започва — намират обезкървени трупове на животни, пишат статии в жълтата преса...

Той извади мобилния си телефон и избра някакъв номер от адресната книга. Почака — дълго, докато мирно спящият човек не вдигна слушалката.

— Дмитрий? Не викай, няма време за спане, родината те зове...

— Едгар ни погледна накриво и отчетливо произнесе: — Поздрави от

Соломон, с подпис и печат.

Известно време Едгар мълчеше — или даваше на човека да се опомни, или слушаше репликите му.

— Да. Едгар. Спомняш ли си? Та така... — каза Едгар. — Не сме те забравили. И ни трябваш. След четири часа в Тамбов ще спре влака „Москва — Алма-Ата“. Трябва ни овен. Какво?

Той дръпна телефона от лицето си за секунда и прикривайки микрофона, каза прочувствено:

— Ама че са магарета тези волнонаемни сътрудници!

— И магаре ме устройва. — ухили се Костя.

Едгар отново каза в слушалката:

— Не, не ти. Трябва ни именно овен. Има такова животно. Или овца. Или крава. Това няма значение. След четири часа трябва да си с животното близо до гарата. Не, куче не става! Защото не става! Не, никой няма да го яде. Месото и кожата остават за тебе. Това е всичко, ще ти се обадя като пристигнем.

Прибирайки телефона, Едгар поясни:

— В Тамбов имаме много ограничен... контингент. В момента там няма нито един Различен, само наемен сътрудник от хората.

— Охо. — само казах аз. В Патрулите никога не е имало хора.

— Налага се понякога. — мъгло поясни Едгар. — Нищо, ще се справи. Не напразно получава заплата. Ще имаш овен, Костя.

— Благодаря. — мирно отвърна Костя. — Макар че беше по-добре да е овца. Но и овен ще свърши работа.

— Приключихте ли с гастрономическата тема? — не издържах аз.

Едгар каза поучително:

— Нашата боеспособност също е важен въпрос. И така, ти твърдиш, че на този... Лас... е оказвано магическо въздействие?

— Именно. Тази сутрин. Внущили са му желание да тръгне за Алма-Ата с влака.

— Звучи смислено. — съгласи се Едгар. — Ако не бяхме открили следата, щяхме да се заемем сериозно с човека. Щяхме да загубим сума ти усилия и време. Но това значи...

— Че престъпникът е много добре запознат с делата на Патрулите. — кимнах аз. — Той е в течение на разследването в „Ассол“, знае кой е бил заподозрян. Тоест...

— Някой от самото ръководство. — съгласи се Едгар. — Петшест Различни в Нощния, още толкова в Дневния Патрул. Е, да допуснем — двайсет... Все едно — много, много малко.

— Или някой от Инквизицията. — каза Костя.

— Е, е... Име, братле, име. — Едгар се усмихна. — Кой?

— Витезслав. — Костя замълча за секунда и уточни. —

Например.

В продължение на няколко секунди ми се струваше, че обикновено невъзмутимия Тъмен маг ще се разпусва на майка. И задължително — с прибалтийски акцент. Но Едгар се сдържа:

— Да не си се преуморил от трансформацията, Константине? Може би е време да си лягаш?

— Едгар, аз съм по-млад от теб, но и двамата сме като бебета пред Витезслав. — спокойно отвърна Костя. — Какво всъщност видяхме? Дрехи, пълни с прах. Проверихме ли този прах?

Едгар мълчеше.

— Не съм сигурен, че по остатъците от вампира може да се определи нещо... — вметнах аз.

— А защо Витезслав... — започна Едгар.

— Власт. — кратко отвърна Костя.

— Какво общо има властта? Ако е решил да открадне книгата — защо трябваше да ми съобщава, че я е намерил? Щеше да я прибере тихомълком и да се скрие. Той беше сам, когато я намери! Разбираш ли? Сам!

— Може би не е разbral веднага с какво си има работа. — парира Костя. — Или не се е решил веднага на престъплението. Но да инсценира собствената си смърт и да избяга с книгата, докато ловим убиеца му — това е великолепен ход!

Едгар зариша по-учестено. Кимна:

— Добре. Ще помоля да проверят. Още сега ще се свържа с... с Висшите в Москва и ще помоля да проверят праха.

— За по-сигурно помоли едновременно и Хесер, и Завулон. — посъветва го Костя. — Не можем да сме сигурни, че никой от двамата не е замесен.

— Не учи батко си как се правят деца... — изръмжа Едгар. Настани се по-удобно и се отнесе.

Да, Хесер и Завулон също нямаше да се наспят тази нощ...

Аз се прозях и казах:

— Господа, вие както искате... аз си лягам.

Едгар не отговори — беседваше мислено с някой от Великите.

Костя кимна и също се мушна под одеалото.

Аз се покатерих на горното легло, съблякох се и метнах джинсите и ризата на етажерката. Свалих си часовника и го сложих до главата си — не обичам да спя с часовник. Под мен Костя щракна лампата и в купето стана тъмно.

Едгар седеше без да помръдва. Уютно потракваха колелата. Казват, че в Америка, където използват дълги монолитни релси, специално правят нарези — за да имитират снажданията и да пресъздават това уютно потракване на колелата...

Не ми се спеше.

Някой беше убил Висш вампир. Или самият вампир беше инсценирал убийството си. Няма значение. Във всеки случай този някой притежаваше немислима Сила.

Защо му е да бяга? Да се крие във влака — с риск целият влак да бъде унищожен, или, например, да бъде обкръжен от стотина Висши, които да направят тотална проверка? Глупаво, ненужно, рисковано. Като си станал най-силният Различен, рано или късно властта ще дойде при теб. След сто години, след двеста — когато всички забравят и за вещицата Арина, и за митичната книга. Витезслав трябваше да разбира това.

Това... това е някак твърде по човешки. Неясно и нелогично. Никак не приличаше на действията на мъдър и силен Различен.

Но само такъв Различен можеше да убие Витезслав.

Пак не пасва...

Долу Едгар помръдна. Въздъхна, пошумоля с одеялото и се качи в леглото си.

Затворих очи и се постарах да се отпусна максимално.

Представих си как релсите се проточват зад влака... през гари и спирки, покрай градове и села, до самата Москва, и как се разбягват пътищата след гарата, за да станат на дупки край центъра, след стотици километри да се превърнат в разбити шосета, да допълзят към западналото селце, към стария дървен дом...

„Светлана?“

„Чаках те, Антоне. Как сте там?“

„Пътуваме. Нещо странно става...“

Постарах се максимално да се открия пред нея... е, или почти максимално. Да размотая своята памет, като руло плат на тезгяха на крояча. Влака, Инквизиторите, разговорът с Лас, разговорът с Едгар и Костя...

„Странно“ — след кратка пауза каза Светлана. „Много странно. Имам чувството, че някой си играе с вас. Това не ми харесва, Антоне.“

„И на мен. Как е Надя?“

„Отдавна спи.“

В такъв разговор, достъпен само за Различните, няма интонации. Но все пак нещо ги заменя — аз почувствах леката неувереност на Светлана.

„Не си ли в къщи?“

„Не. Аз... съм на гости на една старица.“

„Светлана!“

„Именно на гости, не се притеснявай! Реших да обсъдя ситуацията с нея... и да узная нещо за книгата.“

Да, трябваше веднага да разбера, че не само безпокойството за дъщеря ни е накарало Светлана да ни напусне.

„И какво изясни?“

„Това е била книгата «Фуаран». Онази същата. Истинската. И... за сина на Хесер също сме били прави. Бабката се е веселила от сърце... и е възстановяваала полезни контакти.“

„А после е пожертвала книгата?“

„Да. Оставила я е с пълната увереност, че бързо ще намерят тайника и ще прекратят търсенето.“

„И какво мисли за станалото?“ — аз старателно избягвах имената, сякаш такъв разговор можеше да се подслуша.

„Струва ми се, че е в паника. Макар да се преструва, че не й пушка.“

„Светлана, колко бързо «Фуаран» може да превърне човек в Различен?“

„Почти мигновено. Трябват ти десетина минути, за да произнесеш всички заклинания, после са нужни няколко съставки... или по-точно казано, една... кръв от дванайсет човека. Дори и по капка, но от дванайсет различни души.“

„Зашо?“

„За това трябва да се пита Фуаран. Сигурна съм, че вместо кръв би свършила работа всяка течност, но вешницата е привързала заклинанието към кръвта... Общо взето — десет минути подготовка, дванайсет капки кръв — и можеш да превръщаш човек в Различен. Или цяла група хора, важното е всички да са в твоето полезрение.“

„И каква ще бъде силата им?“

„Най-различна. Но слабите могат да се издигнат до по-високо ниво с последващо заклинание. На теория от всеки човек може да се направи Висш маг.“

Имаше нещо в думите ѝ. Нещо важно. Само че още не можех да хвана тази нишка...

„Светле, а от какво се бои... старицата?“

„От масово превръщане на хората в Различни.“

„Не смята ли да се предаде?“

„Не. Смята да се омита по-бързо. И аз я разбирам.“

Въздъхнах. Все пак си струваше да привлечем Арина под отговорност... струваше си, ако Инквизицията не ѝ предяви обвинения в саботаж. И пак — Хесер...

„Светле, попитай я... попитай я защо похитителя би се отправял на изток? Може би там, където е написана «Фуаран», книгата ще бъде по-силна?“

Пауза. Колко жалко, че това не е телефон, че не мога да поговоря директно с вешницата. Уви, прям разговор е възможен само между близки хора. Или поне съмишленици.

„Не... Тя много се учуди. Каза, че «Фуаран» не е привързана към никоя местност. Книгата ще работи ако щеш в Хималаите, ако щеш в Антарктида, ако щеш — на Брега на Слоновата Кост.“

„Тогава... тогава разбери може ли Витезслав да се възползва от нея? Все пак е вампир, нисш Различен...“

Отново пауза.

„Може. Ако щеш — вампир, ако щеш — върколак. Ако щеш — Светъл, ако щеш — Тъмен. Никакви ограничения. Само човек не би могъл да се възползва от книгата.“

„Това е ясно... И нищо друго?“

„Нищо, Антоне. Смятах, че тя ще ни подскаже нещо... но събрках.“

„Добре. Благодаря. Обичам те.“

„И аз. Почини си. Сигурна съм, че на сутринта всичко ще стане по-ясно...“

Тънката нишка, проточила се между нас, се скъса. Аз се повъртях, настанявайки се по-удобно. После не се сдържах и погледнах към масичката.

Стрелката на „компаса“ се въртеше както преди. „Фуаран“ беше във влака.

През нощта се буших два пъти. Единият път, когато при Едгар дойде някой от Инквизиторите и докладва за липса на каквito и да е доклади. Вторият път, когато влака спря в Тамбов и Костя тихо излезе от купето.

Станах малко след десет.

Едгар пиеше чай. Костя, порозовял и свеж, дъвчеше сандвич със салам. Стрелката се въртеше. Всичко беше както преди.

Аз се облякох направо в леглото и скочих долу. В комплекта с бельото имаше миниатюрно парченце сапун, с което приключваше цялата ми достъпна хигиена.

— Вземи... — каза Костя, подавайки ми полиетиленов плик. — Взех едно-друго... в Тамбов...

В пакета имаше пакет самобръсначки за еднократна употреба, флакон с гел за бръснене „Жилет“, четка за зъби и паста „Нов бисер“.

— Забравих за одеколона. — добави Костя. — Не се сетих.

Нищо чудно, че е забравил — вампирите, както и върколациите, не обичат силните миризми. Може би ефектът от чесъна, който за повечето вампири е напълно безвреден, е свързан с това, че им пречи да намират жертвата си?

— Благодаря. — казах аз. — Колко ти дължа?

Костя махна с ръка.

— Вече му платих. — съобщи Едгар. — Между другото, и на теб се полагат командировъчни. Петдесет долара на ден, плюс пари за храна — по касова бележка.

— Добре си живее Инквизицията. — заядох се аз. — Някакви новини?

— Хесер и Завулон се опитват да се справят с останките на Витезслав. — той каза точно така — „с останките“, тържествено и официално. — Трудно е да се разбере нещо. Нали знаеш, колкото по-стар е вампира, толкова по-малко остава от него след смъртта му...

Костя съсредоточено дъвчеше сандвича.

— Ами да. — съгласих се аз. — Ще ида да се измия.

Във вагона вече се бяха събудили почти всички, само две купета, в които снощи празнуваха твърде активно, останаха затворени. Аз изчаках кратка опашка и се натъпках в казарменият уют на влаковата тоалетна. От железния чучур на крана лениво се стичаше топла водичка. Полираният метален лист, заменящ огледалото, беше отдавна и безнадеждно зацапан със сапунени пръски. Чистейки зъбите си с твърдата китайска четка, аз си спомних снощният разговор със Светлана.

Имаше нещо важно в думите ѝ. Имаше — но така си и остана неразбрано, нито от Светлана, нито от мен.

И аз трябваше да разбера какво.

Прибрах се в купето макар и не приближил се към истината, но с идея, която ми се струваше плодтворна. Спътниците ми вече приключваха със закуската и аз, затваряйки вратата, веднага преминах на въпроса:

— Едгар, имам идея. На някой дълъг преход твоите хора ще започнат да откачват вагоните. Един по един. За да не спира влака, някой от тях ще контролира машиниста. Ние ще следим компаса. Веднага щом бъде откачен вагонът с книгата — стрелката ще го покаже.

— Е, и? — кисело попита Едгар.

— Ще локализираме книгата. С точност до вагон. А после можем да обкръжим вагона и поединично да отделяме настрани всеки пътник с багажа му. Веднага щом бъде отделен убиеца, стрелката ще го покаже. И край! Няма никаква нужда да унищожаваме влака!

— Мислих за това. — неохотно каза Едгар. — Има само един, но решаващ довод против. Престъпникът може да разбере какво става. И ще може пръв да нанесе удар.

— Нека дойдат Хесер, Завулон, Светлана, Олга... има ли при Тъмните още силни магове? — аз погледнах към Костя.

— Ще се намерят. — уклончиво каза Костя. — А ще ни стигнат ли силите?

— Срещу един различен?

— Не просто Различен. — напомни Едгар. — Според легендата, за да унищожат Фуаран са се събрали няколкостотин мага.

— И ние ще съберем. В Нощният Патрул има почти двеста сътрудника, в Дневния — не по-малко. И още стотици в резерва. Всяка страна може да предостави по хиляда Различни, не по-малко.

— Най-вече — слаби, шесто-седмо ниво. Истинските магове, от трето ниво нагоре, ще са най-много стотина. — Едгар говореше толкова уверено, че не оставаше съмнение — той наистина беше обмислял варианта за силово противопоставяне. — Това може и да стигне — ако усилим Тъмните и Светлите Инквизитори, използвайки амулети и обединявайки Силите си. Но може и да не стигне. Тогава най-силните бойци ще загинат и престъпника ще остане с развързани ръце. Не си ли помислил, че той може да разчита именно на такъв вариант?

Аз поклатих глава.

— А аз мислех и за това. — с мрачно удовлетворение каза Едгар.

— Престъпникът може да разглежда влака като капан, в който ще влязат всички силни магове на Русия. Той може да окичи целият влак със заклинания, които ние не можем да почувствувааме.

— Тогава защо са всички тези усилия? — попитах аз. — Защо сме тук? Ядрена бомба — и няма проблем!

Едгар кимна:

— Да. Именно ядрена, тя поразява всички слоеве на Сумрака. Но първо трябва да се убедим, че целта няма да се изпълзне в последния момент.

— Застанал си на страната на Завулон? — уточних аз.

Едгар въздъхна:

— Застанал съм на страната на здравия разум. Тоталната проверка на влака с привличане на големи сили може да доведе до магическа касапница. Хората, между другото, пак ще загинат. Унищожаването на влака... да, жалко за хората. Затова пък ще избегнем глобални сътресения.

— Но ако още има шанс... — започнах аз.

— Има. Затова предлагам да продължим търсенето. — съгласи се Едгар. — Ние с Костя взимаме моите хора и претърсваме влака — от началото и края едновременно. Ще използваме амулети, в подозрителните случаи — ще се опитаме да проверим заподозрения през Сумрака. А ти поговори с Лас още веднъж. Все пак той е заподозрян.

Аз съвсем разбирах. Всичко това ужасно приличаше на имитация на претърсане. В дъното на душата си Едгар вече се беше предал.

— Кога е часът „Х“? — попита аз.

— Утре вечерта. — отвърна Едгар. — Когато ще минаваме през безлюдните райони около Семипалатинск. Все едно, там вече са взривявали бомби... един тактически заряд повече не е голяма беда.

— Успешен лов. — казах аз и излязох от купето. Всичко това е проформа. Всичко това са само редове в отчета, който Едгар вече се готвеше да напише. „Независимо от предприетите усилия да локализираме престъпника и да открием «Фуаран»...“

Понякога ми хрумваше, че Инквизицията — това е реална алтернатива на Патрулите. Защото какво правим ние? Разделяме хората и Различните. Следим за това, действията на Различните да не засягат хората. Да, това е практически невъзможно, част от Различните са паразити по своята природа. Да, противоречията между светлите и тъмните са такива, че сблъсъците са неизбежни.

Но има и Инквизиция, тя стои над патрулите, тя също пази равновесието, тя е трета сила и разделяща структура от по-висш порядък, тя поправя грешките на Патрулите...

Всичко това се оказа погрешно.

Няма никаква трета сила. Няма и никога не е имало.

Инквизицията — това е инструмент за разделяне на Тъмните и Светлите. Само това и нищо друго. Тя следи за спазването на договора, но съвсем не в интерес на хората, а само в интерес на Различните. Инквизицията — това са онези Различни, които знаят — всички ние сме паразити, Светлият маг с нищо не е по-добър от вампира.

И да отидеш да работиш в Инквизицията — това означава да се примериш. Това означава окончателно да пораснеш, да смениш юношеския максимализъм със здравия цинизъм на възрастния. Да признаеш — има хора, има Различни, и между тях няма нищо общо.

Готов ли съм да призная това?

Да, сигурно.

Но да премина в Инквизицията — не зная защо, но не искам.

По-добре да си губя времето в Нощния Патрул. Да се занимавам с никому ненужната работа по защита на никому ненужните хора.

Между другото, защо да не проверя единствения ни заподозрян? Докато още има време.

Лас вече не спеше. Седеше в купето си и мрачно разглеждаше унилият пейзаж през прозореца. Масичката беше вдигната, а в мивката, под тънка струйка вода, се охлаждаше бутилка кумис.

— Няма хладилник. — тъжно каза той. — Дори в най-хубавия вагон не е предвиден хладилник в купето. Искаш ли кумис?

— Вече пих.

— Ами тогава?...

— Е, само малко... — съгласих се аз.

Лас наистина наля само по капка коняк, колкото да навлажним устните си. Пихме и Лас замислено каза:

— И какво ми стана вчера, а? Хайде, кажи — защо един умен човек ще тръгне на почивка в Казахстан? В Испания — добре. В Турция — добре. Дори и в Пекин може, на фестивала на целувките, ако толкова му се иска екстремален туризъм. А в Казахстан какво да правя?

Аз свих рамене.

— Това беше странна флуктуация на съзнанието. — каза Лас. — Аз помислих малко...

— И реши да слезеш. — предположих аз.

— Точно така. И отново да се кача. На обратния влак.

— Умно решение. — казах аз искрено. Първо — избавяхме се от един заподозрян. Второ — ще се спаси добър човек.

— След няколко часа е Саратов. — размишляващо на глас Лас.

— Там и ще сляза. Сега ще позвъня на един делови партньор, ще го помоля да ме посрещне. Хубав град е Саратов.

— И с какво е толкова хубав? — поинтересувах се аз.

— Ами... — Лас отново напълни чашките, този път по-щедро. — На територията на Саратов открай време са живели хора. С това той силно се е отличавал от районите на крайния Север и близките до тях. В царските времена там е била губерния, но изостанала, не напразно Чацки е казвал „В глухата провинция, в Саратов!“. Сега това е промишлен и културен център на региона, голям железопътен възел.

— Брей! — предпазливо казах аз. Не беше ясно дали говори сериозно, или просто дрънка небивалици, в които думата „Саратов“ спокойно можеше да се замени с „Костром“, „Ростов“ или който и да е друг град.

— Най-ценното е големият железопътен възел. — поясни Лас. — Ще хапна в някой „Макдоналдс“ — и потеглям обратно. Освен това там има старинен събор, непременно ще го огледам. Да не съм пътувал напразно.

Да, нашият неизвестен противник е прекалил с предпазливостта. Внушението е било твърде слабо и се е разсеяло за един ден.

— Слушай, ти все пак защо тръгна за Казахстан? — предпазливо попитах аз.

— Нали ти казвам — просто така. — въздъхна Лас.

— Съвсем-съвсем просто така?

— Е... седя си, никого не закачам, сменям си струните на китарата. Изведнъж звъни телефонът. Грешен номер, търсеха някакъв казак... дори и името не запомних. Сложих слушалката и започнах да се чудя колко ли казаци живеят в Москва. А на китарата имах само две струни, като на домбра^[1], опънах ги и започнах да си подрънкам. Смешно стана. Получи се някаква мелодия... натрапчива някак си, зовяща. И си помислих — защо не ида до Казахстан!

— Мелодия? — уточних аз.

— Ъхъ. Една такава привличаща, зовяща. Степ, кумис...

Нима все пак е Витезслав? По принцип магията е незабележима за обикновения човек. Но магията на вампирите — това е нещо средно между пълноценна магия и много силна хипноза. Тя се нуждае от поглед, звук, докосване — някакъв, дори и съвсем незначителен контакт между вампира и човека. И тя оставя следа — усещане за поглед, звук, докосване...

Нима старият вампир ни бе преметнал всички?

— Антоне... — замислено каза Лас. — А ти всъщност не търгуваш с мляко.

Аз премълчах.

— Ако в мен имаше нещо интересно за ФСБ^[2], щях да се насера от страх. — продължи Лас. — Само че ми се струва, че тук и ФСБ ще се изплаши.

— Хайде да не навлизаме в тази тема? — предложих аз. — Така ще е най-добре.

— Ъхъ. — бързо се съгласи Лас. — Така е. Тогава какво, да слизам ли в Саратов?

— Слизай и се прибирай в къщи. — кимнах аз, ставайки. — Благодаря за коняка.

— Слушам. — каза Лас. — Винаги се радвам да помогна.

Подиграваше ли се — така и не разбрах. Явно при някои хора този начин на говорене се получаваше автоматично.

Разменихме доста тържествено ръкостискане, аз излязох в коридора и тръгнах към нашия вагон.

Значи — Витезслав. Ама че умник... и това ми било проверен сътрудник на Инквизицията!

Беше ме обзела хазартна треска. Много ясно, усиления до невъобразимост Витезслав може да се маскира като всеки. Дори и като това сополиво двугодишно детенце, което внимателно надничаше от купето си. Дори като пълничката дама с ненормално големите златни обици. Дори като кондуктора, подмазващ се пред Едгар — и защо не?

Дори като самият Едгар, или Костя...

Аз се спрях, гледайки Инквизитора и вампира, стоящи в коридора пред нашето купе. Ами ако наистина...

Не, стоп. Това е безумие. Всичко е възможно, но не всичко се случва. Аз — това съм аз, Едгар — това е Едгар, Витезслав — това си е Витезслав. Иначе е невъзможно да се работи.

— Имам информация. — казах аз, заставайки между Костя и Едгар.

— Е? — кимна Едгар.

— На Лас е въздействал вампир. Той си спомня... нещо като музика, която го е повикала на път.

— Колко поетично. — изпръхтя Едгар. Но не се усмихна, а кимна одобрително: — Музика? Много напомня на кръвопий... извинявай, Костя. На вампирите.

— Можеш да го кажеш политически коректно: „на хемоглобино-зависимите“. — усмихна се Костя само с устни.

— Хемоглобинът няма нищо общо и ти много добре го знаеш. — отряза Едгар. — Какво пък... Това е някаква нишка. — Той изведенъж се усмихна и ме потупа по рамото: — А ти си упорит. Какво пък, влакът вече има шанс. Почакайте ме тук.

Едгар бързо се отдалечи по коридора. Аз помислих, че отива към своите хора, но Едгар влезе в купето на началник влака и затвори вратата.

— Какво ли е намислил? — попита Костя.

— Откъде да знам? — аз погледнах към него. — Може би има никакви особени заклинания за откриване на вампири?

— Не. — отряза Костя. — Всички е както при другите Различни. Ако Витезслав се крие сред хората, с никакви заклинания не можеш да го разкриеш. Глупост никаква...

Той започна да нервничи — и аз го разбирах. Все пак е тежко да принадлежиш към най-отритнатото малцинство в света на Различните — и да ловиш свой събрат. Както веднъж ми каза... на мен, младия, глупав, смел ловец на вампири: „Ние сме много малко. Когато някой си отиде, ние всички го чувстваме“.

— Костя, а ти почувства ли смъртта на Витезслав?

— За какво говориш, Антоне?

— Някога ми беше казал, че чувствате смъртта... на своите.

— Чувстваме, ако вампирът е лицензиран. Когато убива регистрационния печат, всички в окръга се превиват от отката. Витезслав нямаше печат.

— Но явно Едгар е намислил нещо. — измърморих аз. — Някакви инквизиторски трикове?

— Сигурно. — Костя се намръщи. — Защо става така, Антоне? Защо нас непрекъснато ни подтискат... дори своите? Тъмните магове също убиват!

Изведнъж той заговори с мен както преди. Сякаш още беше невинно момче-вампир... макар че, каква ти невинност у вампир?

И това беше ужасно, това ме обръщаше с хастара навън — проклетите въпроси и проклетата предопределеност, но вече от онзи, който е преминал границата. Който е започнал да ловува и да убива...

— Вие убивате... заради храна. — казах аз.

— А заради власт, пари, удоволствие — по-благородно ли е? — горчиво попита Костя. Обърна се към мен и ме погледна в очите: — Защо говориш с мен толкова... предпазливо? Някога бяхме приятели. Какво се промени?

— Ти стана Висш вампир.

— И какво от това?

— Аз знам как вампирите стават Висши, Костя.

Няколко секунди той ме гледаше в очите. А после се усмихна. С онази същата, вампирска усмивчица — уж няма удължени зъби в

устата, а вече ги чувстваш на гърлото си.

— А, да... Трябва да пиеш кръвта на невинни девойки и деца, да ги убиеш... Стара, класическа рецепта. Така е станал висш Витезслав... Искаш да кажеш, че нито веднъж не си поглеждал в досието ми?

— Не. — отвърнах аз.

Той чак омекна. И усмивката му стана жалка и объркана.

— Нито веднъж?

— Не. — вече разбирайки, че някъде съм събркал, отвърнах аз.

Костя неловко разпери ръце — и заговори, използвайки само съюзи, междууметия и местоимения:

— Ама че... това... ето... ама ти... а пък аз... та... ама и ти...

— Не искам да чета досието на приятел. — казах аз и неловко добавих: — Дори и бивш.

— А пък аз помислих, че си го чел. — каза Костя. — Ясно. Навън е двайсет и първи век, Антоне. Ето... — той бръкна в джоба на сакото и извади манерката си. — Концентрат... донорска кръв. Дванайсет человека даряват кръв — и не трябва да убиваш никого. Хемоглобинът, разбира се, няма нищо общо! Далеч по-важни са емоциите, които изпитва човек, когато дарява кръв. Не можеш да си представиш колко много хора се страхуват до смърт, но все пак отиват при доктора и даряват кръв за роднините. Моята лична рецепта... „почеркът^[3] на Саушкин“. Само че обикновено я наричат „коктейл на Саушкин“. Сигурно в досието е записано.

Той ме гледаше тържествуващо... и сигурно изобщо не можеше да разбере защо не се усмихвам. Защо не мърморя виновно: „Костя, прости ми, смятах те за негодник и убиец... а ти си честен вампир, добър вампир... съвременен вампир...“

Да, той беше такъв. Честен, добър и съвременен. Не напразно работеше в НИИ по хематология.

Само че защо ми каза състава? За кръвта от дванайсет человека?

Макар че... ясно защо. Откъде аз ще знам какво пише във „Фуаран“. Откъде да знам, че за заклинанието е нужна именно кръв от дванайсет человека?

Витезслав не е разполагал с тези дванайсет. Той не можеше да направи заклинанието от „Фуаран“ и да повиши своята сила.

А Костя е имал манерка.

— Антоне, ти какво? — попита Костя. — Защо мълчиш?

Едгар излезе от купето на кондукторите, стисна ръката на началника на влака, отправи се към нас — все още с доволна усмивка на лицето.

Аз погледнах Костя. И прочетох всичко в очите му.

Той разбра, че съм разbral.

— Къде криеш книгата? — попитах аз. — По-бързо! Това е последният ти шанс. Единственият ти шанс. Не се погубвай...

В този миг той удари. Без всяка магия — ако не броим за магия нечовешката сила на вампира. Светът се взриви в бяла светкавица, зъбите изхрущяха в устата ми и челюстта ми изтръпна. Аз отлетях в края на коридора и спрях в някакъв пътник, който беше изbral неподходящо време за разходки. Сигурно на него трябва да благодаря, че не припаднах — впрочем, вместо мене, припадна самият пътник.

Костя стоеше, потривайки юмрук — и тялото му мигаше, мигновено влизайки и излизайки от Сумрака, плъзгайки се между световете. Толкова поразилата ме някога особеност на вампирите... Генадий, бащата на Костя, вървящ срещу мен през двора, майката на Костя, Полина, прегърнала през рамо още съвсем младия вампир... ние сме законопослушни... ние никого не убиваме... ама че им провървя — да живеят в съседство със Светъл маг...

— Костя? — възклика Едгар, спирайки на място.

Костя бавно обърна глава към него. Не го видях — почувствах, че се е озъбил.

Едгар изпъна ръка — и коридорът беше преграден от мътна стена, приличаща на слой планински кристал. Може би още не беше разbral какво става, но инстинктите на Инквизитора работеха.

Костя издаде нисък, виещ звук и опря ръце на стената. Стената издържа. Вагонът се поклаща, зад гърба ми започна да пиши някаква жена. Костя се олюяваше, опитвайки се да разбие защитата на Едгар.

Аз вдигнах ръка и запратих в Костя „сив молебен“ — древно заклинание срещу неживи. Разбива на парчета всяка вдигната от гроба органика, която няма съзнание, а живее само заради волята на мага. Вампирите ги забавя и отслабва.

Костя се обърна, когато тънките сиви нишки го обгърнаха в сумрака. Пристъпи към мен, изтръска се — заклинанието се рушише пред очите ми. Никога не бях виждал толкова груба и ефективна работа.

— Не ми пречи! — изръмжа той. Лицето на Костя се изостри, зъбите му се показваха окончателно. — Не искам... не искам да те убивам...

Аз успях да се надигна и пропълзях в купето върху падналия пътник. На горните легла започнаха да вият някакви мъже с внушителни габарити — и то не по-лошо от жената, която пищеше до вратата на тоалетната. На пода под мен се търкаляха някакви чаши и бутилки.

С един скок Костя се появи на вратата. Само погледна към мъжете — и те замълчаха.

— Предай се... — прошепнах аз, сядайки на пода до масичката. Челюстта ми се движеше някак странно — уж не беше изкълчена, а при всяко движение ме пронизваше болка.

Костя се засмя:

— С всички ви ще се справя... ако поискам. Ела с мен, Антоне. Да вървим! Не желая зло никому! За какво ти е тази Инквизиция? За какво са ти Патрулите? Ние ще променим всичко това!

Той говореше напълно искрено. Даже умолително.

Зашо трябва да станеш най-силния, за да си позволиш слабост?

— Опомни се... — прошепнах аз.

— Ти си глупак! Глупак. — изръмжа Костя, тръгвайки към мен. Протегна ръка — пръстите му вече бяха с удължени нокти. — Ти...

Отворената бутилка „Посолска“, от която лениво течеше водка, сама попадна под ръката ми.

— Време е да пием на брудершафт. — казах аз. Той успя да се отдръпне, но няколко пръски все пак попаднаха на лицето му. Костя зави, отмятайки глава. Ако ще да си най-висшият вампир, алкохолът за теб пак е отрова.

Аз станах, награбих от масата недопита чаша и отметнах ръка. Извиках:

— Нощен патрул! Ти си арестуван! Ръцете зад главата, прибери зъбите!

През вратата влязоха едновременно трима инквизитори. Едгар ли ги беше извикал, или сами бяха почувствали? Те се скучиха върху Костя, който все още разтриваше окървавеното си лице. Единият се опитваше да притисне сив металически диск към шията на Костя — нещо, натъпкано догоре с магия...

И в следващият миг Костя показа на какво е способен.

С ритник изби чашата от ръцете ми, аз се залепих за прозореца. Рамката затреща. А на мястото на Костя се въртеше сив вихър — ударите с ръце и крака се редуваха с неимоверна, достъпна само за киногероите скорост. На всички страни летяха пръски кръв и парчета пълт, сякаш някой беше решил да хвърли в миксера парче прясно месо.

После Костя изскочи в коридора, огледа се — и скочи към прозореца, сякаш не забелязвайки дебелото двойно стъкло.

Стъклото също не го забеляза.

Костя се мянна още веднъж зад прозореца, докато се търкаляше по склона — и влакът продължи пътя си.

Бях чувал за такъв трик от вампирския арсенал, само че винаги го бях считал за пълна измислица. Дори в справочниците срещу „минаване през стени и стъкла в реалния свят“ стоеше срамното „н.п.“ — „непотвърдено“.

На пода на купето лежаха в безформена купчина двама инквизитори — толкова разкъсани, че нямаше смисъл да се проверяват за пулс.

На третия му беше провървяло — той седеше на леглото, притискайки раната в корема си.

Под краката му течеше кръв.

Пътниците на горните легла вече не крещяха — единият беше затиснал глава с възглавницата, другият гледаше надолу със стъклен поглед и тихо хихикаше.

Аз станах и с подгъващи се крака излязох в коридора.

[1] Домбра — Казахски и киргизки двуструмен музикален инструмент с крушовидна форма. Бел.прев. ↑

[2] ФСБ — Федерална служба за безопасност. Руски аналог на ФБР (контраразузнаване). ↑

[3] В оригинала — „пропись“. Най-използваното значение е „краснопис“ (за много хубав почерк или за образец на почерк).

Другите „нормални“ значения са: ръкописна забележка сред печатен текст (напр. в книга); шрифт, имитиращ ръкописен текст; начална скица (щрих) на картина — с молив или въглен, преди да се нанася боята. Има и две преносни значения: кражба чрез срязване на чанта с нож; рутина, пошла моралност. Нямам представа в какъв контекст е употребено тук, макар че последния вариант ми се струва доста подходящ. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Както беше казал героят на един стар черен виц — „ситуацията се подобрява!“.

Пътниците в спалния вагон седяха в купетата си и с празни очи се взираха в прозорците. Минаващите през вагона хора неизвестно защо ускоряваха крачка и не се оглеждаха. В затворено купе, заедно с двата опаковани в черни найлонови чували тела, лежеше ранения инквизитор, който вече четири часа бе обработван от лечебните заклинания на негов колега. Още двама инквизитора стояха на пост пред вратата в нашето купе.

— Как се досети? — попита Едгар.

Той излекува челюстта ми за три минути, веднага след като помогна на ранения си колега. Аз не попитах какво ми имаше — просто натъртване, пукване или счупване. Излекувал го е, край. Само че двата предни зъба останаха избити и беше неприятно да ги докосвам с език.

— Спомних си нещо за „Фуаран“... — казах аз. В суматохата на първите минути след бягството на Костя имах време да си измисля версия. — Вещицата... е, Арина, тя каза, че според легендите, заклинанието от „Фуаран“ действа, ако имаш кръв от дванайсет человека. Дори и по капка...

— Защо не каза по-рано? — рязко попита Едгар.

— Не му придах голямо значение. Тогава цялата история с „Фуаран“ изглеждаше пълна измислица... Костя спомена, че коктейлът му се състои от кръв от дванайсет донори... и се сетих.

— Ясно. Витезлав не е имал под ръка дузина хора. — кимна Едгар. — Ако беше казал веднага... ако беше казал...

— Ти знаеше ли състава на коктейла?

— Да, разбира се. В Инквизицията се обсъждаше „коктейлът на Саушкин“. Никакви чудеса не прави, няма да те вдигне на по-високо ниво, отколкото ти е дала природата. Но, наистина, позволява на вампира да се вдигне до своя максимум, без да убива хора...

— Да се вдигне или да падне? — попитах аз.

— Ако не убива — да се вдигне. — сухо отвърна Едгар. — А ти не знаеше... ама че работа...

Аз премълчах.

Да, не знаех. Не исках нищо да знам. Юнак... И сега двама инквизитора лежат в черен найлон и никой не може да им помогне...

— Стига за това. — реши Едгар. — Каква полза вече... Той лети, виждаш ли?

Аз хвърлих поглед към „компаса“. Да... наистина. Разстоянието до Костя, или по-точно — до книгата, не се променяше, макар че влакът се носеше най-малко със седемдесет-осемдесет километра в час. Значи — лети след нас. Не бяга!

— Наистина му трябва нещо в Средна Азия... — объркано каза Едгар. — Само че какво?

— Трябва да извикаме Великите. — казах аз.

— Сами ще дойдат. — махна с ръка Едгар. — Съобщих им всичко, окачих портал... те ще решат какво ще правят.

— Ясно какво ще решат. — измърморих аз. — Завулон ще иска да му предадат провинилията се Костя. А главното — „Фуаран“.

— Никой няма да получи книгата, не се притеснявай.

— Освен Инквизицията ли?

Едгар премълча.

Аз се настаних по-удобно. Опипах челюстта си.

Не ме болеше.

Жалко за зъбите. Ще се наложи да ходя или на стоматолог, или при целител. Но бедата е там, че дори най-добрите Светли целители не могат да лекуват безболезнено зъби! Не могат, и това е то...

Стрелката на „компаса“ потрепваше, сочейки направлението. Разстоянието не се променяше — десет-двайсет километра. Значи Костя се бе съблякъл, преобразил в прилеп... или в някаква друга твар? В гигантски плъх, вълк... няма значение. Превърнал се е в прилеп и лети след влага, стискайки в лапи вързоп с дрехите и книгата. Къде ли я е крил, негодникът? По тялото си? В таен джоб на дрехите?

Негодник... но какво самообладание! Каква наглост и смелост — да ловиш самият себе си, да измисляш някакви версии, да даваш съвети...

Иzmами всички ни.

Но защо? Приискало му се абсолютна власт? Все пак шансът да победи не е много голям, а Костя никога не се е отличавал с прекомерно честолюбие. Не, честолюбив е, разбира се, но без маниакални идеи за власт над света.

А защо не избяга сега? По ръцете му е кръвта на трима инквизитори. Такова нещо никога няма да простят, ако щеш се разкажвай, ако щеш — книгата връщай. Трябва да бяга... и за по-сигурно — да унищожи книгата, към която е привързано следящото заклинание. Но не, влачи книгата със себе си и се движи заедно с влака. Просто безумие... Или все още разчита на диалог?

— Как възнамеряваше да откриеш Витезслав сред пътниците? — попитах аз Едгар.

— Какво? — потъналият в мислите си Инквизитор не отговори веднага. — А, дреболия, същото, което използва и ти — непоносимост към спирт. Щяхме да се издокараме с бели халати и да направим медицински преглед по всички вагони. Уж, че търсим болни от атипична пневмония. И на всеки щяхме да даваме термометър, обилно намокрен със спирт. Който не може да го вземе в ръце или получи изгаряне — той е нашия заподозрян.

Аз кимнах. Можеше и да мине. Разбира се, беше доста рисковано, но рискът — това е нашата работа. А Великите бяха накъде наблизо — „подкрепление“, готови в случай на нужда да ударят с все сила.

— Порталът се отваря... — Едгар ме хвана за ръката и ме изтегли на горното легло. Седнахме един до друг и свихме крака. В купето възникна бяло потрепкаращо сияние. Чу се лек вик — Хесер, излизайки от портала, удари главата си в горното легло.

След него се появи Завулон — за разлика от шефа ми, радостен и усмихнат.

Потривайки темето си, Хесер ни погледна мрачно и изръмжа:

— Още малко и в „Запорожец“ ще окачите портал... Каква е ситуацията?

— Пътниците са успокоени, кръвта е измита, ранения го лекуват. — рапортува Едгар. — Заподозреният Константин Саушкин се движи паралелно на влака със скорост седемдесет километра в час.

— Какъв ти вече... „заподозрян“... — ехидно каза Завулон. — Ах, какво способно момче беше... колко перспективно...

— Не ти върви с перспективните, Завулон. — тихо каза Едгар. — Нещо хич не се задържат при теб.

Двамата тъмни мага се изгледаха с неприязнени погледи. Едгар имаше стари сметки за уреждане със Завулон — още от онази история с Фафнир и финската секта. Никой не обича да бъде пешка.

— Въздържайте се от заяждания, господа. — помоли ги Хесер. — Аз също бих могъл да кажа някои неща... и за теб, Завулон, и за тебе, Едгар... Колко е силен?

— Много силен. — все още гледайки към Завулон, каза Едгар. — Хлапето и без това беше Висш...

— Вампир. — презрително се усмихна Завулон.

— Висш вампир. Разбира се, няма много опит... по това ви отстъпва. Но след като е използвал книгата, е станал по-силен от Витезслав. А това вече е сериозно. Склонен съм да смятам, че Витезслав беше на едно ниво с вас, Великите.

— Как е упокоил Витезслав? — попита Завулон. — Имаш ли представа?

— Сега вече — да. — кимна Едгар. — Вампирите имат своя йерархия. Хлапето го е извикало на двубой за лидерство. Това... не е много зрелищно. Схватка на разуми, двубой на воли. Стоят и се гледат. Няколко секунди — и единият отстъпва, напълно се покорява на чуждата воля. Когато на Инквизицията се налагаше да се справя с вампири, Витезслав с лекота ги подчиняваше. Но този път е загубил.

— И е загинал. — кимна Завулон.

— Това не е задължителен край. — отбеляза Едгар. — Костя е можел да го направи свой роб. Но... или се е изплашил да не загуби контрол, или е решил да отиде до крайност. С две думи — заповядал е на Витезслав да се развърпъти. И той е бил принуден да се подчини.

— Способно момче. — иронично каза Хесер. — Няма да лъжа, окончателната гибел на Витезслав не ме огорчава... Добре, Константин е станал по-силен от Витезслав. Оцени силата му.

Едгар сви рамене:

— Как? Той е по-силен от мен. Предполагам даже, че е по-силен от всеки от вас. Може би дори е по-силен и от двама ви, взети заедно.

— Не се паникьосвай. — измърмори Завулон. — Той е неопитен. Магията не е съревнование на сили, магията е изкуство. Ако в ръцете

ти има шпага, тогава е важно да нанесеш точен удар, а не да замахнеш със всичка сила...

— Не се паникьосвам. — меко каза Едгар. — Само оценявам силата му. Много голяма. Приложих „кристалния щит“ — Костя едва не го счупи.

Великите се спогледаха.

— Кристалният щит не може да се счупи. — отбеляза Хесер. — А и откъде имаш... впрочем, разбирам. Отново артефакти от специалният склад.

— Той едва не проби щита. — повтори Едгар.

— А ти как оживя? — попита ме Хесер. Или ми се стори, или в гласът му наистина се промъкна нотка на съчувствие.

— Костя не искаше да ме убива. — казах просто аз. — Той се зае с Едгар... първо ударих със „сивия молебен“... — Хесер одобрително кимна. — ...а после ми попадна водка и му я плиснах в лицето. Костя се вбеси. Но все пак не искаше да ме убива. Тогава се разсея заради инквизиторите, разхвърля ги — и избяга.

— Чисто руски способ — да се решават проблемите с водка. — мрачно каза Хесер. — Защо? Защо си го дразнил? Та той не е новак. Нима не ти е ясно, че няма да се справиш? А после аз ще трябва да мъкна останките ти при Светлана, нали?

— И аз се увлякох. — признах аз. — Твърде неочеквано стана всичко. А когато Костя започна да ме умолява — „ела с мен, не желая зло...“

— Не искал зло. — горчиво каза Хесер. — Вампир-реформатор. Прогресивен господар на света...

— Хесер, трябва да решим нещо. — тихо каза Завулон. — Мога да вдигна изтребители от военното летище.

Маговете замълчаха.

Аз си представих как реактивните изтребители преследват прилепа в небето, обстрелвайки го с картечници и ракети...

Фантасмагория...

— Тогава по-добре вертолети... — замислено каза Хесер. — Не. Това са глупости, Завулон. Хората просто ще ги смете по пътя си.

— Значи все пак — бомбата? — с любопитство каза Завулон.

— Не! — Хесер заклати глава. — Не. Не тук. А и вече няма смисъл... той е нашрек. Трябва да се удари с магия.

Завулон кимна. И неочеквано захихика с тънък глас.

— Какво има? — попита Хесер.

— Цял живот съм си мечтал. — каза Завулон. — Вярва ли ми, стари враже? Мечтаех да поработя заедно с теб! Явно наистина... от омразата до любовта...

— Все пак си абсолютен психар. — тихо каза Хесер.

— Всички сме чукнати в главата. — изхихика Завулон. — Е, какво? Ти и аз? Или ще изтеглим от нашите? Нека ни заредят със сила, а ние ще бъдем острието на удара.

Хесер поклати глава.

— Не, Завулон. Не си струва да се спречкваме с Константин. Имам друго предложение...

Той ме погледна.

Аз опипах с език парчетата от зъба. Колко лошо се получи...

— Готов съм, Хесер.

— Има шанс. — одобрително кимна Завулон. — След като у Костя са останали някакви сантиментални чувства... само че ще можеш ли да удариш, Антоне?

Не отговорих веднага. Наистина се замислих.

Не става дума за арест. Със сигурност ще трябва да ударя, за да убия. Да стана острие, център на силата, която ще наливат в мен Хесер, Завулон, Едгар... а може би и други магове. Да, аз съм по-неопитен от Великите. Но само аз имам шанс да се приближа до Костя без бой.

Изхождайки от същите тези „сантиментални чувства“.

Алтернативата е приста — Великите ще съберат всички сили в юмрук. И ако им потрябва силата на Надечка, Хесер ще поиска от Светлана да инициира дъщеря ни...

Алтернативи няма.

— Ще убия Костя. — казах аз.

— Не така. — тихо произнесе Хесер. — Не говориш правилно, патрулен!

— Ще упокоя вампира. — прошепнах аз.

Хесер кимна.

— И не го преживявай много, Городецки. — добави Завулон. — Не точи интелигентски сополи. Няма го вече доброто момче Костя. А и

никога не го е имало. Дори и да не е убивал хора за кръвта им, той е вампир. Нежив.

Хесер кимна одобрително.

За момент затворих очи.

Нежив.

В него липсва нещо, което за простота наричаме душа.

Някаква съставка, неуловима дори за нас, Различните. От най-ранното детство — благодарение на родителите-вампири. Той е расъл, участъковия лекар е преслушвал сърцето му и се е възхищавал от здравето на детето. Той се е превърнал в мъж и никое момиче не му е казала, че устните му са хладни, когато целува. Той би могъл да има деца — най-обикновени деца от най-обикновена човешка жена.

Но всичко това е неживот. Всичко това е назаем, откраднато е — и когато Костя умре, тялото му мигновено ще се разпадне на прах... защото отдавна е мъртво.

Всички ние сме осъдени на смърт от самото си раждане.

Но ние поне можем да доживеем до смъртта си.

— Оставете ни насаме с Антон. — каза Хесер. — Ще се опитам да го подгответя.

Чух как Завулон и Едгар станаха. Излязоха в коридора, вратата се затвори. Нещо защумя — сигурно Хесер ни защитаваше от наблюдение. После попита:

— Притесняваш ли се?

— Не. — поклатих глава, без да отварям очи. — Мисля. Все пак Костя се опитваше да не се държи като вампир...

— И какво измисли?

— Няма да издържи. — аз отворих очи и погледнах лицето на Хесер. — Няма да издържи, ще се пречупи. Успял е да погаси физиологическата си потребност от жива кръв, но всичко останало... той е нежив сред живите и това го подтиска. Рано или късно Костя ще се пречупи.

Хесер чакаше.

— Той вече се е пречупил. — казах аз. — Когато е убил Витезслав и инквизиторите... един от инквизиторите беше Светъл, нали?

Хесер кимна.

— Ще направя всичко както трябва. — обещах аз. — Жал ми е за Костя, но няма какво да се прави.

— Вярвам ти, Антоне. — каза Хесер. — А сега питай това, което наистина искаше да попиташи.

— Какво ви задържа в Нощния Патрул, шефе? — попитах аз.
Хесер се усмихна.

— Всички ние, общо взето, с една кал сме изцапани. — казах аз.
— Ние се борим не с Тъмните, ние се борим с онези, които дори Тъмните отхвърлят... с психопатите, манияците. По разбираеми причини такива най-много има сред вампирите и върколаките. А и Тъмните... Дневният Патрул лови онези Светли, които искат да облагодетелстват всички наведнъж... тоест — онези, които могат да разкрият пред хората факта за нашето съществуване. Инквизицията... тя уж е над схватките, а всъщност — следи Патрулите да не приемат много на сериозно функцията си. Тъмните да не се стремят към формална власт над целия свят, Светлите да не унищожават поголовно Тъмните... Хесер, Нощният и Дневният патрул — това са две половини на едно цяло!

Хесер мълчеше. Гледаше ме и мълчеше.

— Това... нарочно ли е замислено така? — попитах аз. И сам си отговорих: — Да, сигурно. Младите, току-що инициираните Различни — те може и да не приемат общ за Светлите и Тъмните Патрул. Как може — да патрулираш с вампир! И аз щях да се взмутя... И ето — създадени са два патрула, низшите чинове запалено се преследват, ръководството интригантства — от скуча и за поддържане на формата. А ръководството е общо!

Хесер въздъхна и извади пура. Отряза крайчето и я запали.

— А аз, глупакът, през цялото време се чудех. — измърморих аз, не откъсвайки поглед от Хесер. — Как изобщо съществуваме? Ето го Патрулът в Самара, ето го Патрулът в селцето Киреевска, в Томска област. Уж самостоятелни. А всъщност — при най-малкият проблем тичат при нас, в Москва... Добре, това не е оформлено де-юре, но де-факто — Московският Патрул ръководи патрулите на цяла Русия.

— А също и на три държави от СНГ^[1]... — измърмори Хесер. Пусна кълбо дим. Димът започна да се събира във въздуха като пълтен облак, без да се разнася по купето.

— Добре, а после? — попитах аз. — Как си взаимодействват независимите Патрули в Русия и, да речем, Литва? Ами Русия, Литва, САЩ и Уганда? В човешкият свят всичко е ясно — който има най-голямата тояга и най-дебелия портфейл, той поръчва музиката. Но нали руските Патрули са по-добри от американските! Дори си мисля...

— Най- силният Патрул е френският. — с равен глас каза Хесер.
— Силен, но крайно ленив. Удивителен феномен. Не можем да разберем с какво е свързано това — не може да е заради употребата на сухо вино и стриди в немислими количества...

— Инквизицията управлява Патрулите. — казах аз. — Не разрешава спорове, не наказва отстъпниците, а именно управлява. Дава разрешение за тези или онези социални експерименти, назначава и сваля ръководители... прехвърля от Узбекистан в Москва... Има Инквизиция, тя има два работни органа. Нощният и Дневният Патрул. И единствената цел на Инквизицията е да съхрани сегашното статукво. Защото победата на Тъмните или Светлите ще е поражение на Различните.

— А после, Антоне? — попита Хесер.

Аз свих рамене.

— После? Ами нищо. Хората си живеят своя малък човешки живот. Радват се на малките човешки радости. Хранят ни със своята топлина... и ни осигуряват нови Различни. Онези Различни, които нямат големи амбиции, живеят почти човешки живот. Само че по- сит, по-здрав и по-дълъг, отколкото при обикновените хора. Който не го свърта на едно място, който иска приключения, идеали, битки — той отива в Патрулите. Тези, които се разочароват от Патрулите, отиват в Инквизицията.

— Е, и? — ободри ме Хесер.

— Вие какво правите още в Нощния Патрул, шефе? — попитах аз. — Не ви ли омръзна... за хиляди години?

— Да предположим, че още ми харесват схватките и приключенията. — каза Хесер. — А?

Аз поклатих глава:

— Не, Борис Игнатиевич. Не ви вярвам. Виждал съм ви... друг. Твърде уморен. Твърде разочарован.

— Тогава да предположим, че все пак искам да приключка със Завулон. — спокойно каза Хесер.

Аз помислих секунда:

— Също не става. Стотици години... някой от вас вече щеше да убие другия. Завулон каза, че магията е като удар с шпага. Та така — вие не се биете с шпаги, а с със спортни рапири. Маркирате точка, а не пронизвате врага.

Хесер се поколеба, но кимна. Още една пътна струйка дим се впи в сиво-синия тютюнев облак.

— Как смяташ, Антоне, може ли да живееш хиляди години и все още да ти е жал за хората?

— Да ти е жал? — уточних аз.

Хесер кимна:

— Именно. Не да обичаш — не ни е по силите да обичаме целия свят. Не да се възхищаваме — ние твърде добре знаем какво е това — човекът.

— Да ти е жал, сигурно, може. — кимнах аз. — Но за какво е тази жалост, шефе? Тя е празна и безплодна. Различните не правят човешкият свят по-добър.

— Правим го, Антоне. По един или друг начин, но го правим. Появрай на стареца, който е видял много неща.

— Но все пак...

— Чакам чудо, Антоне.

Аз погледнах въпросително към Хесер.

— Не зная какво точно. Че всички хора ще станат Различни. Че всички Различни отново ще станат хора. Че някога, все пак, делението ще става не по признака „човек или Различен“, а по признака „добър или лош“. — Хесер се усмихна леко. — Въобще не си представям как може да стане това и дали ще стане някога. Но ако все пак това се случи... предпочитам да съм на страната на Нощния Патрул. А не в Инквизицията — могъщата, умна, правилна, всемогъща Инквизиция.

— Може би и Завулон чака същото? — попитах аз.

Хесер кимна:

— Може би. Не зная. Но за предпочтане е познатият стар враг, отколко млад непредсказуем психар. Считай ме за консервативен, но предпочитам рапирите и Завулон, отколкото бейзболна бухалка и прогресивен Тъмен маг.

— А мен какво ще посъветвате?

Хесер разпери ръце:

— Да те посъветвам? Сам да вземеш решение. Можеш да се оттеглиш и да живееш обикновен живот. Можеш да отидеш в Инквизицията... няма да възразявам. Можеш и да останеш в Нощния Патрул.

— И да чакам?

— И да чакаш. Да пазиш в себе си онова, човешкото, което все още притежаваш. Да не изпадаш в екстаз и умиление, натрисайки на хората ненужната им Светлина. Да не си позволяваши цинизъм и презрение, мислейки се за чист и съвършен. А най-трудното — да не се разочароваши, да не се откажеш, да не станеш равнодушен.

— Не е богат избора... — казах аз.

— Ха! — усмихна се Хесер. — Радвай се, че изобщо го има.

* * *

Зад прозорците се мяркаха покрайнините на Саратов. Влакът забавяше ход.

Аз седях в празното купе и гледах въртящата се стрелка.

Костя продължаваше да ни следва.

Какво чака?

В слушалките звучеше гласът на Арбенин:

*От лъжса до лъжса
От небето се сипе само манна.
От сиеста до сиеста
Ни хранят само с манифести.
Някой е убил, някой е пребил,
Аз само направих избор.
И чувствам с гърба си:
Ние сме други, ние сме различни.* [\[2\]](#)

Аз поклатих глава. Ние сме Различни. Но дори да не съществувахме, хората все пак щяха да се разделят на хора и Различни. С каквото и да се отличаваха тези Различни.

Хората не могат без Различни. Сложи двама души на необитаем остров — ще получиш човек и Различен. А разликата е там, че Различния винаги е подтиснат от своята различност. На хората им е полесно. Те не се комплексират. Те знаят че са хора — и трябва да са такива. И всички са длъжни да бъдат такива. Всички и винаги.

*Ние стоим на средата.
Ние палим огън на леда
И опитваме да се сгреем.
Маскирайки целта със средствата,
Догаряме до душата си
В съзерцаващата пустош. [3]*

Братата се отвори, в купето влезе Хесер. Аз свалих слушалките.

— Виж. — Хесер сложи на масичката „Палм“. На екрана по карта пълзеше точка — нашият влак. Хесер хвърли поглед към компаса, кимна — и уверено начерта с писалката върху екрана дебела линия.

— Какво е това? — попитах аз, гледайки правоъгълника, през който минаваше траекторията на Костя. И сам си отговорих: — Летище?

— Именно. Никакви преговори не чака. — Хесер се ухили. — Тича директно към летището.

— Военно ли е?

— Не, цивилно. Каква е разликата? Той има шаблони за пилотиране.

Аз кимнах. Всички оперативни работници имат „за всеки случай“ набор полезни навици — управление на автомобил, самолет, хеликоптер, първа медицинска помощ, ръкопашен бой... Разбира се, шаблоните не дават пълноценни навици, опитният шофьор ще изпревари Различен с шаблони за шофиране, добрият доктор оперира несравнено по-добре. Но все пак Костя ще може да вдигне във въздуха всяко транспортно средство.

— Това дори е добре. — казах аз. — Ще вдигнем изтребителите и...

— Ами ако има пътници? — рязко попита Хесер.

— Пак е по-добре, отколкото влака. — тихо казах аз. — По-малко жертвии.

И в този миг нещо болезнено се сви в мен. За пръв път претеглих на невидими везни целесъобразността на човешките жертвии — и обявих едната страна за по-лека от другата.

— Няма да стане... — каза Хесер. И добави: — За щастие. Какво му пречи разрушеният самолет? Ще се преобрази на прилеп и ще се приземи.

Зад прозореца изплува перона. Локомотивът запища, приближавайки се към гарата.

— Ядрени зенитни ракети. — упорито казах аз.

Хесер ме погледна удивено. Каза:

— Какви ги говориш? Какви ядрени заряди... отдавна са свалени от въоръжение. Само противоракетната отбрана около Москва остана. Но той няма да тръгне към Москва.

— А къде? — напрегнах се аз.

— Откъде да зная? Задачата ти е той да не отиде никъде. — отряза Хесер. — Така! Той спря!

Аз погледнах компаса. Разстоянието между нас и Костя започна да нараства. Дали е летял като прилеп, или е бягал като Сивият Вълк от приказката — но сега Костя беше спрял.

Но беше интересно, че Хесер дори не гледаше към „компаса“.

— Аерогарата. — доволно каза Хесер. — Край на разговорите. Върви. Реквизирай някой с хубава кола — и отпращвай към аерогарата.

— А... — започнах аз.

— Никакви артефакти, ще ги усети. — спокойно възрази Хесер.

— И никакви придружители. Сега той чувства всички ни, разбиращ ли? Това е! Изчезвай!

Спирачките изскърцаха и влака спря. Аз се спрях за момент на вратата и чух:

— Да, именно със „сив молебен“. Няма смисъл да усложняваме. Така ще те заредим, че ще го размажеш като конфитюр по земята.

Това е. Явно шефът е толкова съсредоточен, че вече няма нужда да се разговаря с него — той чуваше мислите ми още преди да се оформят в думи.

В коридора минах покрай Завулон — и неволно се дръпнах, когато той одобрително ме потупа по рамото.

Завулон не се обиди. Каза:

— Успех, Антон! Разчитаме на теб!

Пътниците мирно стояха по купетата си. Само началникът на влака, говорещ нещо в микрофона, ме изпрати със стъклен поглед.

Аз сам си отворих вратата, пуснах стъпалата и скочих на перона. Някак много бързо ставаше всичко. Твърде бързо...

А на гарата беше обичайната бълсканица. Шумната компания, изсипала се от съседния вагон, гръмогласно питаше: „Къде са дамите, родните?“. „Дамите“ — на възраст от двайсет до седемдесет — вече откликуваха на зова. Сега ще има и водка, и бира, и печени пържоли, и пирожки с подозрителен пълнеж.

— Антоне!

Аз се обърнах. До мен стоеше Лас с преметната през рамо чанта. От устата му стърчеше незапалена цигара, видът му беше спокоен и умиротворен.

— И ти ли слизаш? — попита Лас. — Ако искаш, ще те откарам някъде. Чака ме кола.

— Хубава кола ли? — уточних аз.

— Май че е „Фолксваген“. — Лас се намръщи. — Става ли? Или само на „Кадилак“ си съгласен?

Аз се обърнах и погледнах към прозорците на вагона. Хесер, Завулон и Едгар ме гледаха.

— Става. — мрачно казах аз. — Е... извинявай. Наистина много бързам, колата ми трябва. Обръщам те...

— Ами да тръгваме тогава, защо стоим, като бързаш? — попита Лас, прекъсвайки стандартната формула за вербуване на волнонаемен.

И така ловко се вмъкна в тълпата, че не ми оставаше нищо друго, освен да го последвам.

Ние си пробихме път през хаотичното гарово телодвижение и излязохме на площадчето. Аз догоних Лас и го докоснах по рамото:

— Обръщам те...

— Да, виждам, виждам. — прекъсна ме Лас. — Привет, Рома!

Приближилият се мъж, макар че неизвестно защо ми се искаше да кажа „гражданин“, беше доста висок и някак по детски пълен — целият заоблен, плавен. Малка уста, устни като кокоше дупе, очите — също малки, дори зад очилата изглеждаха неизразителни и скучни.

— Здравей, Александър. — някак много церемониално поздрави гражданина, плавно протягайки ръка към Лас. И се втренчи в мен.

— Това е Антон, мой приятел, ще го откараме ли? — предложи Лас.

— Защо да не го откараме. — печално се съгласи Рома. — Колелата се въртят, пътят е равен.

И, обръщайки се, се отправи към новичък „Фолксваген-Бора“.

Качихме се в колата. Аз нагло се настаних на предната седалка. Лас изхъмка, но покорно се качи отзад. Роман запали двигател и попита:

— Къде да ви откарам, Антоне?

Речта му също беше плавна, заоблена, сякаш не говореше, а изписваше думи във въздуха.

— Към аерогарата и спешно. — мрачно казах аз.

— Къде? — с искрено изумление каза Роман. Погледна към Лас:

— Може би трябва да намерим такси за твой приятел?

Лас ме погледна смутено. После, също толкова смутено, погледна към Роман.

— Добре. — казах аз. — Обръщам те към Светлината. Отхвърли Тъмнината, защити Светлината. Давам ти взор да отключиш Доброто от Злото. Давам ти вяра да вървиш в Светлината. Давам ти смелост да се сражаваш с Тъмнината.

Лас хихикна. И моментално замълча. Наистина, работата не е в думите. Думите не могат да променят нищо, ако ще да ги произнасяш с интонация, сякаш са главни букви. Това е като заклинанията на вешниците — мнемонична формула, включваща „шаблон“ в моята памет. Аз мога и сам да подчиня човек, но така... така е по-правилно. Сработва отдавна проверен механизъм.

Роман се напрегна, даже пухкавите му бузи се стегнаха. Току-що тук седеше голямо и леко капризно бебе, а сега — мъж! Боец!

— Светлината е с теб! — завърших аз.

— Към аерогарата! — с удоволствие каза Роман.

Моторът изръмжа, и ние се стрелнахме, изстисквайки от немската машинка всички заложени в нея сили. Обзалагам се, че този спортен седан никога не е показвал на какво е способен.

Аз затворих очи и погледнах през Сумрака — към разклоняващата се на цветни линии тъмнина. Като кълбо преплетени

световоди — някои зелени, някои сини, някои — червени. Не мога добре да преглеждам линиите на вероятностите, но сега това ми се удаде неочеквано леко. Чувствах се във форма, както никога досега.

Това значи, че в мен тече чужда Сила. Силата на Хесер и Завулон, Едгар и инквизиторите. А може би сега в цяла Москва замират Различни, Светли и Тъмни, онези, от които Хесер и Завулон имат право да вземат.

Само един път съм чувствал нещо подобно. Когато събирах Сила от хората.

— Третата пресечка — наляво; отпред има задръстване. — казах аз. — Завиваме надясно, през двора, излизаме от арката... там има пресечка...

Никога не съм бил в Саратов. Но сега това нямаше никакво значение.

— Слушам! — бодро рапортува Роман.

— По-бързо!

— Ще бъде изпълнено!

Аз погледнах към Лас. Той извади пакет цигари, запуши. Колата се носеше по натоварените улици, Роман управляващ с амбицията на ватман, на който му се е удал случай да изпревари Шумахер на „Формула 1“.

Лас въздъхна и попита:

— И какво ще стане сега с мен? Ще извадиш от джоба си фенерче и ще кажеш „това беше взрив на блатен газ“?

— Нали виждаш — за това не е нужно фенерче. — казах аз.

— Но ще живея ли? — не се отказваше Лас.

— Ще живееш. — успокоих го аз. — Но да помниш — не.

Извинявай, но това е стандартната процедура.

— Ясно. — тъжно каза Лас. — Мамка му... Ама че работа...
Кажи тогава, след като е все едно...

Колата бързо се понесе по пресечката, подскачайки по дупките.
Лас изгаси цигарата си и продължи:

— Кажи ми, какъв си ти?

— Различен.

— Какъв-такъв различен?

— Маг. Не се притеснявай — Светъл маг.

— Възмъжал си, Хари Потър... — каза Лас. — Ама че работа.
Или аз съм се побъркал?

— Дори не се надявай... — казах аз, опирайки ръце в покрива.
Роман даваше газ до дупка — и караше по някакви полянки,
съкращавайки пътя. — По-внимателно, Роман! Трябва да стигнем
бързо, но безопасно!

— Тогава ми кажи, — не се успокояваше Лас. — това
надбягване... ох... свързано ли е с ненормално големия прилеп, който
видяхме предишната вечер?

— Ако щеш вярвай, свързано е! — потвърдих аз. Силата
бушуваше в мен и ме замайваше като шампанско. Искаше ми се да се
забавлявам. — Страх ли те е от вампири?

Лас извади от чантата си бутилка уиски, скъса капачката с рязък
жест и отпи. И каза бодро:

— Никак!

[1] Съюз на независимите държави. Бел.прев. ↑

[2] Оригинал:

*От обмана до обмана
С неба льётся только манна.
От сиесты до сиесты
Кормят только манифесты.
Кто-то убыл, кто-то выбыл,
Я всего лишь сделал выбор.
И я чувствую спиной:
Мы — другие, мы — иное.*

Бел.прев. ↑

[3] Оригинал:

*Мы стоим посередине.
Мы горим костром на льдине
И пытаемся согреться.
Маскируя целью средства.*

*Догораем до души
В созерцающей глупи.*

Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

На средата на пътя за нас се „залепи“ кола на ГАИ. Аз наложих на „Бора“-та заклинание, разсейващо вниманието на хората и „катаджиите“ незабавно изостанаха. Обикновено с такова заклинание Различните предпазват колите си от кражба и аз даже се зарадвах на новото приложение, което му намерих. Впрочем, след минута едва не ни бълсна камион и аз побързах да премахна заклинанието.

— Ще пристигнем на аерогарата след петнайсет-двойсет минути.
— докладва Рома, въртейки волана. — Какво ще наредите, шефе?

С края на окото си забелязах че Лас поклати глава и отпи. Вече излизахме от града и се носехме по пътя за аерогарата. Доста приличен път, за руските стандарти.

— Пусни радиото. — помолих аз. — Че нещо много тъжно пътуваме.

Рома го пусна. Завършваше прегледа на новините:

— ...за радост на милионите читатели, чието тригодишно очакване вече завърши. — говореше водещата. — И накрая — съобщение от космодрума Байконур, където се готови за старт съвместен руско-американски екипаж. Стартът е планиран за осемнадесет часа и тридесет и две минути московско време. А сега продължаваме нашата музикална програма...

— Искаш ли уиски? — попита Лас.

— Не, трябва да работя.

— Александър, стегни се, сега не е време за пие! — бодро извика Роман. — Работа ни чака!

Явно този добродушен човек, който едва ли е способен и кокошка да заколи, сега се мислеше за Джеймс Бонд. Или поне за негов помощник.

Всички не сме доиграли нещо в детството си.

— Ти ще пазиш колата. — казах му аз. — Това е много отговорна работа. Разчитаме на теб.

— Служа на светлината! — изграка Роман.

— Никога нямаше да повярвам... — изстена Лас на задната седалка. — И аз ли ще пазя колата?

— Да. — кимнах аз. — Само че... много те моля — не се опитвай да бягаш.

Отзад се дочу бълбукане. Може би трябваше да обърна и Лас към Светлината? Така ще е по-човечно... че само се тормози човека.

Но не ми остана време за размисъл — колата влетя на площадката пред аерогарата и със скърцане на спирачки спря пред входа. Никой не ни обърна внимание — закъснява човека за полета си, нищо чудно...

Аз извадих бележката на Арина. Погледнах „компаса“.

Стрелката се поклащаше, но все още сочеше посоката.

Дали Костя е почувстввал, че се приближавам? Хесер е сигурен в това.

И какво ме чака?

Колкото и да е странно, до този момент не изпитвах страх. Вътрешно не бях готов да гледам на Костя като на враг — при това такъв враг, който е способен на убийство. Аз съм маг второ ниво, а това съвсем не е малко. Зад мен е цялата мощ на Нощния Патрул, а сега — ама че нечувана работа! — и на Дневния. И какво може да ми направи един-единствен вампир, та ако ще и да е Висш?

Но сега си спомнях озъбеното лице на Витезслав.

Костя го е убил. Бил е по-сilen.

— Лас. — спокойно казах аз. — Имам една молба... Върви след мен. На известно разстояние. Ако нещо се случи...

Лас отпи, хвърли празната бутилка на седалката и разсъдливо каза:

— Защо пък не? Напред, бледолики Блейд!

Явно в момента морето му беше до колене. Да се напиеш — това отчасти е добър метод да се защитиш от вампир. Кръвта на пияния човек му е неприятна, а на силно пияния — дори отровна. Може би затова вампирите винаги са предпочитали Европа, а не Русия?

Но вампирът може изобщо да не отпие от кръвта на убития човек. Храненето си е хранене, работата — работа.

— Не се приближавай. — повторих аз. — Отдалеч.

— Пазете се, шефе! — помоли Роман. — Късмет! Разчитаме на вас!

Погледнах го и си спомних прощалното напътствие на Завулон.
Колко си приличаме.

Колко си приличаме всички — Различните и хората. Тъмните и Светлите.

— Бавно, спокойно, без агресия. — казах си аз, гледайки пушещите пред входа на аерогарата мъже. Повечето от тях бяха интелигентни, с костюми и вратовръзки. Чистачката с оранжево елече, смучеща „Беломор“, изглеждаше странно сред тях. — Бавно и спокойно...

Тръгнах към сградата. Пушачите се отдръпнаха — в мен сега имаше толкова много Сила, че дори обикновените хора бяха способни да я почувстват.

Да я почувстват — и благоразумно да се отдръпнат настани.

Влизайки, се огледах — Лас, усмихвайки се добродушно, вървеше след мен.

Къде си, Костя?

Къде си ти, Висши вампире, никога не убивал хора заради Сила?

Къде си ти, мечтаещият да стане Властелин на Света, като в някой допнапробен холивудски екшън?

Там, където и момчето-вампир, опитващо се да изльже своята съдба...

Ще те убия.

Не „трябва да те убия“, не „мога да те убия“, не „искам да те убия“. Стига толкова уточнения. Вече минах през „трябва“ — целият в сълзи и сополи, интелигентски анализи и самооправдания. Минах през „мога“ — с комплексите и напъните на маг трето ниво, Различния, достигнал своя таван. Минах през „искам“ — през емоции и страсти, гняв и жалост.

Сега просто ще направя онова, което трябва да направя.

Безразлични са ми фалшивите идеали и подправените цели, лицемерните лозунги и двуличните постулати. Вече не вярвам нито в Светлината, нито в Тъмнината. Светлината — това е просто поток фотони. Тъмнината — това е просто отсъствие на светлина. Хората — това са по-малките ни братя. Различните — това са елита на човечеството.

Къде си, Костя Саушкин?

Накъдето и да си се отправил — към древните източни артефакти, към милиардната армия от китайци-магове, — аз няма да ти позволя да победиш. Къде си?

Аз спрях насред залата — не много голямата зала на провинциалната аерогара. Струва ми се, че го чувствам...

В мен се блъсна запотен мъж с куфари, извини се и продължи нататък. Мимолетно отбелязах — неиницииран Различен, Светъл, бой се да лети със самолети, долетял благополучно, отпуснал се — затова е станал видим.

Сега това не ми беше интересно.

Костя?

Аз се обърнах така, сякаш ме повикаха. Втренчих се във вратата с надпис „Служебен вход“ и кодова брава.

Нечута от никого мелодия звънеше сред шума на аерогарата.

Струва ми се, че той ме вика.

Бутоните на кодовата брава послушно светнаха, когато протегнах ръка към тях. Четири, три, две, едно. Много хитър код...

Аз отворих вратата, огледах се, кимнах на Лас и внимателно, за да не щракне бравата, притворих вратата.

Празни, боядисани с унила зелена боя коридори. Тръгнах напред.

Мелодията ставаше все по-силна, увиваше се във въздуха, издигаше се и падаше. Като виртуозно изпълнение на класическа китара, смесено с тънките звуци на цигулка.

Ето какво било истински Зов на вампир, насочен към теб...

— Идвам, идват... — измърморих аз, завивайки към друга кодова брава. Отзад се хлопна врата — Лас влезе след мен.

Нова брава, нов код. Шест, три, осем, едно.

Аз отворих вратата — и се озовах на пистата. По бетона бавно пълзеше заоблен автобус. По-далеч, ревейки с турбините си, маневрираше за старт един „Ту“.

На пет метра от вратата стоеше Костя. В ръцете си държеше малко пластмасово дипломатическо куфарче — разбрах, че „Фуаран“ е там. Ризата на Костя беше скъсана, като че ли в даден момент му е била твърде малка.

Явно като е скочил от влака, той се е трансформирал без да успее да се съблече докрай.

— Здрави. — каза Костя.

Музиката изчезна, прекъсна се на средата на нотата. Аз кимнах:

— Здрасти. Бързо си долетял.

— Долетял? — Костя поклати глава. — Не... на прилепите им е трудно на такова разстояние.

— И в какво се преобрази? Във вълк?

Абсурдният светски разговор се прекъсна от абсолютно нелепия отговор на Костя:

— В заек. Огромен сив заек. Доскачах някак...

Не се сдържах — изхилих се, представяйки си гигантския заек, бягащ по нивите и преодоляващ с огромни подскоци реки и огради. Костя разпери ръце:

— Ами... наистина смешно се получи. Ти как си? Много... ли те... Зъбите ти цели ли са?

Аз се постарах да се усмихна колкото се може по-широко.

— Извинявай. — Костя наистина изглеждаше огорчен. — Това е заради изненадата. Как разбра, че книгата е у мен? По коктейла ли?

— Да. За заклинанието е нужна кръв от дванайсет человека.

— Откъде знаеш? — замислено попита Костя. — Няма никаква информация за „Фуаран“... няма значение. Искам да поговорим, Антоне.

— И аз. — съгласих се аз. — Предай се. Все още можеш да спасиш живота си.

— Аз отдавна съм нежив. — усмихна се Костя. — Какво, забравили?

— Разбиращ какво имам предвид.

— Антоне, не лъжи. Ти сам не си вярваш. Аз убих четирима Инквизитори!

— Трима. — поправих го аз. — Витезслав и двама във влака. Третия оживя.

— Голяма разлика. — намръщи се Костя. — И един никога не са прощавали.

— Сега е особен случай. — казах аз. — Ще ти кажа честно. Висшите са наплашени. Ще те унищожат, но цената ще е твърде висока. Висшите ще се съгласят на преговори.

Костя мълчеше и ме гледаше внимателно.

— Ако върнеш „Фуаран“, ако се предадеш доброволно, няма да те пипнат. — продължих аз. — Ти си законопослушен. Всичко е заради

книгата, бил си афектиран...

Костя поклати глава:

— Изобщо не бях афектиран. Едгар не прие на сериозно думите на Витезслав. А аз — да. Преобразих се, отлетях до къщурката. Витезлав не очакваше капан... започна да ми показва книгата, да обяснява. Чух за кръвта на дванайсетте... и разбрах, че това е моят шанс. Той дори не възразяваше срещу експеримента. Сигурно е искал веднага да се убеди, че книгата е истинска. Едва когато разбра, че съм станал по-силен... тогава се разтревожи. Но вече беше късно.

— Но защо? — попита аз. — Костя, та това е безумие! За какво ти е власт над света?

Костя вдигна вежди. Известно време ме гледаше — после се засмя.

— Какви ги дрънкаш, Антоне? Каква власт? Ти не разбираш!

— Всичко разбирам. — упорствах аз. — Тръгнал си за Китай, нали? Милиард магове под твоята власт?

— Идиоти. — тихо каза Костя. — Всички сте идиоти. Само за едно можете да мислите... власт и сила... Не ми трябва тази власт! Аз съм вампир! Разбираш ли? Аз съм отхвърлен! По-зле от който и да е Различен! Аз не искам да бъда най-силния отхвърлен! Искам да бъда обикновен! Искам да стана като всички!

— Но „Фуаран“ не може да превърне Различен в човек... — промърморих аз.

Костя се захили. Поклати глава:

— Exo! Антоне, мисли! Напомпали са те със Сила и са те изпратили да ме убиеш, знам това. Но първо помисли, Антоне! Разбери какво искам аз!

Вратата зад мен изскърца. Излезе Лас. Смутено ме погледна, после хвърли поглед към Костя.

Костя поклати глава.

— Попречих ли ви? — оценявайки ситуацията, каза Лас. — Извинете, вече си тръгвам...

— Стой. — сухо каза Костя. — Идваш даже много навреме.

Лас застине. Аз неолових заповед в гласа на Костя, но явно имаше такава.

— Натурален експеримент. — каза Костя. — Гледай как се прави...

Той силно тръсна куфарчето, ключалките послушно се отвориха и от куфарчето тежко, солидно излетя книга.

„Фуаран“.

Подвързията наистина беше кожена — сиво-жълта. И ъгълчетата бяха обковани с медни триъгълници. Освен това — миниатюрна ключалка, не позволяваща на книгата да се разтвори.

Костя хвана книгата с едната ръка и я разтвори с удивителна ловкост — сякаш отваряше вестник, а не държеше няколко килограмов фолиант. Пусна куфарчето, което звънко се удари в земята.

— Общо взето, тук има всякааква лирика. — ухили се Костя. — Хроника на неуспешните експерименти. Рецептата е в края... тя е съвсем приста.

Със свободната си ръка Костя извади от задния джоб металната манерка. Отпуши я и капна право върху отворената страница.

Какво чакам?

Какво смята да прави той?

Всичко в мен крещеше — атакувай! Докато се е разсеял — бий с пълна сила!

Но аз чаках, очарован от зрелището.

Капката кръв изчезваше от страницата. Топеше се и димеше — със сивокафяв дим. А книгата... книгата започна да пее. Подтиснат звук, приличащ на гърлено пеене — почти като човешки глас, но нямаше нищо смислено в него.

— В името на Тъмнината и Светлината... — каза Костя, гледайки отворените страници. Там той виждаше нещо, недостъпно за мен. — Ом... Мриганкандата гаури... Аучитя дхвани... По моята воля... Мокша гаури...

Гласът на книгата — не се съмнявах, че звучи именно книгата — стана по-сilen. Заглуши гласът на Костя, думите на заклинанието — и руските, и онези, древните, на които беше написан „Фуаран“.

Костя повиши глас — сякаш се опитваше да надвика книгата.

Дочух едва последната дума — пак „ом“.

Пеенето се прекъсна на рязка, дисонансна нота.

Зад мен Лас изпсува. И попита:

— Какво беше това?

— Море. — ухили се Костя. Наведе се, вдигна куфарчето и прибра в него и книгата, и манерката. — Цяло море от нови

възможности.

Аз се обърнах, вече знаейки какво ще видя. Примижах, ловейки с очи сянката на собствените си ресници.

И погледнах към Лас през Сумрака.

Аурата на неиницииран Различен беше напълно отчетлива. Добре дошъл в нашата дружна компания...

— Ето така влияе на хората. — каза Костя. На челото му се бяха появили капчици пот, но той изглеждаше много доволен. — Ето така.

— И в крайна сметка какво искаш? — попитах аз.

— Искам да бъда Различен сред Различни. — каза Костя. — Искам всичко това да спре... Светли и Тъмни, Различни и хора, магове и вампири. Всички ще станат Различни, разбираш ли? Всички хора по света.

Аз се засмях:

— Костя... ти изгуби две или три минути за един човек. Как си със смятането?

— Тук можеше да стоят двеста човека. — каза Костя. — И всички щяха да станат Различни. Тук можеше да стоят десет хиляди. Заклинанието действа на всички, които са в полезрението ми.

— Но все пак...

— След половин час от космодрума Байконур към МКС^[1] ще стартира поредния екипаж. — каза Костя. — Мисля, че на космическият турист от Германия ще му се наложи да ми отстъпи мястото си.

Мълчах, осмисляйки думите му.

— Аз ще си стоя тихо до илюминатора и ще гледам Земята. — каза Костя. — Както се полага на космически турист. Ще гледам Земята, ще размазвам по хартията кръв от манерката и ще шепна заклинания. А там, долу, хората ще стават Различни. Всичките хора — разбираш ли? От бебетата в количките до старците в люлеещите се столове.

Сега той изглеждаше съвсем жив. Съвсем истински. Очите му горяха — не с вампирска сила, а с обикновения човешки ентузиазъм.

— Антоне, та самият ти си мечтал за това, нали? Изобщо да няма хора! Всички да са равни!

— Аз мечтаех всички да станат Различни. — казах аз. — А не изобщо да няма хора.

Костя се намръщи.

— Стига с тази словесна еквилибристика... Антоне, ние имаме шанс да изменим света към по-добро. Фуаран не е могла — в нейното време не е имало космически кораби. Хесер и Завулон също не могат — те нямат книгата. А ние — ние можем! Не искам никаква власт, разбери! Искам равенство! Свобода!

— Щастие за всички, даром? — попитах аз. — И никой да не остане пренебрегнат?

Той не разбра. Кимна:

— Да, щастие за всички! Земята — за Различните! И никакво разделяне! Антоне, искам да тръгнеш с мен. Присъедини се към мен!

— Но това е прекрасна идея! — възкликах аз, гледайки го в очите. — Костя, та ти си юнак!

Никога не съм могъл да лъжа. А да изльжеш вампир е почти невъзможно. Но сигурно на Костя много му искаше да се съглася.

Той се усмихна. Отпусна се.

И в този момент аз вдигнах ръка и ударих със „сивия молебен“.

Това изобщо не приличаше на онзи удар, който нанесох във влака. Силата бушуваше в мен, изливаше се от краищата на пръстите ми — и не свършваше! Кой може да знае, че е проводник, докато не включват тока?

Заклинанието беше видимо дори в човешкия свят. Змиевидни сиви нишки се изтрягваха от ръцете ми, оплитаха Костя, притискаха го и го бълскаха, завиваха го в сив мърдащ пашкул. В Сумрака ставаше нещо невъобразимо — светът се запълваше с бушуваща сива прах, в сравнение с която обикновената сива мъгла изглеждаше цветна. Помислих си, че ако в радиус от няколко километра има обикновени, регистрирани вампири — също няма да им се отрази добре. Ще ги развърпътът рикошетът от заклинанието...

Костя падна на едното си коляно. Той се дърпаше, опитвайки се да се измъкне, но сивият молебен изсмукваше Силата му по-бързо, отколкото успяваше да произнесе заклинание.

— Мамка му! — възхитено възклика Лас зад гърба ми.

През мен никога не бе минавала толкова Сила.

Със света наоколо ставаше нещо странно. Самолетът на пистата се обезцвети, превръщайки се в сива каменна канара. Небето се обезцвети, стана бледо и ниско. Ушите ми бяха сякаш запушени с вата.

Като че ли Сумракът нахлува в нашия свят...

Но не можех да спра. Усещах — ако отслабя натиска дори за секунда, Костя ще се измъкне и ще удари в отговор. Ще удари така, че няма да има какво да събират... от мен, разбира се, Костя ще остане невредим...

Той вдигна глава. Погледна ме — не злобно, по-скоро обидено и с недоумение. Бавно-бавно разпери ръце...

Нима все още има Сила у него?

Във въздуха около Костя се очерта прозрачна синкова призма. Прекъсна сивите нишки на заклинанието, завъртя се — и се сви в точка. Изчезна.

Заедно с вампира.

Костя използва портал. Силата все още бушуваше в мен. Силата на хиляди Различни, прехвърлена от Хесер и Завулон, щедра неконтролирана Сила, търсеща приложение. Човешката Сила — стигнала до мен през трета ръка...

Стига...

Аз свих длани, смачквайки сивите нишки в тежък кок.

Стига...

Тук няма повече врагове.

Стига...

Двубоят между магове е фехтовка, а не удари с тояги.

Стига.

Костя се оказа по-ловък.

Леко ме тресеше — но успях да спра. Небето отново се оцвети в синьо, а самолетът ускоряваше по пистата.

Костя замина.

Избяга?

Не, именно замина. Никога не съм чувал за вампири, способни на пряк портал. Явно и Висшите не са очаквали от Костя подобен финт.

Той се отправяше към аерогарата, знаейки че всички ще си помислят за самолети и хеликоптери. Ще се отпуснат — има още време, можем да прихванем вампира във въздуха, можем да вдигнем изтребители, да го ударим с ракета...

А Костя предварително беше подготвил пряк портал. Само половин час до старта на ракетата — не би успял да долети! А и

нямаше да допуснат самолет до Байконур — каквато ще да е, но там все пак има ПВО^[2]. Затова и успя да скочи под пресата на „сивия молебен“ — заклинанието за портала вече беше готово, „окачено“, като бойните заклинания при оперативните магове.

Значи не е вярвал, че ще мина на негова страна. Или най-малкото сериозно се е съмнявал в това. Но за него все пак беше важно, много важно да ме победи — не с чиста Сила, какво да говорим за Сила, когато той стана Висш, а аз си останах маг второ ниво, макар и натъпкан със заемна сила. Най-чистата, най-показателната победа е когато противника ти признае, че си прав. Когато се предаде без бой. Когато премине под твоите знамена.

Все пак аз съм глупак. Смятах го ту за приятел, ту за враг. А той не беше нито едното, нито другото. Той само искаше да докаже своята истина. И така се получи, че обект за това доказателство станах аз. Вече не приятел, още не враг. Само носител на другата истина.

— Той телепортира ли се? — попита Лас.

— Какво? — аз се обърнах и го погледнах. — Ами... нещо такова. Отвори портал и замина. Как разбра?

— В някаква компютърна игра го видях, приличаше... — с леко съмнение каза Лас. И възмутено уточни: — Много приличаше!

— Не само хората правят игрите... — обясних аз. — Да, той замина. В Байконур. Иска да подмени космическият турист...

— Да, чух. — каза Лас. — Ама че глупак.

— Разбираш ли защо е глупак? — попитах аз.

Лас изпръхтя.

— Ако всички хора станат магове... Днес ще те напсуват в трамвая, утре — ще те изпепелят на място. Днес на неприятния съсед ще издраскат вратата с гвоздей или ще пратят анонимен донос на данъчните, а утре ще му наложат проклятие или ще му изсмучат кръвта. Маймуната на мотоциклет е хубава само в цирка, не на улиците... Още повече — маймуна с автомат.

— Смяташ, че повечето са маймуни ли? — уточних аз.

— Всички сме маймуни.

— Направо си за Патрула. — измърморих аз. — Почакай малко... ще поискам помощ.

— Какъв Патрул? — напрегна се Лас. — Не, благодаря! Не съм маг, слава Богу!

Затворих очи и се вслушах. Тишина.

„Хесер!“

Тишина.

„Хесер! Учителю!“

„Съвещавахме се, Антоне.“

В мисленият разговор няма интонации. И все пак... все пак почувствах сянка на умора в думите на Хесер.

„Той отиде в Байконур. «Фуаран» наистина действа. Той иска да превърне всички хора на Земята в Различни!“

Мълкнах, защото разбрах — Хесер е наясно. Той бе видял и чул всичко — с моите очи и уши ли, с други магически методи ли — не е важно.

„Трябва да го спреш, Антоне. Последвай го и го спри.“

„А вие?“

„Ние държим канала, Антоне. Снабдяваме те със Сила. Знаеш ли колко Различни даваха Сила за «сивия молебен»?“

„Досещам се.“

„Антоне, аз няма да мога да се справя с него. И Завулон няма да може да се справи. И Светлана. Сега можем само едно — да ти осигуряваме енергетично захранване. Теглим Сила от всички Различни в Москва. Ако се наложи — ще започнем да я теглим директно от хората. Няма време да се преустроиваме, за да използваме други магове като изльчватели. Костя трябва да бъде спрян от теб... с наша помощ. Алтернативата е ядрен удар по Байконур.“

„Няма да мога да отворя прям портал, Хесер.“

„Ще можеш. Порталът още не се е затворил докрай, трябва да намериш отвора и отново да го активираш.“

„Хесер, не ме надценявай! Дори с вашата Сила аз съм маг второ ниво!“

„Антоне, опомни се. Ти стоя пред Саушкин, когато той произнесе заклинанието. Вече не си второ ниво.“

„А... какво?“

„Над първото има само една категория. Висша. Стига приказки, върви след него!“

„Но как да го победя?“

„Както искаш.“

Аз отворих очи.

Лас стоеше пред мен и махаше с ръка пред очите ми.

— О! Жив си! — зарадва се той. — Та за какъв Патрул става дума? Какво, аз сега също ли съм маг?

— Почти. — казах аз и направих крачка напред.

Ето тук стоеше Костя... падна... разпери ръце... появи се портала...

В човешкият свят — празно.

Духа вятър, по бетона шумоли смачкан на топка целофан от цигарена опаковка...

В Сумрака — празно.

Сива мъгла, каменни канари на мястото на сградите, мърдащи пипала на синия мъх...

Втори слой на Сумрака.

Тежка, оловна мъгла... призрачна, мъртвешка светлина от тежките лъчи... синя искрица на мястото на портала...

Аз протегнах ръка — в човешкият свят, в първия слой на Сумрака, във втория слой на Сумрака...

И хванах с пръсти гаснещата синя искрица.

Почекай. Не изгасвай. Ето ти Сила — ревяща енергия, разкъсваща границата между световете. Изтича от пръстите — като огнени капки върху гаснещи въглени...

Расти, отваряй се, излез под яркото слънце — още ще трябва да поработиш! Аз усещам следата на онзи, който е отворил портала. Виждам как го е направил. Ще успея да повторя пътя му.

И дори не ми трябват заклинания — всички тези смешни формули на непознати древни езици, както не трябаха на вещицата Арина, варяща своите отвари, както не трябват на Хесер и Светлана.

Значи това било — да бъдеш Висш маг?

Не да заучаваш схеми, а да чувствуваш движението на Силата?

Колко удивително... и колко просто.

И работата не е във възможностите, не е в поразяващата сила на файърбола или мощността на „фриз“-а. Зареден с чужда Сила, или натрупал много собствена, дори обикновен маг може да удари така, че и на Висшия да му дойде много. Работата е в свободата. Като между плувец, дори и най-талантливия — и най-мързеливия делфин.

Колко ли е било трудно на Светлана — да живее с мен, забравяйки за своята Сила, забравяйки за своята свобода? Това не е

разлика между силен и слаб — това е разлика между здравия и инвалида...

Но нали живеят — обикновените хора? Живеят и със слепи, и с парализирани. Защото все пак главното не е в свободата. Свободата — това е оправдание на подлеците и глупаците. Говорейки „свобода“, те мислят не за чуждата свобода, а за собственото си робство.

И дори Костя — който не беше нито глупак, нито подлец, — се бе хванал на същата кукичка, която вече беше разкъсала бузите на революционери от всички цветове — от Спартак до Троцки, от гражданина Робеспиер до коменданта Че Гевара, от Емелян Пугачов до безименния шахид.

А нямаше ли да се хвана и аз самият? Само преди десет, преди пет години?

Ако ми бяха казали — „всичко може да се промени веднага — и към по-добро“? Може би ми е провървяло.

Поне в онези, които бяха до мен. Които винаги клатеха със съмнение глава при думите „свобода и равенство“.

Порталът се разтвори пред мен — синя призма, сияещи нишки — ребрата, проблясваща лента — стените...

Аз отгърнах нишките с ръце и влязох в портала.

[1] МКС — Международна космическа станция. Бел.прев. ↑

[2] ПВО — Противовъздушна отбрана. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Ако в порталите има нещо лошо, то това е невъзможността да се подготвиш за новото място. В този смисъл влакът е идеален. Влизаш в купето, сменяш панталона с анцуг, обувките — с гумени чехли, вадиш храна и напитки, запознаваш се със спътниците си — ако се е случило да пътуваш самичък. Потракват колелата, перонът остава назад. Край, ти си на път. Ти си друг човек. Ти споделяш най-съкровените си преживявания с непознати, спориш за политика, макар че си се заклел да не спориш, пиеш съмнителна водка, купена на перона. Ти не си там и не си тук. Ти си на път. Изживяваш своя малък куест, в тебе има нещо от Фродо и нещо от Паганел, капчица от Робинзон и частичка от Радищев. Може би твоят път ще продължи само няколко часа, може би — няколко дена. Страната е голяма и тя преминава зад прозорците на купето. Ти не си там. Ти не си тук. Ти си пътешественик.

Самолетът е малко по-различно нещо. Но все пак ти отново се готвиш за пътуването. Купуваш билет, ставаш по тъмно, качваш се в таксито и пристигаш на аерогарата. Гумите навиват километрите, а ти вече гледаш небето, ти мислено вече си там, в самолета. Нервната суeta в чакалнята, нескафето в бюфета, контрол, оглед, а ако напускаш страната — митница и „Дюти фри“, малките радости на пътешественика преди тесните самолетни седалки, ревът на турбините и оптимистичната скропоговорка на стюардесата: „аварийните изходи са разположени...“. И ето — земята вече е пропаднала надолу, таблото е изгаснало, пушачите срамежливо се отправят към тоалетните, стюардесите деликатно не ги забелязват, разнасят обед в пластмасови подноси — неизвестно защо в самолетите всички плюскат като разпрахи. Това не е точно пътешествие. Това е преместване. Но... но все пак виждаш минаващите отдолу градове и реки, прелистваш пътеводителя или проверяваш командировъчните си документи, обмисляш как да проведеш деловите си преговори — или как да оползотвориш десетдневната екскурзия в гостоприемната Турция-Испания-Хърватия. Все пак си на път.

Порталът — това е шок. Порталът — това е смяна на декора, това е въртящата се сцена в театъра. Ти си тук — и ти си там. Път няма.

И време да се замислиш — също.

...Аз излязох от портала. Единия си крак ударих в теракотения под, другия пропадна в тоалетната чиния.

Добре поне, че беше чиста. Като в порядъчен американски филм, където героите пикаят заедно в тоалетната. Но все пак си изкълчих крака — и се намръщих болезнено, вадейки го от чинията.

Малка кабинка, под тавана — лампа и вентилационна решетка, на стойката — руло тоалетна хартия. Ама че портал! Не знам защо, но очаквах, че Костя ще отвори портал направо на стартовата площадка, някъде до ракетата.

Открехнах вратата и все още мръщейки се болезнено, внимателно погледнах през процепа. Като че ли тоалетната беше празна. Нито звук, само крана на една от мивките капеше...

В този момент ме блъснаха силно в гърба — и аз излетях от кабинката, отваряйки вратата с глава. Обърнах се по гръб, изпънах ръка, гответки се да ударя.

В кабинката стоеше Лас — държеше се за стените, разперил ръце, и намръщено се оглеждаше.

— Какви ги вършиш? — изръмжах аз. — Защо дойде?

— Нали ти самият ми нареди да те следвам! — обиди се Лас. — Вълшебник проклет!

Аз се надигнах. Наистина беше глупаво да споря.

— Трябва да спра обезумял вампир. — казах аз. — Най-силния маг в света днес. Тук... скоро ще стане напечено...

— Какво, да не сме в Байконур? — без да изплаши ни най-малко, попита Лас. — Това го разбирам, това е забележително. А задължително ли беше да се телепортираме през канализацията?

Аз само махнах с ръка. Вслушах се в себе си. Да, Хесер беше някъде наблизо. И Хесер, и Завулон... и Светлана... и още стотици, хиляди Различни. Те чакаха. Те разчитаха на мен.

— С какво да ти помогна? — попита Лас. — Да потърся колове от трепетлика? Между другото, кибритените клечки ги правят от трепетлика, знаеш ли? Винаги съм се чудел — защо точно от

трепетлика, нима гори най-добре? А сега разбирам, че е заради борбата с вампирите. Заточваш десетина клечки...

Аз го погледнах. Той разпери ръце:

— Добре де, добре... Дължен бях да предложа.

Приближих се до вратата на тоалетната и надникнах навън.

Дълъг коридор, лампи за дневна светлина, никакви прозорци. В края на коридора — човек в униформа, с пистолет в кобура. Охрана? Да, сигурно тук трябваше да има охрана. Дори и в наше време.

Само че защо охранителя беше застиндал в толкова неподвижна и толкова неудобна поза?

Излизайки в коридора, аз се приближих до военния. Тихо го повиках:

— Извинете, може ли за момент?

Охранителя не възразяваше. Гледаше в пространството и се усмихваше. Млад мъж, няма и трийсет. Напълно вцепенен. И много блед.

Допрях пръсти до сънната му артерия — пулсът едва се долавяше. Следите от ухапването почти не се виждаха, само на якичката имаше няколко капки кръв. Да, Костя е много изморен след бягството. Трябвало е да се подкрепи, а наоколо е нямало котки...

Впрочем, ако военният е още жив, то има шанс да се измъкне.

Извадих пистолета от кобура — струва ми се, че именно към него е посягал, когато заповедта на вампира го е накарала да замре, — и внимателно сложих охранителя на пода. Нека си полежи. После се обърнах.

Разбира се, Лас ме беше последвал. И сега мълчаливо гледаше неподвижният воин.

— Можеш ли да стреляш? — попитах аз.

— Ще опитам.

— Ако се наложи — стреляй в главата и в сърцето. Ако уцелиш, има шанс да го забавиш.

Разбира се, нямах никакви надежди за това. Дори Лас да изстреля в Костя целия пълнител, което само по себе си е проблем, то куршумите няма да спрат Висш вампир. Но нека го има под ръка.

Само да не ме уцели в гърба от страх...

Беше лесно да намеря Костя, дори без да използвам магия. Намерихме още трима мъже — охранител и двама цивилни, вцепенени

и ухапани. Сигурно Костя се е движел в онзи вампирски стил, когато движенията стават недоловимо бързи, а процесът на „хранене“ отнема максимум десетина секунди.

— Сега те вампири ли ще станат? — поинтересува се Лас.
— Само ако той е искал това. И само ако те се съгласили.
— Не смятах, че може да има избор.
— Избор винаги има. — отваряйки поредната врата, отговорих аз.

И разбрах, че сме пристигнали.

Това беше светла, просторна зала. Пълна с народ — поне двайсет человека. Тук бяха и космонавтите — и нашият командир на кораба, и американецата, и космическият турист, немски производител на шоколад.

Разбира се, всички бяха в същото блажено вцепенение. Освен двама техници в бели престиилки — очите им оставаха празни, но ръцете с привична ловкост помагаха на Костя да облече скафандръа. Задачата не беше лека — скафандрите се правят за конкретния човек, а Костя беше малко по-висок от немеца.

Нещастният турист, съблечен до голо — Костя не се бе погнусил да облече дори бельото му — стоеше настрами и смучеше показалеца си.

— Имам само две-три минути. — весело каза Костя. — Така че не се опитвай да ме бавиш, Антоне. Ако ми застанеш на пътя, ще те убия.

Разбира се, моето появяване не беше изненада за него.

— Няма да позволят на ракетата да излети. — казах аз. — На какво се надяваш? Висшите знаят какво си намислили.

— Ще позволят, няма къде да идат. — спокойно отвърна Костя.
— Тук има доста добро ПВО, можеш да ми вярваш. И началникът на охраната току-що даде всички необходими заповеди. Какво, да не искаш да кажеш, че ще нанесат масиран удар с балистични ракети?

— Ще нанесат.

— Бълф. — сухо отвърна Костя. — Удар от страна на китайците или американците е изключен, ще започне световна война. Нашите ракети не са насочени към Байконур. Самолетите с тактически заряди няма да могат да приближат. Нямате избор. Отпуснете се и се наслаждавайте на шоуто.

Може би той е прав.

А може би Великите имаха план — как хем да изгорят Байконур с ядрен удар, хем да не провокират ядрена война.

Няма значение.

Важното е това, че Костя вече бе решен на всичко. Няма кой да го спре. Сега ще го изведат и ще го настанят в ракетата... а после какво?

Какво може да направи той, седейки в желязната бъчва, когато на космодрума се появят през портали десетки Висши? И мигновено прочистят мозъците и на началника на охраната, и на онези, които трябва да натиснат бутона „старт“, и дадат команда за спиране на ракетата, и ударят „от рамо“ с портативен ядрен заряд или активират някой секретен спътник с рентгенов лазер?

Нищо няма да може да направи!

Космическият кораб — това не е автомобил, който можеш да откраднеш! Стартът на кораба е съвместен труд на хиляди хора, и на всеки етап е достатъчно да „натиснат бутона“, за да няма никакъв старт на кораба!

Дори Костя да беше глупак — но той сега е Висш, той може да чете ясно линиите на реалностите, да предвижда бъдещето — и да разбира, че ще го спрат.

Значи...

Значи космодрума, ракетата, взетите под контрол или приспани хора — това е само фикция. Същата, като аерогарата в Саратово. Не му трябва никаква ракета! Както не му трябваше и самолет!

Той ще отвори портал директно в космоса.

Но тогава защо бързаше към Байконур? За скафандр? Глупости. „Звездният“ е далеч по-близо, а там със сигурност има работещ скафандр с подходящ размер.

Значи не само за скафандр...

— Аз трябва да чета заклинания. — каза Костя. — Да размазвам кръв по страницата. Във вакуум не можеш да направиш това.

Той се надигна, бутна настрани техниците и те послушно се опънаха в стойка „мирно“.

— Ще се наложи да отворя портал към станцията. А за тази цел трябва да знам точното ѝ местоположение. И все пак грешките са възможни... дори неизбежни.

Аз не чувствах как ми чете мислите. Но той ги четеше.

— Ти разбра всичко правилно, Антоне. Аз съм готов да се отправя на станцията във всеки момент. Още преди да успеете да направите каквото и да било. И дори Хесер и Завулон да се скъсат от напъване, Силата ви няма да стигне. Аз съм максимално силен, разбиращ ли? Аз достигнах абсолютната Сила. По-висш просто няма! Хесер се надяваше, че твоята дъщеря ще стане първата такава вълшебница... — Костя се усмихна. — Та така — аз вече станах!

— Вълшебница ли? — позволих си да се усмихна аз.

— Абсолютен маг. — отряза Костя. — И затова не можете да ме победите. Не можете да съберете повече Сила, разбиращ ли? Аз съм абсолютът!

— Ти си абсолютната нула. — казах аз. — Ти си абсолютният вампир.

— Вампир, маг... каква е разликата? Аз съм абсолютния Различен.

— Прав си, няма разлика. Ние всички живеем за сметка на човешката Сила. И ти съвсем не си най-силния — ти си най-слабия. Ти си абсолютната празнота, в която се влива чуждата Сила.

— Дори и така да е. — Костя не започна да спори. — Това нищо не променя, Антоне. Вие не можете да ме спрете и аз ще изпълня това, което съм замислил.

Той помълча за секунда, после каза:

— А ти все пак няма да минеш на моя страна... за какво си мислиш?

Аз не отговорих. Аз теглех сила.

От Хесер и Завулон, от Тъмните и Светлите, от добрите и злите. Някъде там, далеч, ми отдаваха силите си тези, които обичам, и тези, които ненавиждам. И сега за мен нямаше никаква разлика, Светла ли е тази сила или Тъмна. Сега всички бяхме в една лодка... в една космическа лодка, плуваща в абсолютната празнота.

— Е, удрий. — присмехулно каза Костя. — Вече няма да ме хванеш неподготвен.

„Удрий“ — прошепна Хесер. „Удари с Бялата Мъгла“.

Знанието за това, какво е „бяла мъгла“, се вмъкна в мен заедно със Светлата Сила. Знание страшно, плашещо — защото дори самият

Хесер е използвал това заклинание един-единствен път и след това се е заклел никога повече да не го използва...

„Удрий“ — посъветва ме Завулон. „По-добре — със Сенките на Владиките“.

Знанието за това, какво е „Сенки на Владиките“, се плъзва в мен заедно с Тъмната Сила. Знание отвратително, ужасяващо — защото дори Завулон никога не е рискувал да вдигне тези Сенки от петия слой на Сумрака...

„Удрий“ — каза Едгар. „Със Саркофага на Времето. Само със Саркофага на Времето!“

Знанието за това, какво е „саркофаг на времето“ нахлу в мен заедно със Силата на Инквизиторите. Знание ледено, мъртвешко — защото приложилият заклинанието оставаше в саркофага заедно с жертвата — завинаги, до края на Вселената...

— Ами ако му надупча скафандръа? — попита Лас, стойки до вратата с пистолета в ръка.

Абсолютен Различен.

Абсолютна нула.

Най-силния, най-слабия...

Аз събрах отдадената ми Сила — и я вложих в заклинание от седмо ниво, едно от най-простите, които владее всеки Различен.

Щитът на Мага.

Сигурно никога досега Силата не е пропилявана толкова безсмислено.

И сигурно никой маг в света не е бил толкова надеждно защитен.
От всичко.

Около мен възникна бял мрежест пашкул. Нишките на пашкула пропукваха от струящата в тях енергия — тя отиваше някъде, в самите дълбини на мирозданието, където се губи броят на слоевете в Сумрака, където няма нито материя, нито пространство, нито време — нищо, разбираемо за човек или Различен.

— Ти... какво? — попита Костя и лицето му стана по детски обидено. — Ти какво, Антоне?

Аз мълчах. Стоях и го гледах. Нека дори сянка от мисъл да не мине през лицето ми. Нека да си мисли това, което иска да мисли.

Нека.

— Изплаши ли се? — попита Костя. — Ти... та ти... ти си страхливец, Антоне!

Аз мълчах.

И Висшите мълчаха. Не, сигурно не мълчаха. Крещяха, псуваха, проклинаха ме — защото изсипах цялата събрана от тях Сила в абсолютната защита за мен самия.

Ако сега по Байконур удари ядрен заряд — аз ще остана цял и невредим. Плаващ в облак от плазма, вграден в кипящ камък — но абсолютно цял.

— Дори не знам какво да кажа... — разпери ръце Костя. — Та аз не смятах да те убивам! Все пак помня, че ми беше приятел.

Аз мълчах.

Прости ми, но сега не мога да те нарека приятел. И затова ти не трябва да разбереш това, което разбрах аз. Не трябва да прочетеш мислите ми.

— Сбогом, Антоне. — каза Костя.

Техниците се приближиха до него и пуснаха стъклото на шлема. Той още веднъж ме погледна през стъклото — неразбиращо, обидено. И се обърна.

Мислех, че ще отвори портал към космоса още сега. Но Костя наистина се готвеше внимателно за скока. Какво да приказваме — аз никога не бях чувал дори за опити да се пренесеш на борда на летящ самолет, та камо ли на космическа станция.

Оставяйки космонавтите и персонала вцепенени, Костя излезе от залата. Лас се отдръпна и посочи с поглед към пистолета.

Аз поклатих глава и той не започна да стреля.

Ние просто тръгнахме след него.

В залата за управление на полетите — където зад пултовете стояха като сомнамбули техници и програмисти.

Кога бе успял да подчини всички на волята си?

Нима още като се бе появил на Байконур?

Обикновеният вампир с лекота държи под контрол един-двама души. Висния може да се справи с двайсетина.

Но Костя наистина беше станал Абсолютния Различен — целият настроен механизъм на огромният космодрум сега се въртеше около него.

Носеха му някакви разпечатки. Показваха му нещо на екрана. Той слушаше, кимаше — и дори не поглеждаше към нас.

Умно момче. Добре образовано. Учеше във физическият факултет, после се прехвърли в биологическия, но явно не бе разлюбил физиката и математиката. На мен всичките тези схеми и графики нямаше да ми говорят нищо, а той се готви да отвори магически портал в орбита. Да излезе в космоса с вълшебни средства — малка крачка за Различния, огромен скок за цялото човечество...

Само Костя да не се забави.

Само Хесер да не се паникюса.

Само да не нанесат ядрен удар — това няма да помогне, и това е ненужно, ненужно, ненужно!

Костя ме погледна едва когато отвори призмата на портала. Погледна ме презрително и обидено. Устните зад стъклото на шлема помръднаха и аз разбрах: „Сбогом“.

— Сбогом. — съгласих се аз.

Взел сандъчето със системите за животообеспечаване в едната ръка и куфарчето с „Фуаран“ в другата, Костя стъпи в портала.

Аз побързах да сваля щита си — и чуждата Сила пропадна в пространството, разтичайки се наоколо.

„Как ще обясниш всичко това?“ — попита Хесер.

— Кое по-точно? — аз седнах на първия попаднал стол. Тресесе ме. За колко време ще му стигне въздуха в лек скафандр, изобщо не предназначен за излизане в космоса? За няколко часа? Едва ли за повече.

На Костя Саушкин му оставаше да живее съвсем малко.

„Зашо си сигурен...“ — започна Хесер. Мъкна. И дори ми се стори, че чувам някакъв обмен на реплики между него и Завулон. Нещо за заповеди, които трябва да се отменят, за бомбардировачи, които трябва да се върнат в базите. За група магове, които ще зачистят следите от безобразията в Байконур. За официалната версия за проваления старт.

— Какво стана? — попита Лас, сядайки до мен. Техникът, който той безцеремонно изгони от стола, се оглеждаше объркано. Хората наоколо идваха на себе си.

— Край. — казах аз. — Всичко свърши. Всичко почти свърши.

Но знаех, че това не е краят. Защото някъде там, високо в небето, далеч над облаците, под студената звездна светлина, се върти в откраднатият скафандр Абсолютният Различен Костя Саушкин. Опитва се — и не може да отвори портал. Опитва се — и не може да достигне плуващата наблизо станция. Опитва се — и не може да се върне на Земята.

Защото той е Абсолютната Нула.

Защото ние всички сме вампири.

И там, извън пределите на топлата, жива Земя, далеч от хората и животните, растенията и микробите, от всичко онова, което диша, мърда, бърза да живее — всички ние се превръщаме в абсолютни нули. Лишени от даряваната Сила, която ни позволява толкова красиво и ярко да хвърляме един в друг кълбовидни мълнии, да изцеляваме болести и да налагаме проклятия, да превръщаме кленовият лист в банкнота, а вкиснатото мляко — в отлежало уиски.

Цялата наша Сила е чужда.

Цялата наша Сила е слабост.

И това е, което не може да разбере, или не искаше да приеме доброто момче Костя Саушкин.

Аз чух смяха на Завулон — далеко-далеко, в град Саратов, стойки с чаша бира под чадъра на лятното кафене, Завулон оглеждаше свечеряващото се небе — търсеше в него новата бърза звезда, чийто полет ще бъде ярък, но кратък.

— Сякаш плачеш. — каза Лас. — Само че няма сълзи.

— Така е. — отвърнах аз. — Няма сълзи, нямам сили. Няма да мога да отворя обратен портал. Ще се наложи да летим със самолет. Или да изчакаме групата за почистването, може и да ни помогнат.

— Какви сте вие? — попита техникът. — А? Какво става?

— Ние сме инспектори от министерството на здравеопазването. — каза Лас. — И по-добре да можете да обясните на кой му е хрумнало да запали изсушен коноп в тръбите на въздушната инсталация?

— К-какъв коноп? — започна да заеква техникът.

— Дървовиден! — отрязах аз. — Да тръгваме, Лас. Дължен съм да ти дам някои необходими пояснения.

Ние излязохме от залата — срещу нас тичаха някакви сътрудници, някакви войници с автомати. Бъркотията беше такава, че

никой не ни обръщаше внимание — а може би още ни прикриваха остатъците от магическия щит. В края на коридора се мярна розовият задник на немския турист — той бягаше на подскоци, така и не извадил пръста си от устата. След него бързаха двама с бели престилки.

— Слушай сега. — казах аз на Лас. — Освен обикновения, човешки свят, който виждаш пред себе си, има още и сумрачен свят. В Сумрака могат да попаднат само онези...

Аз преглътнах и се запънах — отново се сетих за Костя. Много отдавнашният Костя, още нищо не умеещото хлапе-вампир...

„Виж, аз се трансформирам! Аз съм ужасен прилеп! Аз летя! Аз летя!“

Сбогом. Ти наистина успя.

Ти летиш.

— В Сумрака могат да попаднат само онези, които притежават...
— продължих аз.

ЕПИЛОГ

Семъон влезе в кабинета ми заедно с Лас — побутвайки го пред себе си като някой незначителен Тъмен магьосник, хванат на местопрестъплението. Лас въртеше в ръцете си свита на руло хартия и непрекъснато се опитваше да я скрие зад гърба си.

Семъон се пълосна в креслото и изръмжа:

— Твое протеже е, Антоне. Ти се оправяй с него.

— Какво е станало? — напрегнах се аз.

Лас изобщо не изглеждаше виновно. Просто така, леко притеснен.

— Втори ден от стажа. — каза Семъон. — Най-простите, най-елементарните поръчки. Дори несвързани с магия...

— И? — окуражих го аз.

— Помолих го да посрещне на летището господин Сисуке Сасаки от Токийския Патрул...

Аз изсумтях. Семъон почервеня:

— Това е съвсем обикновено японско име! Не е по-смешно от Антон Сергеевич!

— Да, разбирам. — съгласих се аз. — Това онзи Сасаки ли е, който водеше делото за момичето-върколак през деветдесет и четвърта?

— Същият. — Семъон се повъртя в креслото. Лас продължаваше да стои до вратата. — Той пътува за Европа, но искал да обсьди нещо с Хесер.

— Това вече го разбрах. — казах аз. — Искам друго да разбера — от какво не си доволен? И какво е станало?

Семъон погледна възмутено към Лас. Прокашля се и каза:

— Господин стажантът беше много любопитен дали уважаемият Сасаки знае руски. Аз обясних, че не знае. Тогава господин стажантът отпечата на принтера плакат и отиде да посреща японеца в Шереметиево... Покажи го този плакат!

Лас с въздишка разгъна рулото.

С много голям шрифт бяха напечатани йероглифите на японското име. Не го е домързяло Лас, инсталирал е японски драйвери...

А отгоре — с малко по-малък шрифт — беше напечатано:

„Втори московски конгрес на жертвите от насилиствено заразяване с холера“.

Струващо ми огромни усилия да запазя лицето си спокойно.

— Защо си написал това? — попитах аз.

— Аз винаги посрещам така чужденците. — обидено каза Лас.

— И деловите си партньори, и роднините — имам роднини и в чужбина... Ако не знаят и дума на руски — отпечатвам с големи букви името на родния им език, а с по-малки — нещо смешно на руски. Например: „Конференция на транссексуалните с нетрадиционна ориентация“, „Европейски фестивал на глухонемите музиканти и певци“, „Форум на активистите на световното движение за пълно полово въздържание“... И стоя с плаката ето така... обръщам се на всички страни, за да го видят всички посрещачи...

— Когато човекът излезе от митницата, вече цялата зала е любопитна да разбере кой е той. — невъзмутимо продължи Лас. — При появата му всички се усмихват, много от тях ръкопляскат, подсвиркват, махат с ръка. Човекът обаче не разбира защо е тази реакция! Той вижда само че всички му се радват, забелязва името си и идва при мен. А аз веднага прибирам плаката и водя човека в колата. А после той разказва на всички — какви забележителни, какви дружелюбни са хората в Русия! Всички са го посрещали с усмивки!

— Диване. — прочувствено казах аз. — Това е за хората. А Сасаки е Различен. Висш Различен, между другото! Руски не знае, но смисъла на надписите разбира на интуитивно ниво!

Лас въздъхна и помрачня:

— Да, вече разбрах... Е, ако съм виновен — наказвайте ме!

— Господин Сасаки обиди ли се? — попитах аз.

Семън сви рамене.

— Когато обясних всичко, господин Сасаки благоволи дълго да се смее. — съобщи Лас.

— Ако обичаш, — помолих го аз. — не прави повече така.

— Съвсем ли?

— Поне с Различните!

— Разбира се, че няма! — обеща Лас. — Смисъла на шегата се губи.

Аз разперих ръце. Погледнах към Семьон.

— Почакай ме в коридора. — нареди Семьон. — Остави плаката!

— Всъщност аз колекционирам... — започна Лас, но оставил плаката и излезе.

Когато вратата се затвори, Семьон се ухили, взе плаката и отново го нави. Каза:

— Ще мина по отделите, да повеселя народа... Ти как си?

— Горе-долу. — аз се облегнах в креслото. — Свиквам.

— Висш... — проточи Семьон. — Ха... А казваха — себе си не можеш да надскочиш. Висш маг... Каква кариера само направи, Городецки!

— Семьон... аз нямам нищо общо. Така се получи.

— Знам, знам... — Семьон стана и се разходи из кабинета. Малък кабинет, разбира се, но все пак... — Заместник по кадровите въпроси... ха. Тъмните сега ще започнат да мътят водата. С теб и Светлана имаме четирима висши. А в Дневния, без Саушкин, остана само Завулон...

— Ами да си привлекат някой от провинцията. — казах аз. — Нямам нищо против. Иначе ще дочакаме ново появяване на Огледало.

— Вече всички сме учени. — кимна Семьон. — Винаги се учим от грешките си.

Той тръгна към вратата, почесвайки корема си през излинелия потник — мъдрият, добър, уморен Светъл маг. Ние всички ставаме мъдри и добри, когато се уморяваме. Той се спря на вратата и замислено ме погледна:

— Жалко за Саушкин. Добро момче беше, доколкото това е възможно... за Тъмен. Нали не го преживяваш много?

— Нямах никакъв избор. — казах аз. — И той нямаше... и аз. Жалко.

Семьон кимна:

— И за „Фуаран“ жалко...

Костя изгоря в атмосферата денонощие след скока си в орбита. Все пак се оказа, че орбитата не е била съвсем точна.

И куфарчето изгоря заедно с него. Следях ги с локаторите до последната минута. Инквизицията искаше да се организира пускане на

совалка, да вземат книгата, но не стигна времето за това.

Що се отнася до мен — много се радвах, че не е стигнало.

Може би той още е бил жив, когато на сто километра височина скафандръа му е започнал да гори от огнените целувки на атмосферата. Все пак той беше вампир и кислородът за него не бе толкова важен, както за обикновения Различен — също както и прегряването, преохлаждането и другите прелести на космоса, дебнещи космонавта в лек полетен скафандр. Не знам, няма и да ровя по справочници. Дори затова, че на никой не е дадено да разбере кое е по-страшно — смърт от задушаване или смърт от изгаряне. Нали никой не умира два пъти — дори вампирите.

„Виж, аз съм страшен безсмъртен вампир! Аз мога да се превръщам във вълк и прилеп! Аз летя!“

Семъон излезе без да каже повече нито дума, а аз дълго седях и гледах през прозореца — към чистото, безоблачно небе. Небе не за нас.

На нас не е дадено да летим.

И всичко, което можем, е да се постараем да не падаме.

Юли 2002 — юни 2003 г.

Оформление на корицата: gogo_mir, 2012 г.

За корицата е използвана картина от [Владимир Бондар](#) (Владимир Бондарь).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.